

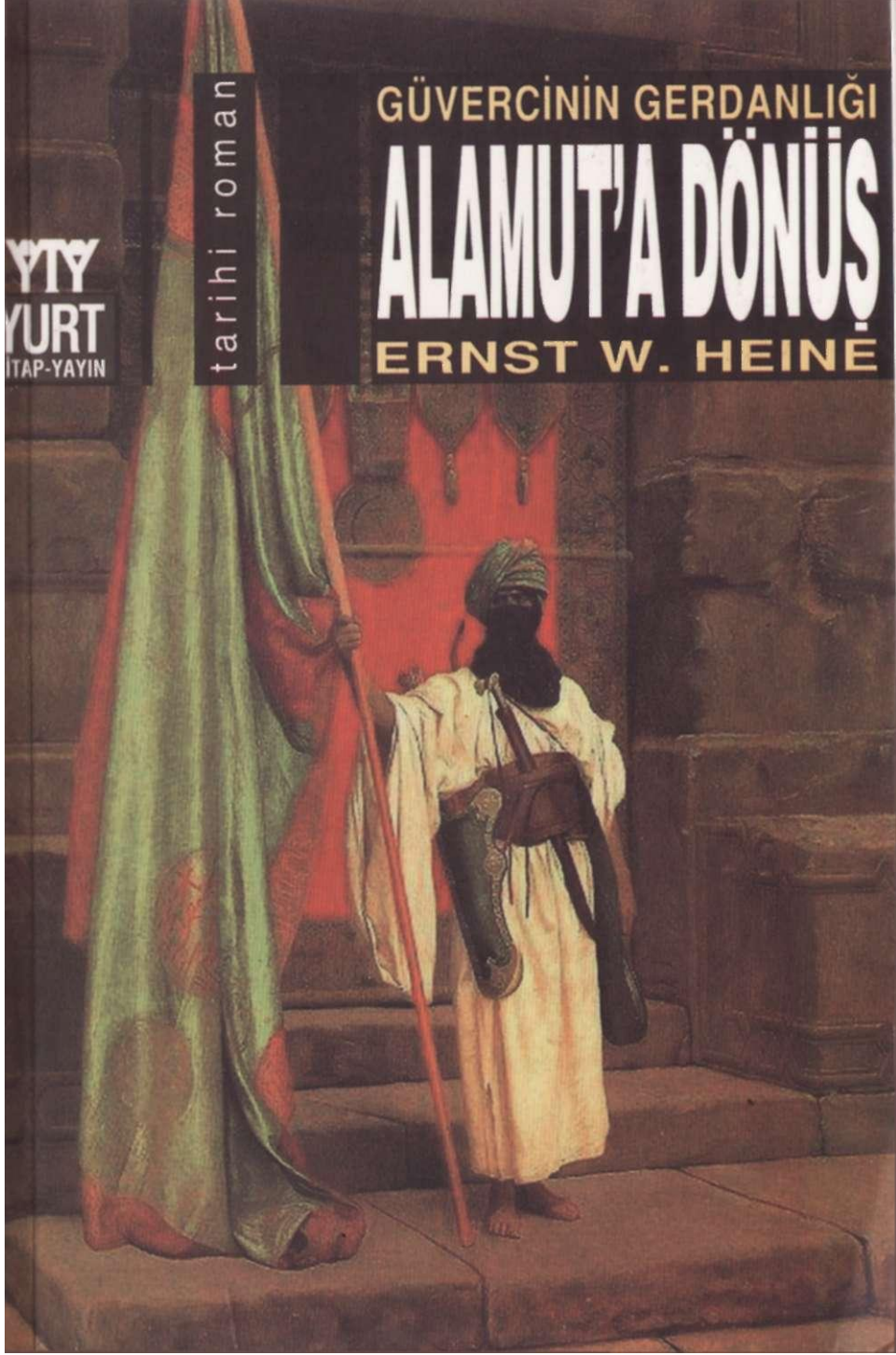
YTY
YURT
KITAP-YAYIN

tarihi roman

GÜVERCİNİN GERDANLIĞI

ALAMUT'A DÖNÜŞ

ERNST W. HEINÉ

YTY
YURT
KİTAP-YAYIN

ERNST W. HEINE ALAMUT'A DÖNÜŞ

**Alamut Fedailerinin,
Tapınak Şövalyelerinin, Şark'ın
Sır Dolu Dünyasının Romanı**

O gece bir rüya gördü:

*Bir kalenin tepesinde duruyor ve aşağıda uzanan
çöle bakıyordu. Uzaklarda, bir sinek kadar ufak bir
nokta, kendisine doğru yaklaşıyordu.*

*İyice yaklaştığı zaman, Orlando bunun elbiseleri
rüzgârda uçuşan bir süvari olduğunu fark etti.
Atın nalları yerdeki kum zerrecelerini tıpkı bol sulu
bir çeşme gibi göğe fışkırtıyordu.*

*Bu, Adrian'ın ta kendisiydi. Orlando var gücüyle
haykırmasına rağmen, diğeri onu duymuyordu.
Adrian bir kulaç mesafeden yıldırım hızıyla uzaklaşıp
gitti. Adrian'ın yüzü solgundu, hatta, bir ölü kadar
beyazdı. "Bekle!" diye bağırdı Orlando.*

"Dur! Nereye gidiyorsun?"

*Ve uzaklardan Adrian'ın sesini duydu.
Sadece tek bir kelime haykırmişti: "Alamut..."
Orlando ansızın uyandı ve bir daha uyuyamadı.
O gizemli kelime kafasının içinde
çınlayıp duruyordu: ALAMUT.*

ISBN: 975-7076-49-X

9 789757 076490

Kitap Üzerine

Hasan Sabbah'ın gölgesi Avrupa üzerinde...

1231 yılının Eylül ayında Bavyera dükü Ludwig, Kelheim'de öldürölür. Kaçmaya teşebbüs dahi etmeyen katil, dükün şövalyeleri tarafından parça parça edilir. Cinayetin izini süren Tapınak Şövalyeleri, sonunda Alamut Kalesi'yle karşılaştıkları zaman, en güvenilir adamlarından birini fedailerin yanına göndermeye karar verirler.

Ancak Alamut'un üzerindeki giz, yeni gizler doğurmaktadır...

Yazar Üzerine

E.W. Heine Berlin doğumludur, mimar olarak 10 yıldan uzun bir süredir Güney Afrika ve Suudi Arabistan'da çalışmıştır. Şu günlerde Bavyera'da serbest yazardır. Kültür tarihi içerikli kitapların yanı sıra, "Titanik'in Güvertesinde (1993)" başlığı altında yayınlanan hikayeleriyle tanınmıştır. "Güvercinin Gerdanlığı/Alamut'a Dönüş" ilk romanıdır.

"Das Halsband der Taube" was first published
1994 by Albrecht Knaus Verlag, an imprint of
Verlaggruppe Random House, Munich, Germany
© 1994 by E. W. Heine
© 1994 by Albrecht Knaus Verlag, Munich,
in der Verlagsgruppe Random House GmbH

Orjinal Adı
Das Halsband der Taube

© 2002 Yurt Kitap-Yayın
Çeviren Atilla Dirim

Yurt Kitap-Yayın 127 * Tarihi Romanlar Dizisi 30
ISBN 975-7076-49-X
1. Baskı Eylül 2002, Anka

Dizgi Yurt Kitap-Yayın
Baskı Cantekin Matbaası, Ankara
Kapak Ali İmren

Yurt Kitap-Yayın
Meşrutiyet Cad. 1 1/22 Kat: 6
Kızılay-ANKARA
Tel: (0312) 4173549
Fax: (0312) 425 36 40
e-mail: yurtldtap@e-kolay.net

GÜVERCİNİN GERDANLIĞI

murîDM

ERNST W. HEINE

tarihi roman

Çeviren
Atilla Dirim

*Dey/em vadilerinde
İlkbaharda
Ölü güvercinler bulunur
Kar beyazlığında.
Söylenene göre
Sevgilerinden ötürü
Öldürürlermiş birbirlerini.
Ve boyunlarında
Kan damlalarından
Bir zincir taşırklar parlak kırmızı
Tauq al-hamama.
Güvercinin gerdanlığı.*

GÖREV

NON NOBIS DOMINE, NON NOBIS
SED NOMINI TUO DA GLORJAM

Bizi değil. Tanrım, bizi değil,
kendi ismini şereflendir.
Tapınakçıların düsturu

V

Mmeltege Kalesi nehrin içinden tıpkı bir kunduz yuvası gibi yükseliyordu. Islak duvarları kaplayan yosunlar, pencerelerdeki paslı demirlerden örümcek ağları gibi sarkıyordu. Söğütler ve nehir baldıranı, duvarların önünde yükseliyordu. Tuna'nın uğultusu surları ve demir kakmalı kapıları aşıyor, uyuyan insanların düşüncelerine bile nüfuz ediyordu. Nehir, yaşlı bir kadın kadar geveze ve bilgeydi. Bağrında Hun altınlarını, Got mezarlarını, Roma kalıntılarını, Maria talerlerini ve gizlice yok edilmek istenen cadılık malzemelerini saklıyordu. Sonsuz akışı içinde, sanki tüm mucizelerin ve dönüşümlerin bekçisiydi o. Ilık Mayıs gecelerinde suya vuran ay ışığı, su perilerinin şarkılarıyla gümüşe, yaz dönümünde nehrin karanlık dibine dahi ulaşan güneş ışınları, çanların uğultusunda altın külçelerine dönüşüyordu. Tanrı kadar bilgeydi nehir. Lamberti gününden iki sabah önce köprüde pusu kurmuş olan lanetten de haberdardı. Dalgalar, kurbanlarını bekliyordu.

Ludvvig der Kelheimer, dukalık adasını Kelheim'le birleştiren tahta köprüye baktığında, yaşam çizgisinin sonuna gelmiş olduğunu bilemezdi. Tanrının 1231. yılının Eylül ayının 15. günüydü.

Dük, her gün aynı saatte şehrini ziyaret ederdi. Dar sokaklarda yaptığı gezintiye "Inspecto" adını verirdi. Oğlu, birçok şövalye, saraylılardan oluşan kalabalık bir maiyet ve düşesin köpekleri bu gezilerinde ona eşlik ederlerdi.

Geç yaz güneşi o sabah hoş bir sıcaklık yayıyordu. Yaban ördekleri sığ sularda kanatlarını açarak uçmaya hazırlanıyor, kıyıdaki sazların arasında sinek bulutları uçuşuyordu. Ürkek su sıçanları bile ortaya çıkmıştı. Düşesin köpeklen tasmalarını gerek onlara havladılar.

Ludwig köprüye ulaştığı zaman, karşı tarafta bir adamın durduğunu gördü. Dükü bekliyormuş gibi bir hali vardı. Sol elinde açık bir parşömen göze çarpıyordu. Ludwig, şehirde yaptığı gezinti esnasında rahatsız edilmekten hoşlanmazdı. Kelheim sakinleri de bunu bilir ve ona göre davranırlardı. Yabancı, vücudunun üst kısmını öne doğru hafifçe eğmişti. Yüzü görülüyor, sarı saçları güneşte ışıldıyordu. Özgür bir erkek gibi uzatmıştı saçlarını. Çok genç bir adama benziyordu ve bir şey isteyecekmiş gibi durmasına rağmen cesur, hatta küstah bir havası vardı.

Köpekler havlamaya başladılar ve ileri atılmaya çalıştılar.

"Çeki! şuradan! Yolu aç!" diye bağırdı onları tutan saraylı.

"Bırak kalsın!" dedi Ludwig. "Herkesin bir söz söylemeye hakkı vardır."

Yabancıyla aynı hizaya gelmiş olan dük parşömeni almak üzere eğildi, ancak adam ileri doğru bir adım attı ve Ludwig'in boynuna sivri bir hançer sapladı. Her şey son derece hızlı ve beklenmedik bir şekilde geliştiği için, ne Ludwig ne de yanındakiler neier olup bittiğini anlamaya fırsat bulamamışlardı. Dük, korkudan ziyade şaşkınlıktan ardına dek açılmış gözlerle katiline baktı. Ellerini boynundaki kan fışkıran yaraya götürmüştü. Dük iki yana doğru yavaşça yalpaladı, sonra da testereyle kesilmiş koca bir ağaç kütüğü gibi yere devrildi. Toprağa çarparken çıkan ses, donup kalmış olan adamlarının kendilerine gelmelerini sağlamıştı. Kılıçlar, yaylardan fırlayan oklar gibi kınlarından sıyrıldı. Dük insanı dehşete düşüren hırıltılarla son nefesini verirken, şövalyeler öfkeli darbelerle katili parça parça ettiler. Kıyım, öylesine korkunç olmuştu ki dük için çağrılan hekim pek çok yaralıya bakacağını sanmıştı. Efendilerinin intikamını almış olan şövalyeler neredeyse tepeden tırnağa kan içindiydi. Yabancı ise kolları ve bir ayağı gövdesinden ayrılmıştı. Parça parça olmuş iç organları köprünün tahtalarına yapışmıştı.

Görüntü o kadar iğrençti ki dükün uşakları cesedin üzerine kum döktükten sonra gövdeden ayrılmış organları nehre attılar.

Dük için' artık yapacak hiçbir şey yoktu. Ölümün en kötü türünü tatmıştı. Hiç hazırlanmadan, günah çıkarmadan, son duası edilmeden, zalim bir kader onu bu dünyadan ayırmıştı. Dükün cesedinin üzerine kendi pelerinini örtmüşlerdi. Köprü talarının üzerinde sırt üstü yatıyor, şanına yaraşır bir şekilde geri götürülmeyi bekliyordu. Olayı dtıyup gelenlerin ağzından tek Mime bile çıkmıyordu. Köprünün üzerine çöken lanetin korkusundan taş kesilmiş, öylece önlerine bakıyorlardı.

Katil kimdi? Bunu neden yapmıştı?

Ludwig zalim bir tiran değildi. Tebaası onu seviyordu. Acaba bu aklını kaçırmış bir çılgının işi miydi? Yoksa kendisinden daha yüksek bir gücün iradesine boyun eğen kiralık bir katil miydi? Acaba dükün adamları arasında bu komploya karışmış olanlar var mıyd Neden katili öldürmek için bu kadar acele etmişlerdi? İşkenceye dayanamayarak isimlerini söylemesinden mi korkuyorlardı? Yabancıнын düke vermek istediğı mektupta ne yazıyordu? Onu boş yere aradılar. Acaba nehre mi düşmüştü? Yoksa birisi fark ettirmeden almış mıydı?

Ceset nihayet iki siyah at tarafından çekilen bir arabaya yerleştirildi. Sis ve hüzn dolu havanın eşliğinde nehir kıyısındaki şehre girdiler, zamanın yıprattığı gri duvarların, aşınmış merdivenlerin önünden geçtiler: Lata tahtalarından yapılmış çitlerin çoğu kırılmıştı, aralarındaki boşluklar sırtan ihtiyarların suratlarına benziyordu. Saz kaplı çatılar, boşlukları taş ve kille doldurulmuş eğri duvarların üzerinden düşecekmiş gibi duruyordu. Çocuk başlarının üzerinde soytarı kukuleları vardı. Ve tekrar tekrar köprüler, kemerler, taş korkuluklar, geçitler... çünkü şehir kanallarla doluydu. İlmikleri onarılmış ağlar kurumaları için

sokaklara serilmişti. Fakirlerin et niyetine yedikleri balık, burada fazlasıyla mevcuttu. Camsız pencere boşluklarına, sırlanmamış topraktan yapılma çiçek saksıları sıralanmıştı. Soğan örgülerinin, tuzlu balık dizilerinin, kediotu, hodan ve kekik demetlerinin arasına kurumaları için çamaşır serilmişti.

Şehir, kulelerini gökyüzüne gururla yükseltiyordu: Muhafız kuleleri, yangın kulesi, hapishane kulesi ve belediye binası kulesi, ancak hepsinden de önemlisi, şu anda ölüm çanlarının uğuldamakta olduğu Tanrı evlerinin kulesi.

Katilin kesik kafası hemen aynı gün teşhir edilmeye başlandı. Ama bu kez her zamanki gibi şehir kapısı değil, meydana açılan esintili koridor tercih edilmişti; çürümenin mümkün olduğu kadar geciktirilmesi amaçlanıyordu. Kesik baş bir mızrağın ucuna geçirilmişti. Açık gözleri, yakalandıkları gün satılamayan nehir balıklarının gözlen kadar donuktu. Kelleyi Kelheim sakinlerinin gazabından ve kargaların açgözlülüğünden korumak için, başında gece gündüz iki muhafız bekliyordu. Davulunu hiç durmadan çalan bir tellal, katilin kimliği ve nereli olduğu hakkında bilgi verebilecek bir kimseye tam dört libre gümüş Hel-ler verileceğini bağıra bağıra ilan ediyordu.

Lamberti gününde Kelheim şehir kapısından dört din büyüğü geçti. Başrahip Babo von Biburg ve Başrahip Sylvester von Weltenburg'a, Domenicus de Aragon ve Ferdinand Le Fort adlı Tapınak Şövalyeleri eşlik ediyordu.

Atlılar kendi yüzlerinin hizasında bulunan kellenin yanından geçerlerken Domenicus öylesine korkunç bir cıglık attı ki altındaki beyaz at huysuzlanarak şaha kalktı ve onu aşağı fırlattı.

İki Tapınak Şövalyesi, karanlık ve rüzgârlı gecede geri döndüler. Ahır laternasının ışığında bir süre kesik başı incelediler. Kanlı saçlarına dokundular ve açık ağzın içine baktılar.

Başın gövdeden ayrıldığı noktanın biraz üzerinde, boyunda, bir dizi tuhaf iz bulunduğunu fark ettiler.

"Bu garip yaralar da neyin nesi?"

"Sanki dağlanmış gibi."

"Hayır, bana kalırsa vampir ısırığı ya da şeytanın pençeleri."

Adamlar haç çıkardılar.

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu muhafız.

"Tanrı saklasın" diye karşılık verdi Domenicus, Tapınakçılarının genç olanı.

Kaldıkları hana geri döndüklerinde ise şöyle dedi: "Onu ilk bakışta tanıdım. Ensesini örten saçların altındaki Baphomet işareti..."

"Ben de gördüm. Hiç şüphe yok."

"Ama ya boynundaki o tuhaf izler? Ne anlama geliyorlar? Adam ölmeden açılmış oldukları kesin. Kabuk bağlamışlardı. Daha önce buna benzer hiçbir şey görmemiştim."

"Tanrım! Bizden biri! Nasıl olur? Böyle bir şeyin mümkün olmaması gerekir."

"Stultorum plena sunt omnia. Dünya budalalıklarla doludur."

P

Maris'ten bir günlük mesafede bulunan Tapınakçı kalesi Jisur'da toplanmış olan Fratres capellani, ruhanî biraderler, sabah âyinine bir Tedeum ile son vermişlerdi. Fratres milites adı verilen ve savaşçı olarak yetiştirilen biraderler, günlük eğitimlerinin bir parçası olan hafif saldırılar için ahırlarda atlarını eyeriyorlardı. Zanaatçılıkla meşgul olan, Fratres servientes adı verilen biraderler, kuru havadan faydalanmak için sabahın erken saatlerinde işe başlamışlardı. Bira mayalandırılan binanın çatısından marangozların çekiç sesleri geliyordu. Özgürlük Bira-derleri adı verilen yapı ustaları, kalenin efendisinin yeni şömi-

neli odası için kireçli harç karıyorlardı. Demirhaneden ise Görev Biraderleri'nin çekiçlerinin tiz seslen yankılanıyordu.

Orlando, manastır bahçesinin orman ile balık gölü arasında bulunan kısmında, bir dağ faresi yuvasını kazmakla meşguldü. Genç yardımcısı kazmaya devam ederken, alnında biriken terleri silmek için durakladı. Delikanlı ansızın sevinçle bağırdı: "Bakın! İşte! Saklandığı yeri bulduk nihayet!" Toprağın altında büyük bir boşluk ortaya çıkmıştı. Orlando, killi toprağı avuçlarıyla dışarı atmak için yere eğildi. Yerdeki çukur altın renkli taneleriyle doluydu.

"Şuraya bak" dedi Orlando. "Ne orak, ne çuval, ne de araba kullanmasına rağmen, kendi ağırlığının belki de yüz katını taşıyıp buraya depolamış. Hiçbir çitçi başaramaz bunu. Bu taneler yeşillenmeden veya çürümeden en az altı aydır burada duruyor. Bunu nasıl başarıyor dersin? Biz de bu bilgi ve yeteneğe sahip olsaydık, bir daha ne bir samanlığa, ne de depoya ihtiyacımız olurdu."

Yuvadaki buğday taneleri tam dört çuval doldurmuştu.

"Ancak ala kargayla karşılaştırıldığında bu hiç kalır" diye devam etti Orlando. "Topladığı yüz kere bin kayın kozalağını, en az bin ağaç kovuğuna paylaştırır. Sonra da tıpkı küçük bataklık isketesi gibi, tümünün yerini hiç şaşırmadan tekrar bulur. Ama depolama konusunun esas uzmanı köstebektir. Yerin altına, yatak odasının hemen yanındaki bir yemek odasına yüzlerce solucan doldurur. Köstebek onların başını ısırp kopartır. Bu yaptığı solucanları öldürmez, ama kaçıp gitmelerine engel olur. Böylece tüm kış boyunca acıktığı zaman yatağından kalkar ve taze et yemeye gider. Yiyemedikleri de ilkbaharda bu tehlikeli ortamdan yavaşça sınışırlar, çünkü aradan geçen zaman zarfında başları yeniden uzamış olur. Bu şekilde bir tek solucan bile ziyan edilmez. Fascinatio nugaCitatis. En küçükte bile ne büyüleyicilik!"

"Galiba birisi bize sesleniyor" dedi delikanlı.

Manastır duvarının yanındaki tepenin üstünde duran Bernhard Birader aşağıya el sallıyordu. Orlando sadece şu kelimeleri anlayabildi: "Gemini... Büyük Üstad'ın yanına..."

Paris Tapınakçılarının Büyük Üstadı olan Peter de Montaignu, çalışma odasının yüksek penceresinden aşağıdaki sütunlu yolda belirli bir düzene göre dizilen Tapınak Şövalyelerini seyreliyordu. Sol omuz kısmında kırmızı bir haç bulunan uzun beyaz pelerini rüzgârda uçuşuyordu. Büyük Üstad, taburesinin üzerinde yazı tüylerini sivrileştirerek meşgul olan sekreterine döndü: "Gemini geldi mi?"

Orlando ve Adrian da Padua ikizdiler. Onları birbirlerinden ayırt etmeyi kimse başaramadığı için. Gemini diye çağırıyorlardı: İkizler.

Yüksek kapı açıldı ve içeri uzun boylu, zayıf, otuzlu yaşlarının ortalarında bir adam girdi. Kısa kesilmiş saçları bir kirpinin dikenli derisini andırıyordu. Yüzünü geniş bir sakal çevreliyordu. Kapının karanlık sövesinin bir adım önünde beklemeye başlamıştı; yüzünde köylü kabalığıyla beraber ince bir duygusallığın izleri görülüyordu. Soylu hayvanlarla çiftleştirilen atların veya köpeklerin yavrularında da benzer bir yüz ifadesine rastlamak mümkündü. Adamın anlamlı dudakları ve burun kanatları, yırtıcı bir hayvaninkini andıran geniş çenesiyle tam bir tezat teşkil ediyordu. Açık mavi gözlen, genç bir hayvaninkiler gibi son derece canlı ve parlaktı. Zaten hayvanlara insanlardan daha büyük bir sempati besliyordu, çünkü ne de olsa dört ayaklıların birçoğu gibi birden fazla yavru doğuran bir annenin evladı olarak dünyaya gelmişti. Doğduğu andan itibaren diğer insanlardan farklıydı. İkiz kardeşiyle anne karnında kurduğu doğum öncesi ilişki, başka dünyaların diğerlerine kapalı olan kapılarının önünde açılmasına neden olmuştu. Ağızlarından tek söz çıkmamasına rağmen birbirleriyle konuşabiliyorlardı; bir sürü

oluşturan hayvanlarda veya bir kovanın arılarında görülen bir yetenek.

Tanımayanlar kolaylıkla onun biraz ağırkanlı birisi olduğunu düşünebilirdi. Adam, gücüne güvenen bir ayının rahat ve yumuşak hareketlerine sahipti. Vücuduyla arasında, ev kedilerinin sahip olduğu özellikleri andıran bir ilişki vardı. Gerekliği anda vücuduna güvenebileceğini biliyor, ancak gevşek bir tembellik durumunu doğal davranış biçimi olarak kabul ediyordu.

"Otur, Orlando Birader, seninle konuşmam gerekiyor" dedi Büyük Üstad. "Kardeşini gizli bir görevle İran'a göndermemizin üzerinden üç yaz geçti. En geç Chilligani"de burada olması gerekiyordu. Ama gelmedi."

"Çok uzun ve tehlikelerle dolu bir yol."

"Kardeşin tehlikelerin tümünü tanıyor. O bizim en iyi adamlarımızdan biri. Ancak sekiz aydan beri boş yere onu bekliyoruz. Senin bir açıklaman var mı?"

"Nasıl olabilir ki?.."

"İkiz kardeşlerin birbirlerine sanki tek vücutmuş gibi bağlı oldukları bilinir. Bana diğer parçandan söz et... Adrian nasıl bir insan?"

"Benim gibi."

"O halde bana kendinden, hayır, sizi dünyaya getiren insandan, annenden söz et."

"Biz doğmadık. Ölmekte olan bir kadının bıçakla yarılan karnından çıkartıldık. Ancak kadın sağ kalmadı."

"Ya kocası, yani baban?"

"O kadın babamızın karısı değildi. Sevgilisiydi. Oğulları olan bizler ise piç olduğumuz için hem soyluluk sıfatlarından, hem de miras hakkından mahrum bırakıldık."

Büyük Üstad eliyle boş ver dercesine bir işaret yaptı:

"Piç olmak, soylu sınıftan bir adamla birtakım politik hesaplar uğruna değil, gerçek sevgi uğruna birlikte olabilmek gibi

asil özellikler taşıyan bir kadının çocuğu olmak anlamına gelir. Güzel bir kadın olduğuna hiç şüphem yok."

"Babamızın sakladığı resimde soylu ve zarif çehreli bir kadın görünüyor. Damarlarında Arap kanı taşıyan bir Aragones."

"Ya baban?"

"Las Navas de Tolosa savaşında öldü. Bacağına bir el-Muvahiddin oku saplandı. Ok, atın gövdesini delip geçtiği için aşağı düşmedi. Bir ağaç gibi ayakta öldü."

"Araplardan nefret mi ediyordu?"

"Babam Iber Yarımadasını onların elinden kurtarmak için Hristiyan kralların yanında savaşıyor, ama diğer yandan da onların dilini konuşuyor, kitaplarını okuyor, müziklerinden ve yaşam tarzlarından hoşlanıyordu. O, kovaladığı avını seven bir avcıydı. Vasiyetine oğullarına Arapça öğretilmesini de eklemişti."

"Demek onlardan bu kadar çok hoşlanıyordu!"

"Et verba et arma vulnerant. Düsturu buydu. Kelimeler bir silah gibi yaralar ve düşmanın silahlarına sahip olan, onu mağlup edebilir. Dil bilmek, silah kullanmayı bilmektir."

"Sekizinci Alfons'un sarayında büyüdünüz, öyle mi?"

"Bir Hristiyan şövalyesinin bilmesi gereken her şeyi öğrendik. İspanyolca, Fransızca, biraz Latince ve saraydaki eğitimlilerin dili olan Arapça'yı konuşuyorduk."

"İran'a Adrian'ı göndermemizin sebeplerinden biri de buydu. Ama geri gelmedi."

"Gelecektir."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?"

"Siz nasıl şüphe edebilirsiniz ki? O bir Tapınak Şövalyesi."

Büyük Üstad sekreterine bir işaret verdi. Yan odalara açılan kapılardan biri aralandı ve Domenicus içeri girdi.

"Onu tanıyor musun?"

"Elbette. Aragonlu Domenicus Birader. Onu tanıyorum."

"Bize Kelheim'de ne gördüğünü anlat" dedi Büyük Üstad

Domenicus'a dönerek. "Hiçbir şey eklemekten ve hiçbir şey gizlemeden."

Domenicus Tuna köprüsü üzerindeki kanlı olaydan. Bavyera dükünün adamlarının lime lime doğradığı katilden ve Regensburg Kapısı'nda teşhir edilen kesik baştan söz etti.

"Ölüyü tanıdın mı?" diye sordu Büyük Üstad.

"Evet."

"Bize onun adını söyle."

"Horribile dictu! Çok korkunç!"

"Konuş!"

"O..." dedi Domenicus kısa bir tereddüt anından sonra, "... Gemini'ydi."

"Gemini mi? Kardeşim mi? Ciddi olamazsınız! Nasıl olur da... Aklını mı kaçırdın? Ne saçmalık! Adrian İrana gitti. Tuna'da ne işi olabilir ki? Üstelik Kelheim dükünü neden öldürmek istesin?"

Orlando ayağa fırlamıştı. Domenicus'u işaret etti ve öfkeyle Büyük Üstada dönerek bağırdı: "Ya yalan söylüyor, ya da büyük bir yanlışlığa kurban gitmiş. Bu saçmalığa cidden inanıyor olmanız..."

"Oydu" diye araya girdi Domenicus. "Ferdinand Le Fort şahidimdir. Yüz hatlarımızın muazzam benzerliğinden öte, sol kulağının arkasında Baphomet işareti vardı. Bir yanlış söz konusu bile olamaz. Onu iyi tanıyordum."

"Hem onu tanıdığını iddia ediyor, hem de onun alçak bir katil olduğunu, kuduz bir köpek gibi gebertildiğini söylüyorsun, öyle mi? Üstelik de Adrian! Buna nasıl cüret edebilirsin?" Orlando yumruklarını sıktı. Öfke ve aşağılama dolu gözlerinden ateşler fışkınyordu.

"Omnia aequo animo ferre sapientis. Acıyı soğukkanlılıkla karşılamak, bilgeliğin belirtisidir" dedi Büyük Üstad.

"Bu doğru olamaz!" diye bağırdı Orlando. "Adrian'a bir şey

olsaydı, bunu mutlaka bilirdim. O benim ikiz kardeşim! Adnan yaşıyor! Bunu yüreğimle hissediyorum. O yaşıyor!"

"Adrian öldü" dedi Domenicus. "Tanrı onun ruhuna şefaatsin. Requiescat in pace!"

"Sonsuzluğa dek. Amin" diye tamamladı Büyük Üstad.

Ölümler Gününde, öğle âyininin sonra, Palatium'un üzerindeki büyük kule salonunda bir toplantı gerçekleştirildi. Bu mekâna çok az yetkili kişi ayak basabiliyordu. Tarikatın en kutsal yeri olarak nasıl koronun altındaki yer altı mezarları kabul ediliyorsa, Palatium da örgütlenmenin beyniydi. Burada kulaçlarca kalınlıktaki duvarların ardında Tapınakçıların merkezî arşivi bulunmaktaydı.

Kestane ağacından, pırıl pırıl cilalanmış bir masanın etrafına on iki adam oturmuştu. Kulenin dışarı doğru daralan pencerelerinden içeri pek az ışık sızıyordu. Kayıkların Ölüler Günü töreni için hazırlayan Sen balıkçıları, uzaklardan gelen bir mırıltı gibiydi. Gün, henüz yoğun kasım sisinin altındaydı.

"Gemini vakasını yeterince tartıştık" dedi Büyük Üstad. "Sizi Bavyera'dan istediğimiz metinler hakkında bilgilendirmek için İç Meclis'i topladım. Ancak her şeyden önce bu ihaneti 'çözmek için tarikatın ne yapmayı düşündüğünü anlatacağım. Olayı, kurbanı ve katili biliyoruz. Bilinmeyen ise sebep. Bu cinayetin arkasında ne yatıyor?"

Önünüzde Dük Ludwig'in güvenini kazanmış ve politik ilişkilere çok iyi hakim olan birkaç Bavyera manastırının yıllıkları bulunuyor. Weltenburg Manastırı'nın yıllığında Lamberti'den iki gün önce, Anno Domini 31 tarihinde (15 Eylül 1231) tutulan kayıta o korkunç gün şöyle anlatılıyor:

Dux Bavarie. procurante imperatore, aquadom sicario occi-

ditur; sed ille nissus fugere trucidatur. (Bavyera dükü, imparatorun emrinde bir suikastçı tarafından katledildi. Katil, kaçmaya çalışırken öldürüldü.)

Günahını çıkardığı için dükün tam itimadına sahip olan Başrahip Hermann von Alteich, konuyu daha açık bir şekilde dile getiriyor: Ludvicus, dux Bavarie, presente familia sua a quodam ignoto pagano cultro percussus obiit et hoc apud Chelheim insidiis domini Friderici Imperatoris. (Bavyera dükü Herzog, ailesinin yanında kimliği bilinmeyen biri tarafından hançerlenmek suretiyle öldürüldü. Bu cinayet Kelheim'de İmparator Friedrich'in emriyle gerçekleştirildi.)

Yıllıklardaki diğer notları kendiniz okuyabilirsiniz. Özellikle Augustin rahiplerinin yorumlarını oldukça ilgi çekici buluyorum:

Ludvicus dux Bavarie a quodam Sarraceno nuncio Vetuli de Montanis' in medio suorum est occisus. Hoc autem consentia imperatoris creditur gestum esse, quia imperator ipsum ducem paulo ante dissidaverat in rebus et in persona, misso ad hoc nuncio speciale. (Dük, ailesinin tam ortasında. Dağın Yaşlısı tarafından gönderilen bir Müslüman tarafından öldürüldü. Bu cinayetin imparatorun bilgisi dahilinde işlendiği sanılıyor, çünkü bir süre önce dükle arasında ciddi görüş ayrılıkları ortaya çıkmıştı.)

Bu suikastın arkasında imparatorun bulunduğu konusunda tüm Bavyera yazıcıları hemfikir. Bu arada sadece rahipler Dağın Yaşlısı'ndan ve adamlarından söz ediyor. Augustin tarikatının Sicih/a sarayı ile çok iyi ilişkileri var. Şahin avcılığı üzerine birkaç ciltten oluşan eserini yazması esnasında, başrahipleri İmparator Friedrich'e yardım etmişti."

"Bu cinayetin Araplarla ne ilgisi var?"

"Sizin de bildiğiniz gibi, imparatorun özel muhafız birliği, efendilerine bir köpek kadar sadık olan Araplardan oluşuyor. Papalığın aforoz tehdidi umurlarında bile değil."

"Bir muhafız kıtası ile bir cinayet farklı şeylerdir" dedi uzun yıllar boyunca Kıbrıs'taki Tapınakçılar donanmasına komuta ettiği için Amiral olarak anılan yaşlı Girac. "İmparatorun bir Hristiyan soylusunu öldürmek için imansız bir çılgını görevlendirebileceğini düşünmek ne kadar doğru olur? Buna gerçekten inanıyor musunuz?"

Amiral masanın etrafında oturan adamların yüzlerine baktı ve tarikat biraderlerinin yüzlerinde en küçük bir şüphe izi bile göremeyince başını salladı: "Tanrım, demek sonunda bu hale geldik! Kanımızı dökerek Kutsal Topraklar'ı inançsızların elinden kurtardık, şimdi de imparatorumuz gücünü artırmak için Hristiyan soylularını Müslüman katillerle öldürüyor!"

"İmparator Friedrich'i yargılamak bizim işimiz değil" dedi Büyük Üstad Montaigu. "Asıl yapmamız gereken, bu cinayeti işleyenin neden bizden biri olduğunu ortaya çıkarmak. Adnan imparator için mi, yoksa Dağın Yaşlısı için mi çalışıyordu? Bunu kendi isteğiyle mi yaptı? Yoksa iradesiz bir kuklaya mı dönüştürülmüştü? Bana kalırsa yabana bir gücün etkisi altında bulunuyordu. Ama hangi şeytanî güç onu tarikatına, yeminine ve görevine ihanet etmeye zorlayabilir? O bizim en iyi adamlarımızdan biriydi?"

Neden yabana bir güç için hayatını feda etti? Canını kurtarmak için en küçük bir şansı bile yoktu. Hangi büyülü güç onun gözlerini kör etti? Bunu ortaya çıkarmalıyız. Ve bunu yapacağız."

"Ne yapmak niyetindesiniz?" diye sordu Girac.

"Bir Yunan atasözü şöyle der: Kimse aynı ırmakta iki kere yıkanamaz.

Ama biz bunu yapacağız. Aynı adam aynı yerde bir kez daha zaman nehrine girecek ve son iki yıl sanki hiç yaşanmamış olacak. Gemini'yi bir kez daha Assasinlere göndereceğiz. Birkaç biraderden başka onun ikiz olduğunu bilen yok. Neler olup bittiğini ortaya çıkarmak için aynı yolu bir kez daha alacak. An-

cak ilkinden daha donanımlı ve tedbirli olmak zorunda. Onu bu göreve en iyi şekilde hazırlamalıyız."

"Zaten bunu yapmak zorundayız" diye bağırdı toplantıya katılanlardan biri. "Orlando ikiz kardeşi gibi bir Frater milites değil, birserviens."

"Doğru mu duydum?" diye sordu Amiral. "Onun bir Mavi Cüppeli mi olduğunu söylemek istiyorsunuz?"

"Bir Görev Biraderi" dedi Büyük Üstad.

"Yani bir demirci veya her neyse!" diye söylendi Amiral öfkeyle. "Gerçekten de Assasinlerin yanına bir demirci mi göndereceksiniz? Bir nalbant..."

"Abartmayalım. Tarikatın bütün biraderlerinin silah eğitimi aldığını biliyorsunuz."

"Amatörler, acemiler!" diye burnundan soludu Amiral. "Bu adamı Araplara bir kurban hayvanı olarak göndereceğiz. Şerefim üzerine..."

"Başka seçeneğimiz yok" diye araya girdi Büyük Üstad. "Elimizde başka bir ikiz yok. Sadece Orlando aynı yolu bir kez daha alabilir. Yolun büyük kısmı için yanına bir koruma vereceğim."

"Bu işle kimi görevlendirmek istiyorsunuz?"

"Zacharias Von Ratzenhofen ona eşlik edecek."

"Hiç duymadım. Kim bu?"

"Mükemmel bir savaşçı."

"Tarikata kabul töreni ne zaman ve nerede yapıldı?"

"Henüz yapılmadı, ama yapılacaktır."

"Bir çırak!" diye inledi Amiral. "Bir çırak ve bir nalbant. O tempora, o mores!"

"Zacharias on sekiz yaşında" dedi Büyük Üstad. "Davud'un Calût'u mağlup ettiği ve Büyük İskender'in dünyayı fethetmek için yola koyulduğu yaş."

Büyük Üstad, toplantının sona erdiğini belirtmek için ayağa

kalktı. "Son olarak, bu cinayetin ardında İmparator Friedrichen bulunup bulunmadığını ortaya çıkarması için Benedict Birader'i görevlendirdim."

"Hangi Benedict Birader?"

"Mus microtus, fındık faresi."

"Peki bu işi nasıl yapacak?" diye sordu yaşlı Girac.

"Pecunia amicos invenit. Parası olanın her yerde dostları vardır."

Büyük Üstad aynı gün odasında Orlando'yla konuşurken, yanında sadece Fries adası Juist'ten gelme zayıf bir dev olan sekreteri Gal vardı.

"Sen ve refakatçin, önce Narbonne'a gideceksiniz" dedi Büyük Üstad. "Oradan bir gemi sizi İskenderiye'ye götürecektir. Orada da sizi doğuya götürecektir olan bir kervana katılacaksınız. Ama Fırat'ın karşı yakasından itibaren başınızın çaresine bakmak zorundasınız. Dünyanın bu kısmı hakkında pek az bilgiye sahibiz. Hedefiniz, Hazar adı verilen denizin güneyinde bulunan Deylem yaylası. Bu vahşi bölgenin efendisi, Dağın Yaşlısı adı verilen Hasan Sabbah adında biri. Bizimkiyle şaşılacak benzerlikler gösteren bir İslam tarikatının Quaim adı verilen Büyük Üstad'ı. Ölümünden zerre kadar korkmamalarına dair anlatılan hikâyeler akıllara durgunluk verecek türden. Sur başpiskoposu Wilhem, raporlarından birinde şöyle yazıyor:

'Kendilerine Assasin adını veriyorlar. Bu kelimenin kökeni bilinmiyor. Dağlarda yaşıyorlar ve mağlup edilmeleri neredeyse imkânsız, çünkü tehlike anında zapt edilemez kalelerine çekiliyorlar. Yaşadıkları topraklar verimli değil, bu nedenle hayvan yetiştiriciliği yapıyorlar. Dağın Yaşlısı olarak adlandırdıkları önderlerinin ismi yakındaki ve uzaktaki tüm hükümdarlara dehşet veriyor, çünkü adamlarının ona olan bağlılıkları, gözlerini bile kırpmadan ölüme atılabilecek kadar derin. Birisi kendisine

karşı çıkmaya cüret ettiği takdirde, Dağın Yaşlısı adamlarından birini çağırarak ona hançeri uzatıyor. Emir alan kişi ise ne yapacağı işin sonuçlarını, ne de kaçıp kurtulma olanaklarını aklına getiriyor. Ne pahasına olursa olsun emri yerine getiriyor."

Büyük Üstad, bu satırları okuduğu kitabı kapattı.

"Biz Tapınakçılar, şövalye tarikatlarının arasında en seçkin olanıyız. Başka hiçbir Hristiyan savaşçısı bizim kadar cesur savaşamaz. Tutsak bir Tapınak Şövalyesi için bugüne dek asla fidye ödenmemiştir. Düşman da bunu bildiği için, canlı yakalamayı başardıkları biraderleri genel kural olarak öldürürler. Tüm bunlara rağmen Assasin adı verilen o ölüm meleklerinin yanında sadece bir hiçiz."

Büyük Üstad ellerini Orlando'nun omuzlarına koydu ve gözlerinin ta içine baktı: "Dağın Yaşlısı denilen bu adamın, nasıl olup da taraftarlarını güle oynaya ölüme gitmeye ikna edebildiğini öğren! Hem de sadece kendisine inananları değil, bizim saflarımızdaki savaşçıları da! Bunu nasıl yapıyor? Üç şeytan adına! Bu inanılmaz ruhsal üstünlüğe nasıl sahip olabiliyor? Bu köpekler tüm dünyayı önlerinde tir tir titreten gizli bir silaha sahipler. Bu büyü mü? Ben büyüye inanmam. Acaba bir ilaç, kutsal bir emanet, yeni bir tür beyin kontrolü, ya da hiç bilinmedik bir şey mi?

Bunu öğren! Ama daima tetikte ol! Assasinlerin gücünü küçümseyeyim deme! Kardeşinin kaderini asla aklından çıkarma! Görevin bir tilki kadar tedbirli ve bir yılan kadar kurnaz olmanı gerektiriyor. Sana ne yapman gerektiği konusunda öğüt veremem, çünkü seni orada neyin beklediğini bilmiyorum. Senin için dua edeceğiz."

7

^L^acharias huzursuz bir uykundaydı: Yüzüne yağmur damlaları düşüyordu. Ansızın gözlerini açtı. Hücresinin duvarlarının üzerinde meşalelerin titrek alevleri oynaşıyordu. Havada çıra ve yanaklarına sıçratılan kutsal su kokusu vardı. Zacharias, çırakların eğitimini üstlenmiş olan yaşlı Magister Pierre Musnier'i tanıdı. "Ex Oriente lux" dedi adam. Bunlar, Tapınakçıların kutsal kabul törenine götürülürken söylenen sözlerdi. Zacharias hızla doğruldu. Uykusu bir anda yok olup gitmişti. Hücresinin dar penceresinden içeri günün ilk ışıkları düşmeye başlamıştı. "Ex Oriente lux." Manastır çanı günün üçüncü saatini işaret ediyordu.

"Hazır mısın?"

"Hazırım."

Zacharias taş merdivenlerin üzerine düşen, koridorun ilci yanındaki nişleri aydınlatan ve hemen ardından tekrar karanlığa boğan meşale ışığının peşinden gitti. Tavandaki kalaslar, alevlerin etkisiyle titriyor gibiydi. Sanki kıyamet kopmuş ve İsrail sur borusuna üflemişti; çapraz kemerli kubbe de sallanmaya başlamıştı. Karanlıkta yarasalar uçuşuyordu. Yıpranmış taş duvarlarda şeytanî yüzler, pençeler ve dişler belirliyor, bir an sonra da bu dehşetin üzeri karanlıkla örtülüyordu.

Yerin derinliklerindeki katakomblara inen yol zor ve zahmetliydi. Ölümle doğum arasında uzanan mistik bir yoldu bu. Sırası gelen aday, bir ışık bedeniyle yeniden doğmak üzere kozasından çıkmaya çalışan bir kelebek tırtılıydı.

Bu yolun en zorlu kısmı henüz önünde duruyordu. Sadece yeterince güçlü ve korkusuz olanlar kendilerini bekleyen dört elementin, ateşin ve suyun, toprağın ve havanın içinden geçebilirdi. Eşiğin üzerinden atlamak için gerekli bilgeliğe ulaşmış olmak lazımdı. Sadece bu bilgeliğe ulaşmış olanlar, parıltısı kendisine lâıyk olmayanları kör eden ve öldüren aynaya bakmayı başarabilirdi.

Zacharias yıllardan beri bu an için hazırlanıyordu. Annesi onu elinden tutup "Tanrıya ve azizlere adamak" üzere manastır kapısına getirdiği zaman, henüz beş yaşındaydı. Manastıra kabul edilen oğlan çocukları, sert ve acımasız bir eğitimden geçiriliyorlardı. Sadece izin verildiği zaman konuşabiliyorlardı. Yemek yerken, dua ederken ve öğrenim görürken oturmaları yasaktı. Günde on sekiz saat ayakta duruyorlardı. Hoşa gitmeyen en küçük bir davranış bile dayakla ve aç bırakılmakla cezalandırılıyordu. Aç kalmaktan daha kötüsü, uykusuz kalmaktı. Öyle günler geçirmişti ki Zacharias sonsuz uykuları yüzünden ölüleri bile kıskanır olmuştu. Özellikle ağır silahları kullanma talimleri oğlanları çok yoruyordu. Kılıcı iki elle birden kullanmayı öğrenmek zorundaydılar. Ok atmak, mızrak fırlatmak, at üstünde cirit dövüşü, direklere ve iplere tırmanmak, koşmak ve atlamak, yüzmek ve dalmak, yumruk dövüşü ve güreş, ara vermeden yaptıkları eğitimlerin arasındaydı. Vücudunun çürüklerle ve yaralarla dolu olmadığı bir tek gün bile yok gibiydi. Gecenin üçünde, günün ilk duasından sonra derslere başlıyorlardı: Okuma, yazma, cebir ve geometri. Merkezde ise Tapınakçıların, gizli öğretisi vardı. En kutsal bilgiye doğru çok ağır yol alıyorlardı. Magister Musnier'in deyimiyle gevezeler, tembeller ve onursuzlar hiç acımadan kapı dışarı ediliyordu. Tarikatın sırlarına vakıf olanlar ise seçkinlerin arasına katılıyordu. Bu kişiler hiçbir dünyevî yasaya bağlı değildi. Ne bir hükümdarın, ne de bir kilise büyüğünün onları yargılama hakkı vardı, hatta imparator bile onlara dokunamazdı. Tarikat sadece papaya hesap vermekle yükümlüydü.

Oysa gerçekte Tapınak Şövalyeleri değil İsa'nın yeryüzündeki temsilcisine. İsa'nın bizzat kendisine bile bağlı değillerdi. Bir Tapınakçı için haça gerilmiş bir Tanrı oğluna inanmak, puta tapıcılığın ta kendisiydi. Kilisenin resmi öğretilerine göre "İsa'nın en sadık savaşçıları" topyekûn kâfirdi. Tarikatın sırrı da burada

gizliydi: Haçlı Hristiyan şövalyelerinin en seçkin grubu, haça gerilmiş İsa'yı reddediyordu. Gizli şahadet cümleleri şu sözlerle başlıyordu:

Perdifficilis quaestio de natura dei. Tanrı'nın doğası sorusu olağanüstü zordur. Tanrının nasıl olduğunu bilmiyoruz. Sadece onun nasıl olmadığını biliyoruz. Onun bir bedeni yoktur, hatta ruhsal bedeni dahi yoktur. O kavranılamaz ve açıklanamazdır, çünkü tüm tasavvurlarımız ve kelimelerimiz bu dünyanın birer yansımasıdır. Bizim değerlerimiz dışında bulunan bir şeyi, kendi kelimelerimize büründürmeyi kabul edemeyiz. Yine de bunu yapmayı deneyecek olursak. Bethlehem'deki eşek ahırına veya Golgotha'daki işkence direği gibi gülünç batıl inançlara saplanıp kalırız.

Zacharias'ın aklına Lukrez'in bir sözü gelmişti: Tantum religio potuit suadere malorum! Din bizi ne büyük mutsuzluklara sevk etti! Seçilmişlerin bu acınası koltuk değneğine ihtiyacı yoktu. Zacharias hazırdı.

Birbiri ardına kapılar açıldı. Görünmez eller onu engellerin üzerinden aşırı. Zacharias sendeledi, düşerken yakalandı, havada bir yaprak gibi salındı ve suda yüzdü. Bir ölünün, hayır, henüz doğmamış bir çocuğun ruhu gibi bedensiz bir hafiflikte, zamanın kudretli akıntısıyla beraber sürüklenmeye başladı. Dünyevî her şey çoktan geride kalmış, yok olmuştu. Sonunda sessizliğin eşiğine, dönüşü olmayan dünyanın kapısına ulaştı. Yer altı dünyasının yedi yargıcı gözlerini onun üzerine dikti. Ölümün gözleriydi bunlar. Uyuyan devlerin, ejderhaların ve ayıların üzerinden geçti. Yılanlarla doluydu her yan, kaygan yılan balıklarıyla, ıslak sıçanlarla. Sonunda dik bir merdivenin başında beliren cılız bir ışığa doğru tırmanmaya başladı. Her şeyi doğuranın bağrında olmak onu korkutmuyordu. Ana rahminin ve mezarın, yavrularını yiyen hayvanın içindeydi. ,

Sonra mağara benzeri bir salonun içine girdi. Tavandan aşağı buzdan yapılmış kılıçlara benzer sarkıtlar sarkıyordu. Az sayı-

da mumun solgun ışığında Büyük Üstad'ı, arkasında yaşlı Girac'ı, Pierre Musnier'i, Gemini Orlando'yı ve diğerlerini tanıdı. Hepsi de beyaz tören elbiselerine bürünmüşlerdi. Zacharias bakışlarını taştan yontulmuş benzeyen çehrelerin üzerinde gezdirdi. "Ex Oriente lux" dedi tanımadığı bir ses. Elbiseleri üzerinden çıkartıldı. Üzerine dikilen bakışların altında bir bebek gibi çıplak ve korunmaya muhtaçtı. Derisi mum gibi mat parıltılar saçıyordu. Üşümeye başlamıştı. Diz çökmesini söylediler. Alnına ve şakaklarına banotu, şeytan otu, baldıran ve güzelavratotu karışımı bir yağ sürdüler. Sonra avuç içlerini ve koltuk altlarını da aynı yağla mesnettiler. Tenine sürülen karışım, derisini alev alev yakıyordu. Ama güzel bir duyguydu bu; kendisine uzatılan avuçtaki tuzu iştahla yalayan bir keçinin dilinin dokunuşu kadar heyecanlandırıcıydı. Verilen emir üzerine doğruldu. Yağın sırtından aşağı aktığını, kıcını ıslattığını hissetti. Sonra da dehşetle erkeklik organının kabardığını ve sertleştiğini fark etti. Utanıyor, ama üzerine dikilen bakışların etkisiyle kılmıdayamıyordu. Kurbanlık bir hayvan gibi adamlara teslim olmuştu.

Gece karanlığının bitkilerinden elde edilen iksir aklını karıştırmıştı. Yer sallanıyor, tavan aşağı eğiliyor, ayaklarının altında derinliklerinde tuhaf ışıkların parladığı dipsiz uçurumlar açılıyordu. Kurt ulumaları, bir baykuşun ötüşüne karışıyordu. Sonra sesler giderek karmaşık renklere, daha önce asla görülmedik uyumda renklere dönüştü. Sonra kollarını açarak yere uzandığını ve karnıyla toprağın soluk alışını hissettiğini fark etti. Kor kömürler üzerinde yürüdü, buz gibi sulara daldı, rüzgârla sü-rüklendi ve nemli toprak tarafından bir ağacın kökleri gibi sar-malandı. Kendisine uzatılan haçın üzerine tükürdü, İsa'ya la-netler yağdırdı ve tüm şeylerin gerçek yaratıcısına ebedî sadakat yeminleri etti.

Tapınakçıların şahadet kelimesini getirdi ve dönüşümün ulvî kelimelerini işitti. Diz çöktüğü zaman, ensesinin üst kısmındaki

saçlarının kesildiğini hissetti. Bu yer bir Malta parasından daha büyük değildi. Dişlerini sıkarak acıyı karşılamaya hazırlandı. Kızgın demirle ensesine Baphomet işaretini bastıkları zaman, kendine hakim olmayı başararak dudaklarının arasından tek bir ses bile çıkarmadı.

"Ferte fortiter. Hoc est quo deum antecadatis. ille extra patientiam malorum est, vos supra patientiam. Acıya güçle tahammül edin. Böylece Tanrınızdan üstün olursunuz. O kötü olana dayanmanın dışında durur. Siz ise üzerinde durursunuz."

Büyük Üstad'ın davudî sesi salonda yankılanıyordu. Ansızın sayısız mumun alevi Zacharias'ın gözlerini kamaştırdı. Sonra onu giydirdiler. Sırtına Tapınakçıların beyaz pelerini koydular. Birlikte şarkı söylemeye başlamışlardı: "Quare splendidum te, si tuam non habes. aliena daritudo non efficit. Kendine ait bir ışıltın yoksa, bir başkasının seni aydınlatamaz.

Artık onlardan biriydi.

Zacharias o sabah tekrar hücreğine girdiğinde, güneş henüz tam olarak doğmamıştı.

Nasıl olur? diye sordu kendine. Törenin sadece birkaç dakika sürmüş olması mümkün mü?

Sonradan tören sabahının üzerinden tam üç gün geçmiş olduğunu öğrendi. Ölümün eşiğinde zaman ne demektir ki? Zacharias haç çıkardı ve yaşlı magister Musnier'in söylediklerini hatırladı: Parcite natales timidi numera deorum. Bana Tanrının yaşını günlere göre korkuyla saymayın!

7

Jfatfaman sonsuz yavaşlıkta akıp gidiyordu.

Zacharias ile Orlando yola çıkacakları günü iple çekiyorlardı. "Seyahat etmek, toprağı elemeye benzer" dedi Magister Musnier. "ikisinin de tam vaktinde yapılması gerekir. Ekim ayında toprağa fasulye taneleri eken veya mayıs ayında fındık arayan bir kimse, doğuya gitmek üzere yola şimdi çıkan biri gibi, boş yere çaba harcamış olur. Yağmur yollar yumuşattı. Nehirlerin hiçbirini aşmak mümkün değil.

Tanrı sevdiği kullarını evde bırakır.

Her yolculuk tehlikeli bir hastalık gibidir. Her iki durumda da insanın vasiyetini yazması gerekir. Ateşten sadece pek az kişi kurtulabilir. Seyahat ateşinin ne olduğunu biliyor musun? Nabız yükselir, çünkü yaşam yolculukta daha hızlı akıp gider. Dış dünyadan üzerine dolu gibi yağın algılar aklını karıştırır. Tanımadığın kokular ve sesler, etrafında olup bitenleri anlamayı zorlaştırır. Resimlerden oluşan köpüklü bir içki, zehirli bir meyve gibi zihnini bulanıklaştırır. Şehirler, kuleler, evler önünden yıldırım hızıyla geçer, ağaçlar ve çiçekler, hayvanlar, canavarlar, çayırlarda otlayan inekler, insanlar, özellikle de insanlar, çok düşman ve az dost, çok talihsizlik ve az altın sana eşlik eder. Ulaşılan her hedefin ardında bir yenisi ortaya çıkar. Yollar birbirine dolanır, uçurumların üzerinden aşar, ormanların içinden geçer, çatallaşır, yabancıları yanlış yönlerle sürükler. Arka planda ise haydutlar pusuda bekler, yer cinleri, hiçbir ilacın iyi gelmediği hastalıklar. Su ve vahşi hayvanlar yolu kapar. Telafuz edemediğin isimlere sahip olan dağlar göğe yükselir. Azgın akıntılar yolcuyla kapıp götürür. Denizler ise onu uzaklara çağırır, ancak talihe mi, yoksa felakete mi bilinmez. Kaderini bir geminin tahtalarına emanet eden biri bunu nasıl bilebilir ki?"

Yolculuk günü geldiği zaman, güneşin doğusuyla birlikte iki at eyerlendi. Tapınak Şövalyeleri'nin yük hayvanına ihtiyacı yoktu. Genelde eşyasız yolculuk ederlerdi. Tarikat onların takip

edecekleri yolu, her akşam başka bir Tapınakçı manastırında konaklayabilecekleri şekilde düzenlemişti. Bu yerlerde tüm ihtiyaçları karşılanıyordu: Sıcak yemek, yol azığı, yeni çamaşır ve dinlenmiş atlar. Hiçbir Tapınak Şövalyesi yanında para taşımazdı. Bu sayede ne soyulmaktan, ne de dilencilerin yapışkanlığından çekinirlerdi. Yol harçlarından ve köprü ücretlerinden, papalık emriyle muaf tutulmuşlardı. Bu sayede bir kral ulağı kadar hızlı yol alabiliyorlardı. Zacharias uzun bir kılıçla silahlanmıştı. Yeni beyaz pelerini rüzgârda dalgalanıyordu. Buna karşın mavi keten cüppesiyle Orlando'nun oldukça mütevazı bir görünümü vardı. Aslında efendisine eşlik eden bir uşağa benziyordu. Ne kılıç, ne de mızrakla silahlanmıştı. Eyerinin arkasında büyük bir kurt kapanı göze çarpıyordu. Kapanın demir dişleri, vahşi bir hayvanın dehşet verici ağzını andırıyordu.

"Bu ne işe yarar?" diye sordu Zacharias.

"Bundan daha etkili bir silah yoktur" diye karşılık verdi Orlando.

İddiasını kanıtlamak için kapanı eyere bağlamakta kullandığı ipin düğümünü çözdü. Kapan neredeyse üç ayak uzunluğundaydı, bir çekiç kadar ağırdı ve bir ucunda demir bir halka vardı. Bu halkaya bağlı olan zincirin ucunda, yakalanan hayvanın kaçmasını engellemek için toprağa çakılan bir kazık bulunuyordu. Kapanın çenelerini birbirinden ayırmak için Orlando'nun tüm gücünü kullanması gerekti. Sonra onu soluk soluğa yere bıraktı. Korkunç dişlerin tehdit dolu gülümseyişini fark etmemek imkânsızdı. Orlando yerden kol kalınlığında bir dal aldı. Kapanın mekanizmasına dokundurmasıyla birlikte çelik çeneler öyle bir şiddetle kapandı ki çatırdayarak kırılan daldan kopan kıymıklar vinlayarak iki adamın kulaklarının yanından geçti.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Zacharias korkuyla.

"Bundan daha iyisi olamaz" diye güldü Orlando ve kurt kapanını tekrar eyer çantasına bağladı. "Av peşinde koşan bir

kurdun o kadar sefil bir hali vardır ki! Bomboş bir karınla hayvanların peşinden koşup durur ve av partisinin kurbanı çoğu kez kendisi olur. Ya örümcek öyle midir? Sabırla bekler ve avının ağına takılmasını seyreder. Vahşi hayvanların tümü avlanabilir. Ama tuzak kurmak yazmak ve hesaplamak gibi bir sanat dalıdır. Hayatta kalmak isteyen bir varlık bu sanata mutlaka vakıf olmalıdır. Para kazanmak isteyen bir tacir, mallarını oltanın ucundaki yem gibi kullanmak zorundadır. Ve yaşlı bir bakire olmak istemeyen bir genç kız, erkekleri ağına düşürmeyi öğrenmelidir. İsa'nın havarileri de avcı değil, balıkçıydı. Avlanırken mızrak değil, olta kullanıyorlardı. Ruhlarımıza sahip olabilmek için Tanrı bile yem olarak çan seslerini ve bağışlayıcılığını kullanır."

"Yine de bir kılıç taşıman gerekir" dedi Zacharias.

"Benim kılıca ihtiyacım yok. Kemerimde bir çekiç asılı. Bu güne dek çekiç döven bir kılıca rastladın mı? Çekiç tüm kılıçlardan daha güçlü, üstelik daha yararlıdır."

Paris civarında yollar yüzlerce insanla doluydu: Tacirler ve inşaat ustaları, öğrenciler ve oyuncular, şövalyeler ve hacılar, dilenci keşişler ve atlı ulaklar, hekimler, cellat yamakları ve fahişeler. Birçoğu yaya yolculuk yapıyorlardı. Arabalara ve faytonlara Paris'in dışında pek az tesadüf ediliyordu, çünkü yolların durumu çok kötüydü. Yağmurlu havalarda bir çamur deryasına dönüşüyorlardı, kuru havalarda ise her üç adımda bir ortaya çıkan çukurlar, arabaların tekerleklerini ve akslarını kırmakta birebirdi. Soylu hanımlar ve din büyükleri, çok sayıda uşağın taşıdığı kapalı tahtirevanlarda yolculuk ediyordu. Bir domuz gibi sallanarak ilerledikleri için, Gemini onlardan aşağılayıcı bir tavırla "gebe domuzlar" diye söz ediyordu: "İçlerinde daima bir domuz yavrusu bulunur."

Orleans'ın güneyinde yol tümüyle ıssızlaştı; nadiren büyük-

çe yerleşim yerlerine tesadüf ediyorlardı. İki Tapınakçı Sologne ormanlarında birkaç kez yollarını kaybettiler. Kavşaklarda yol levhaları bulunmuyordu, çünkü civarda yaşayan insanlar, yaşadıkları yerlerin yabancılar tarafından kolaylıkla bulunmasına razı değillerdi.

Kedi, ense derisinden samanlığın tahta duvarına çivilenmişti. Köy kilisesinin hemen karşısında, haça gerilmiş İsa'yı andırıyordu. Yeşil gözleri ardına dek açılmıştı. Uzun tırnaklı pençeleri öfke ve korkuyla titriyor, ağzından salyalar akıyordu. Keçeleşmiş derisi kan ve pisliğe bulanmıştı. Kaba köylü kıyafetlerine bürünmüş olan birkaç kız ve oğlan, hayvana bakıp neşe ve zevkle gülüyordu.

"Ş...ş...ş" diye tısladı diğer çocukların Solucan diye seslendiği ince, uzun boylu bir oğlan. Sonra dudaklarını büzdü ve kediye doğru okkalı bir tükürük fırlattı.

"Haydi artık" diye kıkırdadı kızlar. 'Yoksa bebek yüzün için mi endişeleniyorsun? Ez şu kediyi! Samanlığın kapısına pelte gibi yapışsın!"

"Ş...ş...ş" dedi bir kez daha Solucan. Havaya sıçrayıp duruyor, kollarını ve bacaklarını bir yel değirmeni gibi sallıyordu. Sonra soluk soluğa geriledi ve kısılmış gözlerini kedinin yüzüne dikti. İnsanın ve kedinin bakışları karşılaştı, birbirine kenetlendi.

"Bitir işini! Onu bir pire gibi ez!"

Solucan ellerini sırtında birleştirdi. Derin bir nefes aldı. Sonra rakibine saldıran bir koç gibi başını önüne eğdi ve koşmaya başladı. Kafası işkence edilen hayvana çarptığı anda, kedi dişlerini ve pençelerini kullanarak korkunç tıslamalar eşliğinde canını kurtarmaya çalıştı. Alnı ve kulakları tırmık içinde kalan Solucan, acıyla geri çekildi. Zevkten dört köşe olan kızlar, yüksek sesle kıkırdayıp gülüyordu. Bu kez sıra yüzü çillerle kaplı, kızıl

saçlı bir oğlandıydı. O da başını öne eğip koşmaya başladı, ama hayvanı ıskalayıp tahta kapıya tosladı. Bir an yalpaladıktan sonra yere yuvarlandı ve yeni avlanmış bir tavşan gibi katılıp kaldı.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı bir sonraki oğlan. "Şimdi uyku vakti değil! Bu iş nasıl yapılmış, sana göstereceğim. Çekil şuradan!"

"Bakın" dedi oğlanlardan biri. "İki keşiş şövalye."

Sıradaki oğlan, Gemini ile Zacharias'ın önünde abartılı bir tavırla eğilerek selam verdi: "Efendilerin elbette öncelik hakkı var. Bir Tapınak Şövalyesi ne ölümden, ne de şeytandan korkar."

"Ama kadınlardan" diye güldü çilli oğlan. "Eteklerden korkan biri, kedilerden nasıl korkmaz?"

Gemini eyerden aşağı atladı ve dizginleri arkadaşına uzattı. Sonra da samanlığın kapısına gitti. Bir sonraki saldırıyı bekleyen kedi korkuyla titriyordu. Tapınakçı haç çıkardı ve mırıldandı: "Mors ut malum non sit. efflcies. Ölümün kötü bir şey olmadığını anlayacaksın." Sonra da başını hayvanın vücuduna öyle bir şiddetle gömdü ki kedinin göğüs kafesi çatırdayarak içeri çöktü. Çıkan ses, kırılan ceviz kabuklarını andırıyordu.

Gemini, etrafına bakınmaya gerek görmeden atına bindi.

Selam vermeden oradan uzaklaştılar.

"Bu iğrenç oyuna neden katıldın?" diye sordu Zacharias.

"Bu sadece bir oyun değil. Eski putperest kurban törenleri, halkın geleneklerine kök salmış vaziyette. Ben sadece kediyi acılarından kurtardım. Multaque dum diunt turpia, facta placet. Bir olayı iyi bir şekilde sonuçlandırmak için, bazı çirkinliklere katlanmak gerekir."

"Hristiyanlar nasıl olur da böyle şeyler yapabilirler?"

"Bir Tanrı çocuğunun haça gerilmesini kutlayanlar, haça gerilmiş bir kediye neden acısın ki? Kedilerden hoşlanır mısınız?"

Zacharias'ın sessiz kalması üzerine, Orlando sözlerine de-

vam etti: "Ben de hoşlanmam, ama onlar faydalı küçük şeytandır. Farelerin gerektiğinden fazla çoğalmalarına engel olurlar."

"Farelerin ne günahı var?" diye güldü Zacharias. "Bir avuç tahıl çalmaktan başka..."

Orlando karşılık verdi: "Bir ölçek tohumluk tahıl, iyi bir toprakta dört ölçeğe dönüşür. Bunun bir ölçeği gelecek yıl tekrar tohum olarak kullanılır. Bir ölçeği böcekler yer, bir ölçeği fareler. Çiftçiye de bir ölçek kalır, bunun yarısını da toprak sahibine vermek zorundadır. Böylece geriye fazla bir şey kalmaz. İyi bir kedi tahıl hasadını iki katına çıkartabilir, ama yaptığı bu iyilik genellikle nankörlükle ödüllendirilir. Bu civarda yaşayan insanlar kedileri çarmıha gerer. Batıl bir inanç. Kendi kötü ruhlarının ve aptallıklarının işareti."

Akşam olunca Karteus tarikatına ait bir manastıra ulaştılar. Çorak toprakların ortasında, okyanusun üzerindeki bir ada gibi tek başına bulunuyordu. Yaşam belirtisi olarak sadece küçük bir çanın çınlaması işitiliyordu. Kapının üzerinde şu kelimeler okunuyordu: EGO VIRVIDENS: Ben. görenim.

"Göz, sessiz bir organdır" dedi onlara odalarını gösteren karpıcı. "Hiçbir şey sessizliğin kudreti kadar yaratıcı değildir. Karteus keşişleri haftada sadece bir kez konuşabilir. Tüm aydınlanma sessizlikte saklıdır."

Akşam yemeğinde ise başrahip şöyle dedi: "Ağzın susması çok kolaydır. Çok daha zor olan, vücudun içindeki sesin konuşmasına engel olmaktır. Aydınlanma, karanlıkta saklıdır. Yüksek bilinç düzeyleri inanılmayacak bir şifaya sahiptir. Biz Karteus keşişleri çok uzun süre yaşarız."

Ertesi sabah günün ilk ışıklarıyla birlikte yola koyulduklarında Zacharias büyük bir rahatlamayla bağırdı: "Tanrıya şükür kurtulduk! Orada bir an bile daha fazla kalamazdım. Adamlar balık gibi sessiz! Ölümcül bir sükûnet! İmparator Friedrich'in ne yaptığını biliyor musun? Adem'in hangi dilde konuştuğunu an-

lamak için yeni doğan çocukları tecrit ettirmiş. Büyümelerine kadar onlarla konuşulmasını kesinlikle yasaklamış. Yunanca mı, İbranice mi, yoksa Latince mi konuşacaklarını çok merak ediyormuş. Sonra ne olmuş, biliyor musun? Büyük bir özenle büyütölmelerine rağmen çocuklar ölmüş, çünkü konuşmak da insanöğlü için ekmek ve hava kadar önemli bir ihtiyaçtır."

"Biz insanlar geveze varlıklarız" diye güldü Orlando. "Birbirimizle anlaşmak için neredeyse sadece kelimeler ve yazı kullanıyoruz. Oysa hissettiklerimiz için ne dar bir cenderedir bu! Bitkilerin ve hayvanların suskun dilleri o kadar zengindir ki. Atım bana pek çok şey anlatıyor, ama dışardan bakacak olursan o da bir Karteus keşişi kadar suskun. Evet, sessiz bir anlaşma seldi dahavardır ve bu tüm kelimelerden daha derin, daha anlamlıdır."

"Tıpkı bir Magister gibi konuşuyorsun" dedi Zacharias. Onun söylediklerini anlamıyordu. Orlando ise aklından şunları geçiriyordu: Ben Adrian'la bu şekilde konuşuyorum ve bunlar beni mutlulukla dolduran konuşmalar.

T

M oz, gölgesiz öğle sıcağı, susuzluk. Sonra ansızın ortaya çıkan bir müjde: Serinlik! Atların burun delikleri titriyordu. Daha görmeden mırıltısını duydukları dere cilalı çakılların üzerinden neşeyle akıyor, kristal berraklığındaki su köpüklü küçük şelaller oluşturuyordu.

Hayvanlar ve binicileri ağızlarını şapırdatarak susuzluklarını dindirdiler.

İki Tapınakçı çıplak ayaklarla suya girmişti. Etraflarında kızböcekleri uçuşuyordu. Sonra karın üstü derenin içine uzandılar. Ellerini suyun içine daldırmış, kaygan vücutlu alabalıkları yakalamaya çalışıyorlardı. Ellerine geçirdiklerini yıldırım hızıyla at nalı şeklinde büküyor ve kıyıdaki çimlerin üzerine fırlatıyorlardı.

"Yakaladım! Yakaladım!" diye bağırdı Zacharias. "Şuna bak! Nasıl da direniyor! Ah! Lanet olsun, parmağımı ısırıldı."

Keskin bıçak, balığın solungaçlarının arasına girdi.

"Görkemli bir hayvan" dedi Orlando.

"Bakıyorum ona acıyorsun" diye güldü Zacharias.

"Bunda gülecek ne var? Bu balık, özgür hayvanların onuruna sahip. Hayatı için bir erkek gibi dövüştü. Elbette ona acımamız gerekir."

Zacharias bir ateş yakmıştı. Deve tabanı yapraklarına sarılan beş alabalık, ateşin kenarında nar gibi kızarmayı bekliyordu.

Nehrin geçit verdiği bir yeri bulmak için tam yarım günlerini harcadılar. Sonunda tahta bir köprüye tesadüf ettiler; ancak çürümüş ve delik deşik olmuş tahtaların üzerine, ancak onu çok iyi tanıyan biri basmaya cesaret edebilirdi. Gemini gözlerini bağladığı atları teker teker köprünün üzerinden geçirirken, Zacharias çürük olduğunu tahmin ettiği yerlerde, titreyen nalların altına büyük kalkanını koyuyordu.

O gün gece konaklayacakları yere ulaşmadan hava karardı. Yağmurdan sıırsıklam olmuş elbiseler ve boş midelerle bir kavya kovuğuna sığındılar.

"Tanrım, kısa bir dua edeceğim için beni başışla" dedi Orlando gözleri kapanmadan önce. 'Yumuşak yatakta, taşlı top-rağın üzerinde olduğundan çok daha kolay dua ediliyor. Bizi koru, ya da tehlike durumunda en azından beni uyandır."

"Ne dedin?" diye sordu Zacharias.

Ama Orlando uykuya dalmıştı bile.

Tedbirli davranmak için kurt kapanını kovuğun önüne yerleştirmişlerdi. Zacharias da ciddi bir durumda çabuk çekebilmek için kılıcına mum sürmüştü.

Geceleyin atların solumaları onları uyandırdı. Zacharias bazı sesler duyar gibi olmuştu.

Ertesi sabah bir ayının ayak izlerini fark ettiler.

Beş günlük bir at yolculuğundan sonra, Vinzentis'ten üç gün önce Limoges'daki Tapınakçı manastırına ulaştılar. Kara yolunun yarısını geride bırakmışlardı. Manastırın avlusuna girdikleri anda, pazar gününü bildiren çan sesleri uğuldamaya başlamıştı. Pazar âyinine katılmaya, ayrıca Orlando'nun deyimiyle "yüreklilerini ve kıçlarını" dinlendirmek için uzunca bir mola vermeye karar vermişlerdi. Zachariasen kaba etleri yara içinde kaldığı için üzengilerinin üzerinde ayakta duruyor, bu da oldukça büyük bir güç harcamasına neden oluyordu.

"Bir pazar gününü dizlerimin üzerinde geçirmeyi daha önce asla bu kadar yürekten arzulamamıştım" dedi manastır eczacısı Tulian Birader'in kaba etlerine porsuk yağı sürmesi esnasında acı dolu bir gülümsemeyle: "Kıçın bir kardinal cüppesi kadar kırmızı, Birader, üzerinde yumurta bile pişirilebilir."

Zacharias itiraz etti: "Bana kalırsa kıçım bir azizin başının etrafındaki hâleye benziyor."

"Bir aziz hâlesi mi? Cave mendacium! Yalandan kaçın! Bu koca hayalarla kimse seni aziz falan ilan etmez!"

Aynı akşam uykuya dalmadan önce Zacharias şöyle dedi: "İnsanın mutlu olabilmek için ne kadar az şeye ihtiyacı var! Yumuşak bir yatakta, ağrısız bir uykuya dalmaktan daha güzel ne olabilir?"

"Çok tuhaf diye karşılık verdi Orlando. "Kendi vücudumuzu algılamadığımız zaman, ne kadar mutlu oluyoruz!"

Zacharias yolculuğun bedeninde açtığı yaraları tedavi ettirirken, Orlando da âyinden pazar yerine akın eden meraklı kalabalığın arasına karıştı. Gezginci bir Frank hekimi, tenteli arabasını meydanın ortasına çekmişti. Alâmeti farika olarak arabasına tekerlek büyüklüğünde bir göz resmi bulunan bir bayrak çekmiş olan hekim, bir kürsünün üzerine çıkmıştı. Samur yakalı cüppesinin üzerindeki saçsız başı, yumuşak bir kumaşın üzerine yerleştirilmiş olan bir kaz yumurtasını andırıyordu. Elindeki

küçük bir şişeyi havaya kaldırmış, bağırıp duruyordu: "Yaklaşın, erkek ve kız kardeşlerim. Burada asılarak ölen bir adamın gözü var. Yarasa kanı, tarçın kökü, mumya tozu ve Viola canis vulgaris karıştırılmış cenin suyunun içinde yüzüyor. Sabahları horoz ötmeden önce gözünüze üç damla damlatırsanız, bir kartaldan bile keskin görürsünüz. Stoklar elverdiği müddetçe bir şişesi dört buçuk Heller. Bir de buna bakın: Uykusuzluğa karşı kirpi sidiği ve kurbağa sümüğü. Göz kapaklarınızın üzerine sürmeniz yeterli. Göz kaymasına karşı sarmaşık çayı. Yaşaran gözlere karşı Tropicana Tagates. Ürdün Nehri suyu körlerin gözünü açar, güzelavratotu suyu ise ihtiyarların gözlerine bile parlaklık verir!"

Orlando, bir ilan resmine bakmak için biraz yakına gelmişti. Resimde bir iskemleye oturmuş bir adam görölüyordu. Üç çıkarak tarafından başı sıkı sıkı tutuluyordu. Hekim de dikiş iğnesine benzer bir aleti adamın gözüne değdiriyordu. Resmin üzerine ise süslü harflerle şunlar yazılmıştı: "Göz perdesi illeti yüzünden kör olanların birçoğu tekrar görebiliyor." Hekim kalabalığın arasından onu fark ettiği zaman, Orlando tiksiniş bir halde dönüp gitmeye hazırlanıyordu. Ansızın adamın yüzü mutlu bir gülümsemeyle aydınlandı. Konuşmaya son verdi ve kollarını açarak Orlando'dan yana seğirtti: "Sizi tekrar görmek ne büyük mutluluk, Birader! Arapların yanında başınıza neler geldi? Konaklayacak bir yer buldunuz mu? Rica ediyorum, misafirim olun!" Sonra da kalabalığa dönerek Orlando'yu işaret etti: "Bu cesur Tapınak Şövalyesi'ne hayatımı borçluyum. Yardımına koşmasaydı bugün burada derdinize deva olamazdım." Sonra Orlando'nun şaşkın bakışlarıyla karşılaşarak bağırıldı: "Neden soru dolu gözlerle bakıyorsunuz? Beni tanımadınız mı, Adrian Birader?"

Adrian mı? Bu adam Adnan'ı tanıyordu. Hakkında neler biliyordu acaba? Orlando birden kendine geldi. "Sizi nasıl unuttabilirim!" diye bağırıldı. "Seve seve misafiriniz olurum."

M)

"Çanlar saat altıyı çaldığında Pied de Cochon'da" diye güldü hekim. "Umarım oruç tutmuyorsunuzdur."

Le Pied de Cochon adlı han şehir surlarının hemen arkasındaki dar, karanlık bir sokakta bulunuyordu. İnsan burasını sadece burnunu izleyerek bile bulabilirdi. Sıcak domuz eti, bira ve kızartılmış balık kokuları, surlar boyunca yayılıyordu. Ancak sidik kokuları da insanın burun direğini kıracak kadar keskindi, çünkü sarhoşlar buldukları uygun bir yere işlemekten çekinmiyorlardı. Orlando da pantolonunun son düğmesini iliklemekte olan hekimi burada buldu: "Özgür bir vücut, doğal sağlığın ön koşuludur. Plenus venter non cenat libenter! Dolu bir karın yemek yemekten hoşlanmaz. Boş bir yüksük, dolu bir fiçidan daha fazla bira alır."

Hekim Orlando'yu kolundan çekerek hana soktu: "Gelin, oturun. Misafirimsiniz. Umarım karnınız açıtır. Hayatımı kurtaran adama büyük bir kadeh arpa suyu getirin! Koyun eti sever misiniz? Buranın buğdaylı haşlaması meşhurdur! Sucuk ve salam çeşitleri de tavsiye edilir. Hele tuzlu domuz kaburgası... O kadar lezzetlidir ki ağzınıza alır almaz dağılıverir. Bakıyorum dişlerinizin tümü henüz ağzınızda. Öyle bir çağda yaşıyoruz ki kibar erkekler dişlerini bir genç kızın bekâretini yitirmesinden bile hızlı kaybediyorlar. Ama ben kime ne anlatıyorum? Bunların tümünü benden daha iyi bilirsiniz. Eğer tam vaktinde yetişmeseydiniz... beni o inançsızların pençelerinden kurtarmasaydınız, mutlaka dişlerimden de fazlasını yitirmek durumunda kalırdım. Daha doğrusu, siz olmasaydınız, hayatta kalmam bile çok şüpheliydi. Tıpkı vahşî hayvanlar gibiydiler. Ama o kuduz köpeklerle hadlerini bildirdiniz. Bire karşı üç..."

"Vay, neler duyuyorum böyle!" diye bağırdı yan masada oturmakta olan bir arabacı. "Demek bire karşı üç! Anlatın bakalım!"

"Evet, anlatın!" diye bağırdı masanın ucunda oturmakta.»
olan hayvan tacirleri. İçlerinden biri hekimin kadehini **birayla**
doldurdu. O da büyük bir yudum aldı, dudaklarına bulaşan kö-
püğü koluyla sildi ve anlatmaya başladı:

●

İskenderiye'de karaya çıkmıştım ve Sakallı Patrik Hanı'nda kalıyordum. Gecenin geç saatlerinde bir zenci tarafından uyan-
dırıldım. Bana buraya bir gün önce gemiyle gelen Frenk hekimi
olup olmadığını sordu. Yardıma ihtiyacı duyan efendisinin
adına geliyormuş. Tıbbî malzemelerini alıp onun yanına gitme-
liydim. Adam uzun süredir koşan biri gibi soluk soluğa kal-
mıştı, ancak kesik kesik konuşabiliyordu. Çabuk olmam için ba-
ğırıp duruyor, bu arada şu önümdeki kızartma kadar siyah olan
ellerini birbirine vuruyordu.

Karanlık sokaklardan geçerek evlerin giderek fakirleştiği ve
sokakların ıssızlaştığı bir mahalleye geldik- Ansızın karşımıza
saray benzeri bir yapı çıkınca çok şaşırmıştım. Doğrusu bulun-
duğumuz yere hiç uymuyordu! Karaya vurmuş bir gemiye ben-
ziyordu: etrafı yüksek duvarlarla çevriliydi, kuleler ve burçlarla
korunuyordu. Dar bir kapıdan geçerek, beni beklemekte olan
bir oğlanın bulunduğu iç avluya girdik. Oğlan beni çok basa-
maklı bir merdivenden çıkararak, penceresinden uçsuz bucak-
sız çölün görüldüğü bir odaya soktu. Ufuktaki ince, kırmızı bir
şerit, sabahın yaklaşmakta olduğuna işaret ediyordu. Çift ka-
natlı bir kapı açıldı ve içeriye beyaz elbisesi dalgalanan bir
Arap girdi. Sarığınan bile beyaz bir sakalı vardı. Sadece göz-
leri ıslak arduaz taşı gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Refakatçim adamın karşısında kendini yere attı. İhtiyar da
beni satın almak istediği bir mal gibi dikkatle süzüyordu.

Sen bir Frenk hekimi misin?

Göz hekimiyim, diye karşılık verdim.

Seni buraya neden çağırttığımı biliyor musun?

Tahmin edebiliyorum. Bir hekim gecenin ortasında neden alelacele çağırılır ki? Yardımına ihtiyaç duyan zavallı hasta nerede?

Arap. sanki doğru duymamış gibi yüzüme baktı. Kaşlarını şaşkınlıkla yukarı kaldırmıştı. Sonra sanki öksürük nöbetine tutulmuş gibi göğüs kafesi titremeye ve kasılmaya başladı. Sakallı boğazından keçi melemesine benzer tuhaf bir ses yükseldi, sonra da kendini tutamayarak kahkahalarla gülmeye başladı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Allah adına, işte bu çok iyi! diye bağırıldı sonra. Evet, gerçekten de bu çok iyi! Ne dediğini duydunuz mu: Yardımına ihtiyaç duyan zavallı hasta nerede?

Sonra gözlerindeki yaşları silerek bana döndü ve şöyle dedi:

O zavallı hasta bir oğlan.

Peki nesi var?

Henüz bir şeyi yok. Ama sen bunu değiştireceksin.

Sizi anlamıyorum.

Ona sen anlat, dedi ihtiyar o anda odaya giren bir adama.

Çok iyi Arapça konuşuyorsunuz, dedi yeni gelen. İskenderiye'de ilk kez bulunmadığınız belli oluyor.

Yanılıyorsunuz, burada ilk kez bulunuyorum, diye karşılık verdim ona. Arapça'yı Endülüs'te öğrendim.

Endülüs, dedi adam aldırmaz, hatta küçümseyici bir sesle. Orada her şey farklıdır. "Hadım" kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

Evet. erkekliği kesilmiş olan bir adam.

Doğru. Şimdi sizden ne istenildiğini anlıyor musunuz?

Demek... benden... ama niye ben?

Bunun üç sebebi var: Birincisi. Siz yetenekli bir cerrahsınız. Bıçakla göze müdahale etmeye cüret eden biri, hayaları da kolaylıkla kesebilir.

İkincisi. Siz bir inançsızsınız. Kuran, bizim hekimlerimize in-

sanları hadım etmeyi yasaklar. İncil'de ise bu tür bir yasak yoktur. Roma halifesinin hekimleri, sesleri daha güzel olsun diye oğlanları hadım etmiyor mu?

Üçüncü ve en iyi sebep, hizmetiniz karşılığında size ödeyeceğimiz ücret. Bu sözlerle beraber önüme içi para dolu bir kese fırlattı. Tereddüt ettiğimi gören ihtiyar: Al onu, dedi. Emeğinin karşılığı olan para. Bugüne dek hiçbir Hristiyan hekimi bunu geri çevirmedi.

Ama ben bugüne dek bu operasyonu hiç...

Sen gözlere inen perdeyi kaldıran başarılı bir cerrahsın. Bıçak kullanmayı, yaraları iyileştirmeyi biliyorsun.

Sonra yan odalardan birine götürüldüm. Alçak bir sehpanın üzerinde duran deri ciltli bir kitapta, hadım etmenin farklı teknikleri çizimlerle anlatılıyordu.

"Neden farklı teknikler?" diye sordu hayvan tacirlerinden biri. "Bir boğayı veya koçu sadece bir şekilde burabilirsin."

"Elbette, ama insanlarda durum biraz farklı."

"Bunu bize anlatmalısınız" diye bağırdı arabacılar. Hekimin kadehini tekrar birayla doldurdular. "Haydi, anlatın!"

"Şarkta esas olarak beş ayrı hadımlaştırma tekniği uygulanır. Bunların kulağa hoş gelen Arapça isimleri vardır. 'Biçilmiş Tarla' adı verilen teknikte, söz konusu zavallının erkeklik organı ve hayaları kesilir. 'Ağaç Kesme' ise sadece organın kesilmesi anlamındadır. Hadım edilen kişi teorik olarak üreme yeteneğini yitirmez, ancak bu işi yapacak en önemli organından yoksun kalmış olur. Ağaç Kesme' genel olarak bir ceza işlemi olarak uygulanır, tıpkı elin kesilmesi gibi. Başka bir tekniğin adı ise 'Yuva Çıkarılması'dır. Demir bir telle hayalar torbalardan çıkartılır. 'Fındık Kırma' tekniğinde ise hayalar ya demir bir kısıkaçla, ama genel olarak dişlerle patlatılır. Bu teknik genel olarak küçük çocuklarda uygulanır."

"Yalvarırım susun artık! Midem altüst oldu!" diye inledi müşterilerin iştahlarının kapanacağından endişelenen hancı.

"Peki sen böyle bir şey yaptın mı?" diye sordu arabacılarından biri. Yüzünde gözle görülür bir dehşet ifadesi vardı. "Nasıl olur da bir insanın!.."

"İnsan mı dedin?" diye sözünü kesti onun hekim. "Ne insanı? Hadım edilecek çocuk Afrika ormanlarında yakalanmış, vaf-tiz edilmemiş, vahşî bir zenciydi. Bir maymunun kuyruğunun kesilemeyeceği nerede yazılı? Ha? Bana bunu yasaklayan emri gösterin!"

"Devam! Anlatmaya devam et!" diye bağırdı hayvan tacir-leri.

"Çocuğu bir yatağa bağlamış ve ağzını tıkamışlardı. Gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönüyordu; sanki her an fırlayacakmış gibiydiler. Baldırlarının üst kısmına keten bezler sarmış ve ka-namayı azaltmak için karnına ıslak bezler koymuşlardı. Simsi-yah erkeklik organı biberli suyla yıkanmıştı. Böylece tek bir ha-reketle çocuğun erkeklik organını ve hayalarını vücudundan ayırdım. Bu işin sırrı yıldırım hızıyla hareket etmekte ve yaranın mümkün olduğunca küçük tutulması için organları vücuda en yakın noktadan kesmekte saklı. Sonra yara kaynar yağla dağ-landı ve idrar yollarının açık tutulması için penis köküne bir ka-mış sokuldu.

Yaranın sıkıca sarılmasından sonra, çocuk ayağa kaldırıldı ve iki adamın yardımıyla odada bir aşağı bir yukarı yürümeye zor-landı. Sonra tekrar yerine yatırıldı.

Neyse, dedim adamlara. Çocuk başına gelenlerin en kötü kısmını atlattı.

Hayır, diye karşılık verdi adamlar. Asıl felaket şimdi başlı-yor. Üç gün boyunca hiçbir şey yemeyecek ve içmeyecek. İd-rarını boşalttığı zaman da cehennemi acılar duyacak. Ama neti-ce itibarıyla hayatta kalacak."

Hekim sözlerine uzun bir ara verdi.

"Ya sonra? Sonra ne oldu?"

"Çocuk bir hamlede kendisini pencereden aşağıya attı ve kafa üstü yere çakıldı. Hemen o anda ölmüştü, tıpkı kürkünün zedelenmemesi için tuzağa yakalanan bir tilkinin kafasının kırılması gibi." Hekim birasından büyük bir yudum daha aldı.

"Ama gerçeği dile getirmek gerekirse, bu benim suçum değildi. Çok başarılı bir operasyon yapmıştım, ama o köpoğulları aldığım ücreti geri istediler. Ben de elbette ki bunu reddettim. Vahşî hadımın aşağı atladığı pencerenin önünde yüksek sesle tartışmaya başladık. Adamlar üzerime saldırdı, ben de elimden geldiğince kendimi savunmaya çalıştım. Tam kuşaklarındaki hançerlere el atmışlardı ki bu saygıdeğer Tapınak Şövalyesi sanki Tanrı tarafından gönderilmiş gibi sokağın başında belirdi. Gerçekten de tam vaktiydi. Yüce Tanrı Danyal Peygamberi aslan çukurundan nasıl kurtardıysa, Adnan Birader de beni katillerimin pençelerinin arasından çekip aldı. Kapıdan geçmekte zorlanacak kadar iri yarı bir adam olan dev zencinin kolunu bir darbede kırdı. Diğerini bir bayrak gibi yukarı kaldırdı ve altında vahşi bir köpek sürüsünün çılgınca havladığı pencereden dışarı fırlattı. Üçüncü adamın burun deliklerine iki parmağını soktu ve bir çekişte burnunu üst dudağından ayırdı. Şerefim adına yemin ederim, daha önce buna benzer bir şeyi hiç görmemiştim. O günden sonra Tapınak Şövalyelerinin neden yenilmez kabul edildiklerini biliyorum. Evet, dostlarım! Şimdi de kurtarıcımı şerefine içelim!"

Adamlar hep birlikte kadehlerini boşalttılar. Sonra da hayvan tacirlerinden biri Orlando'ya döndü: "Bir Tapınak Şövalyesi'nin böyle berbat bir yerde, hem de gecenin o vaktinde ne aradığını bilmeyi doğrusu çok isterdim."

"Bunu ona ben de sordum" diye güldü hekim. "Bana ne cevap verdiğini biliyor musunuz?"

"Evet, ne cevap verdi?" diye bağırdı Orlando.

Hekim neşeli bir yüzle ona baktı: "Çok şakacısınız. Ama is-

tesem de bunu size hatırlatamam, çünkü orada ne aradığınızı bana da söylememiştiniz. Bana sadece şu cevabı vermiştiniz: 'Pisces imitar.'

"Bu ne demek?" diye sordu hayvan taciri.

"Balıklar gibi yapalım, demek. Bilirsiniz, Tapınak Şövalyeleri de balıklar gibi genelde konuşmayı pek sevmezler, özellikle de konu gizli tarikat görevleriyle ilgiliyse. Yoksa orada bulunmanızın sebebi özel bir görev olabilir miydi? İskenderiyeli kadınlar şeytanî bir çekiciliğe sahip. Umarım bu şakamı hoş görürsünüz. Gelin, kadeh kaldıralım! Her şey hâlâ sanki dün olmuş gibi gözümün önünde. Oysa aradan neredeyse bir yıl geçti. Ertesi gün sizi İskenderiye'den Girit'e götürecek olan gemiye kadar size eşlik etmiştim. Hatırlıyor musunuz, Adrian Birader, veda-laşırken..."

Orlando telaşla duyduklarını toparlamaya çalışıyordu:

Temmuz başlarında Adrian İskenderiye'den batıya doğru yola koyulmuştu. Demek ki dönüş yolunda bulunuyordu. On hafta sonra Dük Ludwig öldürülmüştü... On hafta, yani Alpleri aşmak için gereken süre. Ama bu ne anlama gelirdi ki? Sırf bu yüzden Adrian'ın katil olduğu söylenebilir miydi?

Hekim soluk almadan konuşmaya devam ediyordu. Yağlı dudakları A ve O harflerini telaffuz ederken büzülüyor, M harfinde ise çiftleşen sümüklüböcekleri andırıyordu. P ve B harflerinin telaffuzunda ise etrafa lapa parçacıkları ve küçük baloncuklar saçılıyordu. Orlando, kelimeler kendisine ulaşmadan bile her şeyi algılıyordu. Daha sonra, evine geri dönerken, o akşam neler yemiş olduğunu tüm çabasına rağmen hatırlayamadı.

O gece bir rüya gördü:

Bir kalenin tepesinde duruyor ve aşağıda uzanan çöle bakıyordu. Uzaklarda, bir sinek kadar ufak bir nokta, kendisine doğru yaklaşıyordu. İyice yaklaştığı zaman. Orlando bunun elbiseleri rüzgârda uçuşan bir süvari olduğunu fark etti. Atın nalları yerdeki kum zerreciklerini tıpkı bol sulu bir çeşme gibi göğe

fışkırtıyordu. Süvari iyice yaklaştığı zaman onu tanıdı. Bu. **Adrian** an'ın ta kendisiydi. Orlando ismiyle hitap ederek ona **bağır** Ancak var gücüyle haykırmasına rağmen, diğeri onu duymuyordu. Adrian bir kulaç mesafeden yıldırım hızıyla uzaklaşıp gitti, ancak aynı zamanda tuhaf bir yavaşlıkta hareket ediyordu. Zaman ve mekân kavramları iç içe geçip gerçek anlamlarını yitirmişlerdi sanki.

Adrian'ın yüzü solgundu, hatta, bir ölü kadar beyazdı.

"Bekle!" diye bağır

Ve uzaklardan Adrian'ın sesini duydu. Sadece tek bir kelime haykırıyordu. "Alamut" gibi bir kelime.

Orlando ansızın uyandı ve bir daha uyuyamadı. O gizemli kelime kafasının içinde çınlayıp duruyordu: ALAMUT.

Uf ç günlük bir dinlenme sonrasında, iki Tapınak Şövalyesi manastırın yastıklarını bir kez daha atlarının eyerleriyle değiştirdiler. İki gün süren Cahors yolunda hekim de onlara eşlik etti. Yolu bildiği için onlara kılavuzluk yapıyor, öte yandan neşeli hikayeleriyle onları eğlendiriyordu.

"İnsanlar hayvanlardan daha aptal" dedi adam, "önce para kazanmak için sağlıklarını feda ediyorlar. Sonra da sağlıklarını tekrar kazanmak için paralarını feda ediyorlar. İnanın bana. aptallık da bir hastalıktır. Üstelik kişinin kendisinin değil de yakın çevresinin mağdur olduğu tek hastalık! Vivat morbi! Male se habet medicus. nemo si male se habuerit. Yaşasın hastalık! Herkes kendini iyi hissederse, hekim kendisini iyi hissetmez."

"Tüm hastalıkların en kötüsü hangisidir?" diye bilmek istedi Zacharias.

"Hekimler. Medico tantum hominem occidisse summa impunitas est. Sadece bir hekim cezaya çarptırılmadan bir insanı öldürebilir."

"Sağlıklı kalmak için ne yapmak gerekir?"

"Perhize dikkat etmek."

"Tok insan oruç tutmayı öğütler" dedi Orlando ve Zacharias ekledi: "Doğrusu siz perhiz yapan sağlıklı bir insana pek iyi bir örnek teşkil etmiyorsunuz."

Hekim güldü: "Yüce Tanrı şişmanlara da kendilerine lâyük bir görev vermiş, onları mezarlık solucanlarına mükemmel bir ziyafet hazırlamakla onurlandırmıştır."

Öğlene doğru, yol kenarında bulunan sefil görünümlü bir çiftliğe ulaştılar. Yoldaki derin deliklerde ördekler yüzüyor, küçük bir kız bir eşegi gütmeye çalışıyordu. Atlıları gördüğü zaman korkuyla kaçmaya çalıştı; bu esnada başındaki büyük örtüyü de yere düşürdü.

Çiftlikten yükselen tiz. hayvani çığlıkları çok uzaktan duymuşlardı.

"Tam vaktinde geldik" diye bağırdı Zacharias, "bir domuz boğazlıyorlar."

"Bu bir domuz değil" dedi hekim. "Bir kadın."

Tapınak Şövalyeleri ve hekim atlarını mahmuzladılar. Çığlıklar, bacasından nisan gökyüzüne siyah dumanlar yükselen bir kulübeden geliyordu. Alçak kapıdan içeri ilk dalan Orlando oldu. Ancak gözleri odanın isli karanlığına alışamadan, arkasından gelen hekimin sesini duydu: "Çekicinizi yerine koyun! Burada insan öldürülmüyor, aksine dünyaya bir yenisi geliyor."

Demir bir kazanın altında dumanlı bir ateş yanıyordu. Hemen önündeki bir sandalyenin üzerinde genç bir adam oturuyordu. Kollarını, kucağına oturmuş olan genç bir kadının beline sarmıştı. Önlerinde yere diz çökmüş olan bir kız, var gücüyle kadının bacaklarını ayırmaya çalışıyordu. Adamın kıllı kolları, kadının kocaman karnını avını sıkıp öldürmek isteyen yılanlar gibi kavramıştı. Kadının çığlıklarına dayanamayan Orlando elleriyle kulaklarını kapadı.

"Yeter, durun!" dedi hekim sert bir sesle. "Zavallı kadını öldüreceksiniz." Ellerini ateşin yanında duran ve içi domuz yağıyla dolu olan bir çanağın içine daldırdı, sonra da yağlı parmaklarını kadının eteğinin altına soktu.

Sonra da baba adayına döndü: "Sen bir çiftçisin. Daha önce hiçbir dananın veya kuzunun doğumuna yardım etmedin mi? Bu ne budalalık? Köyünüzdeki kadınların arasında bir ebe yok mu?"

Ona yerdeki kız cevap verdi: "Yaşlı Bonne-rnere geçen kış suçiçeğinden öldü."

Hekim az ötedeki sandalyelerden birini yanına çekti ve adamın yardımıyla kadının yere diz çökmesini, kollarıyla da sandalyenin sırtına tutunmasını sağladı.

"Ona ilaç benzeri bir şey verdin mi?"

"Sıcak çavdarmahmuzu lapası, adamotu ve kartal tahtası."

"Ne zaman?"

"Az önce. Lapanın kalanı hâlâ sıcak."

"Çavdarmahmuzunun sancıları başlatması daha en azından bir saat sürer" dedi hekim. Bir bez parçasını sıcak suya batırdı ve kadının karnının etrafına sardı. "Bu yöntemle doğumun başlamış veya başlamamış olduğunu kesin surette anlarsın. Ağrıların dinerse biraz daha vaktin var demektir."

Kadın tekrar bağırmaya ve inlemeye başladı, ancak sesi bu kez boşuk ve güçsüzdü. Ardına kadar açılmış gözleri, Orlando'ya kesilmeyi bekleyen bir hayvanın gözlerini hatırlatmıştı.

"Kaybedecek vaktimiz yok. Al şu çanağı!" dedi hekim adama. "İçine işe!"

"Anlayamadım..."

"İçine işe dedim be adam!"

Adam kendisine söyleneni yaptı. O da gücünün sonuna gelmişti. Hekim çanağı onun elinden aldı ve kadının dudaklarına dayadı: "İç! Hepsini!"

Kadın tiksinierek başını yana çevirdi. Hekim sol eliyle onu

saçlarından kavradı, başını zorla geriye çekti ve sıcak idrarı son yudumuna dek boğazından aşağı boşalttı.

Orlando midesinin kalktığını hissetti ve kendini, güçlükle dışarıya attı. Zacharias da kireç beyazı bir suratla kulübenin duvarın dayanmıştı. "Aman Tanrım" diye inledi. "Şehvetin sonucu bu kadar korkunç demek!"

O akşam Brive-la-Gaillarde'deki St. Martin Kilisesinde konakladılar. Rahip onların şerefine bir oğlak kestirmişti. Son derece yoğun şarabı suyla karıştırıp içmek gerekiyordu, ancak hekim bunu yapmayı şiddetle reddetti. Bir savaş sonrası o gün yaşananlar nasıl akşam sohbetlerinin ana konusunu oluşturursa, şimdi de doğal olarak hekimin müdahale ettiği zor doğum ve başarılı sonucu konuşuluyordu.

"Bugün dünyaya gelmesine yardımcı olduğumuz k  k insancığın şerefine içelim. Umarım yaşayacağı günler ve ölümü, doğumu kadar acı dolu olmaz." Hekim kadehini bir dikişte boşalttı ve parmaklarına bulaşan yağ yalayarak temizledi. Orlando'nun aklına ister istemez domuz yağı dolu çanak gelmişti ve midesindeki bulantıyı bastırmayı güçlükle başarabiliyordu. Ondan farklı bir durumda olmayan Zacharias, kendini tutamayarak hekime döndü: "Bütün gün kafamı kurcalayan bir konuyu size sormak istiyorum: Neden kadını kocasının idrarını içmeye zorladınız?"

"Neyini içmeye?" diye sordu rahip dehşet içinde; doğru duymadığını sanıyordu.

"Yanlış anlamadınız" diye güldü hekim. "Başka çarem yoktu. Rahipler ve şarlatanlar için kendilerini başarıya götüren her yol mubahtır."

"Böyle iğrenç bir şeyin neye faydası olabilir ki?"

"Ne kadar iğrenç olursa, o kadar iyi. Ebelerin buna benzer bir yığın işe yarar reçetesi vardır. Kötü kokulu ve tatlı maddeler kadında kusma isteğı yaratır, o da doğum sancılarının başlamasına neden olur."

"Tiksinmemek mümkün değil" dedi rahip.
Hekim kadehini ışığa tutarak bir dörtlük okudu:

*"Şarap, idrar gibidir
Kalitesini öğrenmek için
Koklar, tadına bakar
Bir de ışığa tutarsın.*

İdrar, bir insanın sağlık durumu hakkında hekimlere diğer belirtilerin tümünden daha fazla bilgi verir. Tam yirmi farklı rengi tespit edilmiştir; deve tüyünden kardinal kırmızısına, civciv sarısından tek boynuzlu atın boynuzunun siyahına kadar. Bu renkler bize sadece sağlık durumumuzu değil, duygusal durumumuzu da gösterir. İdrarı kırmızı ve ince olan bir insan neşeli ve keyiflidir. Beyaz ve yoğun idrar ise soğuk karakterli bir insana işaret eder."

"Tüm bunlar ne kadar tiksindirici!"

"Naturalia non sunt turpia. Doğal olan çirkin olamaz" diye karşılık verdi hekim. "Aranızda bugüne dek plasenta tutmuş olan var mı? Bu iğrenç görünümlü, peltemsi et parçası genellikle doğumdan hemen sonra en yakındaki gübre yığınının altına sokulduğu için, pek çok insan varlığından bile haberdar değildir. Dişi hayvanlar ise vücutlarından attıkları plasentayı yerler. Hem de ister etçil, ister otçul, ister evcil, ister yabanî tüm hayvanlar. Bilge Avicenna, Canon Medicinae adlı eserinde bir loğusa için kendi plasentasından daha besleyici hiçbir şey bulunmadığını yazmaktadır."

"İnsan kendi etini nasıl yiyebilir?" diye sordu Orlando.

Rahip de haç çıkartarak ekledi: "Ebeler arasında pek çok büyüücü kan bulunur. Başka hiç kimse kadınlar üzerinde bir ebe kadar kudret sahibi değildir. Kadının cinsel organının tüm hastalıkları veya arzuları için bir ilaçları vardır. Aşk iksirleri, doğurganlık merhemleri ve istenmeyen gebeliklere karşı zehirler ha-

zırlarlar. Sadece dünyaya yeni gelen yaşamı değil, dünyadan göçüp giden yaşamı da avuçlarının arasında tutarlar; çünkü ölüleri hâlâ eski putperest geleneklerine göre yıkarlar. Ebelerin içinde Eski Ahit'in yılanları yaşamaktadır."

"Eskulap'ın yılanları" diye düzeltti hekim.

"Doğum yaptıkları zaman bütün kadınlar bu kadar korkunç çığlıklar atar mı?" diye sordu Zacharias.

"Hepsi. Doğum yapan bir kadının çığlıkları, tavukların gıdıklaması kadar tipiktir. Bretagne köylüleri şöyle der: Köpekleri, horozları ve doğuranları bütün civarda işitmek gerekir. Hatta kadınların birçoğunun gırtlığı, döl yatağından daha fazla zarar görür. Hiçbir işkence odasından bu kadar korkunç sesler çıkmaz."

"Platon, yazılarında dölyatağının annenin vücudunda bağımsız bir yaşam süren bir parazite, bir hayvana benzediğini söyler" dedi rahip. "Bu ilginç tez hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Gerçekten de dölyatağı görünüşe göre kendi iradesine sahiptir. Yunanlar da bunu biliyordu. Platon'un dilinde dölyatağına Hyster adı verilir. Histerik kadınlar, dölyataklarının keyfi tarafından yönetilen kadınlardır. Hangi kadın böyle değildir ki? Bazıları dölyatağını bir tür kurbağaya, bazıları da balığa benzetirler. Paris'te ona Museu de Tauche, yani sazan ağzı ismini veririz. Champagne'da ise onu bir kara kurbağasına benzetirler. Bu hayvanın iştahının ne kadar açık olduğu, özellikle cinsel ilişki esnasında ortaya çıkar. Üzerine doğru gelen spermayı yutmak için ağzını çabuk ve hırslı hareketlerle açıp kapar. Bu arada oltanın ucunda bulunan bir solucanı ısırarak bir balık gibi çırpınır ve kasılır."

"Karanlığın ve dehşetin yuvası!" dedi rahip. "Günâhların, yılan yuvalarının ve gübre yığınlarının kaynağı."

"Yaşam fırını" diye ekledi hekim. "İnsanlığın en kutsal beşiği."

"Vücudun en iğrenç, en kirli iki deliğinin arasında bulunan

bir organı kutsal olarak niteliyorsunuz. Böyle bir yerin kutsiye tinden söz edilebilir mi? Ama dölyatağının kendisi de bir lağım ağzı değil midir? Hamile olmayan kadınların vücutlarındaki kirli kan oradan boşalmaz mı?"

"Simon Magnus şöyle der: Dölyatağı insanın tüm günahlarından arınmış olarak, yaratıcıyla bir ve aynı olduğu tek yerdir. Doğum, cennetten kovulma anlamına gelir."

"Simon Magnus gnostiklerin başıydı, dolayısıyla kâfirin tekiydi!"

"Dölyatağı, azizler de dahil olmak üzere tüm insanların sığındığı ilk yuvadır" diye devam etti hekim sözlerine. "İsa efendimizin de bizi kurtarmak için dünyaya gelmesinden önce tam dokuz ay orada bulunduğunu unutmamalıyız."

"Buna rağmen yine de aybaşı kanaması zehirlerin en iğrençidir. Adet gören bir kadının dokunduğu her şey bozulur. Süt kesilir, ekmek hamuru kabarmaz, et çürür, bal ve şarap ekşir, ilaçlar sağaltıcı güçlerini yitirir. Kanamanın sadece kokusu bile köpekleri deliye çevirmeye yeter. Temiz olmayan bir kadının bir dokunuşu, hatta sadece bir bakışı bile yıkıcı etkiye sahiptir. Plinius, Naturalis Historia adlı eserinde şöyle yazar: Adet gören bir kadının tek bir bakışı bile aynanın parlaklığını yok etmeye yeter. Kılıçlar da keskinliklerini yitirir."

"Erkekler de keskinliklerini yitirir" diye güldü hekim.

"Hayır, hiç de değil" diye bağırdı rahip. "Hemen her köyde ahlâksızlığın meyvelerine rastlamak mümkündür."

"Nasıl meyveler?" diye sordu Zacharias.

"Kırmızı kafalılar, tuğla suratlılar, ateş cadıları."

"Adet kanaması sırasında kurulan cinsel ilişki sonucu doğan çocuklar kızıl saçlı olur" dedi hekim.

"Aynı zamanda çilli, benli ve cüzam gibi lekeli olarak da" diye ilave etti rahip. "Kızıl saçlı bir çocuk, ebeveyninin teşhir direğidir. İşte, bana bakın! Babam, annemi kırmızı şarap dolu

bir çanağın içine oturtup, bir hayvan gibi arkadan becermiş! Dediğim gibi, ahlâksızlığın kızıl meyvesi insan ırkının tüm kötü özelliklerini bünyesinde toplar. İnsanlar boş yere şöyle demiş: Sakın bir kızıl saçlıya güvenme! Yahuda'nın da saç ve sakalı kızıl renkteydi. Hiçbir kadın kızıl saçlı olanlar kadar azgın ve şehvetli değildir. Bir hayvandır artık o, kızışmış bir inektir."

"Sizi duyan da Havva'nın kızlarını insandan saymadığınızı sanacak" diye güldü hekim.

"Gallina non est avis, uxor non est homo" diye karşılık verdi rahip. "Horoz bir kuş değildir, kadın bir insan değildir."

Sonraki günlerde Dordogne vadisinde ilerledikleri bir esna da Zacharias sordu: "Cinsel ilişki gerçekten de o rahibin anlattığı kadar pis bir şey mi?"

"Bilgisiz bir hekim, bir hastaya hekim olmayan birinden daha büyük zararlar verir" dedi hekim. "Bilgisiz bir rahip de ancak rahip olmayan birinden daha büyük zararlar verir. Kendisini din adamı sanan o zavallı, yaşam denilen o olağanüstü, mucizevî döngü hakkında en küçük bir fikre bile sahip değil. Tahıl tohumları sadece tarlaya ekildikleri zaman içlerindeki yaşamı ortaya çıkartırlar. Erkeklerin tohumları da aynı şekilde kadının bereketli tarlasına ihtiyaç duyar. Toprağın kirli olduğunu iddia eden biri budalanın tekidir. Yaratıklarının çoğalması Tanrı'nın da arzusudur, çünkü varlığını ancak bu şekilde sürdürebilir. Bu nedenle de bu önemli görevi her yerine getirişimizde mutluluk ve neşe duygularıyla dolmamızı sağlamıştır.

Birkaç gün önce hep birlikte şahit olduğumuz zorlu, tehlikeli ve acı dolu bir sürecin yaşanması için Tanrı aşkı yem olarak kullanır, orgazm da gösterdikleri çaba için kullarına ihsan ettiği olağanüstü bir armağandır."

"Neden hasta oluyoruz?" diye sordu Zacharias. "Neden ölmek zorundayız?"

"Sen hasta olduğun için değil, yaşadığın için ölüyorsun. Yaşam, her gece uyku tarafından geçici olarak tedavi edilen bir

hastalıktır. Ancak kesin ölümün ta kendisinden başka bir şey değildir."

Cahors'da, St. Etienne katedralinin önünde birbirleriyle vedalaştılar. "Tanrı seninle olsun, Adrian" dedi hekim.

Evet, diye geçirdi içinden Orlando, Tanrı seninle olsun Adrian!

Sonra göğün farklı yönlerine, kendilerini bekleyen kadere doğru hareket ettiler.

Lot Nehri üzerindeki taş bir köprüde Orlando atını durdurdu. Suyu bir taş fırlatarak olanca gücüyle bağırdı: "A l a m u t!"

"Ne dedin?" diye sordu Zacharias. "Alamut ne anlama geliyor?"

"Dies siem docet. Göreceğiz."

Benedict Birader, kabul törenini geride bırakmış olmasına rağmen, tarikatının pelerinini taşımayan tek kimse olmalıydı. Çenesi daima tıraşlıydı ve saçını soylular gibi uzatıyordu. Kim olduğunu bilmeyen biri onun özgür bir şehirli, bir tacir veya teolog olduğunu düşünebilirdi. Benedict farklı kimliklere bürünenin ustasıydı, ama kesinlikle bir kahraman değildi. Şiddetten nefret ederdi, espri anlayışı son derece gelişmişti. Bir sohbet esnasında yaşlı Girac, İsa'nın gerçekte bir Romalı olduğunu öne sürdüğü vakit ona şöyle karşılık vermişti: "Doğrudur. Sadece bir İtalyan annesinin bakire olduğunu öne sürebilir. Ve sadece İtalyan bir anne oğlunu Tanrı yerine koyabilir."

Benedict Lebbon solgun çehreli bir insandı. Çelimsiz ve önemsiz dış görünümü, ona rakipleri tarafından küçümsenmek gibi önemli bir avantaj sağlıyordu. Neredeyse yarım düzine dil konuşabiliyordu ve zamanında pek az kişide rastlanabilen mantıklı düşünme yeteneğine sahipti; karmaşık olaylar arkasındaki umulmadık ilişkileri yakalamakta ustaydı. "Benedict Kutsal

Ruha benziyor" diyordu Magister Musnier onun hakkında. "Varlığını algılamak neredeyse mümkün değil, ama buna rağmen olağanüstü bir etkisi var."

Benedict Birader'in, kütüphanenin büyük yazı salonundan alınarak evrak şubesine gönderilmesi çok çabuk olmuştu. Bu şubenin çalışanlarından dahice yeteneklere sahip olmaları bekleniyordu, ancak yapılanlar aslında sıradan sahtekârlık işlerinden başka bir şey değildi. Burada tarikatın lehine olmak üzere imparatorluk mühürleri, papalık imtiyaz belgeleri, antik çağa has mürekkep ve parşömen büyük bir ustalıklarla taklit ediliyor, imzalar kopyalanıyor, vergi muafiyetleri sağlanıyor, arazilere ve miraslara el konuluyordu.

Yaptığı işin sahtekârlık olduğu Benedict'in aklına bir kez olsun gelmemişti. Tanrı'nın ve tarikatın emrinde olmak, ahlakî açıdan her türlü gerçekliğin üzerinde bulunmuyor muydu? Madem bazı şeyler olması gerektiği gibi değildi, o zaman yabancı asmaları nasıl ıslah ediliyorsa, onların da olmaları gerektiği şekle sokulmaları elbette ki çok doğaldı.

Tarikatın mülkiyetine geçirmeye değer taşınır ve taşınmaz malların kokusunu almakta özel bir yeteneğe sahip olduğu için, Benedict kısa sürede önemli görevler üstlenen gezgin bir gizli ajana dönüşmüştü. Birden fazla dili rahatlıkla konuşabilmesi ve gerçek bir insan sarrafı olması, bir yerde birkaç günden fazla durmasına imkân tanımayan heyecanlı karakteriyle birleşince, bu görevinde de büyük başarılar elde etmesini sağlıyordu. Kusur denemez ama, bir özelliği daha vardı: Fareler onu dehşete düşürüyordu. Ona Mus microtus, yani fındık faresi lakabının takılmış olması, bu nedenle kulağa oldukça şaşırtıcı geliyordu. Ancak bu lakap ona dış görünüşü yüzünden değil, çalışma şekli yüzünden takılmıştı. Tıpkı fındık fareleri gibi, onun yaşam alanı da yer altı dünyasıydı. Tüm önemli saraylarda ve kardinal katedrallerinde bulunan casusları, onu daima yeni bil-

gilerle besliyorlardı. Önemli görevleri yalnız başına **halletmek** alışkanlığına sahipti. Hartalar boyunca ortadan kaybolur, **bumu** nu bulabildiği her deliğe sokar, karıştırır, biriktirir, sonra da v.ı kayı çözmüş olarak yeniden ortaya çıkardı.

Seyahatleri onu Chartres'e götürdüğü zamanlarda, katedral in-
şaatındaki yoğun faaliyet Benedict'in daima hayranlıkla büyü-
lenmesine neden olurdu. Yıldızların solgunlaşmaya başlama-
sıyla birlikte işçiler basit kulübelerinden tıpkı kıyamet gününde
mezarlarından çıkan ölüer gibi dışarı süzülürlerdi. Sabah serin-
liğinde vücutlarından buharlar yükselirdi. Yirmi, otuzu büyük
bir arabanın önüne koşulur, tekerlekler büyük taşların ağırlığı
altında çatırdarken, keşişler onları gayrete getirmeye çalışırdı:
"İleri! İleri! Tanrı böyle istiyor!"

Toz içinde kalmış vücutlarıyla birer hayaleti andıran çelimsiz
siluetler, tahta teknelerin içinde duvarcı ustaları için harç karı-
yordu. Taş işçilerinin çıkardığı gürültü, kulakları sağır edecek
denli şiddetliydi.

"Cehennemî işte böyle tasavvur ediyorum" diye bağırdı Be-
nedit.

"Bunu kimse duymasın sakın" diye karşılık verdi ona refakat
eden jacopo Birader. "Tam aksine, cennetin ön avlusunda bu-
lunuyorsun. Burada şu geçerli değıldir: Ora et labora! Geçerli
olan şudur: Ora est labora. İşçiler için çalışmakla ibadet etmek
aynı anlama geliyor. Sabahları işe başlamadan önce kutsal ek-
mek yiyorlar. Günâh çıkarmadan inşaat alanına yaklaşmaya cü-
ret eden bir kimse, bir kâfir gibi taşlanarak kovalanıyor.

Sadece Chartres sakinleri değıl, civar köylerin neredeyse tû-
mü akın akın buraya geliyor, hem maddi imkânlarını, hem de
kol güçlerini Tanrının anası için seferber ediyorlar. Tımar sahip-
leri imtiyazlarını bize devrediyor. Hatta piskoposlar bile gelirle-
rinden bizim lehimize vazgeçiyorlar. Manastırlar buradaki yüz-
lerce, binlerce insanın karnını doyuruyor, kadınlar elbise diki-

yor, hastalar ve sakatlar bile günlerini bize dua etmekle geçiriyor."

Bu arada yanlarından iki keşiş geçti; yüzü ıslak bezlerle örtülü, inleyen bir adamın koluna girmişlerdi.

"Peki iyi görünmüyor. Ne oldu?" diye sordu Benedict.

"Sönmemiş kireç."

"İki gözüne de mi?"

"Artık sadece bir gözü var."

"Aman Tanrım! Ne korkunç!"

"Bakire Meryem onun yanında olacaktır. İsa körleri iyileştirmemiş miydi? En azından ilahî Kudüs'ün ısıltısını görebilecek" dedi rahip ve adama doğru haç çıkardı.

"İnşaat alanı değil, sanki mezbaha" dedi Benedict.

"Bu senin fikrin. Birader. Bu katedral yaklaşık yirmi yıldan bu yana inşa ediliyor. Bu zaman zarfında burada kaç kişinin ölüp gittiğini biliyor musun? Dört yüzden fazla! Kemikleri kırılanlar, ezilenler, iskeleden düşenler, kör olanlar ve sakat kalanlar bu sayıya dahil değil. Ne büyük bir fedakârlık! Tanrının şerefine kendi oğlunu kurban etmeye hazırlanan ihtiyar İbrahim'inkine benzer bir cezbe, ilahî bir çılgınlık! Kulenin tepesindeki tahta vinci görüyor musun? Bakire Meryem Günü'nde iki marangoz oradan aşağı düştü. Genç olanı son anda yağmur oluğunu yakalamayı başardı. Oltanın ucundaki bir balık gibi uçuşunun tepesinde çırpınıp duruyordu. Rahipler onun için ex distatus duasını okumaya başladılar. Göğe yükselen dualarımız, ne yazık ki hiçbir işe yaramadı. Adam kafa üstü yerdeki taş kaplamalara çakıldı. Sayısını hatırlayamadığım bir sürü adam bacağını kırdı. Aynı zamanda koltuk değnekleri de yapan tabutçu. yanında tam altı çırak çalıştırmaya başladı. Bu gi-dişle katedralin açılış âyininde dev sahanı dolduracak sayıda insan bulunamayacak. Bir süre önce bir çatı ustasının şöyle dediğini duydum: Cehennem yer altında değil, aksine yukarıda, gökte."

"Adem'in torunlarının torunları, göğe ulaşacak yükseklikle bir kule yapmak istedikleri için cezalandırılmamışlar mıydı? Bu katedral neden bu kadar yüksek olmak zorunda?"

Bunu Büyük Üstada soracağım, diye geçirdi aklından Benedict.

Birkaç gün sonra onun huzuruna çıkmıştı.

"Chartres'deydin. Benedict Birader" dedi Büyük Üstad. "Orada işler nasıl gidiyor?"

"Babil kulesinin inşaatında olduğu gibi."

"Daha önce asla bu denli görkemli yapılar göğe yükselmemişti" dedi Büyük Üstad. "Hatta Romalılar zamanında bile."

Peter de Montaigu. çalışma odasının duvarını kaplayan haritalardan birinin önünde durmuştu. Benedict. Fransa'nın çok iyi tanıdığı sınırlarını fark etti.

"Diğerlerinin yanında dev bir inşaat daha: Noyon. Senlis, Laon, Paris, Poitiers, Soissons. Bourges, Chartres, Rouen. Reims, Le Mans, Amiens. Beauvais ve Strasbourg için planlar hazır. Ve bu saydıklarım sadece en önemli katedraller. Bu yapıların sayılarından ve boyutlarından ziyade, esas şaşırtıcı olan mimari özellikleri. Batı dünyası bugüne dek sadece antik elementleri kullandı: Yunan sütunları. Roma kemerleri ve kubbeleleri. Bizim mimarimiz ise tümüyle farklı ve yeni. Daha önce bizim yapılarımızdaki formlar ve yapısal teknikler hiç uygulanmamıştı. Dev salonlarımızın tavanları kalın, hantal sütunlar tarafından taşınmıyor. İnce, zarif kolonlar, sanki ağırlıksızmış gibi göğe yükseliyor. Eskinin birkaç kulaç kalınlığındaki kaba duvarlarına gerek kalmadığı için yerlerini muhafız kulelerinden bile yüksek, vitraylarla kaplı pencerelere bırakmış durumda. Rengârenk camlardan süzülen ışık huzmeleri, içerisini kelebek kanatları kadar canlı ve gizemli bir aydınlığa boğuyor. Kütle, güce dönüştürülmüş durumda. Hem de olağanüstü kudrette bir güce!"

"Bu yeni yapılar neden bu kadar yüksek?" diye sordu Benedict. "Bir sahanın elli ya da yüz kulaç yüksekliğinde olması ne işe yarar? Bu yüzden içerisi daha fazla insan almaz ki!"

"Bu yapılar salt toplantı yeri olmaktan daha öte anlamlar taşıyorlar."

"Evet. elbette bunlar Tanrı evleri" dedi Benedict. "Ama Tanrı'nın bu büyüklükte mekânlara ihtiyacı var mı gerçekten?"

"Bu yeni mekânlara Tanrı'nın değil, bizim ihtiyacımız var."

"Biz Hristiyanların..."

"Hayır, biz Tapınakçıların!" diye sözünü kesti onun Büyük Üstad ve konuşmaya devam etti: "Biz, yapılarımıza kendimizin şekil verdiğini düşünüyoruz, oysa bizi şekillendiren yapıların ta kendileri. Mimarlık da bir yanıyla dine benzer. Bir zamanlar insanlar tarafından yaratılmış olanlar, bir müddet sonra, içlerinde yaşayanları da kendilerine benzetirler. Biz bunun farkında bile olmayız, çünkü çevremiz tarafından akla ve mantığa uygun bir öğretiye bağlı olmaksızın dönüştürülürüz. Kişiliğimiz yaşantımızın ilk üç yılında gelişir ve son halini alır, ancak biz hayatımızın en önemli bu kesimini hatırlamayız bile."

Büyük Üstad bu kez bir modelin önünde durmuştu.

Sevgi dolu gözlerle onu bir süre süzdükten sonra Benedicta döndü.

"Bu yeni katedrallerden birinin içine girdin mi hiç? Ne görkemli bir olay! Bunu bir kez yaşayan biri, asla bir zamanlar olduğu kişi olarak kalamaz. Non sum qualis eram! Bu mekânlar yeni insan için bir eritme potası, göğe yükselen yapılar da yeni bir çağın başlangıcıdır. Bizim tarafımızdan düşünülen ve yönlendirilen bir çağ! Burada gerçekten neler olup bittiğini sadece pek az kimse anlamayı başarabilir.

Yüz yıldan kısa bir dönemde, Mısır piramitlerinden sonra dünyanın en görkemli yapıları olan bir dizji katedral inşa etmeyi başardık. Bu mekânlar insanlığı bugüne dek görülmemiş bir

coşkuyla, yeni bir ateşle dolduracak. Pencereleiden içeri SÜZÜ len güneş ışıkları, insanı yaşayan cennetle karşı karşıya bırakacak. Cennetin ışıltısını kendi gözleriyle gören biri, bir daha nasıl şüpheyeye düşebilir!

Sefil günlük yaşamlarında gri çamurdan, kahverengi tahtadan ve beyaz kireçten başka bir renk görmeyen insanların bu renk cümbüşünden nasıl etkileneceklerini bir düşünsene!

Taşa dönüşmüş bir ilahî Kudüs, ışığa boğulmuş bir Kutsal Ruh. Bilgelik Taşı nasıl kurşunu altına dönüştürüyorsa, bu kutsal mekânlar da insanları yeni bir varlığa dönüştürecek. Tüm halk için düşünülmüş kutsal bir gizem âyini. Virgo paritura (çocuk doğuracak bakire), ancak tacı taşıyacak olan Chartres! Kuzey kulesinin zirvesinde bir güneş, güney kulesinin tepesinde de bir ay parlayacak. Baphomet!.. Nihil in intellectu, quod non ante in sensu. Önceden duyularla algılanmayan bir şey, sonradan asla akılla kavranamaz."

Büyük Üstad nerede bulunduğunu ve ne yaptığını unutmuştu, içine adım attığı başka bir dünyada kendi kendine konuşuyordu.

"Konuyu dağıttığım için özür dilerim, Benedict Birader. Çok fazla çalışıyorum ve bu söylediklerimin seninle konuşmamız gerekenlerle bir ilgisi yok. Mabeyinci seni bekliyor. Sana yeni görevin hakkında gereken bilgileri verecek."

•

İki Tapınak Şövalyesi yan yana dar sahil şeridi boyunca ilerliyordu. Sen Nehri'nin karşı kıyısında birkaç eski tekne akıntının ters yönüne doğru yavaşça gidiyordu. Soğuk hava yüzünden adamların nefesleri küçük beyaz bulutlara dönüşüyordu.

"Bildiğin gibi, Benedict Birader. Dük Ludvvig yaşamının büyük kısmını imparatorluğun hizmetinde geçirmişti" dedi mabe-

yinci. "Faaliyetleri onun sık sık Sicilya'ya, hatta Nil'in yukarı kısımlarına dek uzanan seyahatlere çıkmasına neden oluyordu. Kendisine ait Alman ülkelerinde pek az bulunuyordu. Buna rağmen tebaası tarafından sevilen ve sayılan birisiydi. Hollanda Soylular Birliği'ne tutsak düştüğü zaman, tebaası 10.000 Gulden karşılığında onun özgürlüğünü satın almıştı."

"Böyle bir şey pek sık gerçekleşmez" dedi Benedict Birader.

"İmparator da Dük Ludwige büyük değer ve önem veriyordu. Onu imparator naibi yapmakla kalmamış, aynı zamanda ilk doğan oğlunun vaftiz babası olmasını da rica etmişti. Ancak dük ile veliaht arasındaki ilişki görünüşe göre pek iyi değilmiş. Prens Heinrich, yanında kaldığı dönemlerde kontun katı eğitimi yüzünden babasına birkaç kez şikâyetle bulunmuş."

"Bu bir cinayet sebebi değil" diye güldü Benedict Birader.

Mabeyinci evet anlamında başını salladı ve sözlerine devam etti: "Bildiğin gibi, İmparator Friedrich ile Papa Gregor arasında oldukça tatsız bir anlaşmazlık ortaya çıkmıştı. Sanırım bunun nedenini de biliyorsun: İmparator, haçlı seferini kendi iddiasına göre kara veba yüzünden, papalığa göre de politik sebepler yüzünden yarım bırakmıştı. Gregor onu aforoz etmişti, ancak bu ceza imparatoru ertesi yıl kendi haçlı seferini düzenlemekten alıkoyamamıştı. Papa ile imparator arasındaki bu kavgada, Dük Ludwig Gregor'dan yana tavır almıştı. İmparator Friedrich'in onun için yaptıkları dikkate alınacak olursa, dükün bu davranışının kabul edilir olmadığı ilk bakışta anlaşılacaktır."

"Al sana bir cinayet sebebi!" diye bağırdı Benedict Birader.

"Respice finem! Bu kadar acele etme" diye uyardı onu mabeyinci. "Bildiğin gibi imparatorun haçlı seferi başarıyla sonuçlandı. Friedrich, Mısır sultanıyla yaptığı anlaşmalar sonucu kutsal toprakları ele geçirdi ve Kudüs Krallığı'nı kurdu. Gerçek bir mucizeydi bu! Böylece papa ile imparator tekrar barıştılar. Artık Ludwig'i ortadan kaldırmak için bir sebep kalmamıştı, ama buna rağmen dük iki sene sonra hançerlenerek öldürüldü."

"Aman Tanrım! Demek imparator dükten bu kadar **nefrel** ediyormuş!"

"Saçma!" diye bağırdı mabeyinci. "Friedrich dükten neden nefret etsin ki? Ludvvig'in Roma'dan yana tavır almasının sebebinin imparatora zarar vermeyecek, ancak kendisinin Bavyera'daki konumunu güçlendirecek politik bir manevra olduğunu pekâlâ biliyordu. İmparatorun kendisinin de bu alanda gayet usta olduğu bir gerçek. İşine geldiği gibi. papa veya halifeyle anlaşp bozuşmakta üstüne yok. Yüksek politika manevraları, satranç oyununa benzer. Krallar ve piskoposlar bir oyunun piyonlarıdır. Hangi hamlenin yapılacağına duygular değil, mantık karar verir. Friedrich kadar soğukkanlı bir hükümdar pek az bulunur. Çok geride kalmış, hem de aslında gerçek bile olmayan bir nankörlük yüzünden intikam duygularına kapılmak, Friedrich'in karakterine kesinlikle uygun değil. İmparatorluk naibinin öldürülmesi onun için bir kazanç falan değil, aksine ona zarardan başka bir şey vermez."

"Neden?" diye sordu Benedict.

"Bu aşâğılık cinayetin şüphe oklarının ilk olarak kendi üzerine yöneltileceğini bildiği için. Bavyera manastırlarının yıllıklarında yazılanları bizzat kendin okudun. Katilin kim olduğunu hiçbirisi söyleyemiyor, ama cinayetin arkasında imparatorun bulunduğu konusunda herkes hemfikir."

"Demek imparatorun bu işle bir ilgisi olmadığını düşünüyorsunuz, öyle mi? İyi ama o halde neden beni bu yönde araştırma yapmakla görevlendiriyorsunuz?"

"İmparator Friedrich'in bu işle bir ilgisi olmadığını söylemedim. Onun bu cinayete bir şekilde karışmış olduğunu düşünüyorum, ancak katil değil, kurban olarak."

"Kurban mı?" Benedict, doğru anlamamış gibi mabeyincinin son sözünü tekrarladı.

"Eski Roma içtihatı şöyle der: İis fecit, huic prodest. Kimin işine yarıyorsa, o yapmıştır."

"Nereden başlayacağız?"

"Hagen von Halberstedt'ten. Bu adam Alman Tarikat Üstadı'nın sekreteri olarak imparatorla beraber kutsal topraklarda bulunmuştu; silahı da kalem kadar iyi kullanan-kabadayının teki. Her şeyden önce, daimi bir parasızlık içinde. Araştırmalarımıza ondan başlayacağız."

Turnuva her zamanki gibi bir sabah âyininden sonra başlamıştı. Açık havada yapılan bir kahvaltıdan sonra, yaverler katılımcıları silahlarının başına çağırmışlardı.

Benedict Birader, bölge kontunun şövalyelerinin yanında duruyor ve karşılaşma için atları hazırlamaya çalışan uşakları seyrediyordu: Kişnemeleler, silah şakırtıları, küfürler, emirler, duvarlar. Alçak duvarın üzerine müzisyenler tünemişti, ancak çalgılarından yükselen nağmeler rüzgâr tarafından alınıp götürülüyordu. Mayıs turnuvaları, zenginlerin servetlerini tüm dünyaya teşhir edebilmeleri için iyi bir fırsattı. Herkes sahip olduklarını başkalarına göstermek istiyordu. Kadınlar başka hiçbir yerde göğüslerini burada olduğu kadar utanmazca sergilemiyorlardı. Erkeklerin pantolonları asla burada olduğu kadar dar olmaz, uçkuruna şişirilmiş koyun bağırsakları tıklılmazdı.

İlk iki rakibin mızrakları daha ilk saldırıda kırılmış, ama birbirlerini eyerden aşağı atmayı başaramamışlardı. Ter içinde kalmış atlar kişneyerek şaha kalkmış, ikinci saldırıya hazırlanıyorlardı. Sonra iki koçun şiddetiyle mızraklar çatıştı, havada tahta parçaları, bir miğfer ve demir bir eldiven uçuştı. Süvarilerden biri havada büyük bir yay çizdi ve tüm ağırlığıyla yere yuvarlandı. Ön bacaklarının üzerine çöken at bir takla attı, ancak kendini hemen toparladı ve tekrar bacaklarının üzerine doğruldu. Bu arada koşup gelen at uşakları hayvanın dizginlerini yakalamışlardı.

Galip şövalye kendisine yapılan güçlü tezahürata karşılık

veriyordu. Mağlup ise bir sedyeye konarak müsabaka alanının dışına taşındı. Benedict'in yanında bariyere dayanan genç bir şövalye şöyle dedi: "Her şeyini ortaya koydu ve her şeyini kaybetti."

"Ama hayatı ona kaldı" dedi Benedict.

"Tek başına pek bir işe yaramaz" diye güldü şövalye. "Sanırım bilmiyorsun, Birader -tarikatımızın üyesi olduğunu sanıyorum- bu karşılaşmalarda galip, mağlubun atına, silahlarına ve zırhına sahip olur. Bu, karşılığında hayvanları ve uşaklarıyla beraber üç çiftlik satın alabileceğin bir meblağdır. Bazı soylu derebeylerinin bu müsabakalardan sonra atadan kalma topraklarını rehin vermek için doğruca Yahudilerin yanına koştuğunu biliyorum."

Borazanlar bir sonraki müsabakanın az sonra başlayacağını haber veriyordu. Şövalyelerden ilki mızrağını doğrultarak alana girdi. Yaver olanca gücüyle bağırarak onu izleyicilere tanıttı:

"Lutz von Vasalandgeliyor işte

Üzerinde her zamanki Venüs gömleğiyle. "

Benedict bu kadar tuhaf bir adamı daha önce hiç görmemişti. Tepeden tırnağa demir zırhlara bürünmüştü; ince yapılı atının üzerinde gerçek bir dev gibi görünüyordu. Zırhının üzerine her tarafını bir örümcek ağı gibi kaplayan, şeffaf bir kadın elbisesi geçirmişti. Bir iple topladığı uzun sarı saçları, miğferinin arkasında uçuşuyordu.

"Köln ile Cherbourg arasında onun katılmadığı bir tek turnuva dahi yoktur" dedi genç şövalye. "Venüs'ün en sadık hizmetkârıdır. Kadınlar onu neredeyse ilahlaştırıyorlar."

Borazanlar ikinci kez çaldı. Yaver bu kez şöyle bağırdı:

*"Şimdide Hagen von Halberstedtgeliyor,
Kırmızı sıçanlıyla hem de iri ve yağlı."*

Birkaç at uşağının güldüğü işitildi. Oswald von Wolkenstein'in meşhur şiirini hatırlamışlardı:

*Gel buraya, sevgilim
Sıçanın beni korkutuyor
Ama yine de onu uyandıralım
Birlikte yatağı çatırdatalım*

Birkaç at uşağının güldüğü işitildi. Hagen von Halberstedt, gümüş eyerli devasa bir aygıra biniyordu. Kalkanının ucunda uzun kuyruklu, kırmızı renkli, büyük bir sıçan göze çarpıyordu. Şövalyeler, ilk olarak tribünlere dönerek renkli bayrağın altına oturmuş olan kontun misafirlerini selamladılar. Sonra da savaşçıları birbirinden ayıran bariyere doğru ilerlediler. Renkli kurdelerle süslenmiş olan tahta, atların zırh kaplı göğüslerinin yüksekliğindeydi. Şimdi bariyerlerin karşılıklı iki ucuna ulaşmışlardı. Aralarında otuz çift adım mesafe vardı. Davul gümlemesini işiten savaşçılar, miğferlerinin yüzlerini koruyan kısmını aşağı indirdiler. Müsabaka alanına ölüm sessizliği çökmüştü; miğferin demir kıskaçlarının çıkırtısı tribünlerin en arka sıralarından bile rahatlıkla iştiliyordu. Her iki savaşçı için de güneşin aydınlığı, zifiri bir karanlığa dönüşmüştü. Miğferin önündeki dört köşe daracık delikten sadece rakibi görebiliyorlardı.

İlk borazan sesi. Atlılar mızraklarını öne eğip ileri uzattılar; uçları bir çingiraklı yılanın kuyruğu gibi titriyordu. Atların sağrıları sarsılıyordu. Tüm sinirler her an kopacakmış gibi gerilmişti. İşte! İkinci borazan sesi!

Yüzlerce gırtlaktan yükselen bir çığlık. Atlılar birbirlerine doğru yıldırım hızıyla ilerlemeye başladılar. Nallar yeri birer çekik gibi dövüyordu. Kutsal Meryem Ana, yardım et! O domuz mutlaka gebermeli! Sanki binlerce kemikten yükselen bir takırtı ve çatırtı. Yüzlerce gırtlaktan yükselen vahşi bir haykırış! Seyirciler heyecanla ayağa fırlamıştı. Lutz von Vasaland, demir eldivenin içinde mızrağının kırık sapını tutuyordu. Rakibi ise bariyerin yanında yatıyordu, yüzü kumların içine gömülmüştü. Kal-

kanı çarpışma anında parçalanmıştı. Koşarak gelen uşaklar, baygın adamın zırhını çıkardılar.

Başındaki miğferi çıkardıklarında, etrafındaki insanlar dehşet dolu çığlıklar atmaya başladılar. Manzara gerçekten de korkunç ve iğrençti. Adamın yüzü ve saçları, olduğu gibi beyin parçalarına bulanmıştı. Ancak daha yakından yapılan bir inceleme, bu yapışkan maddenin sadece mideden gelen kusmuk olduğunun anlaşılmasını sağlamıştı. Hagen von Halberstedt az sonra kendine geldi, yardım tekliflerini geri çevirerek uşakların getirdiği bir ata bindi ve etrafına korkunç küfürler savurarak müsabaka alanından uzaklaştı. Venüs'ün hizmetkârı ise hayranlarının gönderdiği çiçekler, renkli kurdeleler ve vaat dolu bakışlarla ödüllendiriliyordu.

^Jenedict. kontun misafir kabul edebilecek kadar kendini toparlaması için üç gün beklemek zorunda kalmıştı. Kont, şeref misafiri olarak güney kanadının üst katında, büyük balkonun hemen yanında kalıyordu. İçeride nefes kesen bir manzara vardı. Hagen von Halberstedt pencerenin önünde, yüksek arkallıklı bir koltukta oturuyordu. Derin çizgilerle dolu solgun yüzünde çelik bir irade, gurur, herkese ve her şeye karşı kibirli bir aşağılama okunuyordu.

Benedict, tarikatının bazı bilgiler için yüksek bir meblağ ödemeye hazır olduğunu ima etti. Kont da Tapınakçılara daima derin bir hayranlık ve saygı beslemiş olduğunu belirtti, sonra da şöyle dedi: "Özellikle de tarikatın önde gelenlerine karşı."

"İmparatorla beraber kutsal ülkede bulunmuştunuz, değil mi?" diye sordu Benedict.

"Doğru biliyorsunuz."

"Alman Tarikat Üstad'ı Hermann von Salza'nın sekreteriydi-

niz sanırım. Bana o cesaret dolu günlerden biraz söz eder misiniz?"

"O günlerin cesaret dolu olmaktan ziyade mucizevî olduklarını söylemek daha doğru olur. Kutsal yerlerin tümünü tek bir lanet olası kılıç darbesine gerek kalmadan ele geçirdik. İmparatorun bildirisinde şöyle yazıyordu: Tanrı'nın yardımı ve kendi çabalarımızla, kudret sahiplerinin silahlarıyla gerçekleştiremediklerini başardık."

"Tanrı'nın yardımı genellikle başarıyla son bulmaz."

"Başarı aslında sadece imparatora ait. Papa tarafından aforoz edilmiş, tahtından indirilmiş, ölü ilan edilmişti. Dostları ve düşmanları ona yüz çevirmişti. Yafa önlerindeki karargâhında açlık kol geziyordu. Destek kuvvetlerinin gelmeyeceğini bilen komutanları, harekete geçmek için onu sıkıştırıp duruyordu: Daha ne bekliyoruz? Yürüyüş davulları çalınsın! Bayraklar rüzgârda dalgalansın! Buraya geliş sebebimizi yerine getirelim. Ama Friedrich onlara engel oluyordu. Henüz kılıçlar kınlarından sıyrılmamıştı. Henüz mızraklarda bir damla bile kan yoktu. İmparator, sultana yazdığı bir mektupta şöyle diyordu: 'Biz denizleri ülkenizi fethetmek için aşmadık. Dünyadaki tüm hükümdarlardan daha fazla toprağa sahibiz. Burada sizinle kutsal yerlerin kullanımı konusunda bir anlaşma imzalamak için bulunuyoruz. İnsanlarımızın kanlarını daha fazla dökmemize gerek yok.'"

"Kutsal toprakları kılıcıyla fethetmeye yemin etmiş bir haçlı savaşçısı için pek tuhaf sözler."

"Biz de sizin gibi düşünüyorduk" dedi kont. "Arapça'yı mükemmel konuşan imparator, vezirlerle bizzat pazarlık etti. Karşılıklı davetler verildi, onur törenleri yapıldı. Sultan el-Kâmil armağanlara boğuldu: Kehribar, inciler, değerli taşlar, samur ve ayı postları, imparatorluk kuşhanesinden şahinler, özellikle de el-Kâmil'in hoşlandığı türden beyaz tenli, sarışın, mavi gözlü

kızlar. İmparator, sultanın danışmanlarıyla bilimsel konularda görüşmeler yaparak, onların bilgeliğini öve öve göklere çıkardı."

"Bilimsel konular mı?" diye sordu Benedict. "Ne tür bilimsel konular?"

"Hem matematik problemleri, hem de günlük hayatı ilgilendiren meseleler. Çok iyi hatırlıyorum, bir defasında, düz bir sopanın suya sokulması durumunda neden kırılmış gibi göründüğünü tartışıyorlardı."

"İmparator inançsızlarla bu konuları mı görüştü?"

"Hem de ordu hiçbir şey yapmadan açlığın pençesinde kıvrılırken."

"Bu nasıl olur?"

"Bunu imparatorun adamları da kendilerine soruyorlardı. Friedrich onlara yabancılaşmıştı. Kendi adamlarının arasında bile pek az sadık adamı kalmıştı; bunların en önemlileri Lango-bard kontu Thomaz von Arezzo ile Hermann von Salza da bulunuyordu. İmparator inançsızlara düşman gibi değil, dost gibi davranıyordu. Hayır, aslında öyle de değil, sanki onlardan biriymiş gibi davranıyordu. Onların elbiselerini giyiyor, dillerini konuşuyor, yemeklerini yiyor, müziklerini dinliyor ve kızlarıyla yatıyordu. Onun numara yapmadığını, gerçekten de o köpöğüllarıyla birlikte olmaktan son derece hoşlandığını, hatta bunun ona hayat verdiğini dehşetle fark ettik. Salza'ya şöyle diyordu: 'Onların seçkin yaşam tarzlarını, şiirlerinin ve sohbetlerinin huzurunu seviyorum.'

Ve el-Kâmil'e şöyle yazıyordu: 'İkimiz de zekâdan ve yaşamın güzelliklerinden hoşlandığımıza göre, neden birbirimizi vahşi hayvanlar gibi parçalayalım? Elimizde olanları değişik to-kuş edip tatlarını çıkartmak, ikimiz için de daha avantajlı değil mi?'"

"Bunları imparator mu yazıyordu?"

"Mektubu bizzat kendim okudum. Kimse onun ne yapmak

istediğini arılamıyordu. Şubat 1229'da, Petrus'un Göğe Yükselme Günü'nden dört gün önce. inanılmaz olan gerçekleşti: Batı dünyası ve Doğu dünyası birbirlerine kardeşlik elini uzattı. İmparator Friedrich İsa ve tüm azizler üzerine yemin etti. Sultan da peygamberin sakalı üzerine yemin etti ve kutsal anlaşmayı bozduğu takdirde sol elini kendi dişleriyle parçalayacağını söyledi."

"Hristiyanlık adına ne büyük bir zafer!" diye bağırdı Benedict.

"Hristiyanlığın zaferi olduğu pek söylenemez. Hristiyanların en yüksek çobanı, bu anlaşmanın yapılmaması için elinden geleni ardına koymadı."

"Nasıl?"

"İmparator, başarısının papayı yumuşatacağını düşünüyordu. Ancak Roma muzaffer bir hükümdar istemiyordu. Tam aksine, aforoz edilen kâfir, başarısızlığa uğramış sefil bir günahkâr olarak yerlerde sürünerek papanın eteğini öpmeliydi. Papa Gregorun sultana hitaben yazdığı mektuplarda, kutsal yerleri imparatora terk etmemesi durumunda kendisine büyük bir iyilikte bulunmuş olacağını belirtiyordu."

"Bu gerçek olamaz!"

"Gerçeğin ta kendisi. Ben bu utanç verici mektupları kendi gözlerimle gördüm."

"Aman Tanrım!" diye inledi Benedict. "Homo assimilatus est iumentis insipientibus et similis factus est illis."

"Ne demek istediniz?"

"İnsan akılsız hayvanlarla bir oldu, onlara dönüştü."

"Bu daha bir şey değil! Roma bu kansız zaferi engelleyemeyeceğini anlayınca, imparatorun tüm makam ve mevkiini geri aldı. Papa, haçlı yemini etmiş bir İsa askeri olarak inançsızlarla savaşmak yerine onlara dostluk elini uzatan imparatoru kâfir ve cehennem prensi ilan etti."

"Ama papalık elçisi Pelagius ile Gottfried de Boullion da ilk haçlı seferi sırasında inançsızlarla pazarlık etmemiş miydi?"

"Papalık tarafından kutsanan haçlıların başaramadığı işi aforoz edilmiş bir kâfirin başarması. Gregor'u deliye döndürmüştü. Kutsal Peder'in nefreti o kadar büyüktü ki cinayet teşebbüslerinden bile geri kalmıyordu. Tapınak Şövalyelerinin Kudüs'teki üstadları kanalıyla, inançsızlara imparatorun Ürdün Nehri'nin sol kıyısında az sayıda bir maiyetle oruç tutup dua edeceğini, günü ve saatiyle birlikte bildirdi. Onu yakalayıp ortadan kaldırmak için bundan iyi bir fırsat olamazdı."

"Romaya ve tarikatıma böylesine inanılmaz bir suçlamayı nasıl yöneltebilirsiniz?" diye bağırdı Benedict.

"Sultan el-Kâmil bu mektubu Friedriche gönderdi. Altına da şu sözleri ilave etmişti: 'Romadaki halifenizin şövalyelerinin bu alçakça ihanetinden duyduğum derin tiksintiyle beraber, bu meşum parşömeni size gönderiyorum. Üzerine Tapınak Şövalyelerinin üstadının mührü bulunuyor. Gördüğünüz gibi düşmanlarınızdan ziyade kendi dindaşlarınızdan korkmak için iyi bir sebebiniz var.'"

Kont, anıların verdiği heyecanla ayağa kalkmıştı. Topallayarak pencereye doğru yürüdü: "İmparatorun bu mektuba nasıl tepki gösterdiğini bilmek ister misiniz, Benedict Birader? Sadece güldü. Daha önce bir insanın bu denli korkunç kahkahalar atabileceğine asla inanmazdım. İmparatorun kahkahaları önce tüm odaları doldurdu, sonra koridora taşıdı, merdivenleri indi ve çıktı, tüm dünyaya yayılmak istemiş gibi açık pencerelerden dışarı çıktı. Hiçbir hayvan bu denli tüyler ürpertici sesler çıkartamazdı. Aynı günün akşamı, benim de bulunduğum bir ortamda Hermann von Salza'ya şöyle dedi: 'Bunu asla unutmayacağım. Papa ve Tapınak Şövalyeleri, bu yaptıklarını mutlaka ödeyecekler.'"

Orlando da denizi ilk gördüğü günü asla unutmayacaktı. Bir dağ zirvesini aştıktan sonra çıkmıştı karşılarına. Sonsuz büyüklükte, gökyüzüyle birleşen, gümüş rengi bir zırhla kaplı, korkunç bir canavar. Vakit kaybetmeden atlarını doğruca sahile sürdüler. Dalgalar durmak bilmeden kıyıya vuruyordu. Orlando ile Zacharias, kulaklarını dolduran görkemli uğultunun kaynağını saygı dolu gözlerle izlediler. Sonunda Orlando atından indi, elbiselerini çıkarttı, köpüklü dalgalara önce parmaklarıyla dokundu, sonra kendini içlerine bıraktı, dudaklarıyla tadına baktı, yüzdü, daldı, yeniden yüzeye çıktı.

"Tadı nasıl?" diye bağırdı Zacharias gülerek. "Sıcak mı? Dikkat et de balıklar aletini yemesinler!"

Orlando bu arada kıyıya çıkmakla meşguldü.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Zacharias.

"Sadece bakmak yetmez" diye karşılık verdi Orlando. "Bazı şeyler vardır ki dokunmak, tatmak, tümüyle hissetmek gerekir. Denizler, atlar ve kadınlar da bunların arasındadır."

"Bugüne dek bir kadına dokunup tadına baktın mı?" diye sordu Zacharias. Orlando ise cevap vermek yerine arkadaşını eyerden aşağı itti ve dalgaların arasında sıırıslıkla olmasını kahkahalarla seyretti.

Teslis Gününün arifesinde iki Tapınakçı Narbonne Limanı'nda Cartagena'dan gelen ve İskenderiye'ye gitmek üzere uygun bir rüzgâr bekleyen bir Ceneviz gemisine bindiler. Oldukça renkli bir yolcu kalabalığıyla karşılaşmışlardı: Normandia haçlıları, Yahudi tacirler, Bizans elçileri, Malta keşişleri, Kıbrıs'ın şeker kamışı plantasyonlarında çalıştırılacak köleler, Endülüs Arapları, Mısırlı bir hekim ve yanında talebesiyle birlikte seyahat eden bir Kab el-Ahbar, yani bir Arap hukuk bilgini.

Gemini ile Zacharias geminin tam ortasında, ana direğin arkasında, dalgaların en az hissedildiği bir yere yerleştirildiler. Başlangıçta geminin sallantısı pek az hissediliyordu. İki gün

sonra nihayet rüzgâr esmeye başladı. Yelkenler birer flama gibi çırpınmaya başlamıştı, rüzgârı yakalamaya çalışıyorlardı. Geminin çıpa zinciri kopacakmış gibi gerilmişti. Sonunda palamarlar çözüldü, güverteyi emirler ve küfürler doldurdu. Bu arada dualar göklere yükselmeye başlamıştı, çünkü çölde ve denizde insanın Tanrı'dan başka sığınacağı hiçbir şey yoktu.

Batı rüzgârının önüne kattığı gemi, dalgaların üzerinde nefes alan bir göğüs gibi inip kalkıyordu. Bir süre sonra Saone Nehri'nin ağzının önünden geçtiler. Gece olunca da Marsilya limanının fener kulesinde yanan ateşin ışığını gördüler. Beş gün sonra Cenova'ya ulaştılar. Ancak burada pek az durdular, çünkü uygun rüzgârı değerlendirmek istiyorlardı. Güverteye fırçalar dolusu tuzlu balık, içme suyu, kurutulmuş et ve odun kömürü istiflendi.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte sağ tarafta Korsika dağlarını gördüler. Latin kıyılarının güvenliğinde yol almayı tercih ediyorlardı, çünkü Korsikalılar korkuları deniz haydutlarıydı. Ellerine düşenin vay haline!

Sardunya açıklarında rüzgâr ansızın diniverdi. Gemi, çarşafa benzer denizin yüzeyine bir sinek pisliği gibi yapışmıştı.

"Tiran Denizi, erkek delisi bir orospuya benzer" dedi kaptan. 'Yatağa atmayı başardığı birini kolay kolay elinden bırakmaz.' Sonra doğuyu işaret etti: "Karşıda, ufkun arkasında Capri adası bulunuyor. Odysseus orada tam bir yıl boyunca mahsur kalmıştı. Yunanlar onu Circe adında bir büyücü karının tutsak ettiğini -Tanrı onlara acısın, çünkü hepsi yalancı- iddia ediyorlar, ama inanın bana, o da sadece kaltağın tekiydi."

"Büyücü Circe, Odysseus ile adamlarını domuza çevirmemiş miydi? diye sordu Yahudi bir tacir. Dünyanın en iğrenç yaratığına dönüştürülmekten duyduğu dehşet yüzünden okunuyordu.

"Ben bir Yahudi olmaktansa bir domuz olmayı tercih ederim" diye güldü genç bir haçlı. Yaşlı Yahudi ise büyük bir ciddi-

yetle cevap verdi: "Dileğinin yerine gelmesini canı gönülden diliyorum."

Bu kez Hristiyanlar da dahil olmak üzere hep birlikte gülmeye başlamışlardı. Zaten bu sohbetler gemideki tek eğlence ve değişiklik imkânıydı. Yolcular, akşamları güvertede dev pirinç mangallar içinde yakılan odun kömürünün etrafında bir araya toplanıyorlardı. Hristiyanların, Yahudilerin ve Müslümanların ayrı ayrı ibadet etmelerine ve yemek yemelerine karşın, mangalın sıcaklığında aralarındaki farklılıkları bir kenara bırakıyorlardı. Geminin küçüklüğü, özellikle de ateşin sıcaklığı dostu ve düşmanı, imanlıyı ve imansızı birbirine bağlıyordu.

Bu akşamların birinde yaşlı Kab el-Ahbar korları işaret ederek şöyle dedi: "Üşüyenler ateşin ısısına saygı gösterir; karanlıkta kalanlar onun aydınlığına ihtiyaç duyar. Başkaları da ateşin demiri eriten ve toprağı sertleştiren gücüne hayranlık duyar. Bunu yaparken herkesin kendine göre hakkı vardır, ancak hayran oldukları bütünün sadece bir parçasıdır. Dinlerde de durum bundan farklı değildir. Tanrı, ateştir. Hristiyanlar, Müslümanlar ve Yahudiler onun yakınlığına ihtiyaç duyar. Ve her biri, ilahî ateşin gerçekliğine tek başına sahip olduğunu öne sürer."

"Bir hukuk bilgini olan sen nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" dedi yolcular tarafından "Çarpık Ağız" olarak adlandırılan bir Endülüslü. "Her mümin duasına şu sözlerle başlamaz mı: Eşhedu enna ilahe illallah ve eşhedu enna Muhammeddun resulullah."

"Boş verin o sahte peygamberinizi. Mutlaka şu anda cehennem ateşinde yanıyordur" diye bağırdı Malta keşişlerinden biri. "Tanrının oğlu İsa Mesih şöyle söylemişti: Bana ve göksel babama inanmayanlar, sonsuz azapla cezalandırılacaktır. Gerçek, tek ve bölünmezdir."

"Tanrı'nın oğlu ve marangozun oğlu" diye güldü Çarpık Ağız. "Bir bakire onu bir ahırda doğurmuş. Yoksa tam tersi miydi? Bir bakire ona bir ahırda hamile kalmış olmasın?"

"Muhtemelen bir eşek ahırındı" diye güldü genç bir Arap.

"Ya da... tamam, şimdi buldum, domuz ahırındı desek daha doğru olur."

Müslümanlar ve Yahudiler güldüler. Hristiyanlardan bazıları silahlarına el atmıştı.

"Lombardiya'da bir atasözü vardır" dedi kaptan. "Hayatını seviyorsan asla bir geminin, bir kulenin ve bir kadının üstünde kavga etme." Sonra da tehdit dolu bir sesle ekledi: "Burada kavga çıkarmaya yeltenecek ilk kişi, Tanrının yardımıyla kendisini denizde bulacaktır. Hem de hangi Tanrı yardım ederse etsin!"

Tahta bacaklı, bumburuşuk suratlı bir cüce olan gemi marangozu, korların arasına bir kova çıra boşaltarak dikkatleri üzerine çekmeyi başardı. Mangaldan bir yanardağ püskürmesi gibi kıvılcımlar fışkırıyordu. Ateşe yakın oturanların sakalları tutuştu. Güverte, kazların tüylerinin ateşe verildiği St. Martin gününde olduğu gibi kokmaya başlamıştı. Heyecan ve öfke kasırgası yatıştıktan sonra, tahta bacaklı marangoz ayağa kalkarak denizcilere mahsus hikâyeler anlatmaya başladı. Afrika'nın batı sahillerinde yaşayan Mapaputolardan söz ediyordu. Tenleri süt kadar beyaz olan ve iri göğüsleriyle denizcilerin akıllarını başlarından alan bu kadınlar, daima kızışmış birer dişi geyik kadar ateşliydi. Erkekler ay ışığında onları gördükleri anda, ateşe uçan pervaneler gibi suya atlıyorlardı.

Sonra da Çin denizindeki dev ahtapotlardan söz etti. Her biri yirmi kulaç uzunluğunda ve şişman bir zenci kadının baldırı kalınlığında sekiz kolu vardı. Geceleri sessizce dümen suyunun ardında yüzüyorlardı. Onlara yakalanan bir denizcinin vay haline! Korkunç kollarıyla yakaladıkları talihsizin kanını emiyor, diğerleri ertesi sabah onun bembeyaz cesedini buluyorlardı.

"Arcuballista adı verilen yeni silah hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu bir Burgund şövalyesi yanındaki Frenk'e.

"Zemberekli yaydan mı söz ediyorsunuz?"

"Evet, zemberekli yay."

"Kirişinin kimse tarafından gerilemeyecek kadar sert olduğu doğru mu?"

"Kimsenin geremediği bir yay ne işe yarar ki?" diye sordu Yahudilerden biri.

"Demir bir mekanizma yardımıyla. Sadece bir karış kadar gerilmesine rağmen, fırlattığı oklar yüz çift adım mesafeden en sağlam demir zırhı bile delebiliyor."

"Acıyan ve merhametli Tanrı'nın adıyla!" dedi Yahudi. "Bu tüm savaşların sonu anlamına geliyor. Kim böyle bir silahın karşısına çıkmak ister ki?"

"Papa, Vatikan"daki kilise meclisinde bu silahı aforoz etti" dedi Frenk. "Tanrı'nın nefret ettiği bu şeytan silahını bir insanın üzerine doğrultmak, günâhların en büyüğü anlamına geliyor. Bunu yapmaya cüret edecek olan cehennemin alevlerinde yacacak."

"Bu çok iyi" dedi Arap hukuk bilgini.

"Bu hiç iyi değil" diye düzeltti onu talebesi. "Çünkü bu söylenen Roma dilinde şu anlama geliyor: Bu silahın Hristiyanlara karşı kullanılması yasaktır. Ölümsüz bir ruha sahip oldukları için sadece onlar insan olarak kabul ediliyor. Kâfirlere, putperestlere ve vaftiz olmamışlara karşı kullanmak, tıpkı vahşi hayvan avında olduğu gibi hiçbir sınırlamaya tabi değil."

"Arcuballista için özel av ve savaş oldan bulunduğu doğru mu?" diye sordu Bizanslı bir tacir.

"Doğru."

"Aralarındaki farklılık nerede?"

"Demir uçlarında. Savaş okları vücutta korkunç yaralar açıyor. Avda kullanılmalarının hayvanlara karşı haksızlık olduğu kabul ediliyor."

"Siz Hristiyanlar yaşam sanatında son derece beceriksizsiniz" dedi bir Arap. "Ancak iş öldürmeye gelince üstünüze yok."

"Silahtan ziyade onu kullanan adam önemlidir" dedi yaşlı Kab el-Ahbar. "Hiçbir şey yaşamını feda etmeye hazır bir insan kadar yenilmez değildir."

"Savaşçılar daima ölümle karşılaşacaklarını hesaplamak zorunda değiller midir?" diye sordu Tarragonlu bir şövalyenin uşağı.

"Elbette" dedi Arap bilgini, "şüphesiz hepsi ölümle karşılaşabileceklerini hesaplıyor. Ama hayatta kalmayı akıllarından çıkarmıyor ve Tanrının yardımını umuyorlar. Diğerlerinden daha talihli olacak \rından eminler, tıpkı ip üstünde oynayan bir cambaz gibi. \ncak düşüp boynunu kıracağının kaçınılmaz bir gerçek olduğunu bilse, hangisi buna cesaret eder ki? Hiçbiri demek geliyor insanın içinden. Ama yine de gönüllü olarak ölüme giden birileri var: Fedâîler! Şehadet şerbetini içmeye hazır, ışıklarıyla dünyayı aydınlatacak meşalelerdir onlar.

Dinleyin, ey dostlar

Büyük bir iş anlatacağım size,

Ender bulunan, paha biçilmez incilere benzer...

Fedaîlerin kahramanlık şarkısını daha önce duymuş muydunuz? Bu dizeleri bir Fars şairi yazmıştı. Veliaht Kızıl Aslan'ın ölümünden söz ediyorlar. O değersiz bedeni ortadan kaldırmakla iki fedaî görevlendirilmişti."

Yaşlı adam kapalı gözlerle birtakım dizeler mırıldanmaya başlamıştı. Bu gerçek bir melodi, bir şarkı değildi. Bir ilahî gibi geliyordu kulağa; ulvî ve yabancı:

"Dinleyin, ey dostlar

Büyük bir iş anlatacağım size.

Ender bulunan, paha biçilmez incilere benzer.

Şan, şeref ve Tanrı hm rahmeti lâyıktır

O iki kahraman fedâîye.

Hasan adındaydı biri,

Şehadet şerbetini kapalı gözlerle içenlerden.

*Mansur adımdaydı biri,
Yanan bir meşaleye benzeyen.
Kurbanlarını aradılar ve buldular.
İntikam hançerini gırtlığına sapladılar.
Adalet mızrağı yüreğini parçaladı.
Ve cehenneme gitti doğruca,
Allah in emri ve arzusu üzerine,
O alçağın günahkâr ruhu.
Onunla beraber sekiz hizmetkârı daha.
Ölüm kadehinin tadına baktı.
Bu iki kahraman sayesinde
Daha büyük, daha güzel
Olmadı mı cennet bahçeleri?
Kendi saflarından
Korkusuz bir adam
Kudretli değil midir en kudretli hükümdardan?
Yüzlerce orduya hükümsin isterse.
Ölüm sonunda yakasına yapışacaktır.
Doğru yerde başlar
Ve doğru yerde son bulur her şey.
Allahü ekberi"*

emini ile Zacharias, Tapınak Şövalyeleri'nin "Favete linguis! Facta loquuntur!" düsturuna göre hareket ediyorlardı. Diline hakim ol! Sus ve gerçeklerin konuşmasına izin ver! İnsanın iki kulağının, ama bir dilinin olması boş yere değildi. Tarikat kurallarına uymaya alışkın olan iki Tapınakçı, akşamın erken saatlerinde istirahata çekiliyorlardı. Buna karşın güneşin doğuşundan birkaç saat önce ayaktaydılar. Gece yarısı ile gün doğumu arası yalnızca onlara aitti. Bu saatlerde sadece kış güvertedeki dü-

menci ile sıçanlar uyanık oluyordu. Gemini, çıplak kuyruklarıyla karanlıkta cirit atan sıçanlardan nefret ediyordu. Büyük, sarı dişleriyle her an ısırmaya hazır olmaları, suratlarına iğrenç bir gülümseme ifadesi veriyordu. Hiçbir şey onlardan emin değildi. Uyuyan insanların ayakkabılarını, yelkenleri, palamarları, hatta güverte tahtalarını bile kemiriyorlardı. Lambaların pis kokulu yağını mideye indiriyor, hatta dışkı ve kusmukları bile seerek yiyorlardı. En iğrenci ise akla gelebilecek her yere dışkılamaları ve köpeldler gibi koku izi bırakabilmek için işlemeleri idi. Yiyeceklerin tümünün kapalı fıçılarda ve sandıklarda saklanması olmasına rağmen, yapışkan sıçan dışkısı kuru fasulye ve bezelye, kuru üzüm ve hurma, özellikle de tahıl tanelerine öyle bir bulaşmıştı ki artık kimse onları temizleme zahmetine katlanmıyordu. Bu cehennem tohumları, üzerlerine bir şey fırlatıldığı zaman tiz çığlıklar atarak kaçıyorlardı. Yahudiler fırsatını buldukça bu yaratıkların üzerine kaynar su döküyordu. Haçlılar ise onları mızraklarıyla şişleyerek eğleniyorlardı. Müslümanlar arasında, Hristiyanların sıçanları pişirip yedikleri söylentisi yayılmıştı.

Orlando yalnız kaldığı zamanlarda Adnan'la irtibat kurmaya çalışıyordu. Geminin burnuna geçerek sessizce oturuyor, yüreğinde ikiz kardeşinin sesini hissetmeye başlayınca kadar hiç kıpırdamadan kendi içini dinliyordu. Başka çocukların saklambaç oynamaları gibi, o da Adnan'la düşünce okuyarak eğleniyordu. Etraflarında sadece onlar başarıyordu bunu. Sırt üstü çimenlerin üzerine uzanıp mavi gökteki beyaz bulutları seyrederken, içlerinden biri şöyle soruyordu: Şimdi ne düşünüyorum? Soruyu soran zihninde bir nesne tasavvur ediyor, diğeri de bunun ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Sabahları birbirlerine gördülderi rüyaları anlattıkları zaman, hayal dünyasında bile ortak bir yaşama sahip oldukları anlaşıyordu. İçle-

rinde aynı düşünceler ve algılar, aynı resimler ve sesler yaşıyordu. Birbirlerine aynanın önünde duran bir nesne ve aksi kadar benziyorlardı. Ancak her şeye rağmen farklı insanlar olduklarının da farkındaydılar. Kendilerine has özellikleri, güçlü ve zayıf tarafları, hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları vardı. Adrian aralarında daha cesur, daha korkusuz olanıydı. Orlando, kendini bildi bileli Adrian'a hayranlık duyardı. Gerçi Adrian ondan sadece birkaç kalp atışı daha yaşlıydı, ancak ilk doğan her şeye rağmen oydu. Vaftiz isimlerine de yansıyan bu mesafeyi, Orlando hayatı boyunca kapayamamıştı: Adrian ve Orlando, Alpha ve Omega, Başlangıç ve Son.

Adrian daima önden yürümüş, Orlando da onu takip etmişti. Bir Tapınakçı olma fikri de Adrian'a aitti. Orlando o günü çok iyi hatırlıyordu. VIII. Alfons'un onuruna her yıl büyük bir turnuva düzenlediği VValpurnis bayramıydı. Uşaklarıyla beraber yüzden fazla şövalye gelmişti. Orlando daha önce asla bu kadar fazla sayıda parlak zırh ve silah, mağrur bayrak ve flama görmemişti. Tribünlerde en kudretli ailelerin en güzel kadınları oturuyordu.

O günden bir hafta önce Adrian ile Orlando şövalye olmuşlardı. Bu, katılmalarına izin verilen ilk turnuvaydı. Rakiplerinin üzerinde sekiz mızrak parçaladıktan sonra, korkunç bir şey olmuştu. Orlando'nun rakibi, kendisiyle aynı günde şövalye olan Kont Ortega da Santander'di. Diğer soyluların tümünden daha gençti. Siyah saçları bir genç kızinkiler gibi omuzlarına dökülüyordu. Zafer kazanma arzusu ve içindeki heyecan yüzünden yanaldan alev alevdi. Başında ön kısmı açılıp kapanır türden demir bir miğfer vardı. Atlarını yıldırım hızıyla birbirlerinin üzerine sürmüşlerdi. Orlando'nun sağ kolunun üst kısmında hissettiği sert darbe, onu neredeyse eyerden aşağı yuvarlayacaktı. Birkaç kalp atışı süresince isabet aldığını düşünmüş, ama hemen sonra rakibinin havada geniş bir yay çizerek yere düştü-

günü görmüştü. Orlando'nun mızrağı, miğferinin ön kısmına saplanmış ve kırılmıştı. Ancak bir uşağın yardımıyla ve tüm gücünü kullanarak mızrağı yerinden söküp miğferi çıkartabilmişlerdi. Ortaya çıkan görüntü gerçekten de cehennemiydi.

Bu, Orlando'nun ilk ve son turnvası olmuştu.

Aynı günün akşamı Adrian şöyle demişti: Bir şövalyenin başarması gereken her şeyi öğrendik. Bu başlangıç için çok iyi, ama bununla yaşlanmak için çok yetersiz. Toprağı olmayan bir şövalye, ormanı olmayan bir ayıya benzer. Sadece panayırlarda boy göstermeye yarar. Ben gözlerine girmek için derebeylerine yaltaklanmak niyetinde değilim. Tapınakçılara katılacağım. Bir Tapınak Şövalyesi'nden daha özgür biri olabilir mi?"

Tarikata kabul edilmeleri talebinde bulundukları sırada, ikisi de on sekiz yaşındaydı. VIII. Alfons'un tavsiye mektubu ve Arapça bilgileri onlara tüm kapıları açmıştı.

Normal olarak bir Tapınakçı tarikata çocuk yaşlarda kabul edilirdi, ancak tarikat şövalyelerinde ve tarikat zanaatçılarında bu kaideye tam anlamıyla uyulduğu söylenemezdi. Farklı görevlerine ve farklı giyimlerine -Adrian'ın üzerinde, sol omuzunda kırmızı bir haç bulunan beyaz bir pelerin, Orlando'nun üzerinde ise mavi renkte uzun bir cüppe bulunuyordu- rağmen, iç çamaşırı gibi en önemsiz ayrıntıları dahi düzenleyen aynı tarikat kurallarına bağlıydılar. Çıplak vücutlarının üzerine sadece yünden yapılma bir iç gömleği giyebiliyorlardı. Bunu yapmak özellikle Adrian'a çok zor gelmişti; çünkü o güne dek Endülüs'ün kaliteli Arap kumaşlarından başka bir şey giymemişlerdi. Bretagne'nin kaşındırıcı yününden ikisi de nefret ediyordu.

Adrian, tüm hitabet yeteneğini kullanarak, bir Mavi Cüppeli olmaması için kardeşini ikna etmeye çalışmıştı. Orlando ise ona Ovid'in bir cümlesiyle karşılık vermişti: "Militem aut monachum facit desperatio. İnsan sadece umutsuzluktan asker veya keşiş olur. Ben bunlardan sadece biri olacağım, ikisi birden değil."

"Ama bir demirci olacağını söylüyorsun! O lanet olası demir işliklerinde ne işin var?" demişti Adrian öfkeyle. "Okuma yazma biliyor, üç ayrı dil konuşuyorsun. Neden ruhanî seçkinler topluluğuna, yani ait olduğun yere katılmıyorsun?"

Orlando ise şöyle cevap vermişti: "Aziz Bernahard'ın söylediklerini hatırlıyor musun? Hani ikimiz de bunu işitmekten çok hoşlanırdık: Meşelerde ve kayınlarda, kitaplarda okuyabileceğinizden çok daha fazla bilgi bulabilirsiniz. Hayvanlar, ağaçlar ve taşlar, hiçbir bilgenin size veremeyeceği bilgiler saklarlar."

Sonra da sözlerine devam etmişti: "Nalbant olarak atlara sahibim. Etrafımda atlar olduğu zaman, kadınlardan vazgeçmek bana daha kolay geliyor. Muhammed, şerefin atların yelelerinde bulunduğunu söylemişti. Şu cümle de ona aittir: Atların kadınlardan daha güzel olduğunu unutanlar, gerçek mutluluğu asla bulamazlar."

Orlando'nun sislerin arasında kalan ilk çocukluk anısı, Troya Atına benzer dev bir aygırla ilgiliydi. O zamanlar yürümeye yeni başlamıştı, ancak bakıcısının elini tutarak birkaç adım atabiliyordu. Bildiği her şeyden daha büyük olan o varlık, ansızın bir dağ gibi çıkıvermişti karşısına. Orlando yukarı kaldırılmış, atın yumuşak sırtına oturmuş, elleriyle yelelerini kavramış, sonsuz büyük ve özgür olduğunu hissetmişti. Bu, ilk bakışta aşktı. Çocukluğunun neredeyse tümünü ahırlarda geçirmişti. Saçlarının arasında daima saman çöpleri bulunurdu.

"Bir at gibi kokuyorsun" derdi babası onu kucağına aldığı zaman ve Orlando buna çok sevinirdi, çünkü sıcak bir at vücudundan daha güzel ne kokabilirdi ki? Hiçbir kadın saçında bir atın yelesindeki gizemler saklı değildi. Hiçbir insan eli, hatta ağzı bile, bir tayın burun delikleri kadar yumuşak ve duygu dolu değildi. Kadınları keşfetmesinden çok önce bile, Orlando'nun ruhunda erotik duygular uyandırıyorlardı.

Ama atlar sadece ince duygulu arkadaşlar değildi.

Onlardan daha güçlü bir varlık var mıydı? Buhar tüten vücutlarıyla yüz adamın yerinden oynatamayacağı ağırlıkları çok uzağa çekebiliyorlardı. Atlar olmadan ne tarla sürülebilir, ne ticaret yapılabilir, ne kaleler, ne de şehirler inşa edilebilirdi, çünkü taş ustalarına ve marangozlara ağır taşları ve kalasları kim taşıyacaktı?

Ancak Orlando atların bedensel güçlerinden ziyade ruhsal üstünlüklerine hayranlık duyuyordu. Sıradan olan, onların sayesinde soylu oluyordu. Bir şövalye, en başından beri bir süvariydi. Bir kral, ordusunun olduğu kadar güçlüydü; ordunun ana gücü ise süvari birliklerinin hızı ve çevikliği idi. Bir krallığın yükselmesi veya çökmesi tümüyle atlara bağlıydı.

Hatta bir dönem boyunca atların cennetten gelme olduklarına kesinkes inanmaya başlamıştı. Ölümsüz bir ruha sahip olduklarından hiç şüphe yoktu. Kesilip yenebilen diğer hayvanların tümünden kıyas kabul etmeyecek kadar üstündüler. Kadınlar bile cennete gitmiyor muydu? Bir at ise –Orlando bundan da kesinlikle emindi– bir erkeğin şerefi için kadınlardan çok daha önemliydi.

Böylece Orlando kararını atlardan, Adrian ise kılıçlardan yana verdi.

Birlikte bağlılık yemini etmiş, iffet, fakirlik ve itaat sözü vermişlerdi. Bu sözlerin en önemlisi, ölene dek mutlak itaatti. İffet sözü ise en sık delinen kuraldı. Mülkünün yarısını tarikatın üzerine geçirdiği takdirde, evli bir şövalye bile bir Tapınakçı olabilirliyordu.

Fakirlik yemini ise sadece tek tek Tapınakçılar için geçerliydi, sınırsız bir zenginliğe sahip olan tarikat için değil. Adrian ile Orlando da babalarının mirasını tarikata getirmişlerdi.

"Biz tüm krallardan, halifelerden ve papalardan daha zenginiz" demişti Adrian kaba yün gömleklerini üzerlerine geçirip, tahta çanaklardan şeker katılmamış yulaf ezmelerini kaşıkladık-

lan esnada. Yola çıkacağı günün sabahı ise şöyle demişti: "İs-kenderiye'ye ulaşmayı iple çekecek, zalim günleri teker teker sayacağım." Çünkü Tapınak Şövalyelerine doğuda Arapça konuşma ve Arap gibi giyinme izni verilmişti.

Rüzgâr iki hafta boyunca esmedi. Nihayet. Ateş Gecesi öncesinde, deniz yeniden uyandı. Hafif çarpıntılı yüzeyinde ilk olarak küçük dalgalar belirmişti. Hafif rüzgârın etkisiyle suyun lacivert rengi, parlak gümüşe dönüşmüştü. Heyecanla küpeşteye vuran küçük dalgaları, daha büyükleri takip etti. Rüzgâr şiddetlenmeye başlamıştı. Küçük dümen yelkeni dışındaki tüm yelkenler derhal açıldı. Suyun üzerinde korkutucu bir sessizlik hüküm sürüyordu. Fırtına öncesi sessizlikti bu. İlk âni rüzgâr, gemiye sıkılı bir yumruk gibi çarptı. Dalgalar dağlar gibi yükseliyor, köpürerek alçalıyor, sonra karla kaplı sıradağlar gibi yeniden yükseliyor, lav gibi akıyorlardı. Fırtına kükrüyor, deniz kuduruyordu. Şeytan, dalgalara dönüşmüştü. Gemi bir yaprak gibi oradan oraya savruluyor, güverte tahtalarına şelaleler dökülüyordu. Gece o kadar karanlıktı ki insan burnunun ucunu dahi göremiyordu. Yolcular büyük bir dehşete ve umutsuzluğa kapılmıştı. Birçoğu yaşamlarına veda etmenin vaktinin geldiğini düşünüyordu. Zifirî karanlıkta, geminin karnında oradan oraya savruluyorlardı. Kan ve kusmuk, acı dolu haykırırlara ve fırtınanın uğultusuna karışıyordu.

Uzun, sonsuz uzunlukta bir geceydi.

Nihayet şafak söktüğünde ve fırtınanın şiddeti dindiğinde, büyük bir dehşetle sol taraftaki kıyıyı gördüler. Tayfun onları geriye atmıştı. Dümensiz ve yelkensiz olarak, dimdik yükselen kaya duvarına doğru sürükleniyorlardı. Şarklılar, başlarına geleni kaderin bir cilvesi olarak kabul ediyorlardı. Tanrılarıyla pazarlık yapmaya alışkın olan Yahudiler ve Hristiyanlar, kurtulmayı başardıkları takdirde yapacaklarını dualarla birlikte göğe gönde-

riyorlardı. Ama bu dualara küfürler ve lanetler de karışmıyor değildi.

İki Tapınak Şövalyesi gömleklerini çıkarmış ve yüzerken ellerini kullanabilmek için silahlarını sırtlarına bağlamışlardı.

"O kurt kapanı boynunu kıracak!" diye bağırdı Zacharias.

"Dum spiro spero!" diye karşılık verdi Orlando. "Nefes aldığım müddetçe umut edeceğim."

Sonra dalgalar geminin üzerini kapladı.

Orlando, uyandığı zaman bir sedyede yattığını hissetti. Anlamadığı bir dil konuşan birtakım adamlar tarafından taşınıyordu. Orlando doğrulmak istedi, ancak vücudu ona itaat etmedi. Hatta başını bile çeviremiyordu. Öldüm! Ben bir ölüyüm! Beni mezarlığa götürüyorlar. Ansızın yüreğini mezar soğukluğu kapladı. Tüm vücudu titriyor, dişleri takırdayarak birbirine vuruyordu. Mors est frigus aeternum! Ölüm, ebedî soğuktur.

Orlando'yu içinde ateş yanan kapalı bir yere taşıdılar. İçerisi balık ve yanmış yağ kokuyordu. Üzerine bir yüzün eğildiğini fark etti. Bir kadın. Saçları, yanaklarına değiyordu. Angelus mortis, ölüm meleği. Kapalı gözlerle. ıslak elbiselerinin vücudundan çıkarıldığını hissetti. Soğuk, ölümle mücadele ederken olduğu gibi sarsıyordu onu. Birkaç kişinin güçlkle zapt edemediği delice çırpınan kollar kendisine mi aitti?

Üzerine koyun kokulu birtakım postlar atıldı, ancak vücudunun her zerresine işleyen dondurucu soğuğa karşı etkili olamıyorlardı. Tanrım, ölmek ne kadar soğukmuş böyle! Cehennem ateşi nerede kaldı!

Yoksa hissettiği şeytanın ta kendisi miydi? Postların altına bir vücut girmişti, canlı ve sıcak. Birtakım eller geziniyordu üzerinde, etini yokluyordu. Sonra ansızın bir ağırlık hissetti

üzerinde. Nefes alan bir karın, göğsünü sıkıştırıyordu. Yüzünün tam önünde iki göz. Kocaman, koyu renk gözler. Parmaklar göğsünde dolaştı, aşağılara indi, bacaklarının arasına girdi. Kulağına dokunan bir dil, kuş cıvıltısına benzer yabana kelimeler, inlemeler, iç çekmeler, hızlı hızlı nefes alıp vermeler. Gel!

Kendisini sönmek üzere olan, ancak içindeki son közün yelpazelenerek tekrar bir aleve dönüştürülmeye çalışıldığı bir ateş gibi hissediyordu. Göle düşen bir taş nasıl suyun yüzeyinde daireler oluştursa, içindeki yaşam isteği de aynı şekilde uyanmaya başlamıştı. Kasıklarına güzel bir sıcaklık akıyordu. Et, ateşini ete geçiriyordu.

"Koruyucu azizin oldukça yetenekli, evlat. Seni kırk bir direk parçasına asılmış vaziyette bulduk. Sirtına bağladığın kapı halatlara takılmış. Suda çok uzun süre kalmış olmalısın. Baygındın ve ölü bir balık kadar soğuktun."

"Diğerleri nerede?" diye sordu Orlando.

"Diğerleri yok. Denizden sadece seni çıkardık. Bonifiatius civarında müthiş bir akıntı var. Dalgalar tarafından kıyıya atılmayanlar, doğruca açık denize sürükleniyorlar. Buranın balıkları diğer tüm kıyılarınkinden daha yağlıdır."

Orlando'ya konuşan adam çok yaşlıydı, ağzında tek bir diş bile kalmamıştı ve yüzü bir kaplumbağanınki kadar buruşuktu. Yaşamının büyük bir kısmını güverte tahtaları üzerinde geçirmiş olan biri gibi, dururken bacaklarını iki yana açıyordu. Hayvan postlarından oluşan bir yığının altında yatan ve kendisini bir çocuk kadar güçsüz hisseden Orlando'yu meraklı gözlerle süzüyordu.

"Neredeyim?" diye sordu Orlando. "Sen kimsin?"

"Biz Sardunyalı balıkçılarız. Adım Luigi."

"Nasıl oluyor da dilimi konuşabiliyorsun?"

"Anakarada uzun yıllar geçirdim. Biz Sardunyalılar, eninde sonunda yumurtlama yerlerine geri dönen somon balıklarına benzeriz. Peki sen kimsin?"

"Ben bir Tapınakçıyım."

"Bir Tapınakçı! Yani bir keşiş-şövalye. Ey Bastialı Aziz Bonifaz, bu gerçek olamaz."

Luigi'nin sık bir bıyıkla kaplı üst dudağında pis bir gülümseme belirdi: "Yanında kurt kapanı taşıyan bir rahip."

"Bunu komik mi buluyorsun?"

"Hayır. Doğrusu bir Tapınakçıdan beklenmeyecek yeteneklere sahipsin."

"Bilmece gibi konuşuyorsun."

"Uzun süre denizde kalan bir adamın, sıcaklıktan başka bir şeye ihtiyacı yoktur. Deniz kazazedelerini ister sıcak suya yatır, ister vücutlarını şarapla ov, ister midelerini sıcak içeceklerle doldur, yine de pek azı hayatta kalır. Biz Sardunyalılar... ne yaparız, biliyor musun? Hayır mı? Aslında bilmen gerekir, çünkü bunu bizzat yaşayarak tecrübe ettin. Denizden bir adam çıkardığımız zaman, yatağına bir kadın sokarız."

"Yatağına bir kadın mı sokarsınız?"

"Kimse sönmekte olan bir ateşi dışarıdan canlandıramaz. İçeride yanan o çok azıcık ateş, gıdasını aldığı takdirde kendi kendine alevlenir. Bu insanlarda da farklı değildir. Bir erkeğin yaşam ateşi, tecrübeli bir kadının kucağından başka nerede alevlenebilir? Bu sekile ısınmayan, canlanmayan, harekete geçmeyen biri için yapılacak başka hiçbir şey kalmamıştır."

"Yani benim..."

"Evet, evlat... Hem de iffet yemini etmiş biri için şaşılacak bir güç ve başarıyla!"

"Aman Tanrım!"

"Aslında Tanrıya teşekkür etmemiz gerekir."

"Neden biz?"

"Bize verdiği nimetler ve kıyılarımıza vuran her gemi için Tanrıya daima şükrederiz. Denizden topladıklarımız erkekler arasında pay edilir. Hayatta kalanlar ise kadınlara aittir. Kimin cemaatimize katılacağına onlar karar verir."

"Peki diğerlerine ne olur?"

İhtiyar, omuzlarını silkti.

"Onları öldürür müsünüz?"

"Hayata kendiliklerinden gözlerini yumarlar."

"Ya hayatta kalanlar?"

"Söylediğim gibi, onlar, adalarda fazlasıyla mevcut olan dul kadınlara aittir. Deniz pek çok kadını dul bırakıyor. Genç erkekler burada iyi atlar kadar nadirdir. Çoğu hayatını burada geçirir. Soylu olanları genellikle aileleri tarafından satın alınır. Bazı nankörler ise kaçmaya çalışırlar. Yakaladığımız zaman onlara karanlık yuları takarız."

"... yular mı?"

"Onların gözlerini oyarız. Böylece hem kaçmalarını engeller, hem de güçlerini korumalarını sağlamış oluruz."

"Ben bir Tapınakçı'yım- Tarikatımın şantajı boyun eğmeyeceğini bilirsiniz. Bugüne dek bizden biri için asla fidye ödemedi."

"Ne kadar iyi. Böylece elimizden çıkmamış olursun."

"Sizi uyarıyorum: Bir tapınak efendisine el kaldırmaya cüret eden biri, Roma'ya ve tüm azizlere el kaldırmış olur. Ben bir keşiş-şövalyeyim."

"Keşiş olmasına keşişsin, ama karı düzmeyi iyi beceriyorsun. Kolların da kığın kadar kuvvetliyse, burada keyfin yerinde demektir."

İhtiyar adam Sardunya dilinde bir şeyler söyledi. Gülen bir kadın sesi ona cevap verdi. Orlando yana döndü ve şöminenin başına çömelmiş bir kadın gördü. Güçlü çenesi, ona bir zamanlar öldürmüş olduğu bir vaşağı hatırlatmıştı. Gözleri, ağzından daha güçlü gülüyordu. Saçları açık, kolları ve bacakları çıplaktı. Büyük ve etli göğüsleri, incecik kumaşın altında, tepeleme dolu balık ağlarındaki denizaneleri gibi oynuyordu.

"Onunla mı?" diye sordu Orlando. "Senin karın mı?"

"Bir Sardunyalı karısını asla başka bir erkekle paylaşmaz. Hayata döndürme, dulların işidir. Deniz bu kadının kocasını elinden aldı, şimdi de ona seni verdi. Yaşamını ona borçlusun."

"Ona teşekkür ederim."

"Bunu kendin söylemelisin."

"Onun dilini konuşamıyorum."

"Konuşabiliyorsun. Etin dili her yerde aynıdır, hatta hayvanlarda ve kuşlarda bile. Şimdi sıra sende."

"Ama bu ahlâksızlık!"

"Ahlâksızlık mı? Bizim yasalarımız sizinkilerden daha serttir. Evli olmayanlar arasındaki cinsel ilişki ölümle cezalandırılır. Sardunyalı bir kadın, ait olmadığı bir erkeğe yaklaşmaya asla cesaret edemez."

"O bana mı ait?"

"Hayır, sen ona aitsin. Kıyıya vuran her şey bulana aittir. Bu yasaya uymayanlar mutlaka cezalandırılır."

Yaşlı adam onun elini sıktı. Orlando, kapının mandalının düşerken çıkardığı sesi duydu. Neredeyse aynı anda kadın elbisesini çıkardı ve bir yılan gibi kıvrılarak kurbanına yaklaştı. Orlando direnmeye çalıştı, ancak boğulan biri gibi ona sarılmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Uzun bir süre sonunda Orlando eski gücünü yeniden kazandı. Sadece bir kez direnmeye, kadını reddetmeye cüret etti. Bunun üzerine köyden iki adam geldi. Orlando'nun ellerini arkadan bağladılar, ayaklarına da ancak küçük adımlarla yürüyebileceği şekilde bir köstek vurdular. Kadın, bez bir bebekle oynayan bir çocuk gibi davranıyordu ona. Onu balık çorbası, incir ezmesi ve domuz yağıyla besliyor, ağzına ballı ekmek parçaları tikiyor, şarabına sıcak süt karıştırıyordu. Sonra onu yıkıyor ve ninni benzeri monoton şarkılar söylüyordu. Orlando, kadının etinin ve dilinin karşısında çaresiz kalmıştı. Organının

sertleşmesiyle birlikte kadın üstüne biniyor, etli kalçaları aşağı ve yukarı, sağa ve sola hareket ediyor, kasıklarına kıyıya vuran dalgalar gibi çarpıyordu. Gözleri kapalı, ağzı aralıktı; ıslak dudakları Orlando'nun dudaklarını arıyor, sıcak dili ağzının içine giriyordu. Bir yılan tarafından yutulan bir fare de aynı şeyleri hissediyor olmalıydı. Mulier, nomen tuum verum serpens est. Kadın, senin gerçek ismin yılan!

Orlando, o gece rüyasında Adrian'ı gördü.

Henüz çocuktular ve yakaladıkları çingiraklı yılanları besliyorlardı. Ona verdikleri kurbağalar dev gibiydi, ama yine de tek hamlede ve canlı olarak yutuluyorlardı. Korkunç bir sahneydi bu! Orlando tiksintiyle sordu:

"Acaba yılan yemek yerken zevk alıyor mu? Yoksa sadece biyolojik ihtiyaçlarının mı kölesi?"

"Yılan da tıpkı kurbağa gibi bir kurban, kendi yaradılışının kurbanı."

"Ben bedensel birleşmeyi de farklı algılamıyorum" dedi Orlando. "Bir erkek nasıl olur da bir kadın tarafından baştan çıkarılabilir, ruhunu yitirebilir? Nasıl olur da onun ter, tükürük ve idrarla yapış yapış olmuş bedeninden zevk alabilir? Açlık başka çare bırakmadığı zaman kurbağayı yutmak zorunda kalan yılanın hissettiklerini ancak şimdi anlayabiliyorum. Ya bende bir şey var, ya da yaradılışımda bir bozukluk: Bir kadınla çiftleşmektense, bir atla çiftleşmeyi tercih ederim."

Orlando iki gün ve iki gece boyunca bu çaresiz, konumda kaldı. Geceleri kelebekler ve sinekler yüzüne konuyordu. Tüm eklemeleri ağrımaya başlamıştı. Kenevir sicim etini kesiyordu. Üçüncü günün sabahı kadın onun bağlarını çözdü. Orlando büyük bir rahatlama duygusuyla onun ellerini öptü.

Kadın onunla karşısında bir hayvan veya bir çocuk varmış gibi gayet yavaş, tane tane konuşuyordu. Sözlerini takip ede-

meyeceğinden korkuyor gibiydi, ama Sardunya dilinde **kurdu** ğu cümleler, tıpkı klasik Latince'yi andırıyordu.

Kadın çıplak olarak şöminenin önüne diz çöküyordu. Uzun saçları bir at yelesi gibi omuzlarına dökülüyordu. Sönmek üzere olan kurlara doğru yavaşça üflüyor, çıra ve samanla onu canlandırmaya çalışıyordu. Ateş tekrar alev alev yanmaya başlayana kadar da üflemekten, parmağıyla karıştırmaktan, güzel sözler söylemekten vazgeçmiyordu. Bu arada da gözleri gülüyordu. Ateşi nasıl canlandıracağını biliyor, diye düşünüyordu Orlando. Bu arada kadını gözlüyordu. Daha önce bir kadına, üstelik de çıplak olanına, asla bu kadar yakın olmamıştı. Rahip ne demişti? Gallina non est avis, uxor non est homo. Horoz bir kuş değildir, kadın bir insan değildir. Meğer ne kadar haklıymış!

Kuzey Adası'nda neredeyse süreldi esen fırtına birkaç saat için dinler gibi olduğunda, kadın kulübenin önüne iki tahta tabure çıkartıyordu. "Bak" dedi bir defasında ve bir peygamber devesini işaret etti, "bir Mantis. Yaratıcısına şükrediyor."

"Ellerini dua etmek için değil, öldürmek için kaldırıyor" dedi Orlando. "Yanına yaklaşan her şeyi yutar, hatta çiftleşme esnasında, erkeğini bile..."

"Sen bundan anlamazsın!" diye sözünü kesti kadın onun. "Dua ediyor."

Yerleşimin kenarındaki kulübesi, diğerlerinden daha yüksekte bulunuyordu. Orlando tam on sekiz çatı saydı. Civardaki çorak toprakların ta uzağına bakabiliyordu. Her yan taşlarla, çeşitli renklerde kayalarla doluydu: Damarlardan fışkıran kan kırmızısı, yosun yeşili, koyu mavi, kömür karası, mat gümüş ve gri-nin akla gelebilecek tüm tonları. Köy, terk edilmişe benziyordu. Erkekler denizde veya dağlardaki sürülerinin yanındaydı. Köyde kalan birkaç yaşlı adam ve kadın onu düşmanca gözlerle süzüyor, çocuklar arkasından taş atıyordu.

"Chi venit da* e su mare furat" dedi ona ilgi gösteren tek kişi olan Luigi. "Denizden gelenler hırsızdır. Bu daima böyle oldu. Adamıza ayak basanların tümü bizi soyamak istedi: Fenikeliler, Romalılar, Bizanslılar, Araplar. Şimdi de Pizalılar ve Cenevizliler."

"Kendinizi savunmadınız mı hiç?" diye sordu Orlando.

"Sık sık, ama her defasında çuvalladık. Hamspicora ismini duymuş muydun hiç? Bizden biriydi. Hannibal Roma kapılarına dayandığı sırada imparatorluğun içinde bulunduğu durumdan yararlanıp özgürlüğümüzü ilan etti. Roma generali Manlius Torquatus, kötü silahlanmış Sardunya çobanlarını buradan pek uzak olmayan Monte Ferru eteklerinde mağlup etti. Ceset tarlasına dönen savaş alanını gören Hamspicora, kendisini kılıcının üzerine attı. İki kuşak sonra Balari ve İlens'ı çoban kabileleri bir denemede daha bulundular. Roma bu kez General Sempromius Gracchus'u gönderdi. O da eline geçirdiği herkesi köleleştirdi. Bütün köle pazarları Sardunyalılarla tıka basa dolduğu için, fiyatlarda ani bir düşüş yaşandı. Sardi vernaies, sudan ucuz Sardunyalılar, günlük konuşmada kullanılan bir deyim oldu. Bu nedenle hizmetimizde bulunmak seni kızdırmazın, Tapınakçı. Sardi vernaies zavallılarının durumları senin kadar iyi değildi. Sardunyalılar yabancı düşmanıdır. Yabancı ise aynı yerleşimden olmayan anlamına gelir. Burada tüm köyler otlaklar, su başları, yol hakları, kaçırılan koyunlar ve kızlar yüzünden birbiriyle kavgalıdır. Vendetta, denizden daha fazla kurban alıyor. İnsanların kimseye güveni yok. Birbirlerinden uzak duruyorlar. Düşünebiliyor musun, Sardunya içlerinde öyle köyler var ki sakinleri denizin ne demek olduğunu bilmiyor, bir adada yaşamının anlamını tasavvur dahi edemiyorlar. Denizi hiç görmemişler. Zaten umurlarında da değil. Keçileri ve koyunları onlara yeterince besin sağlıyor. Şarap, zeytin ve bal bol bol mevcut. Bir insan mutlu olmak için başka ne isteyebilir ki? Dışarıdan gelen her şey kötüdür. Buna sen de dahilsin."

Keçi ahırının arkasında bulunan ısırgan otlar, böğürtlen çalı lan, dikenler ve yaban otlarıyla dolu küçük bahçe, ender bulur canlılarla dolu ilginç bir gözlem yeri idi. Burada bilinen tüm kanatlı böcek türleri vızıldayarak uçuşuyordu: Yaban arıları, eşek arıları, kazıcı arılar, toprak arıları, bal arıları. Orlando tüm bu türleri birbirinden ayırt edebiliyordu. En çok da örümcekleri seviyordu. Onları ağlarının şeklinden bile ayırt edebiliyordu: sırtında bir haç taşıyan haçlı örümcek, çevik avcı örümcek, uzun bacaklı tuzakçı örümcek. Onların küçük ve bildik dünyaları, lavanta kokusu, cırcır böceklerinin sonu gelmez şarkısı, koyunların melemesi ona Jisur çayırlarını hatırlatıyor, sıra hasreti çekmesine neden oluyordu.

Bir defasında, aşağıdaki çiftliklerden birinde, bir eşiği sıkı sıkı tutan iki adam gördü. Üçüncü bir adam, elindeki bıçağı hayvanın başına sokup duruyordu. Henüz oldukça genç ve dikkat çekecek kadar sıska olan eşek, yürek parçalayıcı bir sesle bağıyordu. Orlando, elleriyle kulaklarını örtmek zorunda kaldı. Tanrım, neden artık son darbeyi indirmiyorlar? Ama adamlar bunu yapmak yerine, zavallı yarattığı yularından çekerek çiftlikten dışarı çıkardılar.

"Bunu neden yaptılar?" diye sordu Orlando Luigi'ye.

"Tarlalarımızdaki sulama arkalarında çalışan katırları görmüş-tün, değil mi? Tüm hayatları boyunca oldukları yerde bir daire çizip dururlar. Hiçbir yaratık buna dayanamaz, eşekler bile. Bu nedenle onlara karanlık yular takılır."

Ağlarını bir tepenin üzerinde bulunan iki mantar meşesi-nin arasına germişlerdi. Yem olarak bir karatavuk kullanıyorlardı. Orlando ile Luigi bir zakkum çalısının arkasına gizlenmişlerdi. Yere devrilmiş bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyor, çam

fıstığı çiğniyor ve bekliyorlardı. Aşağıda sabah güneşinin ışığıyla parlayan deniz görünüyordu. Hava maki çalılarının kokusu ve cırcır böceklerinin şarkılarıyla doluydu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Luigi.

"Şuradaki karatavuk kadar sefil."

"Karatavuğun ne eksikliği var?"

"Özgürlüğü."

"Ayağındaki ipi kendi iyiliği için taşıyor. Onu kanadı kırıkken buldum. Ben olmasaydım şimdiye dek çoktan ölmüştü."

"Benim gibi" diye geçirdi aklından Orlando. "Beni neden yanına aldın?" diye sordu sonra. "Sana pek bir yardımım dokunmuyor."

"Bütün gün şöminenin karşısında pineklemek, bir erkek için iyi bir şey değildir. Henüz balığa çıkamayacak veya yaban domuzu avına katılamayacak kadar zayıfsın. Yüksek ateş ciğerlerine epey zarar vermiş. Ama henüz çok gençsin. Marucella'nın yardımıyla kısa zamanda kendini toplarsın."

"Marucella? Tuhaf, ona adını sormak bugüne dek bir kez olsun aklıma gelmedi."

"Kadınlar da hayvanlar gibidir. Kimsenin aklına bir balığı veya kuşu bir isimle çağırmak gelmez. Kadınlar da atlar gibi değiş tokuş edilebilir. Kimse yanında sohbet etmek için bir at bulundurmaz. Atlar binilmek, kadınlar gebe bırakılmak isterler."

"Marucella'nın bir çocuk istediğini mi söylüyorsun?"

"Kim istemez ki? Kim mahsul elde etmeden bir tarlayı sürmek ister? Bu adada çocuk sahibi olmadan ölen bir erkek, bacaklarının arasına bir sıçan konularak gömülür. İnsanlar ölür, ama atalardan gelen zincirin kesintiye uğraması, eski bir sülalenin yok olması, geri dönüşü olmayan büyük bir faciadır."

"Marucella belki de gebedir" dedi Orlando.

"Bu kadar çabuk olmaz" dedi Luigi. "İnsanlar tavşan değildir. Biz daha ziyade filiz vermeden önce çok sayıda tohum üretmek zorunda kalan ağaçlara benzeriz."

Mantar meşelerinin üzerinde bir grup karatavuk çığlıklar atarak uçuşuyordu. Tutsak türdeşleri onlara cevap veriyor, heyecanla kanat çırpıyordu. Karatavuklar aşağıya dalış yaptılar, sonra yine hızla yükseldiler. Yaşam dolu bir buluta benziyorlardı. Korkuyor, geri dönüyor, cesaret toplayıp yeniden yaklaşıyor, tereddüt ediyor, bir kez daha yaklaşıyor, sanki tehlikenin varlığını hissediyorlardı. Sonunda merakları korkularını bastırdı. Ana yelkene dolan batı rüzgârı gibi ansızın ağları doldurdular, şişirdiler ve tüylü canlılıklarıyla kabarttılar.

"Avanti" diye bağırdı Luigi, "avanti!" Birlikte meşelere doğru koştular ve ağı dallara bağlayan sicimleri kopardılar. Karatavuklar dehşet içinde kanat çırparak ve çığlıklar atarak kurtulmaya çalışıyorlardı. Sadece pek azı kaçmayı başarabildi. Luigi bir kasırga gibi tepelerinde bitmişti. Üzerlerine dolu gibi inen sopa yağmuru, kuşların ince kemiklerini paramparça etti. Yemeklik kestaneler gibi, kanlar içinde yere düştüler. Yem olarak kullanılan kuş, çuvalın içine sonuncu olarak atıldı. Henüz yaşıyordu. Luigi gülerek onun boynunu döndürdü. Orlando, Edda'dan bir cümle hatırladı: Kim gülerek öldürürse, sen de onu öldür!

Böylece Orlando kaçmaya karar verdi.

Gemi kazasının üzerinden iki ay geçmişti. Bitkin bir vücudun kendini toparlaması için yeterli bir zaman.

Taze karatavuk etiyle ve kırmızı şarapla midelerini tıka basa dolduran insanlar derin bir uykudayken, Orlando kurt kapanını almak için köy yaşlısının evine gitti. Kapan, sanki daima orada bulunuyormuş gibi, Luigi'nin yatağının üzerine asılmıştı. Orlando onu almaya çalışırken Luigi uyandı: "Ne istiyorsun?"

"Bana ait olanı geri alıyorum."

"Sana ait olanı mı? Vücudun bile sana ait değil. O kapanı derhal duvara as! Gecenin bu vakti ne yapacaksın onunla?"

"Gidiyorum."

"Fazla uzaklaşamayacaksın. Seni karanlık yularla bağlayacağız, Tapınakçı. O genç eşiği hatırla."

Bunun üzerine Orlando kapıyı onun başına indirdi, sadece bir defa. Sonra arkasına bile bakmadan dışarı çıktı.

Denize ulaştığı anda, köyden köpek sesleri yükseldiğini işitti. Yoksa kaçı mı fark edilmişti? Araplara mahsus üçgen yelkeni bulunan bir kayığı suya çekti, sonra da ölü balıklar gibi karınları yukarıda kumsalda yatan tekneleri demir kapıyıyla teker teker parçaladı. Onları tekrar denize açılacak hale getirmek en az birkaç gün sürerdi; bu da takipçilerinden kaçması için ona yeterince avantaj sağlıyordu. "Bana destek olmana gerek yok, Tanrım" diye yakardı kısaca, "ama düşmanlarıma da yardım etme." Sonra bütün gece uygun bir güneybatı rüzgârıyla yol aldı. Ertesi günün akşamı Maddalena'ya ulaştı.

Geniş limanda en az iki düzine geminin bulunduğunu büyük bir sevinçle fark etti. Onlardan biriyle yolculuğuna devam edebilirdi. Ancak her an tetikte olmalıydı. Onu ilk olarak limanda arayacakları kesindi. Elllerine düşecek olursa, vay haline!

Koruyucu azizini düşünürken, birden rıhtımda gemilerine kumaş balyalarının yüklenmesine nezaret eden iki tapınakçı'yi gördü. Biraz daha yaklaştığı zaman, aralarında Almanca konuştuklarını işitti.

Doğruca onların yanına gitti, baş parmağını avucunun içine doğru büktüğü sol elini selam vermek üzere yukarı kaldırdı. "Non nobis, domine..."

"... non nobis, sed nomini tuo da gloriam" diye tamamladı diğer iki Tapınakçı onun cümlesini. Bizi değil, Tanrım, bizi değil, kendi ismini şerefendir.

Üç adam başka bir şey söylemeden bir ip merdiven yardımıyla yük gemisinin güvertesine çıktılar. Ancak orada iki Tapınakçı'nın yaşlı olanı Orlando'ya döndü: "Monstra te esse frater. Bize bir Birader olduğunu göster!"

Orlando başını öne eğdi ve adamlar onun sol kulağının üç parmak yanındaki Baphomet işaretini inceledi. "Tanrı biliyor ya. Birader, hiç de bir Tapınakçı'ya benzemiyorsun" diye güldüler. "Saçların bir aslanın yelesini andırıyor, giysilerine ise paçavra bile denilemez."

Orlando karşılık verdi: "Cucullus non facit monachum. İnsanı belindeki kuşak keşiş yapmaz."

"Ama giysiler insan yapar" diye güldü diğerleri.

Sonra, beyaz peynir yiyip şarap içerlerken, Orlando onlara görevinden ve gemi kazasından söz etti.

"Tanrı seninle beraber. Üç gün sonra bu Korsika gemisi tari-katımızın emrinde Askalon'a doğru yola koyulacak. Sen de İskenderiye'de inersin. Hareket edene kadar gemiden ayrılma. İhtiyaçlarını biz temin ederiz. Özel bir arzun var mı?"

"Evet" dedi Orlando. "Bir çekice ihtiyacım var."

S

^ ^ a n t a Luisa'nın ambarları deri ve kurutulmuş balık yüklüydü. Birkaç günlük yolculuk sonrasında Orlando kendisini de bir balık gibi hissetmeye başlamıştı. Keskin koku, giysilerinin tüm liflerine sinmişti. Derisi ve saçları bile kurutulmuş sardalye kokuyordu. Mürettebat ihtiyar bir kaptandan ve dört oğlundan ibaretti. Gut hastası ihtiyar bütün gün dümenin önündeki bir hasır sandalyede oturuyor, oğulları da tıpkı birer maymun gibi yelkenlerin tepesinde dolanıp duruyordu. Bu arada adam onlara gırtlaktan gelen sert bir sesle bağırıp çağırıyor, direklerin tepesine konan deniz kuşlarını bile ürkütüyordu.

Orlando, balık kokusundan mümkün olduğunca kaçınabilmek için, yolculuğun büyük kısmını arka direğe gerilmiş olan bir hamakta geçiriyordu. Gemide ondan başka iki yolcu daha vardı: Romalı bir din bilgini ve Tolouse şehrinden bir Albige-

nist; yani birbirlerinin varlığına ancak bir gemide katlanabilecek iki zıt karakter. Sanki bir yılan ile bir oklu kirpiyi aynı kafese kapamışlardı. "Senin aslın nedir?" diye sordu din bilgini. "Bir hayvan mısın, yoksa bir sığır mı? İsa'yı inkâr ettiğine göre, bir Hristiyan, yani bir insan olman mümkün değil. Siz Katharistler ile Albigenistler nasıl olur da İsa'nın hiç yaşamamış olduğunu öne sürebilirsiniz? Yeni Ahit'ten söz edildiğini duymadınız mı hiç?"

'Yeni Ahit'i ben de en az senin kadar iyi bilirim. Ama ben tarih öğrenimi gördüm. İsa gerçekten yaşamış olsaydı, zamanının tarihçileri ondan tek kelimeyle olsun söz etmez miydi? Neden I. Yüzyıl, yani İsa'nın yaşadığı söylenen dönem, onun hakkında hiçbir şey bilmiyor? Ne Roma'da, ne de Filistin'de yaşamış olan tarihçiler onun bahsini bile etmiyorlar. İsa'nın güya çarmıha gerildiği tarihten sonra en az yirmi yıl daha yaşamış olan İskenderiyeli Büyük Philon, Yahudilik hakkında her şeyi bilen bir uzmandı. Tüm kutsal yazıları ezbere biliyordu, tüm mezhepleri ayrı ayrı incelemişti. Essenîlerden ve Pilatus'tan söz etmesine rağmen, İsa hakkında en küçük bir kaydına rastlamak mümkün değil."

"Peki Yeni Ahit ne olacak?"

'Yeni Ahit'in en eski şahidi Paulus, İsa hakkında hiç denebilecek kadar az bilgi sahibiydi."

"Peki ya İncil yazarları? Onlardan da mı şüpheleniyorsun?"

"Evet, elbette. İncil adı verilen kitaplar, I. Yüzyıldan çok sonra kurulan cemaatler tarafından kaleme alınmış güzel masallardan ve hikâyelerden ibaret."

'Yeni Ahit kadar özenle saklanan ve gelecek kuşaklara aktarılan bir başka kitap yoktur" dedi din bilgini öfkeyle.

"Hristiyanlık, öğretisinin gerçekliğine inananlardan ziyade, ekmeğini ondan çıkartan insanlar tarafından savunuluyor" diye karşılık verdi yaşlı Albigenist. "Pek çok kuşak boyunca doku-

nulmaz olmaları bir yana, kutsal kabul edilmedikleri için, İnciler de arzu edildiği gibi değiştirilmiş. 2. Yüzyılın sonlarına doğru, sözlü aktarılan bu hikâyelerin giderek inanılmaz ve gerçeküstü özellikler kazanması üzerine, yazılı olarak toplanmalarına karar verildi. İncil yazarlarının dördü de son derece farklı olaylardan söz ediyorlar. İsa'nın soy kütüğü muazzam bir çelişkiler zinciri! Bu çelişkilerin sayısı o kadar fazla ki görgü tanığı ifadeleri olarak kabul edilse, herhangi bir mahkemeyi kazanması söz konusu bile olamaz. Bütün bu İsa masalında gerçek olan tek bir şey var: Aktarılan hikâyelerin inanılmazlık boyutu arttıkça, onlara inananların sayısı da akıl almaz bir şekilde artmış."

"Canis a non canendo" dedi din bilgini. "Bir köpek ağzını kapalı tutmalı. Sen ateşe atılmaya lâıksın."

"Cogitationis poenam nemo patitur" diye karşılık verdi Albigenist gülererek. "Kimse düşünceleri yüzünden cezalandırılmamalı. Bunu eski Romalılar bile kabul ediyordu. Kiliseden daha büyük bir zulüm yuvası yoktur. Çünkü bir insana söylenen şu iki söz arasında temelde farklılık yoktur: Sen özgür olamazsın! Ya da sen sadece şu veya bu şekilde özgür olabilirsiniz!"

Bu tartışmalar sabahın erken saatlerinde başlayıp, gecenin karanlığına kadar sürüp gidiyordu. Din bilgini birkaç kez Orlando'yu kendisi lehine şahitlik etmeye davet etmiş, ama o her defasında itiraz etmişti: "Beni rahat bırakın, kendimi iyi hissetmiyorum." Bu söylediği aslında yalan değildi, çünkü balık kokusuna ve inanç kavgasına dayanacak gücü yoktu. Böylece onu rahat bırakıyorlardı. Ortak bir yemek saati yoktu. Demir bir kazanın içinde kurutulmuş et ve fasulyeden oluşan koyu bir çorba kaynıyor, karnı acıkan gidip ateşin yanındaki paslı bir demire asılı olan büyük tahta kepçeyle kendisine istediği kadar yemek alıyordu. Orlando ise karnını Tapınakçıların keten bir torba içinde kendisine verdikleri kuru üzüm ve bademlerle doyuruyordu.

Sardunya ile Sicilya arasındaki dört yüz deniz mili mesafeyi altı günde alabildiler. Sicilya kıyıları sonsuz uzunluktaymış gibi görünüyordu! Rüzgâr aniden kesildiği için ıssız bir koyun önünde tam bir hafta boyunca beklemek zorunda kaldılar. Geceleri, karla kaplı zirvesi bulutlara dek uzanan yanardağın üzerindeki ateş halesini görebiliyorlardı.

Kilise bilgini, karşısındaki kâfiri yola getirmek için umutsuz bir çaba sarf ediyordu: "Nasıl olur da siz Albigenistler çocuklarınızı vaftiz ettirmezsiniz? Yeni doğan çocuğun ilk çılığı bir ağlama değil, aksine vaftiz suyuna duyduğu özlemin ifadesidir. İnsan ancak vaftiz olarak ölümsüz bir ruha kavuşabilir."

"Bir insanın ruhunun olup olmadığına sıradan bir su püskürtücüsü nasıl karar verebilir?" diye itiraz etti yaşlı adam. "Gerçekten de bu putperest büyücülüğe inanıyor musunuz? Sıradan bir su nasıl olurda..."

"Sıradan bir su mu? Sıradan bir su da ne demek!" diye bağırdı Romalı. "Kutsal vaftiz için sadece Aqua vera kullanılabilir. Kilise materia valida, materia dubia ile materia certe invalida arasında fark gözetir. İzin verilen maddeler arasında nehirlerden, göllerden, kuyulardan ve denizden elde edilen su bulunur. İzin verilmeyen maddeler ise ter, tükürük, gözyaşı, süt, idrar, kan, şarap da dahil olmak üzere tüm bitkisel sıvılardır. Materia dubia, şüpheli madde, içine başka şeyler katılmış sudur; yani çamaşır suyu, ince çorbalar veya sirkeler. Bunlar sadece ölüm tehlikesinde kullanılabilir. Aqua vera ise sadece İsa'nın çarmıha gerildiği günde kullanılabilir. Kutsal suyun ve vaftiz kurnasının kullanımı sıkı kurallara bağlıdır.

Vaftiz töreni de çok ciddiye alınması gereken bir bilim dalıdır-, özellikle de doğmamış bir çocuk veya dünyaya bir hilkat garibesi gelmesi gibi karmaşık bir vakada. İki başlı bir hilkat garibesinin bir ruhu mu vardır, yoksa iki mi? Bu sadece bir rahibin verebileceği güç bir karardır. Kurbağa büyüklüğünde bir erken

doğum bir insan mıdır? Ana karnında ölmek üzere olan doğmamış bir çocuğun sadece eli annesinin vücudundan dışarı çıkmışsa, vaftiz nasıl gerçekleştirilecek? Ya da anne karnında ölen bir çocuk nasıl vaftiz edilecek? Hele sonradan bunların ikiz olduğu şüpheyi meydan vermeyecek şekilde anlaşılırsa, hangisinin vaftiz edilmiş olduğuna nasıl karar verilecek? Yaşam ve ölümden daha zor kararlar. Burada bir insanın ölümsüz ruhu söz konusudur; ama sen onu çoktan kaybettiğine göre, bu mesele seni daha fazla alâkadar etmez."

On dokuz gün sonra Girit'e ulaştılar. Konstantinopolis hükümdarına bağlı olan bu adada su, pide ve meyve ikmali yaptılar. İskenderiye'ye ulaşmaları için açık denizde altı yüz mil yol kat etmeleri gerekiyordu. Üçlü bir kuzey rüzgârı onlara yardımcı oluyordu. Dört gün sonra ufukta Afrika kıyıları, Barr el-Garb adı verilen efsanevî ülke belirdi. Cezayir el-Haram adındaki olağanüstü güzel bir adaya ulaşana dek kıyıyı takip etmek suretiyle doğruya doğru yol aldılar, sonra rüzgâr kesildi.

Sessizlik, sonsuzluğun dilidir. Zaman, hiçbir yerde rüzgârsız bir denizin üzerinde olduğu kadar ağır akmaz. Derin sessizlik, insanın üzerine büyük bir kudretle çöküyordu. Ne bir dalga sesi işitiliyordu, ne de bir kuş çığlığı. Yelkenler halatlardan aşağı sanki taş kesilmiş gibi sarkıyordu. Güneş tepe noktasını çoktan geçmiş olmasına rağmen, herkes derin bir uykudaydı. Orlando hamağına uzanmıştı, kaptan ve oğulları da ambardaki keçi postlarının üzerine. Sadece Romalı ile Albigenist aralarındaki tartışmayı olanca şiddetiyle sürdürmeye devam ediyorlardı.

"Montecassino keşişleri, bir kutsal ekmek parçasını kemiren fareyi kutsal kabul ediyorlar. Söylediklerine göre vücut ağırlığının önemli bir kısmını İsa'nın eti ve kanı teşkil ediyormuş."

"Küfür!" diye bağırdı Romalı. "Sen bir kâfirsin!"

"Buğday unundan pişirdiğiniz Tann'nız beni hoş görecektir"

diye karşılık verdi Albigenist. "Ama o saçma âyin hakkında fazla konuşmak istemiyorum. Yamyamlara has bu bâtil inanç, en komik soytarının şaklabanlıklarından bile daha gülünç. Günah çıkarmak da aynı şey. İnsanlığı benzeri olmayan bir zindana tıkiyorsunuz. Hristiyanların en gizli düşünceleri, yorganının altına kadar tüm yaşantısını kontrol ediyor, günâh bataklığına gömüldüğü bahanesiyle onu köleleştiriyorsunuz. Kurtuluşun sadece bir tek yolu var, o da yüce kilise tarafından tutulmuş! Günah, sizin kudretinizin temel taşıdır. Koyunlarınızı ne kadar fazla günah işlemeye teşvik ederseniz, onları avucunuzda o denli sıkı tutabiliyorsunuz. Peki bunu nasıl başarıyorsunuz? İnsanlar ender olarak bir şeyler çalıyor veya cinayet işliyor. Geriye de insanlığın en doğal dürtüsünü şeytanlaştırmak kalıyor! Cinsellik, kilisenin en sevdiği günahdır! Augustinus'a göre yeni doğan bebek bile cinsel duygulara sahip olduğu için, tüm insanlık şeytanın eline düşmüştür. İtiraz etmeden arabaya koşulmalarını sağlamak için aygırları ve boğaları nasıl hadım ediyorsanız, insanları da size kayıtsız şartsız itaat etmeleri için cinsel baskı altında tutuyorsunuz."

"Kıyamet gününde kızgın bir kerpetenle hayalarını ve dilini kopartacaklar" dedi Romalı.

"Elinden geleni yap, şeytan! Sen deccalin ta kendisisin! Cehennemine git! Usque ad finem!"

●

iki günlük zorunlu bir moladan sonra, gece yarısı ansızın fırtına benzeri bir rüzgârla uyandılar. İhtiyar kaptanın oğulları telaşla yelkenleri açtı ve Michaelis gününden önceki gecede niha-yet İskenderiye'nin işaret fenerlerinin ışıklarını gördüler. Öğlene doğru sabunhanenin karşısında demir attılar ve sultanın görevlileri güverteye çıktı. Makamları gereği başlarında büyük bi-

rer sarık, bellerinde de eğri birer pala bulunuyordu. Yüğü kontrol ettiler. Yolcuların ve geldikleri ülkelerin isimlen yazılı olarak kaydedildi. Vermeleri gereken zekât miktarının tespit edilebilmesi için, yolcuların yanlarındaki değerli eşyanın ve paranın dökümü yapıldı.

Batı dünyasından gelen seyyahlar için Sultan Selahaddin "Funduk" adı verilen ticaret evleri yaptırmıştı. Bunların yüksek duvarlarının ardında Hristiyanlar ve Yahudiler tam bir güvenlik altındaydılar. İskenderiye ticaret evinde insanlar ve hayvanlar için barınma imkânı, bir fırın, bir mezbaha, depolar, mahzenler, alışveriş odaları, hatta Azize Cacilie'ye adanmış bir hamam bile bulunuyordu. Venedik, Nürnberg veya Narbonne'dan gelen tacir sadece ve sadece burada konaklayabilirdi. Mallarını sadece Funduk'ta satabilirdi. Tüm ticari işlemler sultanın görevlendirdiği adamların sıkı denetiminde gerçekleştiriliyordu. Satıştan elde edilen gelirin tümünün Arap baharatı, silah, pamuk, karabiber, ipek ve sandal ağacı gibi yerli ürünlerin alımında kullanılması zorunluydu.

Penceresiz Funduk, dışarıdan bakıldığı zaman, bir kale veya hapishane gibi itici bir görünüme sahipti. Üzeri bronz çivilerle kaplı, sedir tahtasından yapılmış bir kapı girişi örtüyordu. Kapıyı uzun uzun çaldıktan sonra içeri alınan Orlando'nun şaşkınlığı, bir kat daha artmıştı. Zakkum, limon ve hibiskus ağaçları, tünel benzeri bir girişin ardında uzanan avluya gölge veriyordu. Taş bir aslanın açık ağzından yerdeki mermer havuza serin bir su akıyordu. Limandan yükselen gürültü duvarlardan içeri sızamıyordu, avlu son derece sakin ve sessizdi.

Bu küçük vaha, Akka kuşatmasında sol kolunu kaybetmiş olan yaşlı bir Bohemyalı tarafından yönetiliyordu. "Pazar arabasına koşulmuş bir savaş atı" olduğunu söylüyordu herkese. Orlando'yu eski bir tanıdık gibi selamladı: "Hoş geldin, Birader. Seni tekrar görmek çok güzel. İsmi unuttuğum için beni ba-

ğışla. Hafıza ve yaşlılık, buz ve ateşe benziyor. Birinin bulundu-
ğu yerde diğeri bulunamaz. Dur bir düşüneyim: A... a..."

"Adrian" dedi Orlando.

"Evet, doğru: Adrian. Bunu nasıl unutabildim! Oysa seni ve buradan ayrılırken bana söylediklerini çok iyi hatırlıyorum. Şöyle demiştin: Yüzüme dikkat et! Geri geleceğim. Bu yazıyı benim için sakla ve benden başkasına kesinlikle verme."

"Peki yazıyı sakladın mı?" diye sordu Orlando.

"Bunu nasıl sorabilirsin?"

İhtiyar Bohemyalı topallayarak uzaklaştı. Geri döndüğünde elinde bir mektup tutuyordu. Orlando, Adrian'in mührünü ilk bakışta tanıdı. Odasında gidip parşömeni dikkatle inceledi, elinde tarttı. İçindeki tarifsiz bir çekinme duygusu, mührü kırmasına engel oluyordu. Tapınakçıların dördüncü emri ne diyordu: Senu amisso fit idem, quasi natus non esset omnino. Gerçeğe tahammül edemeyen biri. doğmuş olmaya lâyık değildir.

Bunun üzerine Orlando mektubu açtı ve okumaya başladı:

Sevgili kardeşim,

Buraya geleceğini ve mektubu okuyacağını biliyorum. Daima aynı yolları aşmadık mı? Geleceğini biliyorum, çünkü biz insanlar asla iki yol arasında tercih yapma şansına sahip olmadık. Gerçekte sadece bir olasılık vardır ve bu da senin seçeceğin, ya da seçmiş olduğundur. Çünkü yaşamımızın önemli olaylarının belirgin bir başlangıcı yoktur. Sadece satranç oyununda ilk hamleyi düşünecek vaktin vardır. Ansızın kendini olayların tam ortasında bulursun. Davranışların seni çoktan bağımsız kıldı, tıpkı belki bir süre tutabileceğin, ama asla vazgeçemeyeceğin nefesin gibi. Yolumuzda yürü! Seni inanılmaz şeyler bekliyor. Uzun yaşa. Yaşa!

Adrian.

Bu satırların altında Arap harfleriyle şöyle yazıyordu:

Mararti fi hulmi a/f/ chairin bi-tiwali alfi amin waa jaa yawmu mawmu mawlidiki: tauq al-hamama.

Bin yıl boyunca bin şairin düşlerinin arasında ilerleyeceksin, sonra da ansızın doğacak, dünyanın ışığını göreceksin: Güvercinin gerdanlığı.

Orlando, aradığının ne olduğunu bilmeden, bu mektubu defalarca okudu. Adrian kendisine ne söylemek istiyordu? Neden bilmece gibi konuşuyordu? Bin yıl boyunca bin şairin düşlerinin arasında ilerleyeceksin, sonra da ansızın doğacak, dünyanın ışığını göreceksin. Orlando, Adrian'ın hayatta olduğuna artık her zamankinden daha fazla emindi. Bu mektubu başkaları takip edecekti. Tilldyi yakala! Çocukl<en bu oyunu severek oynarlardı, içlerinden birinin bıraktığı izleri, diğeri takip ederdi. Sonunda daima avcı, avın üzerinde zafer kazanırdı. Sol el, sağ eli aldatabilir mi? Bir ayak diğerinden daha hızlı yürüyebilir mi?

P

M aris Büyük Ustad'ı Peter de Montaigne, çeşmenin başındaki bir taş bankın üzerinde oturuyordu. Hemen önünde Amiral ve Breton Yves Birader durmaktaydı. Tapınak kilisesinden yükselen ilahiler bir fısıltı halinde kulaklarına gelmekteydi.

"Benedict Birader'den bir mesaj aldım" dedi Büyük Üstad. "Eski sekreter Hermann von Salza'dan. İmparator Friedrich'in tarikatımıza haklı bir öfke beslediğini öğrenmiş."

"Neden haldî?" diye sordu Amiral.

"Benedict." Kudüs'teki Tapınakçı Üstadının, papa tarafından imparatora karşı düzenlenmek istenen bir cinayet komplosuna karıştığını ortaya çıkarmış."

"Lanet olsun!" diye bağırdı Amiral. "Siz bunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, ancak Büyük Üstad olarak bilmem gerekirdi."

"Muhtemelen yine Gregor'un gizli görevlerinden biridir. Ama ne olursa olsun, Kudüs üstadının size haber vermesi gerekirdi. Biz kimiz? Roma'daki ihtiyarın fedaîleri miyiz? Kudüs'teki Tapınakçıların burunları fazla büyük ol..."

"Dilinize hakim olsun!" diye sözünü kesti onun Büyük Üstad. "Fratris mores noveris, non oderis. Tarikat kardeşlerinin davranışlarını görebilir, ancak nefret edemezsin. Geçmiş olaylar hakkındaki yorumunuzu istemiyorum. Bana bir sonraki adımı nasıl atacağımızı söyleyin."

"Biz Tapınakçılar bu cinayet planında nasıl bir rol oynuyoruz?" diye sordu Yves Birader.

"Kudüs'teki üstad, Papa Gregor'un mektubu aracılığıyla inançsızlara imparatorun Ürdün Nehri'nin sol kıyısında az sayıda bir maiyetle oruç tutup dua edeceğini, günü ve saatiyle birlikte bildirmiş. Onu yakalayıp ortadan kaldırmak için bundan iyi bir fırsat olamayacağını eklemeyi de ihmal etmemiş."

"Peki imparator kendisine karşı düzenlenmek istenen bu cinayeti nasıl öğrenmiş?"

"Sultan el-Kâmil bu mektubu Friedrich'e göndermiş. Altına da şu sözleri ilave etmiş: 'Roma'daki halifenizin şövalyelerinin bu alçakça ihanetinden duyduğum derin tiksintiyle beraber, bu meşum parşömeni size gönderiyorum. Üzerinde Tapınak Şövalyelerinin üstadının mührü bulunuyor. Gördüğünüz gibi düşmanlarınızdan ziyade kendi dindaşlarınızdan korkmak için iyi bir sebebiniz var.'"

"Aman Tanrım!" diye inledi Amiral.

"Atque adimit merito tempus in omne fidem." Yves Birader, Ovid'in metamorfozlarından bir dize okudu. "Ve bu utanç verici olay, güven duygusunu haklı olarak ve sonsuza dek ortadan kaldırdı."

"Peki İmparator Friedrich buna nasıl tepki göstermiş?"

"Tapınakçıların bu yaptığını asla unutmayacağım' dediği söyleniyormuş."

"Bu olayın üzerinden üç yıldan fazla zaman geçti" dedi Amiral. "Gemini'nin ölümünün imparatorun bir intikam eylemi olduğunu düşünüyor musunuz? Neden bu kadar bekledi? Neden tarikatımızın büyük yapısında küçük ve önemsiz bir mozaik taşı olan Gemini? Ve üç şeytan adına, neden Kelheim dükünün ölmesi gerekti?"

"Cevaplandırılması gereken bir yığın soru" dedi Büyük Listad. "Nihil tam difficile est, quin querendo investigan possit. Hiçbir şey araştırılamayacak kadar zor değildir. Hiç şüphe yok: İmparator Friedrich, bizim için son derece önemli olan bu olaya bulaşmış durumda. Benedict Birader'i Sicilya sarayına göndermemiz gerektiğini düşünüyorum; elbette bir Tapınakçı olarak değil, Hagen von Halberstedt'in yeğeni olarak. Elinde onun imzaladığı bir tavsiye mektubu da olacak."

"İmparator, âsi Milanolularla anlaşma zemini sağlamak için bu ay meclisi Ravenna'da toplayacak" diye itiraz etti Yves Birader. "Meclise Avusturya dükleri ve tüm Alman ülkelerinin prensleri de davetli. Bana kalırsa doğru insanlara ulaşmak burada çok daha kolay olacaktır; katı protokol kurallarının işlediği sarayda bu iş hiç de kolay değil."

Amiral da ona katıldı.

Böylece Benedict Birader'in Ravenna sarayına gönderilmesine karar verildi.

Meryem Ana Gününün arifesinde İmparator Friedrich törenle Ravenna'ya girdi. Benedict Birader, hükümdarlarını lâayık olduğu şekilde karşılamak üzere büyük kapının önünde toplanmış olan şehir sakinlerinin arasına karışmıştı. İnsanların büyük kısmı sabahın erken saatlerinden bu yana bekliyordu. Ancak gördük-

leri manzara onları şaşırtmıştı, imparator, yanında görkemli maiyetle beraber gelmişti: Altın kaplı hafif arabalar, tepeden tırnağa zırhlara bürünmüş şövalyeler, tüm ırklardan silahlı muhafızlar. Sancaklar rüzgârda dalgalanıyor, borular ötüyor, davullar atları bile ürküten seslerle gümbürdüyordu. Benedict, en fazla imparatorun tahtirevanını takip eden egzotik hayvanlardan etkilenmişti: Filler, aslanlar, leoparlar, panterler, kapıdan daha yüksek bir zürafa, siyah-beyaz çizgili bir katıra binmiş olan, insan boyunda bir maymun. İmparator, siyah kadife bir yastık üzerinde kendisine sunulan şehrin altın anahtarlarını teşekkür ederek kabul etti ve şu sözlerle geri verdi: Onları benim adıma muhafaza edin. Buna sizden daha lâıyk birisini tanımıyorum. Kilise büyükleri imparatoru kutsadı. Başına kutsal su serpildi, mür kokuları etrafı sardı. Dualar ve ilahiler, bulutlarla kaplı kasım göğüne yükseliyordu. Şehrin en önemli ailelerinin genç kızları, yolun iki yanında sıra oluşturmuştu. Heyecandan kızarmış yanakları, özenle toplanmış saçlarına soktukları çiçekleri ve üzerlerindeki neredeyse tümüyle şeffaf elbiselerle gerçek bir göz ziyafeti oluşturluyorlardı.

Şehir sakinleri kafiye katedral meydanına kadar eşlik ettiler. Burada hediyeler sunuldu ve kabul edildi, övgü konuşmaları yapıldı ve cevapları verildi. Tören neredeyse tam dört saat boyunca sürdü. Sonra önemli konuklara şehirde kalacakları yerler gösterildi. Yüzlerce kişilik maiyette bulunan uşaklar, hizmetkârlar ve aşçılar için surların dışında bir çadır kent kurulmuştu.

Tahıl Pazar'ındaki taş bir bina gerçekte Tapınakçılara aitti ve üst katları tarikat biraderlerine konaklama yeri olarak hizmet ediyordu. Benedict, biri dışında tüm odaların soylu konukların ağırılanmasına tahsis edileceğini bildirmişti; şehrin kısıtlı konaklama imkânları nedeniyle sevinçle kabul edilen bir teklifti bu.

Benedict, bu şekilde imparatorluk çevresiyle ilişkiye geçebil meyi umuyordu.

Uzaktan dahi olsa. imparatoru kendi gözleriyle gördüğü an- dan bu yana, bir kişi hakkında araştırma yapmakla görevlendi- rildiği zaman içinde hissettiği ateş onu bu kez de yakıp kavur- maya başlamıştı. Ancak diğer görevleri bu seferkinin yanında çocuk oyuncağı gibi kalıyordu! Burada çözmesi gereken sırla- rın anahtarı dünyevî kudretin en büyük temsilcisinin bizzat kendi ellerinde bulunuyordu ve Benedict onunla baş başa ko- nuşma imkânı bulamayacağını biliyordu, ancak buna rağmen gerçeği ortaya çıkartacaktı. Miletli Thales de üzerine çıkmaya gerek duymadan bir kulenin yüksekliğini ölçmemiş miydi? Hatta bu kuleye dokunma ihtiyacı bile hissetmemişti! Bunu ba- şarabilmesinin tek nedeni, kuleyle ilgili bazı önemli bilgilere sahip olmasıydı: Bakış açısı, mesafe ve en önemlisi, eldeki ve- rilerle hesap yapabilme yeteneği.

Burada da aynı şey olacaktı. İlk olarak bilgi toplamak gere- kiyordu. Friedrich'le birlikte Kudüs'te bulunmuş olan ve onu yakından tanıyan iki tarikat biraderinin yazdığı metni tekrar tekrar gözden geçiriyordu:

"İmparator pek uzun boylu değil, aksine bodur olduğu bile söylenebilir. Buğday renkli saçları kızıl bir ışıltıya sahip. Çenesi ve yanakları tıraşlı. Gereğinden biraz fazla büyük olan mavi-gri gözleri, etrafına zekâ, bilgi ve irade gücü ışıltıları saçıyor. İm- parator Arapça'ya en az Latince kadar hakim, İtalyanca, Al- manca, Fransızca ve Yunanca konuşuyor. Çok yönlü bir insan. Mekanik sanat dallarında gerçek bir uzman, bilimsel ve felsefî meselelerle ilgileniyor. Şahin avı en büyük tutkularından biri, hatta bunun üzerine yazılmış bir kitabı var: De arte venandi cum avibus (Kuşlarla Avlanma Sanatı Üzerine). Hak edenlere karşı eli açık, ancak dünyanın tüm hükümdarlarından daha bü- yük bir servete sahip olmasına rağmen, etrafına para saçmak-

tan hoşlanmıyor. Düşmanlarına karşı ise yumuşak olduğu söylenemez. Dostluğunu bir kez kazanan bir kimse, ona sonsuza dek sahip olur. Sadece pek az soylu dostlarının sadakatsizliklerini ve ihanetlerini onun gibi bağışlamasını bilmiştir. Kadın güzelliğinden çok hoşlanır ve Müslümanların gelenekleri uyarınca yanında seçkin hanımlardan oluşan büyük bir kalabalık barındırır. Papa tarafından birkaç kez aforoz edilen Friedrich. Müslüman muhafızlar tarafından korunmaktadır. Tanrıtanımız olduğu kabul edilmektedir."

Bu açıklamayı sevdiği yemeklerden, alışkanlıklarından ve yapmayı hoşlandığı işlerden oluşan uzun bir liste takip ediyordu. Gerçek bir Strassbourg'lu olara şu cümleyi okurken Benedict sevinmekten kendini alamadı: İmparatorluğunun tüm şehirleri arasında Elsass en sevdiğidir.

Metnin sonunda şöyle bir ifade göze çarpıyordu: "İmparator Friedrich'in İmparator Heinrich ile İmparatoriçe Constanze'nin öz oğulları olmadığı söylentisi hâlâ kulaktan kulağa fısıldanıp duruyor; çünkü doğum yaptığı söylendiği esnada imparatoriçe en azından elli yaşındaydı. Sanki hamileymiş gibi davrandığı ve tahta bir varis verebilmek için yeni doğmuş bir çocuğu kaçırttığı söyleniyordu. Ancak Piskopos Joachim da Fiori'nin yeminli ifadesi bu iddianın aleyhinde bulunuyor. Piskopos'a göre imparatoriçe çocuğun kendisine ait olup olmadığı yolundaki tüm şüpheleri ortadan kaldırabilmek için jesi şehir merkezine büyük bir çadır kurdurtmuş ve doğum yaklaşınca çadırın içine yerleşmiş. Kadın ve erkek tüm soyluları doğum ânını seyretmeleri için içeriye davet ederek, çocuğun kendisine ait olduğuna tanıklık etmelerini sağlamış."

Benedict imparatorun yaşam öyküsünü sayısız kez okumuştur, ancak buna rağmen yazanlar hâlâ ona yabancı ve uzak geliyordu. Ne müthiş bir insan! Sicilya'da bir sultan gibi hüküm süren, seleflerinin tümünden daha başarılı ve zengin, bir bilge ka-

dar eğitimli, bir kâfir kadar inançsız bir Alman imparatoru. Kelheim cinayetinde gerçekten onun parmağı var mıydı? Gerçekten öyleyse, Tanrı dışında hangi güç onun bunu yapmasına neden olmuştu? İsa'nın dünyevî temsilcileri bile rakiplerini çeşitli yöntemlerle ortadan kaldırmıyorlar mıydı? Ancak mesele Friedrich'in suçlu olup olmadığı değil, bu saçma cinayetin arkasında hangi gerekçelerin bulunduğuydı. Üstelik nasıl olur da en iyi adamlarından biri bu cinayeti işlemekte kullanılan alet olabilirdi!

Bu karmaşık düğümün başlangıcı acaba nerede bulunuyordu?

S

^^ehrin tam ortasında, İskenderiye'nin renklerden ve kokulardan oluşan büyük bir denize benzeyen pazarı bulunuyordu. Orlando'nun elleri, en iyi cins samur kürklerden bile yumuşak ve hafif olan kumaşların üzerinde geziniyordu. Bu kumaşların neredeyse tümü, batı dünyasında Arapça isimleriyle tanınıyordu: Mohair, müsün, kaşmir, pamuklu, Şam işi, saten, tafta, atlas, camdan yapılmış Sur incileriyle süslü kadife, örümcek ağı inceliğinde şifon, kızböceği kanatları kadar narin ipek. Bir çiçek tarhı kadar renkli halılar, safran sarısından koyu maviye kadar canlı ışıltılar saçıyordu. Her tarafta batı ülkelerinde ancak hükümdarların giyebileceği pahada elbiseler göze çarpıyordu. Kairuan şalları, altın tokalı yılan derisi ayakkabılar tezgâhları doldurmuştu.

Ama ya silahlar! Söğüt dalları kadar esnek, ustura kadar keskin Şam çeliği. "Henüz kor halinde olan demir, canlı bir keçinin vücuduna sokulur. Hayvanın kanı, metale o görkemli esnekliğini kazandırır. Kan, kan ister!" Satıcılar, mallarını bu sözlerle övüyorlardı. Orlando, Altın Ordu ülkesinin bozkırlarından gelen okları ve yayları, fil derisinden kalkanları, obsidiyenden

yapılma mızrak uçlarını, Hazar ülkesinden gelen baltaları, değerli kabartmalarla süslü, fildişi kabzalı, elmas kakmalı palaları hayranlıkla inceliyordu. Üzerlerinde kıl kalınlığındaki zehir yolları bulunan hançerler, yılan dişleri kadar ölümcüldü.

Orlando, Arapça isimler taşıyan egzotik meyvelerin tadına baktı: Kayısı, muz, kavun, portakal, limon ve şeker kamışı. Hatta yenilebilir çiçekler ve yapraklar bile mevcuttu; satıcılar bunları enginar ve ıspanak olarak adlandırıyordu. Bir meyve ise iki ademin güçlkle taşıyabileceği büyüklükteydi. "Ne müthiş bir balkabağı!" diye gülüyordu etraftaki adamlar.

Orlando, kendi ülkesinde kurulan basit pazarları düşündü. Evde yapılan birkaç çeşit yiyeceğin ve turşunun yanı sıra, satışa sadece peynir, lahana, canlı tavuk, yulaf ekmeği, tahta kaşıklar ve keten giysiler sunuluyordu. Evet, Paris gibi büyük merkezlerde her geçen yıl giderek daha fazla çeşitte ürüne rastlamak mümkündü; ancak bu da doğu dünyasıyla yapılan ticaretin gelişmesine bağlı değil miydi?

Baharat pazarında ise her çeşit ecza malzemesi bulunuyordu: Kakule, Hint cevizi, safran, ağırlığınca gümüş karşılığında satılan kehribar rengi şeker kristalleri, zencefil, karanfil, tütüsü, kardeşkanı sakızı, hür ve isimlerini bilmediği bir yığın esans. Kuyumcuların sokağından geçerken, altın ışıltısı Orlando'nun gözlerini kamaştırmıştı. Bahreynli inci tacirlerinin dükkânında bir acı kahve içti ve hayranlıkla mallarının sıcak ışıltısını seyretti. Lületaşından yapılmış nargile marpuçları satmaya çalıştılar ona. ayrıca Kızıldeniz mercanları. Ermeni gümüşü, Hint akikleri.

Etrafına hayranlıkla bakmaktan arada sırada başı dönüyor, tüm bunların bir rüya olup olmadığını anlamak için kolunu çimdikiyordu.

Egzotik hayvan pazarında ise daha önce hayal bile edemeyeceği yaratıklar görüyordu: Dhab adını verdikleri birkaç kulaç

uzunluğunda kertenkeleler, kırmızı kıçlı ve mavi yanaklı maymunlar, av için eğitilmiş leoparlar, konuşan papağanlar ve devekuşları. İran'dan gelen tavus kuşları, bir daire şeklinde açtıkları rengârenk kuyruklarını gururla sergiliyorlardı. Süt rengi av gelinciklerinin yanında, gözlerini kan bürümüş dövüş köpekleri bulunuyordu.

Orlando atları boş yere aradı.

"At pazarı, deve pazarıyla beraber yılda iki kere Sultan Ahmet Kapısı'nın önünde kurulur" diye anlattı ona bir bedevi.

En büyük kalabalık ise Büyük Cuma Camii'nin arkasında, satıcıların öğle namazından sonra değerli mallarını sergilemeye başladıkları köle pazarında toplanmıştı: Etiyopya ve Nubya'dan kestane renkli insanlar, altı ayak boyunda, bir yük devesi kadar sağlam, sakallı Frank savaşçıları, Bizanslı zevk oğlanları, Yukarı Nil'den haremağaları, simsiyah saçları zeytin rengi tenlerinin üzerine dökülen Tiflisli dansözler, ceylan gözlü, uzun bacaklı Macar kızları, yürürken göğüsleri, heyecanlı dövüş horozlarının ibikleri gibi sallanan Çerkeş kızları, ay tenli, altın saçlı, gözleri dağların üzerindeki gökyüzü kadar mavi Norman kızları. Başparmak kalınlığındaki halatlar, kölelerle onları seyretmek için toplanmış olan meraklı kalabalığı birbirinden ayırıyordu. Yüksek podyumlar üzerinde açık artırmaya çıkartılıyor, en fazla pey verene, aldığı malın tazeliğine ikna edildikten sonra satılıyordu. Özellikle kadın kölelerde sağlıklı dişler, elastik göğüsler ve bekaret, fiyat artıran unsurlardı. Ayrıca tıpkı atlarda olduğu gibi birtakım ırk özellikleri de dikkate alınıyordu; örneğin uzun bacak ve boyun, küçük ve sert kalça, açık ten rengi gibi. Dans edebilen ve müzik aleti çalabilenleri ayrı bir öneme sahipti. Erkeklerde ise özellikle kas kuvveti dikkate alınıyordu. Ancak en yüksek paha beyaz haremağalarına biçiliyordu.

Normal olarak pazara hizmetkârlarını gönderen zengin şehir

sakinleri, köle pazarına bizzat teşrif ediyorlardı. Bir sevgilinin veya özel muhafızın seçimini kim hizmetkârına bırakmak ister ki? Bu nedenle insan pazarı zenginlerin boy gösterdiği bir sergiye dönüşüyordu. Büyük Cuma Camii'nin arkasındaki kudretli insanları bir arada görmek başka hiçbir yerde mümkün değildi.

Orlando'nun köle pazarını gezdiği öğlen saatlerinde, etrafında kalabalık bir muhafız grubu bulunan bir adam da dar sokaklarda ilerliyordu. Etrafını çevreleyen kalabalık muhafız grubu, sıradan insanların onu rahatsız-etmelerine engel olmaya çalışıyordu.

Orlando bu adamın el-Mansur isminde kudretli bir komutan, bir Emir el-Umera olduğunu öğrenmişti. Pek uzun boylu biri olmamasına rağmen, etrafındaki herkese tepeden bakar gibi bir hali vardı. Emretmeye alışkın biriydi. İtiraz nedir bilmiyordu. Ağzından çıkan her sözün derhal yerine getirilmesi, onun için dünyanın en doğal durumuydu.

Üzerinde Abbasî usulü siyah bir cüppe ile siyah bir sarık bulunuyordu. Sarığın bir ucu çenesinin altına, diğer ucu da sol omuzuna düşüyordu. Belinde sallanan gümüş bir hançer, üzerindeki tek süstü. El-Mansur, halifenin ülkesinin sınırları içinde en güzel kızları ve en yakışıklı oğlanları satmakla meşhur köle taciri Nasır'ın çadırına girmeye hazırlanırken, ansızın hiç beklenmedik bir şey oldu.

Kalabalığın arasından kendisine yol açan bir delikanlı, yere devrilmiş bir fiçinin üzerine sıçrayarak bağırmaya başladı:

"Beni Alamut'un efendisi Hasan Sabbah gönderdi. Hançerim sana ölüm şerbetini tattıracak!"

Hasan Sabbah isminin duyulmasıyla birlikte, civardaki insanlar bir yılanın karşısındaki fare gibi, kaçınılmaz ölümün korkusuyla oldukları yerde donup kaldılar. Bir zamanlar Kızıldeniz nasıl Musa'nın önünde ikiye ayrıldıysa, kalabalık da fedaîye aynı şekilde yol verdi. Delikanlı eğri hançerini çekmiş, bakışlarını

kurbanının üzerine dikmişti. Etten bir duvarla çevrili sokağın içinde, ölümün gölgesi gibi hiç acele etmeden yürüyordu. Ancak Mansur bu bakışlara karşılık verdi, korkusuzca, aşağılayarak. Muhafızlar ise ne yapacaklarını bilemeyen köpekler gibi oldukları yerde bekliyorlardı; her an kaçmaya ve saldırmaya hazırdılar.

Tüm bunlar Orlando'nun hemen yakınında gerçekleşiyordu.

Ölüm sıçrayışına hazırlanan fedaî, el-Mansur'dan sadece birkaç adım uzaklıktaydı. Çıplak kollarındaki kasların tümü bakkır bir tel gibi gerilmişti.

Gözlerinde alev alev yanan bir ateş vardı: Dile gelmez bir öfke, zafer sevinci, ölüm sarhoşluğu. Orlando, görünüşe göre artık hiçbir şeyin ve hiç kimsenin durdurmayı başaramayacağı bu ölüm sevdalısının görüntüsü karşısında ürpermekten kendini alamadı. Çok, ama çok kısa bir an için bakışları karşılaşmıştı. Fedaî ansızın yıldırım çarpmış gibi titredi. Tüm dikkati dağılmış, yüzüne tuhaf bir ifade yerleşmişti. Sanki gördüğüne inanmıyor, böyle bir şey olabileceğini aklı almıyordu. Bu kısa tereddüt, muhafızların harekete geçmesi için yeterli olmuştu. Fedaî, korkunç bir darbe yağmuru altında can verdi. Palalardan geriye kalanları da öfkeli kalabalığın sopaları ve taşları iyice tanınmaz hale getirmişti, çünkü insanlar başka hiçbir şeyden kendilerini ölesiye korkutan biri kadar nefret etmezler.

Bu kabarmış öfke denizinde Orlando çaresiz bir şekilde oradan oraya sürüklenip duruyordu. Ansızın kendini insan kraterinin kenarında, ölü fedaînin başında buldu. Delikanlının yüzünde hâlâ tasvir edilmesi imkânsız bir şaşkınlık ifadesi vardı. Parça parça edilmiş vücudu değil, ama uzun kirpiklerin arasından sanki canlıymış gibi görünen gözleri Orlando'nun bir kez daha ürpermesine neden olmuştu. Büyük bir çabayla oradan uzaklaşmaya çalıştı. Bunu başardığı anda ise üç adam yolunu kesti.

"El-Mansur seninle konuşmak istiyor." Kılıçlarının kabzaları-

nı kavramış olan elleri, bu emrin bir an bile geciktirilmeden yerine getirilmesi gerektiğini çok iyi ifade ediyordu.

F

Jfcrfl-Mansur'un eli, bir iskeletin eli gibi denize uzanan bir kayaya burnunun üzerine inşa edilmişti. Kale benzeri yapının yüksek duvarları, üç taraftan dimdik bir şekilde doğruca köpüklü dalgaların arasına iniyordu. Binanın kara tararında kalan cephesi ise palmiye ağaçlarının ardına gizlenmişti. Kapının önünde mızrak ve kılıçlarla silahlanmış Nubyalı muhafızlar nöbet tutuyordu. Orlando, geniş merdivenlerin üzerinden, tavanında çok sayıda küçük kubbe bulunan bir odaya götürüldü. Kubbeler ve duvarlar, ağırlıklı olarak Peygamber'in sevdiği renk olan yeşilin hakim olduğu renkli fayanslarla süslenmişti. Duvardaki maksurelerden birinde bulunan bir divanın üzerine, birkaç adam yerleşmişti. Orlando, bu kez bembeyaz kıyafetlere bürünmüş olan el-Mansur'u derhal tanıdı.

O da Orlando'yu gördüğü anda, çevik bir hareketle yerinden kalkarak onun yanına geldi.

"Evime hoş geldin. Bana biraz izin vermeni rica ediyorum; önemli bir görüşmenin tam ortasındayım. İskenderiye'de kaldığın müddetçe konuşum ol. Sana çok şey borçluyum. Hizmetkârlarım kalacağın yeri gösterecekler. Birbirimizi sonra göreceğiz, bu arada lütfen keyfine bak."

Akşama doğru sarayın damında, çadır benzeri bir güneşliğin altında oturuyorlardı. Taşlar öğle güneşinin ısını yaymaya devam ediyordu, ama denizden yana serin bir rüzgâr esiyordu. Aşağıda uzanan şehirde ilk lambalar yanmaya başlamıştı.

Orlando ile el-Mansur, ipek yastıkların üzerine yerleşmişlerdi. Cilalı cam kâselerin içinde rengârenk meyveler ve erguvanı şarap parlıyordu. İki evcil leopar, ayaklarının dibine atılan kızar-

miş bir güvercin için birbirleriyle dalaşıyordu. "Sizin dünyanızda konukların şerefine kadeh kaldırma geleneği bulunduğunu biliyorum" dedi Mansur. "Ama biz müminlerin bunu yapması yakışık almaz, çünkü Peygamber bize Allah'ın şarap içilmesinden hoşlanmadığını söylemişti. Bundan ötürü konuklarımızın şerefine hikâyeler anlatır, ama bunu yaparken şarap içmekten vazgeçmeyiz." Sonra kadehleri doldurdu ve anlatmaya başladı:

"Pek de uzun olmayan bir zaman önce. Muharrem ayının buna benzer bir akşamında Harun el-Reşid'in başveziri telaşla efendisinin odasına daldı ve kekeleyerek bir şeyler söylemeye çalıştı: Bana yardım edin, efendim, bana yardım edin... ölüm... bahçede kol geziyor. Beni bekliyor. Bana yardım etmelisiniz. Harun el-Reşit zavallı adamı elinden geldiğince yatıştırmaya çalıştı. Şuradaki gizli kapıdan çık, dedi ona. Doğruca aşağıya, ahırlara in. En hızlı atıma bin ve kaç. Yarın sabah gün doğumunda Kerbelaya ulaşmış olursun. Halife sözlerini bitirince bahçeye indi ve orada bedevi kıyafetine bürünmüş bir yabancısı gördü.

Sen kimsin? diye sordu Harun el-Reşid.

Ben âşıkları birbirinden ayıran, çocuğu annesinin kucağından çekip alan, erkek kardeşi kız kardeşten, kocayı karısından ve kariyi kocasından uzaklaştıranım. Ben, kudrete ve mevkie önem vermeden mezarları dolduranım. Ben, hiç kimsenin ardından bir an olsun çıkaramadığımı.

Benden ne istiyorsun?

Ve ölüm cevap verdi: Senden bir şey istemiyorum, ancak yarın sabah Kerbela'da bir randevum var."

Orlando ile el-Mansur kadehleri boşalttılar.

"Hüzünlü bir hikâye" dedi Orlando.

"Hayat böyledir işte" diye güldü Mansur. "Kimse kaderinden kaçamaz. Başvezir olacak o zavallı budala, ölümle olan randevusunu kaçırmamak için bütün gece at sürmüş. Yaşamı-

nın son gecesini en sevdiği karısının koynunda geçirse çok daha iyi ederdi. İnsan sandığından çok daha az zamana ve dosta sahiptir."

El-Mansur'un bakışları Orlando'nun üzerinde dolaşıyordu: "Bedeviler şöyle der: Bir yabancıyı bir gece boyunca ağırlamadan, ona bir şey sorma. Kimsin sen? Gözlerinden nasıl bir kudret yayılıyor? O fedaîyi büyük bir şaşkınlığa, hayır, dehşete düşürmeyi nasıl basardın? Kudretli Allah adına! Böyle bir şey nasıl olabilir? Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, buna asla inanmazdım."

"Bir ekmeğin tadı, açlığın derecesine bağlıdır" dedi Orlando. "Tardımın değeri ise tehlikenin büyüklüğüne bağlıdır. Hayatınız tehlikede olduğu için olanları gözünüzde büyütüyorsunuz."

El-Mansur bir el hareketiyle bu itirazı bir kenara attı: "Şimdiye kadar hiçbir şeyi gözümde büyütmedim. Cebir yasalarına, elimizdeki büyüklüklere ve mantık kurallarına bağlı kalsak daha iyi ederiz. Şurası kesin: Dış görünüşün fedaînin tarifsiz bir dehşete kapılmasına neden oldu. Neden? Korkunç bir halin yok. Buna rağmen silahlı muhafızlarımın başaramadığını, sen sadece varlığıyla basardın. Tek kelime etmediğin gibi, parmağının ucunu dahi kımılatmadın. Bunun gerçekçi tek bir açıklaması olabilir: O adam seni tanıyordu."

"Peki benden neden korkmuş olabilir?"

"Seni orada görmeye hazırlıklı değildi. Senin orada olabileceğini aklından bile geçinmiyordu. Sen onun için bir ifrit, mezarından çıkmış bir hortlak gibiydin."

"Belki de beni başka biriyle karıştırmıştır."

"Fedaîlerin geldiği dünyada sana benzer mavi gözlü, sarı saçlı adamlar bulunmaz. Hayır, seni tanıdığına kesinlikle eminim."

"O takdirde benim de onu tanıyor olmam gerekir" dedi Orlando.

"Öyle" diye karşılık verdi el-Mansur.

"Onunla daha önce hiç karşılaşmadığımı yemin ederim."

Mansur sessizce içkisini yudumladı, ama gözlerini konuğunun üzerinden ayırmadı. Sonra kendi kendine konuşur gibi dudakları yavaşça oynadı. Orlando sadece tek tük kelimeler anlayabiliyordu:

"Rüzgâr, sıcak çöl rüzgârı kalbimin tam ortasında esiyor... el-Hima, el-Battil, Quana dağlarının eteklerinde... Seninle nerede karşılaşmıştık?.. Bin yıl boyunca bin şairin düşlerinin arasında ilerleyeceksin, sonra da ansızın dünyanın ışığını göreceksin... Benimle, ölümünle karşılaşacaksın."

"Bunu kim yazmış?" diye sordu Orlando.

"Quays Mecnun, Beni Amir kabilesinin delisi. Ölümcül bir karşılaşmayı anlatan eski bir Arapefsanesidir."

El-Mansur kadehleri doldurdu: "Seni bir yığın soruyla rahatsız ettiğim için beni affet. İyi bir ev sahibi değilim, ama şimdi sen de bana bir hikâye borçlusun."

Orlando kadehini kaldırdı: "Hikâyenize bir masalla karşılık vermeme izin verin: Genç bir çiftçi, bir gün ormanda bir kurt görmüş. Hayvan, kapana kısırdığı ön bacaklarını kaybettiği için yürüyemiyormuş. Bundan iyi bir post çıkar, diye düşünmüş genç çiftçi, sonra da bir balta ve bıçak getirmek için hızla eve doğru yürümeye başlamış. Ancak fazla uzaklaşmadan, yakaladığı avın artıklarını kurda getiren bir tilki görmüş. Bu işin nasıl devam edeceğini merak eden çiftçi her gün oraya gelmiş ve tilkinin her gün kurdu taze etle beslediğini görmüş. Bu işi anlattığı bir rahip, ona Tann'nın lütufkârlığının her yerde ve sonsuz olduğunu söylemiş.

Madem öyle, diye düşünmüş çiftçi, o halde ben neden kendime eziyet edip duruyorum ki? Nasıl olsa Tanrı bana yardım edecektir. Böylece bir orman çayırına uzanmış ve Tann'nın lütufkârlığını beklemeye başlamış. Birkaç gün sonra, yerden doğ-

rulamayacak denli güçsüz düştüğünde, kulağına bir ses gelmiş: Yanlış seçim yaptın, çiftçi. Senin kaderin kurt değil, tilki olmaktı.

Kendisine ve başkalarına bakabilecek kadar güçlü biri, nasıl olur da yardım isteyebilir?"

El-Mansur, leoparlarının başlarını okşadı: "Antik çağ masallarını severim. Xenophanes şöyle yazmıştı: Hayvanlar tanrılar yaratacak olsaydı, sonradan Tann'nın suretinde olduklarını söyleyebilmek için, tıpkı kendilerine benzeyen tanrılar yaratırlardı."

"Kutsal Kitap'ta, Süleyman'ın Bilgelikleri bölümünde şu cümle yazılıdır: Unusquisque sibi deum fîngit, herkes kendi Tanrısını yapar."

"Süleyman bizden biriydi" dedi el-Mansur. "Doğu dünyasının kudretli ve bilgili bir evladı."

Bir kez daha bakışları Orlando'nun üzerinde dolaştı: "Ya sen kimsin? Dur, söyleme! Bırak da ben tahmin edeyim. Endülüs'te doğdun, soylu bir aileye mensupsun ve damarlarında Arap kanı akıyor."

"Gerçek bir insan sarrafısınız" diye güldü Orlando.

El-Mansur bu cümleyi duymazlıktan geldi. "Ama seni İskenderiye'ye getiren nedir?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi. "Haçlı savaşçıları ve elçiler yalnız başlarına yolculuk etmezler. Görünüşe göre bir tacir de değilsin."

"Ben bir Tapınakçı'yım" dedi Orlando.

"Allah adına! Bir Tapınakçı." El-Mansur'un bakışlarında bu kez şaşkınlık ve hayranlık vardı. "Bir fedaîyi dehşete düşüren bir Tapınakçı!"

Ölünün ilk ışıklarında Nil Nehri kızgın bir lav akıntısı gibi ısıldıyordu. Duyulan tek ses atlarının nallarından yükselen gürültü ve hayvanların solumalarıydı. Yedi kişiydiler. Orlando, el-Mansur, Suriyeli aşçısı, iz sürücüsü, Fars yayları ve renkli tüylerle süslü mızraklar taşıyan üç sakallı muhafız. İki genç av leoparı, uçarcasına yaylanarak önden gidiyordu. Öğle namazından önce, büyük çölün kıyısında bulunan yassı bir dağa ulaştılar. Çadırlar kuruldu, içecekler dağıtıldı. İnsanlar ve hayvanlar yakıcı güneşten korunmaya çalışıyordu. Öğleden sonrasının geç saatlerinde av partisi başladı. Kara tenli izci, susuz bir vadide ceylan izleri fark etmişti. Leoparların boyunlarındaki tasmalara uzun deri kayışlar bağlandı. El-Mansur Orlando'ya Afrika'nın demirağacı tahtasından yapılmış bir yay ve dört ok uzattı: "İlk atış sana ait. Talihin açık olsun!"

Üzerinde giysi olarak sadece bir bel örtüsü bulunan iz sürücü, çıplak ayaklarla öne düştü. Mavi-siyah teni bir filin derisi gibi kırıksıklarla ve yarıklarla doluydu. Kısa adımlar ve âni baş hareketleriyle, ürkütülmüş bir horoz gibi etrafta dolanıp duruyordu. Bazen yere diz çöküyor, burnuyla toprağa dokunuyor, dilini şaklatıyor ve gözlerini döndürüyordu. Dar vadi girişini kapayan bir çakıl yığınının önünde durunca, Mansur atından indi. Diğerleri de onu izlediler. Kayaların arkasına gizlenerek vadiye bakan Orlando, dört yüz adım kadar uzakta, on bir hayvandan oluşan bir ceylan sürüsünün bulunduğunu gördü.

"Dorca" dedi el-Mansur. "Dorca ceylanları."

Sonra adamlarına geri dönmelerini, vadinin arkasına dolaşmalarını ve leoparları ceylanların üzerine salmalarını emretti.

Dorca ceylanları, ilginç ağaçları ve ünnap dikenleriyle çevrili bir su başında ödüyorlardı. Erkekler, dişilere göre daha iri yapıydılar. Kırılgan zarafetleriyle bu hayvanlar gerçekten de çok soylu yaratıklardı. Aradan yarım saat geçmeden ceylanlar hursuz bir şekilde kıpırdanmaya başladılar. Yoksa yabancı bir

koku mu almışlardı? Titreyen burun deliklerini vadinin öbür ağzına doğru kaldırıyorlardı. Az sonra heyecanla ayaklarını yere vurmaya başladılar. Ve ansızın, hiç beklenmedik bir şekilde, avına saldıran iki şahin gibi, leoparların hayvanlara doğru koşmaya başladığı görüldü. Ceylan sürüsü dev bir sıçrayışla kaçmaya başladı. Büyük bir panik içinde son hızla vadinin çıkışına doğru koşuyorlardı. Orlando yayı germeye çalışırken, onun yanından geçmek üzereydiler. Göğsü delinen bir erkek kumların arasına yuvarlandı. Arka bacağına bir ok saplanan bir başkası ise boş yere kaçmaya çabalıyordu. Bacağına saplanmış olan okun renkli tüyleri, hayvanın her sıçrayışında hoplayan bir kızın saç örgülerindeki kurdeleler gibi dalgalanıyordu. Erkek ceylan silkinerek oktan kurtulmaya çalıştı, ancak leoparlar üzerine atlamıştı bile.

Açık havada yaktıkları büyük bir ateşin etrafına yerleşmişlerdi. Kızaran ceylan etinden nefis kokular yükseliyordu. Şeref misafiri olarak hayvanların yumurtaları Orlando'ya verildi.

"Bu çöl gecelerine ihtiyacım var" dedi el-Mansur. "İçinde yaşadığımız bu doğa, sıradan bir çevreden ibaret değil. İnsan nasıl doğanın içinde yaşarsa, doğa da aynı şekilde insanın içinde yaşar. Pek çok insan çölün ıssız, ölü bir yer olduğunu düşünür. Oysa Arapça'da çöl anlamına gelen yüz tane sözcük vardır ve bunlardan hiçbiri terk edilmişliği, ölümü ifade etmez. Biz ona el-Mataha, Yolu Olmayan Yer', el-Mafaze, 'Zafer Kazanılan Yer' veya Amyal, 'İnsanı İçine Çeken Kum' adlarını veririz. Çöl dış görünüş itibarıyla ne kadar ölü görünse de etrafına yaydığı ışıltı aynı derecede canlı ve yaratıcıdır. Arap çölü bir tohum hücresi gibi bir şeydir. Tarihimize olan etkisi, tüm denizlerinkinden daha güçlüdür. Işıma alanında Asur, Babil, Fenike, Mina, İsrail ve Mısır uygarlıkları doğdu. Çölde üç büyük dünya dini doğdu: Yahudi dini. Hristiyanlık ve Müslümanlık. Mu-

sa'nın On Emri aldığı Sina Dağı. İsa'nın kırk gün boyunca **oruç** tuttuğu Ayartılma Dağı. Allah'ın Muhammed'le konuştuğu Hira Dağı hep çölün sınırları içinde bulunur.

Kendisinden ve tartışılmaz kanunlarından başka hiçbir kudretin varlığına müsaade etmeyen tek Tanrı fikrinin ortaya çıkması için. başka hiçbir doğa çöl kadar uygun koşullara sahip değildir. Çöl de yaylalar ve denizler gibi kendi kanunlarına sahiptir. Bu kanunlara göre tek ve tartışılmaz güç, kendisinden başkası değildir. Nasıl küçük bir deniz olamazsa, küçük bir çöl de asla olamaz. Canlılar burada her şeylerini ortaya koyma zorundadırlar, sonları ise ölüm ya da yaşamdır."

"Burada fedaîlerin şiddetinden korkmuyor musunuz?" diye sordu Orlando.

"Hayır" diye karşılık verdi el-Mansur. "El-Mafaze'de kendimi sarayımda olduğumdan çok daha güvende hissediyorum. Zaten sana anlattığım hikâyeyi bir an bile aklımdan çıkartmıyorum: İnsan asla kaderinden kaçamaz."

"O halde neden muhafızlarınız var?" diye sordu Orlando.

"Peygamber şöyle demiştir: Allah'a güven, ama devenin bacaklarını birbirine sıkıca bağla!"

"Fedaîler neden sizi öldürmek istiyorlar?"

"Bu çok uzun ve hakkında konuşmayı istemediğim karmaşık bir hikâye. Ancak meselenin benimle değil, işgal ettiğim makamla ilgili olduğunu söyleyebilirim."

"Bana biraz fedaîlerden söz edin" dedi Orlando. "Hakların da ne biliyorsunuz?"

"Bu çok daha uzun bir hikâyedir."

El-Mansur ateşe birkaç odun attı. deve tüyü battaniyeye sarındı ve gökteki yıldızlara baktı.

"Bu katil topluluğunun kurucusu ve efendisi olan Hasan Sabbah. Dağın Yaşlısı, kendisine 'İmanın Kutup Yıldızı' ismini veriyor. Düşmanları ise onu canavar, kan içici, şeytan olarak adlandırıyorlar.

Tarafatları için o bir Quaim, bir mesih, haksızlığa uğramış bir azınlığın dâhi ve ilahi lideri. Çölün kıyısında bulunan ve Şii-ler tarafından kutsal kabul edilen Kum şehrinden geliyor. Ataları On İki İmam inancına bağlı imanlı Şii-lerdi. Hasan Sabbah ise kendisini İsmailî olarak nitelendiriyor. Yaşamının büyük kısmını Sünni üstünlüğüne ve Selçuklu sultanı Melikşah'ın Suriye den Doğu Türkistan'a uzanan dev imparatorluğuna karşı mücadele etmekle geçirdi. Daima azınlıkta olduğu için, güç dengeleri de daima rakiplerinin lehineydi. Bu nedenle Hasan Sabbah öaha önce görülmedik çok özel bir savaş taktiği geliştirdi."

"Bana bu mesihden biraz daha fazla söz edin."

"Nişabur'daki hukuk öğrenimi sırasında, yakın arkadaş olduğu iki talebeyle alışılmadık bir anlaşma yaptı: Aralarında talih kimin yüzüne gülecek olursa, o diğerlerinin de yükselmesi için elinden geleni yapacaktı.

Bu üç arkadaşın en yaşlısı, Selçukluların hizmetinde büyük bir devlet adamı oldu. Kendisine Nizam ül-Mülk ismi verildi ve iki sultanın emrinde- şan ve şöret peşinde koştu. Bu arada şüphesiz çok da zengin oldu. .

Diğer arkadaş, Ömer Hayyam, şair ve bilgin olarak şöret sahibi oldu. Nizam ül-Mülk onu sarayın münecimbaşı yaptı. Ömer, sultanın emriyle takvimde birtakım düzeltmeler yaptı, bilimsel eserler kaleme aldı ve olağanüstü güzellikte şiirler yazdı: Uyku ne demek, sevgilim, güller açtığı zaman!

Hasan da Nizam ül-Mülk'e aralarındaki anlaşmayı hatırlatmakta gecikmedi. Böylece o da saraya alındı ve yüksek ücretli önemli görevlere getirildi. Ancak Hasan'ın başka hedeflen vardı. Sadık bir hizmetkâr maskesinin altında, düşmanlarını mümkün olan en yakın konumdan inceliyordu. Bu arada kendini tutamayarak o kadar ateşli konuşmalar yapıyordu ki arkadaşı Nizam ül-Mülk onu uyarma ihtiyacı duydu: Hayatınla oynuyor-

sun. Hasan ise ona şu şekilde cevap vermişti: Sadece ölümden korkmayan iki sadık adama ihtiyacım var; o vakit bu Türk köpeğinin günleri sayılıdır.

Böylece Hasan İsmailîlerin kalesi olan Kahire'ye gitti ve Halife Mustansır'ın egemenlik alanında  yıl kaldı. İsmailî kökenli Fatim halifeliği onun için gerçek inancın merkezi, Selçuklu Türklerinin egemenliğine ve Bağdat'taki nefret edilesi Abbasi halifesine karşı savaşın köprü başıydı. Kahire'de bozulmamış İslam yaşanıyordu; halifenin soyu doğudan peygambere kadar uzanıyordu. Bunun Hasan için ne kadar önemli olduğu, halifelik uğruna verilen mücadele esnasında tüm çıplaklığıyla ortaya ıktı. Hasan Sabbah, tahtın meşru varisi Nizar'ın yanında yer aldı ve günümüzde fedailer diye tanınan Nizarîlerin lideri oldu."

El-Mansur bir kez daha uzun bir ara verdi ve kadehini boşalttı.

Aşağıda, vadinin derinliklerinde vahş bir köpek uluyordu.

"Devamı nasıl geldi peki?"

"Hasan, tüm halifelikte topladığı taraftarları, kendi dşnlerine uygun bir şekilde eğitmeye başladı. Söylenene göre insanlar üzerinde müthiş bir etki bırakan bir yapıya sahipmiş. Kendine yeni taraftarlar bulmaları için adamlarını en cra köyle-re bile gönderdi ve Nizariye tarikatı yağmur mevsimindeki bambu kamışlarından bile daha hızlı büyümeye başladı. Hasan'ın hedefi Nizar'ı tahta çıkarmak ve onun aracılığıyla iktidarı ele geçirmekti. Ancak bu faaliyetleri elbette ki Hasan'ın düşmanlarının gözünden kaçmadı. Selçuklular, bilhassa Nizam l-Mülk, Nizarîlere karşı amansız bir savaş başlattılar. Hasan Sabbah'ın başına büyük bir ödül kondu. Dostlar, düşman olmuştu. Hasan, taraftarlarının himayesinde, evden eve saklanmak suretiyle ıssız Deylem bölgesine çekildi. O zamanlar en azından elli yaşlarında olan ihtiyar tilki, Hazar Denizi'nin güneybatısında uzanan bu topraklarda kendine emin bir sığınak aramaya

başladı. Ve çok geçmeden de aradığını buldu: Alamut. Bu dağ kalesi bir kartal yuvası kadar yüksekte, sarp kayaların arasında bulunuyordu. Zapt edilebilmesi neredeyse imkânsız denecek kadar zordu.

Yanındaki adamların kale görevlilerinden birkaçını kendi saf-larına çekmelerinden sonra. Hasan bu adamların yardımıyla içeri girmeyi başardı. Sahte bir isim altında kale halkının kalanını da Nizarî davasına kazandı. Sonunda kendisini tanıttığı zaman, kale tek damla kan dökmesine gerek kalmadan kendisine ait olmuştu. Kale komutanı Ali Attok ise yeni efendiyi tanımayı reddetti, çünkü onun için Bağdat'taki Abbasi halifesinden başka ruhanî ve Selçuklu ailesinden Sultan Melikşah'tan başka dünyevî efendi yoktu. Attok, sadakati uğruna ölmeyi göze almıştı. Hasan Sabbah istese onu hemen oracıkta öldürebilirdi, ancak bunu yapmak yerine, ona Girdkuh ve Damergan valisine hitaben yazılmış bir mektup verdi. Kâğıtta şunlar yazılıydı: Attok oğlu Ali'ye, Alamut kalesi karşılığında 3000 Dinar ödenecek. Peygambere ve ailesine şükürler olsun.

Kumandan bu mektubu almaya yanaşmadı. Kendisiyle alay edildiğini düşünüyordu: Vali, sultanın en sadık hizmetkârlarından biriydi. Üzerinde aşağılık sözler yazılı olan bu paçavrayı ona verdiği takdirde, kellesinin derhal uçurulacağından emindi.

Hasan Sabbah ise ona şöyle karşılık verdi: Yaşamını garanti ediyorum. Paranı alacaksın."

El-Mansur kadehleri doldururken, Orlando dayanamayarak sordu: "Parasını alabildi mi peki?"

"İnanmayacaksın ama, evet. Vali mektubu birkaç kez yüksek sesle okudu –bu arada Ali Attok başına geleceklerin düşüncesiyle titriyordu– sonra kâğıdı öptü ve şöyle dedi: Tek sığınağımız Allah'tır. Bu mektup üç bin Dinar'dan daha değerli. Ona bu meblağın iki katını verin.

Ali Attok, valinin uzun zamandan beri Hasan Sabbah'ın gizli

tarafatlarından biri olduğunu bilemezdi. Ve Alamut **gerçekten** de kendisi için ödenen ücrete değerdı. Kalenin ele geçirilme siyle birlikte Nizarî İsmailîlerinin kudreti bir anda müthiş boyut lara ulaştı. Fedaîlerin gerçek hikâyesi Alamut'la birlikte başlar. Diğer kaleler teker teker ellerine düşüyordu. Artık Sünnilere ve özellikle de Selçuklu adı verilen yabancıların egemenliğine kar- şı mücadele başlayabilirdi.

Fedaîler tüm dünyaya korkunun ne demek olduğunu öğret- tiler. İlk kurbanları... kimdi sence? Bir zamanlar Hasan Sab- bah'ın, ya da Alamut'un zaptından sonra Dağın Yaşlısı'nın en iyi dostu olan Nizam ül-Mülk! Sultan ile Nizam ül-Mülk. her zamanki büyük maiyetleri eşliğinde İsfahan'dan Bağdat'a gidi- yorlardı. Nehavend yakınlarında mola verdikleri bir esnada, derviş kılığına girmiş olan bir fedaî vezire yaklaştı. Bir hançerin ışıldadığı görüldü ve gırtlığı kesilen Nizam ül-Mülk oracıkta öl- dü. Fedaî kaçma girişiminde bulunmadı bile ve sultanın muha- fızları tarafından parça parça doğrandı. Fedaî isteseydi Sultan Melikşah'ı da öldürebilirdi. Ancak ilk bertaraf ettiği rakibinin eski dostu olması, Dağın Yaşlısı için çok önemliydi. Sultan, ve- zirinden sonra sadece birkaç gün yaşayabildi. Çıktığı bir av par- tisinde, muhafızlarının arasında yüksek ateşten öldü. O Türk köpeği için hançer kullanmaya değmez, diye yazıyordu bu ci- nayeti de üstlenen Dağın Yaşlısı, ayrıca tehdit savurmaktan da geri kalmıyordu: Gerçek inanca karşı çıkmaya cüret edenlerin tümünü aynı son bekliyor. Çünkü Kuran'ın ikinci suresinde, 193. âyette şöyle der: Fitne kalmayıp, yalnız Allah'ın dini orta- da kalana kadar onlarla savaşın."

"Alamut'ta bulundunuz mu hiç?" diye sordu Orlando.

"Ben! Alamut'ta mı? Bu ne biçim soru! Sen cehennemde bulundun mu hiç? Oraya gönüllü olarak gitmeyi kabul edecek bir kişinin bile bulunacağını sanmam. Dağın Yaşlısı'nı boş yere as-Saffah, Kan Dökücü olarak adlandırmıyorlar."

"Peki nasıl oluyor da adamları en küçük bir korkuya kapılmadan onun için kendilerini kurban ediyorlar?"

"Bu sır bugüne dek pek çok kimseyi meşgul etti. Şeytanla işbirliği ettiği söyleniyor."

"Buna inanıyor musunuz peki?"

"Belki de bir ilaç kullanıyordur."

"Bir ilaç mı? Neden?"

"Fedaîlere Haşhaşî denildiğini biliyor musun? Onların bu cinayetleri haşhaş hûlasasından elde ettikleri bir zehrin etkisinde işledikleri söyleniyor. Çünkü akli başında bir insanın kendisini göz göre göre feda edebileceğine pek az kimse inanıyor. Bu kadar körlemesine bir iman, insanları korkutuyor. Hasan Sabah'ın adamlarını şeytani bir iksirle birer ölüm meleğine dönüştürdüğüne inanmak daha kolay."

"Yani esrar mı içiyorlar? Nasıl olur?"

"Haşhaştan elde edilen esrar insanı uyuşturur ve tepki verme yeteneğini azaltır; bunlar da bir suikastçının en son ihtiyaç duyacağı özelliklerdir. Fedaîlerin esrar bağımlısı olduklarına inanmıyorum. Ama yine de birçok uyuşturucu zehrin karışımından elde edilen öyle ilaçlar vardır ki insanlara doğa üstü güçler kazandırabilme özelliğine sahiptirler."

"Sizin bildiğiniz böyle bir ilaç var mı?"

"Kimya as-Sa'ada, Mutluluk İksiri."

"Bu ilacı denemek isterdim."

"Arzun yerine gelecek."

C

^^adece bir tek yağ lambası tararından aydınlatılan alacakanlık bir odada bulunuyorlardı. Lambanın titrek ışığı, yüzlerce kehribar zerresinden yapılmış bir başlığın içinden süzülüyordu. Havada sandal ağacı, misk ve mür kokuları vardı. Hizmetkârlardan biri cam bir şişe getirmişti. Bir kalbin büyük damarlarını andıran iki hortum, şişenin üst kısmında son buluyordu. Şişenin boğazına yerleştirilmiş olan toprak bir lülenin içine, fındık büyüklüğünde bir kor yerleştirilmişti. El-Mansur altın bir kutudan bezelye büyüklüğünde bir tane aldı ve korun üzerine koydu, sonra da hortumlardan birinin ucunu dudaklarına götürdü. Göğüs kafesi, sanki derin bir nefes alıyormuş gibi kabarmıştı. Cam şişenin içindeki sıvı, kaynıyormuş gibi fokurdamaya başlamıştı. El-Mansur diğer hortumu Orlando'ya uzattı: "Kuvvetle içine çek. Korkmana gerek yok, dumanın yakıcılığı suyun içinde kalacak. Ciğerlerine sadece unutkanlığın beyaz rüzgârı dolacak."

Orlando derin bir nefes aldı ve dilinin üzerinden tatlı bir acılığın aktığını hissetti.

"Tadını aldın mı?" diye sordu el-Mansur.

"Bu esrar tadı mı?"

"Bu, cennet bahçesinin yasak meyvesinin tadı: Kimya as-Saada, Mutluluk İksiri."

"Hangi maddelerden oluşuyor?"

"İçinde esrar, banotu ve güzelavratotu olduğu söylenir, ama baldıran, yılan zehri, nefrut kökü bulunduğunu da biliyorum. El-Kimya ile ilgileniyorsan, bu ilacın reçetesini Himyerîlerin Kitab as-Saidana'sında bulabilirsin. Hasan Sabbah, bir Himyerî'dir. Asıl ismi Hasan bin Ali bin Muhammed bin Cafer bin Hüseyin bin Muhammed bin el-Sabbah el-Himyerî'dir. Himyerîler, ilaç karışımları hazırlama ustalarıdır."

Orlando, içinin hoş bir sıcaklıkla dolduğunu hissediyordu.

Sessizce unutkanlığın beyaz rüzgârını ciğerlerine çektiler.

Vücutları birer kuş tüyü kadar hafiflemişti.

"Bilgi Ağacı'nın meyvesi bir ayna gibidir" dedi el-Mansur. "Ona nasıl bakarsan, aksini de aynı şekilde, bir değişikliğe uğramadan, ama birkaç kez kuvvetlenmiş olarak görürsün. Üzgün biri fedaîlerin soluğunu ciğerlerine çektiği takdirde, üzüntüsü daha da artar. Cesur olan artık hiçbir şeyden korkmaz, tereddütlü olan da bir korkağa dönüşür. Bana inanmıyor musun? Doğru söylediğimi sana ispat edeceğim."

El-Mansür ışığı söndürdü ve dar bir perdeyi yana çekti. İçinde bulundukları karanlık nişten, mumlarla aydınlatılmış bir oda ya bakıyorlardı. Geniş bir yatağın üzerinde ipek yastıklar ışıltıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu Orlando.

"Acele etme! Bol bol vaktimiz var."

Ansızın bir kapı açıldı. Peçeli bir kadın, genç bir hayvan gibi kıvrak hareketlerle içeri süzüldü. Üzerindeki elbiseleri çıkartınca bir kadından ziyade genç bir kız olduğu ortaya çıktı. Vücudunun dolgun yuvarlaklıkları, olgun bir meyve kadar iştah açıcıydı. Göbek deliğini ve göğüs uçlarını, Ceziret el-Arap'ta âdet olduğu üzere, gerdeğe girer gibi kınayla boyamıştı. Göğüslerinin uçları, ilgin ağaçlarının çiçekleri gibi kan kırmızısı bir ışıltıya sahipti. Kadın yüzündeki peçeyi çıkarmamıştı, bu da onun olduğundan daha çıplak görünmesine neden oluyordu. Ansızın kapıda genç bir zenci belirdi; o da çıplaktı ve gözle görülür bir şekilde tahrik olmuştu. Adam ve kadın derin nefesler alarak birbirlerini süzdüler. Utanmıyor, çekinmiyorlardı. Aldıkları her nefesle şehvetleri daha da kabarıyordu. Sonunda kadın büyüğü bozdu. Gözlerini adamın üzerinden ayırmadan yatağa doğru geri geri yürüdü, üzerine uzandı ve bacaklarını açtı. Kadınlığının nemli eti ortaya çıkmıştı: Venüs tuzağı, yılan çukuru. Birden vücudunun üzerine kara bir gölge çöktü. Tek bir kelime etmeden, en küçük bir dokunuş veya hazırlık aşaması olmadan,

genç zenci, kadının içine girdi. Kadın da kolları ve bacaklarıyla ona sarıldı. Adamın deniz dalgalarını andıran kalça hareketleri giderek hızlanıyor ve sertleşiyordu. Kadın da kısa çığlıklar ve inlemelerle ona teşekkür ediyor, soluklar sıklaşıyor, at ve binicisi kendilerinden giderek daha fazla geçiyordu. Ortak hedeflerine doğru bir yarış arabası süratiyle ilerliyorlardı.

El-Mansur perdeyi kapattı ve nargilenin marpuçundan derin bir nefes çekti: "Allah onlara zevklerin en büyüğünü armağan ettiği anda âşıkları seyretmek günahtır. Peygamber böyle söylemişti."

"Bu kadın kim?"

"Pazardan biri."

"Hangi pazardan?"

"Bizim toplum düzenimizde, erkek akrabası olmayanlar müstesna, kadınların çalışmasına müsaade edilmez. Onlar da pazarda çalışır. Orada kazandıkları para, karınlarını doyurmaya yeter. Ama genç bir kadın ete sadece mutfağı için ihtiyaç duymaz ve şeriat kuralları genç dulların ihtiyaçlarını dikkate almaz. Ben onlara burada rahatlama imkânı sağlıyorum. Duvarlarımın arkasında her türlü şüpheden ve basılma korkusundan uzaktalar. Peçelerini çıkarmadıkları için kim olduklarını ben dahi bilmiyorum. Burada ihtiyaçlarını giderdikten sonra, şehrin sokaklarında inananlar topluluğunun onlardan beklediği saygıdeğer yaşamı sürmeye devam ediyorlar. Nubyalı muhafızlar bu kutsal görevi seve seve yerine getiriyorlar, ben de gece için iştahımı açıyorum. Çocukluğumuzdan bu yana başkalarını mutlu kılan şeyler daima ilgimizi çekmiştir. Bu konuda sen ne dersin?"

Orlando'dan cevap gelmeyince, el-Mansur devam etti: "Haremim sana ait. Kızlarım ve Mutluluk İksiri sana cennetin kapılarını açacak. Normalde bir yabancıнын kadınların odalarına girmesi mümkün değildir. Bundan ötürü böyle bir davetin geri çevrilmesini, büyük bir hakaret olarak kabul ederim. Arapların

şeref anlayışı sana seçim şansı bırakmıyor. Ayrıca gördüğüm gibi Mutluluk İksiri ve kadının şehveti, kasıklarının üzerinde epey etkili olmuş. Geniş kesimli şalvarın bile kabaran erkekliğini gizleyemiyor. İnsan üç şeyi geri alamaz: yaydan fırlayan bir oku, düşünülmeden söylenen bir sözü ve kaçırılan fırsatlar

Orlando zaten epey zamandır Orlando olmaktan çıkmıştı. Önüne bir ayna tutulsaydı, bir yabancıyla karşılaşmış olurdu. Tıpkı sahnede olanları seyreden bir izleyici gibi, kendisine de uzaktan bakıyordu. Gördüğü manzaradan çok etkilenmişti, üstelik esrar ve banotu yüzünden bu etki yüzlerce kez kuvvetlenmiş, tüm sinirlerinin bir şeytan gitarının telleri gibi gerilmesine neden olmuştu.

O gece Orlando bir kez daha tarikata kabul töreninde yaşadığı kutsamanın tüm mucizelerini yaşadı: Su ve ateş, cennete çıkış ve cehenneme dönüş, ana rahmine düşme, doğum ve ölüm. Hafif, çok hafif, ışığa boğulmuş bir kelebek olarak dünyaya gelmek için solucan suretinden sıyrılmaya çalışan bir tırtıl gibiydi. Sıcak yaz akşamlarında çiçekten çiçeğe uçan, çiçeklerin aşk köleliğini yapan kelebekler de kendilerini böyle hissediyor olmalıydı.

İçindeki tüm şehvet duyguları kabarmıştı.

"İffet yeminimi bozduğum takdirde beni affet, Tanrım" diye dua etti o akşam yatarken. "Ama bu insanların neler hissettiğini, neler düşündüğünü bilmediğim takdirde, tarikatımın bana verdiği görevi nasıl yerine getirebilirim?"

Orlando, el-Mansur'un haremde iki gün ve iki gece geçirdi. Ölüm kadar derin uykusundan nihayet uyandığı zaman, akıldan şunları geçiriyordu: Bilgi Ağacı'nın meyvesini yedikten sonra Adem de kendisini böyle hissetmiş olmalıydı. El-Mansur'a ise şöyle dedi: "Bu, hayatımın en uzun ve en maceralı yolculuğuydu."

"Haklısın" diye karşılık verdi Mansur. "Haremimde yapılan

bir yolculuk, dünyanın bir ucundan diğer ucuna yapılan bir yolculuğa benzer. Bir ay boyunca bir ülkede yolculuk etme veya bir ay boyunca o ülkenin kızlarından biriyle beraber olma arasında bir seçim yapabilme şansına sahip olsaydım, bir an bile tereddüt etmeden kızı seçerdim."

"Biraderlerinin iffet yemini etmiş olduğu bir tarikata mensup olduğumu biliyorsunuz" dedi Orlando. "Bir kadınla beraber olan bir Tapınakçı..."

"Bir kadın mı?" diye sözünü kesti onun el-Mansur. "Kadınlardan mı söz ediyorsun? Dikkat et, bu yaptığın bana hakarettir. Benim haremimde kadın falan değil, sadece ve sadece cennet bahçelerinden gelen huriler, iyi ve namuslu insanlara Allah tarafından vaat edilen o efsanevi güzeller bulunur. Kadınmış! Sen burada Fenike camından ve Çin porseleninden daha narin ve kırılğan olan sanat eserlerinden söz ediyorsun. En usta yaratıcının eliyle şekillendirilmiş, en değerli maddelerden yapılmış hazineler! Bu öğlen kollarının arasında uyandığın Berberi kızı, nadide parçalarımın en seçkinlerinden biridir.

İdeal sevgili ilk olarak üç yıl Medine'de, sonra dört yıl Mekke'de kalan, sonra da eğitimini tamamlamak için on dört yaşında Irak'a getirilen bir Berberi kızıdır. Böylece ırkının özelliklerini Medine kadınlarının asaletiyle, Mekke kadınlarının zarafetiyle ve Irak kadınlarının kültürüyle birleştirmeyi başarabilir. Hele bir de bir yılan gibi kıvraksa..."

"Bu da neden?" diye sordu Orlando.

"Daha öğrenmen gereken çok şey var" diye gülümsedi el-Mansur. "Bir sevgilide kıvraklık çok önemlidir. Bir Cavari'nin sırtı öyle esnek olmalıdır ki sana aynı anda hem üst, hem de alt dudaklarını sunabilsin.

Bu bilginin kaynağının kim olduğunu biliyor musun? Genç Hasan Sabbah'ın şair dostu Ömer Hayyam!"

"Hiçbir Hristiyan şair böyle bir şey yazmaya cüret edemez. Demek dininiz bu denli açık konuşmaya izin veriyor, öyle mi?"

"Kuran şöyle der: Kadınlar sizin tarlanızdır. Onları nasıl süreceğiniz, sizin işinizdir. Öte yandan, ben en büyük şairlerimizden biriyle aynı fikirde olduğumu da belirtmeliyim: Eğer bir günâh işleyeceksen, en âlâsını işle. Şarap içeceksen, en iyisini iç. Yuva yıkacaksan, buna değer bir kadın bul. Böylece Tanrı nezdinde belki bir günahkâr olursun, ama dünyada bir budala olmazsın."

"Bu düşünce hoşuma gitti" diye güldü Orlando, "ama Peygamberiniz şöyle dememiş miydi?.." Orlando doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Aş-şehvet" diye yardım etti ona el-Mansur, "yataktaki zevkler. Genç Muhammed çok çekingen olduğu için. sivri dilli Mekkeliler onun erkekliğinden şüphe duyduklarını söylüyorlardı. Ama bu durum çok çabuk değişti. Yaşlı ve tecrübeli Hatice'nin denetiminde Muhammed ateşli bir âşığa dönüştü, öyle ki kısa süre zarfında sekiz çocuk sahibi oldu. Allah'ın Muhammed'i otuz erkeğin kudretiyle donattığı söyleniyor. Şu sözlerin ona ait olduğu da bilinir: Bu dünyada en çok kadınlardan ve güzel kokulardan hoşlanırım.

Ama sonra da bir Peygambere yakışan sözler ilave etmeyi de ihmal etmemişti: Benim gerçek gözbebeğim ise namazdır. Bu sözlerin ona mı, yoksa yaşam öyküsünü yazan başkalarına mı ait olduğunu, kim bilebilir ki?.."

Orlando günlerini şehrin çarşılarında geçiriyordu. Balık pazarında her tür deniz ürünü satılıyordu: Kelebek kanatlarından daha canlı renklerle ışıldayan yüzgeçlere sahip uçan balıklar, altın renkli çapak balıkları, dişleri iğne sivriliğinde müren balıklan, dev yengeçler, mermerden yapılmışa benzeyen istiridyeler, Kelt kalkanları kadar büyük zırhlara sahip kaplumbağalar.

Yün boyayıcılarının çarşısı, çiçek tarhlarıyla dolu bir bahçe kadar renkliydi. Orlando, yüzü peçeli bir kadına ait olan bir tezgâhın önünde durmuştu. Bir kadının satıcılık yapmasına pek ender rastlanıyordu. Peçenin önündeki ince çizgiden görünen gözler birer elmas gibi ışıltıyordu; süt beyazı bir ten, yosun yeşili bakışlar, heyecanlı, ateşli. Kara çarşafa bürünmüş kadın bir an için ona dikkatle baktı, sonra ürkek bir çocuk gibi geriye çekilerek dükkânın içine kaçtı. Orlando etrafına bakındı, ancak ci-varda ondan başka kimse yoktu. Benden mi kaçtı? diye geçirdi aklından. Ama neden? Yanlış bir şey mi yaptım? Kadınları kim anlayabilir ki? Tutku labirentleriyle dolu o yüzlerin altında hangi sırların gizli olduğunu kim bilebilir? Düşlerin, masalların ve hayallerin örtülü dünyası, çarşafın altında şehvetin ve baştan çıkarmanın gizini taşıyor muydu?

İki adam onun düşüncelerine son verdiler:

"Sana birkaç soru soracağız. Bizi takip et!"

"Siz kimsiniz?"

"Cubardan, düzenin sopalı koruyucuları."

Orlando'yu aralarına alarak doğruca zindan sorumlusunun, Amir Haras'ın evine götürdüler. Neler olup bittiğini anlayamadan bir hücreye tıkmış ve zincire vurulmuştu. Öğle namazından sonra Gaziyan'ın, tahkikat hakiminin huzuruna çıkartıldı. Onunla birlikte odada bir yazıcı, yün boyayıcıları çarşısındaki peçeli kadın ve başka bir kadın daha bulunuyordu. Tek kelime etmeden bir süre onu süzdüler. Sonra Gaziyan kadınlara döndü: "Bu muydu? Ona dikkatle bakın. En küçük bir şüphe bile, ağır bir günah işlemenize neden olur. Bu yüzden yasanın emrettiği gibi size bir kez daha soruyorum: Bu muydu?"

"Vallahi! Allah adına, bu oydu!"

Amir Haras sonradan Orlando'nun hücreğine geldi: "Şehirde sana yiyecek getirebilecek tanıdıkların var mı? Hakkında ancak birkaç gün sonra hüküm verilecek."

"Neyle suçlanıyorum?"

"Cinayetle, çifte cinayetle."

"Kimi öldürmüştüm?"

"Mahkeme gününe kadar bu konuda konuşulması yasaktır. El-İskenderiye'de tanıdığın kimse var mı?"

"Amir el-Umara'yı. el-Mansur'u tanıyorum."

"Sultanın kardeşini mi? Şaka yapıyorsun?"

"Şu anda şaka yapabilecek durumda değilim."

"Sen ne tür bir ölüm meleğisin?" diye sordu el-Mansur. "Hem bir fedaîyi ölesiye korkutuyorsun, hem de çifte cinayet işliyorsun."

"Ben katil değilim."

"İki görgü şahidi cinayetleri senin işlediğine Allah'ın adı üzerine yemin ettiler. Ben müdahale etmeseydim. Cuma günü Büyük Camii'nin önünde kelleni uçuracaklardı."

"Size yaşamımı borçluyum."

"Ben de sana benimkini" dedi el-Mansur. "İkimiz de diğeri-miz olmadan şu anda yaşıyor olamayacaktık. Artık kan kardeşi-yiz. Haremimdeki hurileri seninle paylaştım. Erkekler arasında daha yakın bir arkadaşlık olabilir mi? Artık güvenini kazandığı-mı sanıyorum. Söyle bana: Sakladığın ölümcül sır nedir?"

Orlando bunun üzerine ona Kelheim köprüsü üzerinde işlenen cinayetten, görevinden ve hedefinden söz etti. Konuşmasını bitirince el-Mansur şöyle dedi: "Ölümünün peşinden gidiyorsun; Deylem dağlarından kurtulmayı basarsan bile. Deylem erkeklerinden asla kurtulamazsın. Mucize eseri onlardan kurtulmayı basarsan bile, fedaîler işini bitirirler. Gitme! Ama bildiğim bir şey var: Yaydan çıkan bir oku artık kimse durduramaz."

Siz Tapınakçılar, fedaîlere benziyorsunuz.

Sana seni sultanlığın tam yetkili temsilcisi yapacak olan bir belge verecek ve korunma altına alınmanı sağlayacağım. Bu

şekilde Deylem'e rahatlıkla ulaşabilirsin. Ondan sonra sana sadece Allah yardım edebilir.*

El-Mansur kadehleri kırmızı şarapla doldurdu:

"Yün boyayıcılarının mahallesinde işlenen cinayetleri araştırttım. Sana benzeyen bir adam. bir hekim ile yardımcısını öldürmüş."

"Yün boyayıcılarının mahallesinde bir hekim mi?"

"Boyacıların pek hoş bir işte çalıştıkları söylenemez. Mahalleri tıpkı bir tabakhane gibi kokar. Kimse oraya gönüllü olarak gitmez, bu nedenle de karanlık işler yapanların faaliyetlerine son derece uygun bir yerdir."

"Bir hekim... ve karanlık işler?"

"Öldürülenler baz-mazhab wa bad-kaş adı verilen inançsızlardı. Küçük oğlanları hadım eder. kızları da suskunlaştırırlar."

"Kızları mı?"

"Dorca ceylanları. Bundan söz edildiğini daha önce hiç duymamış mıydın? Ömer Hayyam'ın bir şiirinde bir Dorca ceylanı kadar kıvrak, güzel ve suskun denir. Kızların bir daha konuşmamaları sağlanır."

"Bu... nasıl olur?"

"Kızların dudakları mühürlenir. Ses tellerinin ve dilin kesilmesi, hayaların kesilmesinden daha büyük yetenek isteyen bir iştir. Öldürülen hekim, bu alanın uzmanıydı. Bir Yahudi'ydi. Müslüman hekimlerin bu işi yapmaları yasaktır. Hekim zengin bir adamdı, ancak cinayet hırsızlık amacıyla işlenmemiş. Para sandıklarının açık durmasına rağmen hiçbir şey çalınmamış. Olayı araştıran Cubdarlar katilin bir şekilde rahatsız edildiğini ve telaşla olay yerinden kaçmak zorunda olduğunu düşünüyorlar. Ancak olayı gören iki kadının söylediğine göre katil ölüm evini büyük bir sükûnetle, görevini bitirmiş veya intikamını almış bir adamın huzuruyla terk etmiş."

"Cinayetler nasıl işlenmiş?"

"Adamların boğazlarına incecik birer hançer sokulmuş."

R

M^avenna'daki Tapınakçı Evindeki misafirlerin her açıdan en önemlisi şüphesiz Piskopos Albert von Stade idi. Bu önemi sadece tartıda en az iki yüz Lombard kilosu çekmesinden ötürü değildi; saray meclisinde çoğunluğu teşkil eden Alman prensleri çevresinde de sözü geçen ve sayılan bir adamdı. Piskoposu kendi saflarına kazanmak Benedict için fazla zor olmamıştı.

Vezüv yamaçlarında yetişen Lacrimae Christi üzümlerinden elde edilen muhteşem şarabın bir fıçısı, piskoposun bir değirmenin çarkını döndüren su gibi gürül gürül konuşmaya başlamasına neden olmuştu. Karşılaşmalarının daha ilk akşamında Benedict'in Mus microtus, yani fındık faresi lakabını boş yere taşımadığını ortaya çıkarmıştı. Şaşmaz koku alma yeteneği onu bu kez de doğru ize götürmüştü. Tahıl Pazan'ndaki taş binanın mahzeninde ilk kadehi boşaltmalarıyla birlikte, piskopos haçlıların talihsiz Dimyat seferi hakkında konuşmaya başlamıştı. Kırmış yanaklarla hiç durmadan ve bir savaştan sağ kurtulmayı başaran tüm erkekler gibi keyifle konuşuyordu. Kadehini boşalttıktan sonra şöyle dedi: "Demek bir Tapınakçı'sınız! Tanrı sizi ve tarikatınızı kutsasın! Dimyat haçlı seferinden bu yana Tapınak Şövalyeleri'ne büyük bir saygı besliyorum. Aziz Yuhanna bayramından bir sonraki gece gemilerimize binmiştik. Biz derken Tapınak Şövalyelerini. Hospital şövalyelerini, birkaç Alman ülkesi prensini ve haçlı ordusunu kast ediyorum. Dimyat'ta bulunmuş muydunuz hiç? Müslümanların muhteşem bir şehri! İskenderiye'den sekiz gün uzaklıkta, Nil kollarının birinin

üzerinde kurulu, nehirle, ve yüksek duvarlarla korunan. **Kızıldı** niz, Mısır, Arabistan, İran, Filistin, hatta Hindistan'dan **gelen** malların satıldığı çok önemli bir pazar. Kâfirler nehrin tam ona sına taş bir kule inşa etmiş ve iki kıyıya demir bir zincir gererek yolumuzu kapamışlardı. Zorlu bir savaştan sonra zinciri kırmayı başardık. Ancak gemilerimizin hiçbiri okçularla dolu kulenin yanından geçemiyordu. Böylece biz de sallarin üzerine otuz ayak yüksekliğinde tahta bir kule inşa etmeye başladık. Bu iş tam üç hafta sürdü. Sonra da saflarımızın en cesur savaşçıları kendilerini ölüme adadılar. Günah çıkardılar, son âyinlerine katıldılar ve yüzer kalenin içine girerek Müslümanların kulesine yaklaşmaya başladılar. Amansız bir savaştan sonra salları birbirinden ayrıldı ve tahta kule içindeki tüm adamlarla beraber suya gömüldü. En cesur savaşçılarımız böylece Nil'de boğuldu. Aralarında Lothringenli soylu Alban von Aue, Antonio Ebulo ve başka kahraman Tapınakçılar da bulunuyordu. Haçlı savaşçıları büyük bir acı ve umutsuzlukla çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Evet, çok korkunçtu!"

Piskopos tekrar doldurulmuş olan kadehini bir dikişte boşalttı. Şarap adamın anılarını tazelemiş ve dilini çözmüştü.

"Sonra ikinci bir kule daha inşa ettik. Başka ne yapabilirdik ki? Müslümanların kulesinin yanından geçmek zorundaydık! Bu kez de yüzer kulede savaşmak için fazlasıyla gönüllü ortaya çıktı, öyle ki hepsinin içine sığması mümkün değildi. Tanrı böyle istiyor! nidalarıyla ikinci kez Müslümanların kulesine saldırdık. Şiddetli bir çarpışma sonrası kuleyi ele geçirmeyi başardık ve gemilerimiz limana girdi. Korkunç bir kıyım başlamıştı: Savaşçılar birbirlerini boğazlıyordu. Ne büyük bir cesaretle dövüştüklerini, şu örnek daha iyi anlatır: Gemilerimiz akıntının etkisiyle kulenin duvarlarına yanaşmıştı. Müslümanlar uzun halatlar yardımıyla kendilerini aşağı bırakıyorlardı. Bir çekirge bulutu gibi üzerimize iniyorlardı, sayıca bizden yüzlerce kez fazlaydı-

lar. Bizimkiler direnişin faydasız olduğunu anlayınca ellerine geçirdikleri baltalarla gemileri parçalamaya başladılar, böylece hem Hristiyan, hem Müslüman tüm askerler, bir kez daha nehrin kurbanı oldu. Nihayet, uzun ve kanlı çarpışmalardan sonra, şehri karadan ve sudan kuşatmayı başardık. Bu haber yıldırım hızıyla yayılmıştı. Şehrin zaptına katılmak isteyen savaşçılar dört bir yandan akın ettiği için. Hristiyan ordusu her geçen gün büyüyordu. Sultan, Dimyat'ın uzun süre dayanamayacağını anlayınca, barışçıl bir çözüm bulmak için arabulucular gönderdi. Kuşatmayı kaldırdıkları takdirde, Hristiyanlara Kudüs şehrini geri verecekti. Ancak imparatorluk naibi Ludwig der Kelheimer bu teklifi geri çevirdi. Tapınakçılar ve Hristiyan ordusunun ileri gelenlerinin birçoğu ona katılmıştı. Ya her şeyi alacaklardı, ya da hiçbir şeyi.

Kuşatma, beklenildiği gibi uzun süreli oldu. İçeridekiler korkunç bir açlığın ve salgın hastalıkların pençesinde kıvranıyordu. Şehrin üzerine bir ölüm sessizliği çökmüştü. Sanki dev bir istiridye, içindeki değerli inciyi kıskançlıkla koruyordu. Ölülerini geceleri duvarların üzerinden atmaya başlamışlardı. Çürümüşlük kokusu saflarımızın üzerine yayılmaya başlamışken, birkaç cesur Fries geceleyin gizlice surlara tırmanmaya karar verdiler. Günün ilk ışıklarında, muhafızlar henüz uyurken duvarın birkaç noktasına merdivenler dayadılar ve yukarı ulaştıkları anda hücum davullarını sanki yüzlerce kişiymişler gibi çalmaya başladılar. Plan tutmuş, şehir halkı paniğe kapılmıştı. Az sonra kapılar açıldı ve içeride korkunç bir katliam yaşandı. O kadar çok erkek, kadın ve çocuk öldürüldü ki imanlı Hristiyanların yürekleri acı ve merhametle doldu. Hayatta kalan birkaç kişi şehirden kovuldu ve Dimyat Hristiyanlığın bir kalesine dönüştürüldü. Dük Ludwig, büyük bir zafer kazanmıştı. Bu adamı tanıyor muydunuz?"

Benedict yalan söyledi: "Birkaç kez karşılaşmıştık."

"O halde onun ne kadar ateşli bir yapıya sahip olduğunu da bilirsiniz. Dimyat'tan Kahire'yi fethetme fikri de ona aitti. Bunun sonucunu biliyorsunuzdur."

"Biliyorum, ama tüm detaylarını değil. Siz de orada mıydınız? Bir kez de sizin ağzınızdan dinlemek isterdim."

Piskopos kadehini şarapla doldurdu ve akik kırmızısı kristalle, sanki sözlerle anlattığı olayları görüyormuş gibi baktı:

"Ordumuz iki nehir arasına, düşman saldırılarına karşı korunaklı bir yere mevzilenmişti. Sultan, ordumuzun pek çok prens ve soyluyla birlikte Kahire üzerine yürümeye başladığını öğrendiği zaman, Arap dağlarından gelen bir nehrin suyunun bir vadide toplanmasını sağladı. Sonra da bizimkinden çok daha küçük ordusuyla birlikte bir tepenin üzerinde karargâh kurdu. Savaş gününün sabahı, vadide biriken suyu serbest bıraktı. Hırırtıyanlar uyandıkları zaman, insanların ve hayvanların sele kapılmış olduğunu gördü."

Müslümanlar tarafından kuşatılmıştık. Çaresizdik. Kaçacak halimiz bile olmadığı için son çare olarak sultandan canımızı bağışlamasını rica ettik.

Sultan, Dimyat'ı geri vermemiz koşuluyla isteğimizi yerine getireceğini söyledi. Ayrıca her savaşçı ona bir gümüş sterling ödeyecekti. Prensler için istenen kurtarmalıklar ise inanılmaz rakamlardı. İmparatorluk naibi için on bin altın gulden talep etmiş, imparator bu meblağı ödemişti. Bir insan için böylesine bir külfetin altına girildiğini daha önce duymuş muydunuz hiç? Kelheim dükü imparatorun gözünde işte böyle bir yere sahipti. Hem de ordunun yenilgisinin sorumlusu olmasına rağmen. Onun yanlış kararı ve komutası yüzünden hem Dimyat, hem de kutsal topraklar elimizden çıkmıştı."

Benedict kadehleri doldurdu ve sordu: "Kelheim dükünü imparatorun öldürmüş olabileceğini düşünebiliyor musunuz?"

"Asla!" diye bağırdı piskopos. "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz! Friedrich onu öz kardeşimiş gibi seviyordu. Dimyat felaketinden sadece iki yıl sonra Bavyera dükünü oğlunun kişisel ve politik gelişiminde danışman tayin etti. Ona yazdığı mektup şu cümlelerle son buluyordu: Oğlumu size emanet ediyorum. Ondan bir kral yapın!"

"İmparatorluk prensi nasıl bir insan? Onu tanıyor musunuz?"

"Babasının yapısında biri değil. Ne onun zekâsına, ne de irade gücüne sahip. Tahta vaktinden önce geçirildi ve şu anda Alman prenslerinin kuklasından öte bir şey değil."

Benedict, fındık faresi içgüdüsüyle doğru iz üzerinde olduğunu hissediyordu. Prens çevresinde pek çok sorunun cevabını alabilecekti. Tahminlerinde pek az yanılırdı. İmparatorun büyük oğlu nasıl biriydi? Onun hakkında bildikleri, yeterli olmaktan çok uzaktı.

Sicilya'da doğdu. Sekiz yaşındayken Aachen'de tahta oturtuldu. Olgunluk çağına ulaşınca dek Bavyera dükü Ludwig'in gözetimine verildi. Alman ülkelerinin yöneticileriyle küçük yaşlardan beri içli dışlı. Şehir yanlısı politikaları nedeniyle prenslerle aralarında daimi bir anlaşmazlık var. Babasına baş kaldırmamasından bu yana ev hapsinde. Şu ara da Nürnberg kalesinde bulunuyor.

Orlando, Elbruz Dağları'nın karla kaplı zirvelerini gördüğü zaman, doğunun yabancı dünyasının ta içlerine dalmıştı. İskenderiye'den sonra önce deniz yoluyla Trablus'a gitmiş, oradan da bir deve kervanıyla Hama ve Halep'e ulaşmıştı. Bu arada ölümcül birer kum deryası olan Quawa ve Tanahi çöllerini aşmıştı. Yol boyunca çadırlarda ve adlarını unuttuğu vahalardaki

toprak renkli kulübelerde konaklamıştı. Fırat üzerinden bir sal yardımıyla geçmiş, Dicle'yi aşarken ise al-Mawsil taş köprüsünü kullanmıştı. Mezopotamya ovasını ise Zagros Dağları izlemişti. Kuzeye giden yolu, binlerce mil genişliğinde bir engel olarak kesiyordu.

Yük hayvanlarıyla beraber, diplerine güneş ışığı asla ulaşmayan derin yarıları tırmanmışlardı. Buz gibi suları omuzlarına dek yükselen akıntılı nehirlerde yüzmüşlerdi. Orlando birkaç kez hastalanmıştı. Yüksek ateşin etkisiyle alev alev yanmış, şiddetli ishal yüzünden güçsüz düşmüş, güneş derisini yakmış, susuzluktan kıvranırken birkaç kez ölümle yaşam arasında gidip gelmişti. Yaşlı Magister Musnier'in sözlerini de sık sık hatırlamak zorunda kalmıştı: "Her yolculuk, kurtulmayı pek az kişinin başarabildiği bir hastalık gibidir."

Muharrem ayının on yedinci gününde -Hristiyan takvimi onun için çok uzaklarda kalmıştı- Gilan ile Masenderan eyaletleri arasında sınır teşkil eden Fut Nehri'ne ulaştı. Üç haftadır Kürt tacirlerin eşliğinde yol alıyordu. Liderleri karla kaplı dağları gördüğü zaman şöyle dedi: "Deylem yaylası işte şu karşıda. Orada yaşayan insanlar, bölgenin diğer tüm sakinlerinden daha kavgacı ve yabanidir. Arap fatihleri Deylem'e ulaştıkları zaman, komutanları el-Haccac, Deylem elçilerinin önüne tüm yolların, geçitlerin ve kalelerin işaretli olduğu bir harita serdi. Teslim olun, dedi onlara, ülkenizi kendi memleketimizin deve yolları kadar iyi tanıyoruz. Üstün güçlerimiz karşısında en ufak bir şansınız dahi yok. Deylem erkekleri haritaya şöyle bir göz atıp karşılık verdiler: Ülkemizi derinlemesine araştırmışsınız. Tüm geçitleri hakkında bilgi sahibisiniz, ama bu geçitleri savunan erkekler hakkında hiçbir bilgiye sahip değilsiniz. Ama onları tanıyacaksınız.

Deylem asla fethedilemedi. Sakinleri, Peygamberin dinini kendi istekleriyle ve bölgede sonuncu olarak kabul ettiler. İs-

lam'ın en azılı düşmanları, onun en sadık taraftarlarına dönüşmüştü. Gerçek dinin acımasız savunucuları, Sünnilerin ve Selçukluların aman bilmez düşmanları, Dağın Yaşlısı'nın seçkin fedâîleri. Biz tacirler Deylem'in etrafından geniş bir yay çizerek dolaşmayı tercih ederiz. Sadece sakalsız olduğu için –Allah ona acısın– kulaklarını kestikleri bir Kürt tanıyorum. Onların gözünde sakalsız olmak, kâfir olmakla aynı anlama gelir."

"Alamut hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Orlando.
"Bu kaleye nasıl gidilir? Oraya gitmek istiyorum."

"Alamut mu? Alamut'a mı gitmek istiyorsun?"

Adamlar Orlando'ya cezası infaz edilmek üzere olan bir idam mahkûmu gibi bakıyorlardı. Ama onun ciddi olduğunu ve niyetinden vazgeçmeyeceğini anladıklarında, bildiklerini anlatmaya başladılar: "Yüksek bir kayanın üzerine inşa edilmiş olan kale, dimdik duvarlarıyla gökte asılı duran bir yıldızı andırır. Bir günlük yolculuk uzunluğunda, etrafı sarp dağlarla çevrilili, içine girilmesi sultanın hareminden bile güç olan yeşil bir vadiye bakar. O vadiye ulaşmak için, Rudbar Nehri'nin kanyonunu aşman gerekir. Dimdik göğe yükselen kaya duvarlarının arası o kadar dardır ki iki atlının yan yana ilerlemesi mümkün değildir. Bu şeytan boğazının sonuna geldiğin zaman, Alamut'a çıkan yolu tırmanmaya başlarsın. Bu yol da çok dardır, üstelik bir yanı uçurumdur. Düşmanların buraya kadar ilerlemesi asla mümkün değildir."

Bu kalenin, zamanımızdan çok önce yaşamış olan Deylem krallarından biri tarafından yaptırıldığı söylenir. Kral bir av partisine çıkmış ve evcil kartallarından biri kalenin yerinin üzerinde uçmaya başlamış. Ama bu yerin manzarasından o kadar hoşlanmış ki evcilliğini unutup derhal kendisine bir yuva yapmaya başlamış. Kral bu olayı Tanrıların işareti olarak kabul etmiş ve yuvanın bulunduğu yere zaptı mümkün olmayan bir kale yapılmasını emretmiş. Kaleye de Alamut ismini koymuş: Kartal Yuvası."

"Bakıyorum da Alamut hakkında epey bilgi sahibisin" dedi Orlando. "Orada bulunmuş muydun hiç?"

"Dünyanın tüm altınları bile beni oraya götüremez" dedi Kürt dehşet içinde.

"Peki o zaman Alamut'a nasıl gidileceğini nereden biliyorsun?"

"Bunu bir yönüyle cennete benzetebilirsin" diye güldü Kürtler. "Hiçbirimiz orada değildik, ama oraya nasıl gidileceğini ve bizi nelerin beklediğini hepimiz biliriz."

Tüm yolculuğu boyunca Orlando ilk kez yalnız başına at sürüyordu. Kısa bacaklı, sağlam yapılı atı dağlık arazide ilerlemekte oldukça zorlanıyordu. Arada sırada köklerinden sökülmiş ağaçlar veya dağdan yuvarlanmış büyük kayalar yolu kapıyordu. Çok yaşlı çam ağaçları, budaklı dallarını göğe uzatıyordu. Hüzünlü bir görkeme ve barbarca bir güzelliğe sahip bir ülke. Orlando, açık araziye çıkmadan önce, vahşi bir orman hayvanı gibi bir süre etrafını kolağan ederek ağaçların arasında bekledi.

Gecelerin buz gibi soğuk olmasına rağmen ateş yakmaktan kaçınıyor, karnını hurma ve kurutulmuş etle doyuruyordu.

Bir keresinde bir ateşin soğumuş küllerini, sonra da bir eşeğin iskeletini bulmuştu.

İkinci günün sabahında yağmur yağmaya başladı. Kaslarını yumuşatmak ve biraz olsun ısınabilmek isteyen Orlando, sırlıklam bir şekilde atının yanında yürüyordu. "Cellat" adını verdikleri ve zorlu eğitimlerinden sorumlu olan Ermanus'u hatırlıyordu sık sık: Güçlerinin sonuna geldiklerini düşündükleri anlarda şöyle derdi: "Hedeften önceki son adımlar, daima en güç olanlarıdır. İnsanın en çok altına ettiği yer, tuvaletin eşiğidir."

Karla kaplı zirvelerden esen rüzgâr buz gibiydi. Altındaki at, küçük taşlarla kaplı yolda güçlkle ilerliyordu. Elbruz Dağlarının güney yamaçları kırıç ve ağaçsızdı. Öğlene doğru içinde

berrak bir derenin kıvrılarak aktığı yeşil bir vadiye ulaştığında, Orlando oldukça şaşırmıştı. Derenin iki kıyısında okaliptüs, söğüt ve kızılâğaçlar göze çarpıyordu. Suyun kenarında bambu kamışları ve sazlar yetişiyordu. Toprak eğreltiotları ve sarmaşıklarla kaplıydı. Rengârenk kelebeklerin uçuşmakta olduğu havada, çürüyen tahta kokusu vardı. Bu küçük vahanın üzerine tam bir ölüm sessizliği çökmüştü. Ne bir kuş civıltısı, ne de bir ağustos böceği şarkısı sessizliği bozuyordu. İnsan varlığına dair en küçük bir iz bile yoktu.

Az sonra, derenin dar bir kıvrımında, Orlando yeşil çimenlerle kaplı bir açıklık fark etti. Hayvan otlarken o da suda yıkanmış ve ağaçların rüzgârı kestiği bir noktada, çıplak olarak çimenlerin üzerine uzandı. Elbiselerini ise kurumaları için rüzgâra sermişti. Üzerine uzandığı kaya bir fırın kadar sıcaktı. Güneşin ışınları vücudunu okşuyordu. Gökyüzünde bir kartalın süzüldüğünü gördü. Havada çam reçinesi kokusu vardı. Ağaçların soluğu, Orlando'nun içinde eski anıların canlanmasına sebep olmuştu. Evini hatırlıyordu, Jisur ormanlarını ve kırlarını, yaşlı bahçıvan Alban'ı. Onlara kuş saatini öğretmişti: Bunu bilen bir kimse, günün her vakti, saatin kaç olduğunu anlayabilirdi. Her canlının içinde, yaradılıştan bu yana güvenilir bir şekilde çalışan bir saat vardı. Şarkısını akşamları en son bitiren kuş türü olmasına rağmen, bülbül, gece yarısından iki saat sonra yeniden şakımaya başlardı. Saat üçte tarla kuşunun sesi, kısa bir süre sonra horozun ilk ötüşü iştilirdi. Ve yarım saat sonra guguk kuşu ötmeye başlar. Karataavuk, iskete, ötleğen ve gri asma kuşunun her biri belli aralıklarla sesini duyururdu.

Orlando'nun duyduğu son ses, bir karganın gaklamasıydı.

K

Mmulağına gelen bir gürültü Orlando'yu uyandırdı. Yoksa içinden gelen bir ses ona tehlike sinyali mi veriyordu? Gözlerini açtı ve bir adamın ayaklarını gördü. Orlando ayağa fırlamak istedi, ancak gırtlığına dayanan bir mızrak ucunun verdiği acı, onu bu niyetinden vazgeçirdi.

"Olduğun yerde kal!" diye emretti bir ses.

Orlando başını yana çevirdi ve adamları gördü. Üç kişiydiler. İçlerinden ikisinin ellerinde avlanmakta kullanılan türden yaylar vardı; oklarla dolu deri sadaklarını sırtlarına asmışlardı. Onu tehdit eden üçüncüsü ise mızrak ve kılıçla silahlanmıştı. Ona yakaladıkları bir av hayvanı gibi bakıyorlardı.

"Şunun aletine bakın!" dedi mızraklı adam.

"Köpoğlu sünnetsiz. Domuz yiyen kâfirlerden biri. Burada ne arıyorsun?"

"Hasan Sabbah'a gitmek istiyorum?"

"Efendiler efendisi, huzuruna sıçanları kabul etmez."

"Alamut yolunu biliyor musunuz?"

"Elbette biliyoruz."

"O halde bana ne tarafa gitmem gerektiğini söyleyin. Alamut'ta bekleniyorum. Bana yardım ederseniz, sizi cömertçe ödüllendirirler."

"Biz para için çalışmayız. İhtiyaç duyduğumuz her şey zaten bizimdir. Senin gibi biri köle pazarında at hariç sekiz altın eder."

"Aletini kesersek fiyatı iki katına çıkar" dedi okçuların yaşlı olanı. Diğerleri güldü.

"Ya gerçekten de Alamut'ta bekleniyorsa?" diye sordu mızraklı adam.

"Bunun gibi biri mi? Sadece bir çekiç ve kapanla silahlanmış olarak bu ıssız yerde dolaşan, üstelik yuvadan düşmüş çıplak bir kuş yavrusu gibi yakalanmaya izin veren bu adam mı?"

Böylece Orlando'nun ellerini bağladılar ve ayaklarına yürü-

meşine izin veren, ancak fazla uzaklaşmasını mümkün kılmayan bir köstek vurdular. Orlando elbiselerini geri istedi. "Böyle kal daha iyi. Yolunmuş bir tavuk fazla uzağa gidemez."

Sonra da ikinci namazı için abdest almak üzere gülerek derre kenarına gittiler. Orlando'yu iple bağlı bir koyun gibi olduğu yerde bırakmış, ama her ihtimale karşı ayakkabılarıyla elbiselerini beraberlerinde götürmüşlerdi. Orlando onların görüş mesafesinin dışına çıkmalarını bekledi, sonra da ellerindeki bağları atının ağzına soktu. Kenevir iplerin acı tadından hiç hoşlanmayan hayvan, kendisini rahatsız eden bu yabancı maddeyi ısırma-ya çalıştı. Atın dişlerinin ve tükürüğünün etkisiyle yumuşamış olan ipleri kesicin bir kayaya sürterek koparmak zor olmamıştı. Serbest kalan elleriyle Orlando ayağındaki kösteği çözdü, sonra da çırılçıplak bir şekilde yola koyuldu. Yanına sadece çekici ve kurt kapanını almıştı. Sivri uçlu dikenler ayaklarına batıyor, ısırgan otları etlerini dağlıyordu. Ancak Orlando bunları hissetmiyordu bile. Çimenli açıklığın bir mil kadar aşağısında dereyi fark etti. Bir süre mecra boyunca aşağı doğru yürüdü, bu arada kasıtlı olarak etrafındaki sazları ve küçük dalları kırdı, sonra da derenin içinden yürümek kaydıyla geri döndü. Bir süre sonra nehrin tam ortasında, bir samanlık kapısı kadar büyük bir kaya keşfetti. Derhal üzerine tırmandı ve karın üstü yatarak tam siper aldı. Adamlar aldatıldıklarını hemen fark edemeyeceklerdi. Zaman kazanması ve her şeyden önemlisi, onların bir arada kalmalarını sağlaması gerekiyordu. Atlarla dereden aşağı ilemezlerdi. Sadece ikisi peşinden gelebilirdi, çünkü üçüncüsü hayvanların başında durmak zorundaydı.

Orlando'nun fazla beklemesi gerekmedi. İki kişiydiler. Ellerinde atışa hazır oklarla, dereden yukarı doğru yürüyorlardı. Gözlerinde av ateşi parlıyordu. Üzerinde Orlando'nun bulunduğu taşın dibinde bir süre dinlendiler. Orlando onları görmüyor, ama birbirleriyle kısık sesle konuşmalarını duyabiliyordu.

Sonunda yürümeye devam ettiler ve derenin bir sonraki kıvrımında gözden kayboldular. Orlando bir süre daha bekledi, sonra taştan aşağı kaydı ve adamların aksi yönünde ilerlemeye başladı. Akıntı hızla yol almasını sağlıyordu. Bir süre sonra, kendisini uykuda faka bastırdıkları açıldığı gelince, tüm dikkatini topladı. Kulağına gelenler nal sesi değil miydi?

Evet. şimdi de bir atın solumasını açıkça duyuyordu. Orlando sazların arasından bir yılan gibi kıvrıldı; kuru bir dala basmak için büyük bir çaba harcıyordu. Neyse ki uzun sazlar rüzgârın etkisiyle hışırdadığı için, neden olabileceği muhtemel gürültüleri de bastırabilirdi. Ansızın adamla karşı karşıya geldiler. Korku ve nefret dolu bakışlarla bir an için birbirlerini süzdüler; yaşam veya ölüm mücadelesi yapacaklarını biliyorlardı. Yabancı'nın eli mızrağın sapını kavrayınca, Orlando elindeki kurt kapanını olanca gücüyle onun midesine gömdü. Acının ve korkunun etkisiyle kasılıp kalmış olan adam, dehşetten açılmış gözlerle ölümcül darbenin inmesini bekliyordu. Orlando var gücüyle indirdiği tek bir darbeye adamın kafatasını ikiye ayırdı, sonra da kanlı kapanı nehirde yıkadı. Ölüyü soydu ve henüz sıcak olan gömleğiyle pantolonu üzerine geçirdi. Sonra adamı ayaklarından sürükleyerek derenin kenarın götürdü ve dizlerini kırarak, karın üstü yere yatırdı. Uzaktan bakan biri, onun sazların arasını dinlemek için suya eğilmiş olduğunu düşünebilirdi. Bu iş de bitince Orlando dereye girdi ve geri dönen adamların ölüyü görebileceği ilk noktayı aradı. Az sonra derenin içinde adam büyüklüğünde iki kaya gördü. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki aralarında ilerisini görmeye izin veren pek az bir aralık vardı. Yirmi beş adımlık bu mesafeden cesedin sazlar arasındaki çıplak sırtı, tıpkı canlı birine aitmiş gibi duruyordu. Orlando, kurt kapanını taşların hemen arkasına kurdu. Çamurlu dipte fark edilmesi neredeyse imkânsızdı. Sonra da kıyıdaki sazların arasında pusuya yattı. Sinekler onu müthiş bir şekilde

rahatsız ediyordu. Sonsuzluk kadar uzun bir zaman sonrasında, nihayet yaklaşan ayak sesleri duydu. Adamlar varlıklarını gizlemek için en küçük bir çaba göstermiyorlardı. Sonra büyük taşlara ulaştılar, aralarındaki ince yarıktan geçtiler. Orlando iki adamın ansızın oldukları yerde donup kalmalarını, sonra sadaklarından birer ok çekerek yaylarına takmalarını seyretti. Av peşinde koşan bir yaban kedisinin sinsiliğiyle ilerlemeye başladılar. İşte! Adamlardan biri hiç beklemediği bir anda ayak bileğinde duyduğu müthiş bir acıyla kendini suyun içine attı. İnsanın kanını donduran çığlıklar atarak çamurların içinde debelenip duruyordu. Diğer adam da en azından onun kadar korkmuştu. Germiş olduğu yayın kirişini kontrolsüz bir şekilde bıraktığı anda, Orlando saklandığı yerden fırladı. Adamlar şaşkınlık ve dehşetle donakalmışlardı. Orlando'ya hayalet görmüş gibi bakıyorlardı. Neden üzerinde arkadaşlarının elbiseleri vardı? Az kalsın sırtına oklarını gönderecekleri o çıplak adam kimdi? Orlando, elindeki demirci çekicini ölümcül darbe için havaya kaldırdı ve adama doğru koşmaya başladı. Düşmanıyla arasında sadece iki adım kalmıştı... ki birden yosunlu bir taş bastı, dengesini yitirdi ve düştü. Elinin tersiyle gözlerindeki suyu silmeye çalışırken, adamın yayını gerdiğini gördü. Tüm gücünü toplayarak bir fırtına bulutu gibi adamın üzerine çöktü. Omzun da âni bir acı hissetmişti, sanki bir taş çarpmış gibi. Ama buna dikkat bile etmedi, çünkü sadece öldürmek üzerine yoğunlaşmıştı. Çekiciyle okçunun başına şiddetli bir darbe indirdi. Kapanı yakalanmış adam önce tek ayağının üzerinde sekerek, sonra da dört ayak sürünerek kaçmaya çalıştı. Kapanın demir dişlerinin parçaladığı ayak bileği, her hareketinde cehennem acıları duymasına neden oluyordu. Acıdan buruşmuş bir yüzle, inleyerek, kapanın kıyıda köklere ve çalılara takılmış olan zincirini kurtarmaya çalıştı. Orlando bir süre onu seyretti: Kapanı kısılmış bir sıçan. Ayağını ensesine dayayıp başını suya bastır-

diğı zaman, adam en küçük bir direniş göstermeden öldü. Orlando, omuzuna saplanmış olan kırık oku ancak şimdi fark ediyordu. Etinin epey derinlerine girmişti.

Öğleden sonrasını oku çıkarmak için yaptığı boşa tecrübe-lerle geçirdi. Ok ucu yaranın içinde kızgın bir demir parçası gi-bi yanıyordu. Gece çöktüğü zaman, oldukça fazla kan kaybet-mişti. Tüm gücünü harcamış olan Orlando, yorgunluğa ve bay-gınlığa karşı mücadele ediyordu. Bir kez daha uykuda yakalan-maya hiç niyeti yoktu. Nasıl bu kadar ihtiyatsız olabilmişti! Ya-rasını birkaç kez serin suyla yıkadı ve ölülerin elbiselerinden kestiğı sargı bezlerini değiştirdi. Sonra yere oturdu, yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı, omzunun yırtılan etindeki kalp atışlarını saydı. Aradan biraz vakit geçince de çekici elinde olduğu hal-de uyuyakaldı.

Sinekler, Orlando'yı uyandırmıştı. Üzerinde bulutlar halin-de uçuşuyorlardı. Omzundan akan kanın kokusu onları cezbe-di-yordu. Güneş, gökyüzünde oldukça yükselmişti. Kolunu kı-pırdatmaya çalıştı. Duyduğu acı şiddetliydi. Dişlerini sıkarak atını eyerledi ve arkalarında Alamut'un bulunduğu söylenen kuzey zirvelerine doğru ilerlemeye başladı.

Güneş gökyüzünde alev alev yanıyor, Orlando üşüyordu. Akbabalar üzerinde daireler çizerek dolanmaya başlamıştı. Çe-kiç parmaklarının arasından kaydı, ama o bunu fark etmedi bi-le. Atın boynuna doğru eğilmiş, gözlerini ilerideki bir noktaya dikmişti. İlerideki giderek yoğunlaşan sis perdesinin arasında, ansızın bir atlı belirdi. Kuş kanatları kadar sessizce yol alıyor, hayır, uçuyordu. Bu... Evet, bu atlıyı tanıyordu. Orlando atını mahmuzladı ve kollarını açarak ona doğru ilerlemeye başladı: Adnan! Adrian!

Bu atlı Adrian'ın ta kendisiydi.

Onu bulmuştu.

KARTAL YUVASI

A LASTU BI-RABBİKUM

Ben sizin rabbiniz değil miyim?

Sure 7, 172

Irağın

Yaşlısı, haberi duyduğu zaman kulaklarına inanmak istemedi: "O yabancı geri mi döndü? Yanılıyor olmalısınız! Onu görmek istiyorum! Onu derhal buraya getirin!"

"Yabana ağır yaralı, efendim, hekim onunla ilgileniyor, ama hâlâ ateşler içinde yanıyor, canlıdan ziyade ölüye benziyor.*"

"Beni ona götürün!"

Dağın Yaşlısı, haftalardır ayrılmadığı kulesinden aşağı indi. Gecenin geç bir saatiydi; bir meşalenin titrek ışığının altında, yanında elleri hançerlerinin kabzalarında, efendilerini birer gölge gibi takip eden dört fedaî olduğu halde, yukarı şehrin dolambaçlı sokaklarında hızla ilerliyordu. Hazar Denizi'nden yana sıcak bir rüzgâr esiyordu. Parça parça bulutlar ayı ince bir peçe gibi örtüyordu. Orlando'yu bir yatağın keten çarşaflarının üzerine yatırmışlardı. Ok ucunu omuzundan çıkarmış olan hekim hâlâ yanındaydı. Orlando terden sıırılsıklamdı. Kapalı gözlerinin üzerine ölümün gölgesi düşmüştü. Dağın Yaşlısı ona uzun uzun baktı.

"Onun yaşamasını istiyorum" dedi odadan çıkarken hekim. "Bunu sağlamak senin işin."

Hazim, hemen aynı gece Dağın Yaşlısı'nın huzuruna çağırıldı. Qaim adı verilen Büyük Önder, kuledeki büyük odada kafe-se kapatılmış bir kaplan gibi bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Daldığı derin düşünceler yüzünden, en yakın adamının içeri girdiğini fark etmemiş gibiydi. Hazim, gelişini bildirmeye bile cesaret edemiyordu.

"Neden geri geldi? Burada ne işi var?"

Dağın Yaşlısı kendi kendine konuşuyordu.

"Gelen gerçekten de o mu?" diye sordu Hazim.

"Ta kendisi! Onu kendi gözlerimle gördüm."
"Yolunda gitmeyen bir şeyler var."
"O halde ne olduğunu ortaya çıkar."

Sekizinci günde Orlando gözlerini açtı: "Neredeyim?"

"Alamut'ta" dedi başında bekleyen hekim. "Al, iç."

Orlando kadehi dudaklarına götürdü. Soğuk çay iyi gelmişti. "Adrian" diye fısıldadı. "Adrian!" Sonra tekrar kendinden geçti.

Orlando ertesi gece tekrar gözlerini açtı.

Karanlık bir odada yatıyordu. Alçak bir masanın üzerinde tükenmekte olan bir mum yanıyordu. Masanın başında bir adam oturuyordu. Sakallı çenesi göğsüne düşmüştü. Bir muhafız mıydı bu? Orlando'nun gözleri etrafta silah arıyordu. Doğrulamak istediği anda vücudunda keskin bir acı dolaştı. Başını kımlıdatmadan omuzundaki sargıya baktı. Zihninde birtakım kanlı anılar belirmişti: Dere... adamlar... kavga... omuzuna saplanan ok. Ya sonra? Sonra ne olmuştu? Bir kez daha mı ellerine düştüm? Neredeyim?

Yüksek sesle konuştuğu için, masanın başındaki adam uyandı. "Demek uyandın! Daldığım için özür dilerim. Dokuz günden beri başında bekliyorum. Ne dedin?"

"Neredeyim?"

"Alamut'ta."

"Susadım" dedi Orlando. Kendisine uzatılan suyu içerken düşündü: "Zaman kazanmalıyım, mutlaka. Beni tanıyorlar, ama ben onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Ertesi gün kendisini ziyarete gelen bazı insanlar onu eski bir dost gibi selamladılar. Eskilerden söz ettikleri zaman. Orlando onların dediklerini özenle zihnine yerleştirdi. Kendisini tuzağa düşürebilecek sorular sordukları zaman zayıflığının arkasına saklanıyor, gözlerini kapıyor ya da sargısını yokluyordu. Ala-

muta yaralanmadan ulaştığı takdirde ne yapardı acaba? Arada sırada diğerlerinin Hazim'adını verdikleri ve saygı gösterdikleri beyaz sakallı bir ihtiyar ziyaret ediyordu onu. Orlando. Arapça Hazim unvanının pek az kişiye verildiğini biliyordu. Hazim'in bilgeliği dillere destandı. Hata yapmayan bir insan olarak kabul ediliyordu. Bu adam da pek az konuşuyor, yüreğini okumak istencesine Orlando'ya bakıyordu. Genç refakatçisi Orlando'ya bir şeyler sormak istediği zaman, Hazim onun sözünü kesti: "Bir zamanlar elinde yanan bir mum taşıyan bir çocuğa sormuştum: Bu ışık nereden geliyor? Çocuk da alevi üfleyerek karşılık vermişti: Işık nereye gitti?"

Orlando'nun ilk kez ateşinin yükselmediği günün akşamında da zayıf, esmer tenli ve kıvrık saçlı bir adam olan el-Haari onun yanına geldi. Yüzünün en belirleyici özelliği gaga burnuydu. Bir kervan liderinin ağırbaşlı üstünlüğüne sahipti. "Sadece pek az fedaî geri döner" dedi Orlando'ya. Hayatta kalmayı başaran fedaîlerden tiksindiğini saklamaya gerek duymuyordu.

Rapor vermek için yanına gittiği Quaim'e ise şöyle dedi: "Onun gibi bir yaratığı ne yapacağız? Alamut'ta inançsız bir fedaî!"

"O bir fedaî değil. Fedaîler, cennete kavuşmak için ölümü ararlar. Hiçbiri onun gibi davranmaz. Geri dönüşü onun büyük bir cesarete, zekâya ve çelik gibi bir iradeye sahip olduğunu gösteriyor. Onun gibi insanlar, beyaz bir deve kadar nadirdir. Ama neden, neden geri döndü? Onu buraya çeken ne?"

"Hizuran olmasın?"

"O kızdan mı söz ediyorsun?"

"Aşkın kadir olmadığı bir şey var mı?"

Orlando kısa sürede kendini yataktan kalkacak kadar iyi hissetmeye başlamıştı. Hekim Ebu Nacah gözetiminde önce odada birkaç adım attı, sonra da süreleri giderek uzayan gezintilere çıkmaya başladı. Kalenin büyüklüğü Orlando'yu şaşkına çe-

virmişti. Dört bir yanı dimdik uçurumlarla çevrili olan bu kale, daha doğrusu bu şehir, bulutların altında ve bir iğnenin ucunda bulunan bir adayı andırıyordu. Gri kayalardan farklı yükseklikteki terasların üzerine inşa edilmiş olan evler, karmaşık sokaklar, merdivenler ve rampalarla birbirine bağlanmıştı. Tümünün üzerinde ise Dağın Yaşlısı'nın oturduğu kule yükseliyordu: Tac el-Âlem, Dünyanın Tacı. Orlando'nun odası en alt platformda, kalenin büyük ve yegâne kapısı Madinat as-Salam'ın, Barış Yeri'nin karşısında bulunuyordu. Hekim, buraya bu ismin verilmesinin sebebini gülererek anlatmıştı: Bu kapıdan içeri bir tek kadın bile adım atamazdı. Evli kale sakinlerinin karıları ve çocukları, civardaki dağ köylerinde yaşıyordu.

Alamut. Dağın Yaşlısı'nın emriyle neredeyse sürekli olarak dışarıda bulunan dört yüz Nizarî'yi barındıracak büyüklükteydi. Madinat as-Salam'da taş ustalarının, demircilerin ve marangozların işlikleri bulunuyordu; onlardan ayrı olarak da fırınlar ve kasaplar bulunuyordu. Kaleye mal getirmekte kullanılan atların ve eşeklerin ahırları da buradaydı. Güneşin doğmasıyla birlikte sokaklarda nal sesleri çınlamaya başlıyordu. Ayrıca her yerde keçilere ve koyunlara rastlamak mümkündü. Orlando, gezintilerinden birinden geri döndüğü zaman, iki Nizarî'nin kendisini beklemekte olduğunu gördü. Onu yukarı şehirde bulunan kireç boyalı, etrafı kaktüsler ve dikenli çalılarla çevrili bir eve götürdüler. Zemin bir camide olduğu gibi kalın halılarla kaplı bir odaya alınmıştı. Halıların üzerinde, yarım daire oluşturacak şekilde on iki adam oturuyordu. Orlando el-Hadi'yi ve hekimi tanıdı. Nizarîlerin şiarlarını okuyorlardı: "Göklerin ve yerlerin ve dağların taşımaya cesaret edemediğini, inancın hükmünü vermeyi, biz burada..."

"Başından geçenleri anlatmanı bekliyoruz."

On iki çift göz Orlando'nun üzerine dikilmişti. Sınav günü gelip çatmıştı işte!

Tanrım, bir hata yapıp kendimi ele vermemem için bana yardım et!

Orlando, söze Kelheim Köprüsü'nden başladı. Bavyera dükünün öldürölüşünü tasvir etti. Tuna'nın dalgalarına atlayarak dükün adamlarından kurtulmayı başarabilmişti. Sonra da başından geçen olayları gerçeğe uygun şekilde aktarmak kaydıyla yolculuğundan söz etti. İskenderiye'de el-Mansur'a düzenlenen başarısız suikasttan söz ettiğı zaman, odayı şaşkınlık dolu nidalar doldurdu: "Sen de orada mıydın? Ya Allah! Neden olanlara seyirci kaldın? Ali senin arkadaşın değil miydi?"

"Ali benim arkadaşımı" diye tekrarladı Orlando.

Arkadaşım, diye geçiriyordu bir yandan aklından. Demek İskenderiye köle pazarındaki fedaî bu nedenle kendisini görünce o denli şaşırmış ve dehşete kapılmıştı.

"Madem Ali'ye yardım edemedin, neden onun intikamını almadın? Neden el-Mansur'u öldürmedin? Eline bunu yapacak fırsat mutlaka geçmiştir."

"Onu rahat bırakın" diye araya girdi Hazim. "Doğru davranmış. El-Mansur'u öldürmekle mi görevlendirilmişti? Hayır. Oklarımız kendi seçtikleri hedeflere saplanacak olurlarsa halimiz ne olur?"

Son olayı anlatırken de ihtiyarlardan biri onun sözünü kesti: "Üçünü de öldürmek zorunda mıydın? Buna gerek var mıydı? O adamlar imanlı Nizarîlerdi, kardeşim."

"Ölmeleri sadece onların suçu" diye karşılık verdi Orlando.

Aynı akşam kılınan yatsı namazından sonra Hazim, Dağın Yaşlısı'nın kulesine çağırıldı. Qualm, kendisine anlatılanları sessizce dinledi. "Anlattıkları gerçek mi?" diye sordu sonunda.

"Kelheim dükü hançerlenerek öldürüldü ve gömüldü" dedi Hazim. "Oğlu tahta geçti bile. Bu konuda en küçük bir şüphe dahi yok."

"O halde neden bize dükün şövalyelerinin katili parça parça ettikleri söylendi?"

"Dükün yanında kaç şövalye vardı acaba? En fazla dört ya da beş. Kim kendi topraklarında bir muhafız ordusuyla '«eraber gezinti yaomak ister ki? Bana kalırsa olayın pek az gıcı&ü şahidi var. oı ı! da şereflerini kurtarmak için yalan söylemişler. Zaten efendilerinin öldürülüşünü engelleyememeleri başlı başına bir rezalet. Katilin paçayı kurtardığı duyulsaydı. beş paralık değerleri kalmazdı. Onu öldürüp parçalanmış cesedini suya atmalarını anlatmaları çok doğal. Bence mesele bundan ibaret."

Dağın Yaşlısı yerinden kalktı ve odada bir ileri bir geri yürümeye başladı. Sonunda Hazim'in önünde durup ona dikkatle baktı: "Bu Frenk neden yanımıza döndü? Fedâîlerimiz cennet bahçelerine kavuşmak için seve seve ölüme koşarlar. Hatta şehit olmaları, görevlerini yerine getirmelerinden bile önemlidir. Sadece korkaklar ölmekten kaçınır. Bu acemi bir korkak değil. Bavyera dükünün şövalyelerinin nasıl savaştığını bilmiyorum, ama Deylem erkeklerini iyi tanırım. Üçe karşı bir! Hayatta kalmak için hepsini öldürmüş. Bu adam şehadeti aramıyor. Onun için görevini yerine getirmek, ölmekten daha önemli. Bunun sebebi nedir? Bunu mutlaka ortaya çıkarmalıyız."

"Bunu ortaya çıkartacağız!"

K

M mısı bir süre sonra Orlando günlük hayata sanki daha önce de uzun bir süre burada yaşamış gibi alışmıştı. Gün, namaz vakitlerine uygun olarak eşit olmayan beş parçaya bölünmüştü. Güneş doğmadan önce müezzin günün ilk ezanını okuyordu. Acemiler günlük işlerde çalışırken, yedi iç çemberin kardeşleri özel bir salonda ders görüyordu. Öğle namazı ile günün bu kısmı son buluyordu. Günün ikinci kısmı öğle yemeğine ve sıcağın en şiddetli olduğu dönemlerde istirahata ayrılmıştı. İkinci namazı ile akşam namazı arasındaki zaman dilimi ise dövüş sanatlarının öğrenimine ayrılmıştı.

Kalede yeterince büyük bir alan bulunmadığı ve uygun bir düzlüğün ancak çok uzaklarda bulunması nedeniyle, dövüş alanları dar bir alanda yapılıyordu. Aşağı şehre inen düz bir yol, okçuların talimine ayrılmıştı. Kale duvarlarında ise aşağı kızgın katran dökmekten, yukarı dayanan merdivenleri geri itmeye kadar tüm savunma teknikleri ayrı ayrı uygulanıyordu.

Yakın dövüş sanatının uygulandığı alan, büyük duvarın gölgesinde kalıyordu. Ona on adım büyüklüğünde kum kaplı bir kare, orta noktayı teşkil ediyordu.

On sekiz kişiydiler, tümü de civar vadilerden gelen cesur adamlardı. "Sen" dedi el-Hadi alnına beyaz bir bez bağlamış olan sakallı bir adama. Hava koşullarının etkisiyle yıpranmış tene neredeyse siyah denilebilecek kadar koyuydu. Burnunun üzerinde büyük bir yara izi göze çarpıyordu. "Bana karşı dövüşeceksin." El-Hadi, ona talimlerde kullanılan tahta hançerlerden birini fırlattı. Sakallı adam Mekke'ye doğru eğilerek sessizce dua etti. Gözleri savaş coşkusuyla ışıldıyordu. "Gel bakalım, dişleri sökülmiş zehirli yılan! Bakalım hâlâ ısırabiliyor musun?"

Diğer adamlar güldüler. El-Hadi'den daha iri yapılı olan Nizarî, gözünü bile kırpmadan ileri atıldı. Ancak onu ayakta bekleyen el-Hadi yıldırım hızıyla eğildi, üzerine doğru koşan adamı omuzlarından kavrayarak üzerinden aşırıp ve neler olup bittiğini bile anlamasına izin vermeden göğsünün üzerine diz çöktü.

"Seni benim kuvvetim değil, aksine kendi saldırının şiddeti mağlup etti" dedi sonra. "Sana hakaret eden sözlerimi unut. Alay ve hakaret de birer silahtır. Bir yılan yakalamak isteyen biri, önce onu kışkırtmalıdır. Hiçbir şey insanın gözünü nefret kadar kör etmez, çünkü nefret bakışı bulandırır, öfke ise keskinleştirir. Kavgadan önce dua etmekten de vazgeç. Düşmanının karşısına çıktığın zaman aklından şunları geçir: Seninle dövüşmek istiyorum, seni öldürmek istiyorum!"

Sonra Nizarîlere rakibin gözlerine nasıl kum savrulacağını.

bir tekmenin gereğinde sıkı bir yumruktan nasıl daha etkili olabileceğini, basit bir sopanın nasıl ölümcül bir silaha dönüştürülebileceğini gösterdi. "Doğanın zehirlerinden daha etkili bir zehir yoktur" diye anlatıyordu. "Doğanın silahlarından daha iyi bir silah yoktur. Bir sansarın bıçağı var mıdır? Hayır, ama daima ısırma hazır, sipsivri, tam üç düzine hançere benzer dişi vardır. İyi bir ısırık, iyi bir yumruktan çok daha etkilidir. Rakibi-ne istediğin kadar sert bir yumruk at, onu fazla etkileyemezsin. Buna hazırlıktır. Ama onun kulağını, göğüs ucunu veya bir parmağını ısırp koparırsan, dehşetten donup kaldığını görürsün."

El-Hadi bir başka Nizarî'yi de silahsız dövüşe davet etti. Bu adam başarılı bir güreşçiydi. El-Hadi kısa bir mücadele sonrasında sırtüstü yere serilmişti. Nizarî iri cüsseli bir adamdı. Kolları onu birer mengene gibi kavramıştı. Ter içinde kalmış yüzlerinin arasındaki mesafe sadece bir karıştı. El-Hadi ansızın onun ağzının tam ortasına okkalı bir tükürük fırlattı. Adam tiksintiyle başını yana çevirince, bu kez de ona müthiş bir kafa attı. Kendine gelebilmesi için güreşçinin başından aşağı birkaç kova soğuk su dökmek gerekmişti.

"Beni affet" dedi el-Hadi. "Yaptığım dürüstlüğe yakışan bir davranış değildi. Ama hangi yöntemle olursa olsun, mutlaka kazanmak zorundayız. İmparatorun şövalyeleri ve halifenin savaşçıları silahlarını eski, saygıdeğer geleneklere uyarak kullanıyorlar. Tüm hamleleri satranç oyunundaki gibi önceden hesaplanmış. Bu eski kurallara aldırış etmeden satranç taşlarını elinin tersiyle tahtadan aşağı süpüren bir kimse, yenilmez olacaktır. Evet, bu barbarca bir savaş tekniği, ancak rakibinin ne yapacağını kestiremeyen düşmanın yüreğini korkuyla dolduracaktır. Asla senden beklenen şeyi yapma! Düşmanın savaşmak istiyorsa, onun yolundan çekil! Onu güvende olduğuna ikna et, sonra da en dehşetli, en beklenmedik saldırıyla ödünü kopar! Her şeyden önce uyanık ol! Düşmanı uyurken doğrulan bir adam, düşmanı uyanırken çoktan ayaktadır."

Orlando bu eğitimi büyük bir dikkatle takip ediyordu. Acaba fedaîlerin sırlarının anahtarları burada mı gizliydi? Üstünlükleri bu özel savaş ahlâkına mı dayanıyordu?

Talimden sonra birlikte Büyük Camii'nin arkasındaki şadırvanın başına gittiler. Adamlar terden sıılsıklam kesilmiş elbiselerini çıkardılar. Sıcak tenlerinin üzerinde suyun serinliğini hissediyorlardı. Kasları gevşemeye başlamıştı. Kollarla kaplı göğüslerinin ve bacaklarının üzerinde su damlaları ışıldıyordu. Bir çocuk havuzunda olduğu gibi gülüyor, eğleniyor, birbirlerinin üzerine su sıçratıyorlardı. Ani sessizlik işte bu yüzden daha da ürkütücü olmuştu.

Kurnalardan birinin üzerine eğilmiş olan Orlando, omuzlarına dökmek için iki eliyle birden su almakla meşguldü. Doğruduğu zaman tüm bakışların üzerine dikilmiş olduğunu hissetti. Adamların bakışlarında şaşkınlıkla karışık bir korku vardı. Orlando'nun ilk düşüncesi şuydu: Bir hata yaptım! El-Hadi ona yaklaştı. Orlando'yu omuzlarından yakaladı ve geriye döndürdü. Bu arada diğerleri de yaklaşmışlardı. Birlikte sırtını incelediler ve sanki bir şeyi silmek istermiş gibi derisini ovaladılar. "Hatam an-nabiyin" dedi el-Hadi. Sesinde bir saygı ifadesi vardı. "Peygamber mührü! Evet, gerçekten de! Sırtında Peygamber mührü taşıyor! Hatam an-nabiyin! Böyle bir şey nasıl olabilir?" "Kendi gözlerinle gördün mü?" diye sordu Quaim.

"Allah şahidimdir" diye karşılık verdi el-Hadi. "Omuzlarının arasında Peygamber mührünü taşıyor."

"Tuhaf tesadüfler vardır" dedi Dağın Yaşlısı.

"Böylesine alışılmadık bir doğum lekesi, üstelik de tam doğru yerde, bir tesadüf olamaz! Bu Tanrı'nın bir inayeti!"

"Öyle olduğunu kabul etsek bile" dedi Dağın Yaşlısı, "bu işareti neden ancak şimdi görüyoruz? Daha önce sekiz ay boyunca Alamut'ta yaşamıştı. Bu iki yüz günden fazla eder ve bu

zaman zarfında kimse onu fark etmemişti! Neden? Yoksa o dönemde hepinizi körlük mü vurmuydu?"

"Haklısın" dedi el-Hadi. "Nasıl oldu da mührü göremedik? Bu ancak bir şekilde mümkün olabilir..."

"Nasıl?"

"O zamanlar sırtında Peygamber mührünü taşıyor olmasıyla! Acaba bir yara, ya da bir çiban, böyle bir işarete neden olabilir mi?"

"Muhammed ve eski yazıların Peygamberleri, aktarılan geleneklere göre bu mührü doğuştan sahiptiler. Fedaîlerden kim onu iyi tanıyor?"

"Ali onun arkadaşıydı, ancak el-İskenderiye'de öldü."

"O av kazasından sonra yaralarıyla Zayide ilgilenmemiş miydi?"

"Doğru, av kazası... Yabancı yaralanmıştı. Zayide'nin onu incelemesi gerekiyor."

"Peki kadının onu incelemesi gerektiğini yabancıya nasıl anlatacağız?"

"Bir yolunu bulursunuz artık..."

Alamut'ta iki hekim bulunuyordu: Sakallı Ebu Nacah ve savaşçıların sert dünyasında bir iyilik meleği olarak bulunan Zayide. Ellili yaşlarında bulunuyor olmasına rağmen, hâlâ çekici bir kadındı. Etrafına doğal bir asalet parıltısı saçıyordu. "Efendi" anlamına gelen isminin hakkını veriyordu.

"Alamut'ta bir kadın mı?" diye sordu Orlando şaşkınlıkla. "Madinat as-Salam, eşiğinden hiçbir peçelinin geçemediği Barış Yeri anlamına geliyor sanıyordum."

"Zayide bir peçeli değil" dedi ona Ebu Nacah. "O, el-Hurra soyundan, soylu ve özgür bir kadındır. Şairlerimiz el-Hurra kelimesini sık sık kartal anlamında kullanırlar. Zayide de işte bu türden bir insan."

"Peki neden peçeli değil?"

"Çünkü peçesini çıkaralı çok oldu."

"Çıkarmak mı?" diye sordu Orlando şaşkınlıkla.

"Arap yarımadasının kabileleri genellikle cinsler arasında bir ayırım yapmaz. Oğlanlar ve kızlar birlikte büyür, aynı oyunları oynar. Ancak adet kanamasının başlamasıyla beraber kızlar oğlanlardan ayrılır ve yüzleri peçeyle örtülür. Bu aslında sadece onların doğurganlığıyla ilgili bir durumdur. Kanamanın nihaî olarak sona ermesiyle birlikte kadınlar peçeyi çıkarmakta ve erkeklerin arasına karışmakta özgürdür. Çoğu bunu alışkanlıktan ötürü veya eski güzelliklerini yitirmiş olmanın utancıyla yapmaz... tuhaf..."

"Tuhaf olan nedir?" diye sordu Orlando.

"... sana Zayide'nin kim olduğunu açıklamak zorunda kalmam. Onunla hiç karşılaşmamış mıydın?"

"Unutmuşum."

"İnsan Zayide gibi bir kadını nasıl unutabilir?"

Orlando, Zayide'yle Büyük Kapı'nın yanındaki ahırlarda buluşmuştu. İki at uşağı, genç bir aygırı yere yatırmıştı. Zayide onunla yumuşak, yatıştırıcı bir sesle konuşuyor, alnını yavaşça okşuyordu. Orlando atın korkusunun uçup gitmesini şaşkınlıkla izledi. Artık hiçbir direniş göstermiyordu. Hatta kadın hızlı hareketlerle sağrısındaki iltihaplı bir yarayı yardığı zaman, kılını bile kıpırdatmadı. Zayide yarayı yıkadı ve üzerine kükürt tozu serpti.

"O aslında bir hekimden ziyade bir baytar" diye takdim etti onu Ebu Nacah. "Hayvanlarla konuşabildiğı söyleniyor. Daha geçenlerde yarı ölü bir vaşığı tekrar yaşama döndürdü."

Zayide doğrulmuştu. Orlando'ya elini uzatarak şöyle dedi: "Hayvanlara gitmek, onları anlamak demektir."

Birbirlerinden ilk bakışta hoşlanmışlardı.

M

I w Muharrem gününde Orlando beyaz eve çağırıldı. On iki bir kez daha onu bekliyordu. Son Gerçeğin Bilgeleri, el-Kaşf el-Akbar... Hazim, Orlando'yu kapıda karşıladı. "Yedi yüksek kitaba açılan kapı önünde duruyor" dedi ona. "Elinin başarıyla kullandığı hançer, ruhunun silahı oldu."

Orlando'ya Berraklık Kardeşleri'nin, yani İhvan as-Safa'nın beyaz elbisesi giydirildi. Hristiyan vaftiz ismi olan Adrian, Müslümanlara has Adnan ismine dönüştürüldü. Tören sadece birkaç dakika sürmüştü. Orlando, Tapınak Şövalyesi olmak için katlandığı uzun ve zorlu töreni düşündü. Peygamberin torunlarının torunları, akla ve mantığa önem veriyorlardı. Mucize denen olay onlara yabancıydı.

Orlando, üçüncü kitabın talebesi olmuştu. Üçüncü derecenin kardeşlerine Refik, dördüncü dereceninkilere ise Daî ismi Veriliyordu. Bir üst mertebe Büyük Daî unvanıydı. Altıncı mertebeye ancak birkaç seçilmiş ulaşabiliyordu, yedinci mertebe ise Quaim'e mahsustu.

İhvan as-Safa mensupları silah hizmetinden muaftı. Ortak yemek saatleri ve namaz dışında, kalenin diğer sakinleriyle pek az görüşüyorlardı. Birbirlerine karşı bile oldukça mesafeliydiler.

Orlando, yukarı şehirde bulunan bir eve taşınmıştı. Bir arı kovanının hücreleri gibi birbirlerine yapışmış olan binalar, Arapça yıldız isimleri taşıyordu. Orlando, Aldebaran ismini taşıyan iki katlı, iç avlulu evin üst katında yaşıyordu. Odalar küçük, ama temiz ve aydınlıktı. Zemin tahtalarının üzerine koyun pöstekileri serilmişti. Duvarlardaki nişler dolap ve raf görevi görüyordu. Her ikisi de bakırdan yapılmış olan alçak bir sehpa ve bir mangal, odadaki tek mobilyayı teşkil ediyordu. Yağlı parşömenle kaplanmış olan pencereden, aşağıdaki vadinin ta uzaklarına bakmak mümkündü. Avludaki sarnıcın suyu serin ve berraktı. Caminin yanındaki şadırvanda erkekler günde beş ke-

re yıkaniyordu. Yemekler büyük bir salonda beraber yeniyordu. Akşam namazından sonra yenilen yemeğe, Quaim dışında kaledede yaşayan tüm erkekler katılıyordu. Yemek pek çeşitli olmasa bile, iyi ve doyurucuydu. Genellikle koyun ve keçi eti yeniyor, arada sırada kar tavuğu ve dağ kemirgenleri gibi av etleri de sofrayı süslüyordu. Sıcak pide ve kurutulmuş hurma, her öğünün vazgeçilmez bir parçasıydı. Yemek sırasında kütüphanenin kambur parşömen kesicisi, coşkulu jest ve mimiklerle süslediği hikâyeler anlatıyordu. Bazen ayak parmaklarının ucuna kalkarak dev rolü yapıyor, bazen de iyice ezilip büzülerek bir cüce veya kurbağa oluyordu. Gözlerini deviriyor, kollarını sallıyor, bir aslan gibi kükrüyordu. En komiği ise güzel sevgili rolüne bürünmesiydi.

"Günahkârlar Köyü'nün hikâyesini biliyor musunuz? Bilmiyor musunuz? O halde kimin görmek için gözleri varsa, o görsün!" diyor ve devam ediyordu:

"Babasının ülkesini dolaşan Harun ür-Reşid, günün birinde sadece körlerin yaşadığı bir vadiye gelmiş. Bu insanların çocukları dünyaya kör olarak geliyormuş. Onlara as-Sabbabun, Günahkârlar deniliyordu. Ataları Tanrı'ya karşı günah işledikleri için, gözlerinin ışığının söndüğü söyleniyordu. Şimdi de sonsuz karanlığın zorluklarına bir katır teslimiyetiyle boyun eğiyorlardı. Akli başında, dindar ve çalışkan insanlardı. Köylerine önemli bir misafir geldiğini duydukları zaman, tarlalardaki işlerini bırakarak Harun ür-Reşid'i dinlemeye koştular. Sesi kulaklarına o kadar güzel gelmişti ki onu karşılarında görür gibi oluyorlardı. Harun ür-Reşid, yanında bir de fil getirmişti. Körlerin hiçbiri daha önce böyle bir hayvanla karşılaşmamış olduğu için, ona elleriyle dokunmak istediler. Bu mucize hayvanın ne olduğunu anlayabilmek için birbirlerini eziyorlardı.

Ancak bu kargaşadan ürken fil şiddetli boru sesine benzeyen bir uyarı çığlığı attı. Bunun üzerinde kalabalık korkuyla geri

çekildi ve güvenli bir mesafede saygıyla beklemeye başladı. Hayvanın karnına dokunmuş olanlar şöyle dediler: Fil, yumuşak derili büyük bir hayvandır. Dişlerine dokunmuş olanlar ise yeminle şöyle dediler: Hayır, fil ince hatlı ve taş sertliğinde bir hayvandır. Hortumuna dokunmuş olanlar ise onu bir tür büyük yılan olarak tasvir ediyordu. Bacaklarına dokunmuş olanlara göre, fil denilen hayvan, kabukları çatlak içinde ağaç kütüklerini andırıyordu.

Böylece körlerin arasında sonu gelmez bir tartışma başladı. Köy birbirleriyle asla anlaşılamayan dört gruba ayrıldı, çünkü her biri kendisinin haldi olduğunu düşünüyordu. Bir filin ne olduğunu kendi elleriyle dokunup anlamamışlar mıydı?

Gülüyorsunuz, dostlar.

Aptalların körlüğüne mi gülüyorsunuz?

Kısıtlı algılarımızla kavradığımızı düşündüğümüz şeylerin gerçek yapıları hakkında acaba ne biliyoruz? Gerçeğin tümünü anladığımıza emin miyiz?

Allah'ın selamı üzerine olsun, Peygamber'imiz şöyle demişti: Gerçek rüyaya inanmayan biri, Allah'a ve kıyamete de inanmaz.

Peki bir rüyanın gerçek olup olmadığı nasıl anlaşılır?

Allah ona acısın, bir defasında Sultan Sancar'ın rüyasına, erkeklik organını hayalarıyla beraber yutan bir yılan girmişti. Sancar'ın çağırttığı saray müneccimi, bu rüyayı şöyle yorumladı: Ey müminlerin hükümdarı, sana kötü haber vermek zorundayım. Ailenin tüm fertlerini yitireceksin. Allah yardımcın olsun!

Bunun üzerine sultan büyük bir üzüntüye boğuldu ve Ararat Dağı'ndan Ermeni bir müneccim daha getirtti. O da sultanın rüyasını dinledi, sonra da şöyle bağırdı: Allah'a şükürler olsun, sultanım! Sana mutlu bir haber vereceğim. Tüm sevdiklerinden ve akrabalarından daha uzun yaşayacaksın.

Sultan bu mutlu haber nedeniyle ona teşekkür etti ve yüz gülmüş ihsan etti. Oysa önceki müneccimin kesesi boş kalmış-

tı. Doğrusu da budur, çünkü içerik kadar şekil de önemlidir." Bedensel yeteneklerin geliştirilmesi, eğitimlerinin sadece bir parçasıydı. Vakitlerinin büyük kısmını ruhlarını terbiye etmekle, özellikle de oruçla geçiriyorlardı. Alamut erkekleri için bu kavram sadece yemekten vazgeçilmesi anlamına gelmiyordu.

"Oruç tutmanın çok sayıda farklı yöntemi vardır" dedi Hazim. "Mesela uykusuz kalma, cinsel perhiz, konuşma yasağı..."

"Hangi oruç türü en büyük fedakârlığı gerektirir?" diye sordu Orlando.

"Gözlerin ve kulakların mühürlenmesi. Mutlak bir sessizlik ve en derin karanlık içinde insanoğlu güneşin altındaki en yalnız yaratıktır. İki gün sonra çıldırmaya başladığını düşünürsün. Kalbinin atışı bir davulun gümbürtüsünü andırır, kafatasının parçalanmak üzere olduğunu sanırsın. Damarlarındaki kan, bir nehirden bile daha uğultulu akar. Ruhunun derinliklerinden kaynayan lavlara benzer hayaller yükselmeye başlar. Çaresiz bir şekilde kendinle baş başa kalırsın. Bu aşamada başlarını bir yere çarpıp kendilerini öldürmemeleri veya uçurumdan aşağı atlamamaları için adamların bağlanması gerekir. Üçüncü günün akşamı üzerlerine büyük bir huzur, Allah'ın ışıltısı gelir. Dudaklarında aydınlanmanın gülümseyişi belirir. Bu eşiği bir kez aşan kimse, artık asla bir zamanlar olduğu kişi olamaz. Dönüşüm tamamlanmış, tırtıl kanatlara kavuşmuştur.

Tüm yaratıklar doğaları itibarıyla tembelliğe ve boş vermişliğe yatkındır. Ancak yokluk onları güçlü olmaya iter. Çölün sırrı da işte budur.

Allah başka hiçbir yerde insanlarla çölde olduğu kadar açık bir şekilde konuşmaz, çünkü çöl tüm yoklukların ve güçlüklerin odak noktasıdır. Susuzluk ve yaşam tehlikesi, insanı arzularını dizginlemeye mecbur eder. İlahî olan her şey, en açık şekliyle vazgeçme esnasında ortaya çıkar. Fedailerin gizemi de işte burada yatmaktadır."

Ramazan öncesinde tutulan uyku orucu, üç gün ve iki gece sürüyordu. Adamlar dörder kişilik küçük hücrelere yerleşmiş, bağdaş kurarak sessizce bekliyorlardı. Önlerindeki yüksekçe bir podyumun üzerinde "Uyku İmamı" oturuyordu. Sağ elinde uzun bir bambu kamışı tutuyor, başları öne düşen adamların omuzlarına onunla sertçe vuruyordu. Bu nöbet sadece günde beş kez kılınan namaz esnasında bozuluyordu. Sonunda uyku-ya duyulan susuzluk dayanılmaz bir hal alıyor, ölüm bile uyku-suzluk işkencesinden kurtulabilmek için özlenen bir çareye dönüşüyordu. Bu arada bazıları Allah'ın sesini duyuyor, bazıları da melekler tarafından taşındıklarını söylüyordu. Orlando ise Adnan'ı çok yakınında hissediyordu, sanki hemen yanında oturuyormuş gibi. Uyanık kalmasını sağlayan da bu histen başka bir şey değildi.

Gözlerini kapadı ve kardeşini gördü. Ne kadar hüzünlü ve kayıp bir görünüşü vardı! Tıpkı bir ceset kadar solgundu!

"Sana ne oldu? Öldün mü?"

"İnsanlar öldüğümü söylediklerinde onlara inanma. Ben ağaç tepelerindeki rüzgâr, yağmur ve ateşim. En az senin kadar canlıyım."

"Seni seviyorum" dedi Orlando. "Seni diğer insanlardan çok daha fazla seviyorum. Sana ihtiyacım var. Neredesin?"

"Üzülme" diye gülümsedi Adrian. "Her zaman yanıdayım, seninle beraberim."

Ramazan sonrasında birlikte yenilen bayram yemeğine adamların sadece pek azı katılmıştı.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Orlando şaşkınlıkla. "Aç de-ğiller mi?"

"Kanlarıyla beraberler" diye karşılık verdi Hazim. "Maide suresinde insanoğlunun kadınlarla beraber olmaya, tıpkı yemek ve içmek kadar ihtiyaç duyduğu anlatılmaz mı? İbni

Ömer, Ramazan'ın son gününün son akşam ezanından önce, haremdeki kadınların üçüyle birden yatmıştı. Orucun gücüne ancak cinselliğin gücü üstün gelebilir."

"Cinsellik mi?" diye sordu Orlando doğru duymadığını sanarak. "Yoksa cinsel perhiz mi demek istediniz?"

"Hayır, cinselliği kast etmiştim."

"Bunu bana açıklamanız gerekiyor."

"Vücut, bünyesinde mantığın kavrayamadığı birtakım mesajlar barındırır. Vücudunun sesini dinle! Kendini hisset. Senden sana gelen algıları kavra. Vücut ve ruh farklı iki varlık değildir: Ruh sanıldığı gibi vücudun içinde bulunmaz, vücudun ta kendisidir. Tıpkı buharın da suyun içinde bulunmayıp, onun kendisi olması gibi..."

Birçok insanın yaşamında, vücuduyla ruhunu birbirinden ayıran tuhaf bir uçurum bulunmaktadır. Cennetten kovuluş, bu ayrılıktan başka bir şey değildir. Vücuduyla ruhunu birleştirmeyi başaran kimse, cennetin kapılarını ardına dek açmış demektir. Bunun anahtarı da cinselliktir. Orgazm, tüm yaratıkların yaşamlarının büyülü merkezidir. Yaşayan tüm canlılar, cennetteki ilk durumlarına geri dönmeye çabalarlar. Bitkilerin güzel kokulu çiçekleri, kuşların rengârenk tüyleri olmasaydı ne olurdu? Geyiğin boynuzları, aslanın yelesi, bülbülün şakıması, kelebeğin uçuşu, tümü de tek bir amaca hizmet eder: Cinselliğe.

Yaşayan ve yaşatan doğanın en yaratıcı, en Tanrısal gücünü ifade etmek için, cinsellik ne kadar aciz bir kelimedir oysa! Ama bir şeyin anlamı ne kadar geniş ve büyükse, onu kelimelerle ifade etmek de aynı ölçüde güçleşir.

Dile getirilen öz,

Gerçek öz değildir asla.

Dile getirilen isim,

Gerçek isim değildir asla.

"Demek aşkın..." diye söze başladı Orlando.

"Hayır, aşk değil" diye sözünü kesti onun Hazim. "Aşk, düşün yüksek tabakanın bir icadıdır. Ben yaradılışın en yüksek gücünden, cinselliğin ta kendisinden söz ediyorum. Ruhsal güçlerin tümü cinsellikte hayat bulur. Eski Ahid'deki mezmurlarında Süleyman da cinsel yaşamın ruhsallığından övgüyle söz etmez mi? Hareminde yedi yüz kadın bulunuyor olması, onun bu gücü gerçek anlamıyla yaşadığını göstermez mi? Muhammed de onunla aynı fikirdeydi: 'Cemaatimin en iyi üyesi, en fazla kadına sahip olanıdır.'"

"Siz de böyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Orlando.

"Ben, şairlerimizin en büyüğü olduğunu kabul ettiğim Rumî'yle aynı fikirdeyim. Şu uyarı onun ağzından çıkmıştır: 'Nerede olursan ol, bir sevgili olmaya çalış, hem de sevgililerin en coşkulu, en tutkulu. Kadınsız geçen bir gün, aysız bir geceye benzer.'"

7

Jfc«rayide, hasta odasının arkasında bulunan küçük bahçeye diz çökmüştü. Yaban otlarının arasında bir şeyler arıyor gibiydi. "Bana yardım edebilirsin" dedi Orlando'ya. "Şu kırmızı karıncalara ihtiyacım var."

"Karıncalar mı? Ne işe yarayacaklar?"

"Damla hastalığına ve romatizmaya çok iyi gelirler. Bağdat'taki cerrahlar, özellikle de gözle ilgilenenler, onları ince ameliyat kesiklerini birleştirmekte kullanırlar. Büyük orman karıncalarını yaranın üzerine koyar, sonra onları yaranın iki kenarını birlikte ısırmaya zorlar, bunu yaptıktan sonra da gövdelerini başlarından ayırırlar. Karıncanın ağzı kadar ince ve temiz çalışın hiçbir iğne yoktur."

"Hekim karıncalar."

"Evet, inanılmaz yaratıklar. Toplumsal yaşama yeteneği konusunda sadece arılar onlardan daha beceriklidir."

"Ya insanlar?"

"Çok, ama çok gerilerde kalırlar."

"Abartıyorsun" dedi Orlando. "İnsan çok yönlü yeteneklere sahiptir. Arılar ise sadece bir tek faaliyette uzmanlaşmışlardır, tıpkı duvardaki bir tuğla gibi."

"Sen onlardan daha üstün veya farklı olduğunu mu sanıyorsun?" diye güldü Zayide. "Söylediğin doğru değil. Yaşamı boyunca bir arı sırasıyla kovandaki tüm işlerde ayrı ayrı çalışır. Genç bir arı olarak önce kraliçenin bıraktığı yumurtalardan çıkan yavrularla ilgilenir. Onları tükürüğüyle besler. Tükürük bezleri görevlerini tamamladıkları zaman, balmumu bezleri devreye girer. Bakıcı arı, inşaatçı arıya dönüşür. Balmumu bezleri de görevlerini tamamlayınca, arı kovan deliğinde nöbet tutmaya başlar. Yaşamının son bölümünde de şuradaki yaşlı hanım gibi, kovani için durup dinlenmeden bal toplar."

Zayide, bir diken çiçeğinin üzerine konmuş olan, bacaklarından kesecikleri polen tozuyla yüklü bir arıyı işaret ediyordu.

"Bu farklı görevlerin sadece biyolojik bir zorunluluk, vücut bezlerinin fonksiyonlarının doğal bir sonucu olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Tüm yaşlı arılar kovandan uzaklaştırıldığı takdirde, uçma yeteneği olmayan işçi arılar depolanmış tüm besinleri yiyip bitirir. Sonra açlık ve yamyamlık baş gösterir. Ancak kovanın tümüyle yok olmasından önce, henüz doğru düzgün uçma yeteneğine bile sahip olmayan birkaç genç arı, her şeyi göze alıp yiyecek toplamaya giderler. Onları bunu yapmaya birtakım içgüdü dürtüleri değil, aksine yüksek bir toplumsal yaşamın gereği mecbur eder. Aynı şey tüm bakıcı veya işçi arıları kovandan uzaklaştırdığın zaman da gerçekleşir. Diğer arılar, zorunluluk karşısında içlerindeki çoktan unutulmuş yetenekleri ortaya çıkartırlar. Çözümleri çok basit ve gerçekçidir: Sen, biz olduğumuz için sensin. Biz, sen olduğun için biziz."

"Sanki bir Alamut fedaîsi" dedi Orlando.

"Hayır" dedi Zayide. "Canlılar ancak yüksek bilinç durumuna ulaştıktan sonra ölüm korkusundan sıyrılır. Arı ise ne acı duyar, ne de korku."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Orlando.

Zayide. elbisesinin kıvrımlarının arasından küçük ama keskin bir bıçak çıkardı. "Dikkat et!" Sonra bal toplayan bir arının gövdesinin arka kısmını bir hamlede kesiverdi. Küçük böcek, sanki hiçbir şey olmamış gibi bal toplamaya devam ediyordu.

"Acı duyan bir varlık böyle davranır mı?"

Güvercin evi. Zayide'nin bahçesinin üzerinde yükseliyordu. Uzun bambu sırkalarının üzerinde, rengârenk boyalı, oyuncak görünümlü bir yapıydı bu. Bakımlarını Zayide'nin üstlendiği posta güvercinleri burada yaşıyordu. Kuşlar, yemlerini hanımlarının elinden yiyecek kadar evcildiler. Sabahları Zayide'nin etrafına o kadar çok güvercin toplanıyordu ki Orlando bir defasında gülerek şöyle dedi: "Fırtınaya tutulmuş bir manolya ağacını andırıyorsun. Bu kadar çok sayıda posta güvercini ne işe yarar?"

"Bu gördüklerin güvercinlerin tümü değil" diye karşılık verdi Zayide. "Bir kısmı daima yolculukta bulunur. Adamlarımızdan hiçbiri yanına birkaç güvercin almadan Alamut'tan ayrılmaz. Bu hayvanlar bir atlının birkaç haftada alacağı yolu bir günde kat edebilirler."

Orlando. erkek bir güvercinin göğüs tüylerini kabartarak genç bir dişiye kur yapmasını, sonra üzerine binmesini ve bu arada diğerinin ensesini kan çıkartacak kadar güçlü bir şekilde gagalamasını izledi.

"Güvercini barış simgesi haline getiren her kimse, bu hayvanlardan bir şey anlamıyor demektir."

"Sevgi çok zalim olabilir" dedi Zayide. Boynundan kanlar

akan güvercini yerden aldı ve parmaklarını kar beyazı tüyleri
nin üzerinde gezdirdi:

*"Dey/em vadilerinde
İlkbaharda
Ölü güvercinler bulunur
kar beyazlığında.
Söylenene göre
Sevgilerinden ötürü
Öldürürlermiş birbirlerini.
Ve boyunlarında
kan damlalarından
bir zincir taşırlar parlak kırmızı
Tauq al-hamama,
Güvercinin gerdanlığı."*

Orlando, her fırsatını bulduğunda Zayide'yi ziyaret ediyordu. Bir öğleden sonrası tekrar yanına gittiğinde, kadının bir kurbağanın vücudunu kesmekle meşgul olduğunu gördü.

"Şuraya bir bak" dedi Zayide. "Aşağıdaki nehirde, bu kara kurbağasını çocuk odası olarak kullanan bir sinek türü yaşıyor. Sinek bu ağır kanlı yaratığın geniş burun deliklerine giriyor ve içeriye yumurtalarını bırakıyor. Yumurtadan çıkan larvalar da ev sahibinin burnunun iç kısmını canlı canlı yiyor. Bütün iki yaşayışlılar doğal olarak son derece dayanıklı oldukları için, kurbağa giderek kafatasına yayılan bu korkunç işkenceye dayanabiliyor. Ancak sonunda, larvalar beyne ulaştınca, hayvan acıların her türlüünü tattıktan sonra bu kâbustan kurtuluyor ve ölüyor. Bu kurbağa da iki günden fazla yaşayamazdı. Larvalar onun gözlerini ve beyninin ön kısmını yemişler, gördüğün gibi şimdi de koza örmeye hazırlanıyorlar. Artık kurbağaya ihtiyaçları kalmamış. Kurbanları da tam doğru anda yaşamını kaybedecek."

Orlando, hayvanın ikiye ayrılmış kafatasından fırlayan kurtlara tiksintiyle baktı.

"Ne şeytanî bir ölüm!"

"Üstelik bu ölümün sebebi sevgi, ana sevgisi."

"Kurbağa gerçekten çok acı çekiyor mu?"

"Evet, cehennemin tüm işkencelerine katlanmak zorunda kalıyor. İki yaşayışlılar çok sağlam bir yapıya sahip olsalar bile, aynı ölçüde hassastırlar. Kurbağaların sevgi çılgınlıklarına şahit oldun mu hiç? Bu gerçekten de inanılmaz bir çılgınlıktır. Erkek kurbağalar çiftleşme sırasında bazen sadece dişilerini değil, o sırada yanlarından geçmekte olan balıkları da parçalar. Normalde çok çekingen olan iki yaşayışlılar, çiftleşme döneminde tüm korkularından sıyrılırlar. Bazen çiftleşmekte olan iki kurbağayı elinle yakalayabilir ve bir tanesinin sıçrayıp gitmesi durumunda, en az diğerini yakaladığını düşünerek sevinirsin. Sonra da bir bakarsın ki elinde bir değil, tam üç kurbağa var. Eşi benzeri görülmedik cümbüşler yaşamakta ustadırlar. Aşk şarkıları kuşlarınkinden çok daha güzel, aşk oyunları insanlarınkinden çok daha tutkuludur."

"Bilmiyorum" dedi Orlando.

"Neyi bilmiyorsun?"

"Kurbağaların aşkına ve insanların aşkına dair hiçbir şey bilmiyorum. Bir erkek kadını nasıl sevmelidir?"

"İşte tam yüz cevap verilebilecek bir soru!" diye güldü Zayide. "Peygamber şöyle demişti: Her dört gecede bir, sanki dua edermiş gibi büyük bir tutkuyla birbirinizi sevin." Sonra da gözlerinde tuhaf bir ışıltıyla sözlerine devam etti: "Cinselliğin esas anlam ve önemi, dini bütün müminlere orgazm sayesinde cennetin zevklerinin çok küçük bir kısmını tattırmasıdır."

"Erkekle kadın arasındaki sevgide en önemli olan sence nedir?"

"Özlem."

"Doyum değil mi?"

"Elbette ki hayır. Doyuma ulaşıldığında özlem de sona erer. Hiçbir şey iştahı tokluk kadar bastıramaz. En tutkulu aşk. doyumma ulaşmamış olanıdır.

Sadece kayıp veya ulaşılamaz cennetler vardır.

Sürekli cennet bahçesinde yaşamak, sonu gelmez bir orgazm olacağı için cehenneme dönüşürdü. Erotizmi yaşıtan gönüllü vazgeçiş, tereddüt ve arzulananı saklamaktır. Şairlerimizden biri şöyle demişti: Sadece yüzlerini gizliyor olsalardı, kadınların vücudu ne büyük bir tutku ateşi yakabilirdi!"

Kısa bir sessizlikten sonra da düşünceli bir tavırla ekledi: "İnsan bir çalgı gibidir. Hangi sesleri çıkartacağı, ona dokunan ellere bağlıdır."

"Bir insanın gerçekten sevdiği nasıl anlaşılır?" diye sordu Orlando.

"Sevginin ölçütü, insanın onun uğruna vazgeçmeye hazır olduklarıdır."

"Sevmekten daha güzel bir şey var mıdır?"

"Evet, sevmek. Sevilmeden sevmek, içindeki tutku ateşini yüzlerce misline çıkartır. Sevmeden sevmek ise sadece gereksiz bir yükür. Tüm sevgiler özlemle beslenir."

"Ancak özlem denilen duygu, sonunda hedefine ulaşabilme imkânı bulunduğu zaman bir anlam taşımaz mı?" diye itiraz etti Orlando.

"Yol, hedeften daha önemlidir" dedi Zayide. "Avcıya zevk veren öldürdüğü ceylan değil, aksine içinde yanan av ateşidir. İnsanlar içgüdüsel olarak oradan oraya koşturmaya, hareket etmeye ve bir şeyler yapmaya meyillidir. Zindan da bu nedenle cezaların en ağırıdır. Yatalaktık ve yaşlılık bu yüzden bu kadar dayanılmazdır.

"Büyük aşk gerçekten var mıdır?" diye sordu Orlando.

"İnsanın bu kadar ender bulduğu ve bu kadar kolay yitirdiği başka bir şey yoktur."

"Sen bu aşkı buldun mu hiç?"

Zayide başını kaldırıp bir süre Orlando'nun yüzüne baktı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynayıyordu. "Büyük aşk bir şekilde şeytanı andırır" dedi sonra. "Herkes ondan söz eder, ama bugüne kadar onu gören olmamıştır."

T

M eslis Bayramı'nın kutlandığı pazar gününde, Verona'daki Tapınakçı toplantısında Paris Büyük Üstadfın gönderdiği bir yazı okundu. Talimatnamede Benedict Birader'in gerçeği ortaya çıkarma çalışmalarının eldeki tüm imkânlarla, hatta günâh çıkarma gizliliğine bile uyulmadan desteklenmesi isteniyordu.

Lombardiya'daki bir tarikat seksiyonunun günâh çıkartan rahibi olan Frater Giuliano da Volterra, baş başa yaptıkları bir görüşmede, Prens Heinrich'le birlikte sürgünde bulunan bir Frank'ın günâh çıkartma esnasında İran Müslümanlarına gizli mektuplar götürdüğünü itiraf ettiğini söyledi. Frank, üzerlerinde imparatorun büyük oğlunun mührünün bulunduğu bu mektupların çok büyük öneme sahip olduğunu düşünüyormuş, çünkü hizmetinin karşılığı her defasında inanılmaz bir şekilde ödüllendirilmiş, hatta ödüllerin boyutları o kadar inanılmazmış ki adam bir suça iştirak ettiği endişesine bile kapılmaya başlamış.

Başka bir ipucu olmamasına karşın, Benedict bu izi takip etmeye karar verdi. Belki de İran Müslümanlarının arkasında Dağın Yaşlısı'nın fedaîleri saklıydı! Prens onunla ne gibi bir işi olabilirdi?

Yanılmaz avcı içgüdüğü ona bu kez doğru yolda olduğunu söylüyordu.

Benedict iki gün sonra Verona'yı terk etti. Etsen Nehri'nin yatağını takip ederek, Dolomit Dağları'nın karla kaplı zirvelerini aştı.

Bozen'e ulaştığı zaman yağmur yağıyordu.

Benedict bir kunduz kadar ıslaktı. Üşüyordu.

Kapıların kapanmasına az bir süre kala, güneşin batımına yakın, şehre ulaştı. Çobanlar tarafından içeri sokulmaya çalışılan koyunlar, inekler ve gürültücü kazlar onu takip ediyordu. Duvarların içinde daha önce görülmedik bir gürültü patırtı onu bir anda içine almıştı. Sevinç çığlıkları ve kahkahalar atan bir tören alayı, müthiş bir gürültüyle dar sokakların arasında ilerliyordu. Tam ortada bir eşek tarafından çekilen iki tekerlekli bir işkence arabası bulunuyordu. Kan rengi pelerinine bürünmüş olan cellat, eve dönen muzaffer bir komutan edasıyla arabanın üzerine kurulmuştu. Cellat maskesi bir piskopos kapüşonu gibi ensesine kaymıştı. Hemen yanında dikkat çekici güzellikte bir kız duruyordu; üzerinde hac yolundaki günahkârların giydiği türden basit bir keten elbise vardı. Ancak saçlarında beyaz bantlar ve kır çiçeklerinden örülmüş bir çelenk bulunması dikkat çekiciydi. "Celladın gelini çok yaşa!" diye bağıırıyordu kalabalık. "Yaşasın cellat!"

"Umarım yatakta da darağacında olduğu kadar hızlıdır!" diye bağıırdı bir kadın cırtlak sesiyle. "Kızı öldürmeden önce ale-tini içine sokmayı unutma! Küçük cellatlara ihtiyacımız var!" Kahkahalar birbirini kovalıyordu.

"Acaba düzmekten de işkence etmek kadar iyi anlıyor mu?"

"Bugüne kadar pek çok kişiyi sallandırdı. Umarım onunki de ölü bir adam gibi sallanmıyordur!" Kahkahalar gök gürültüsünü andırıyordu.

Birkaç oğlan koro halinde şarkı söylüyordu:

*Kapıları açın,
Ardına kadar açın!
Celin geliyor,*

*Dünyalar güzeli!
Önce orospuluk yaptı,
Sonra hırsızlık!
Yoluna çiçekîer serpin,
Celladın gelininin!*

Bu şarkıya akortsuz bir keman ile bir kavalın müziği, ayrıca kalabalığın alkışları eşlik ediyordu.

"Bu kadının suçu ne?" diye sordu Benedict oğlanlardan birine.

"Cellatla evlenmeyi kabul etti. Bizimle gel! Şarap ve eğlence var!"

Benedict bu daveti kabul etmedi. Üşüyordu. Bir yatağa ihtiyacı vardı.

"Sefaletin üç türü vardır: Hastalık, tutsaklık ve yolculuk." Bu sözleri söyleyen adam, hayatının en iyi yıllarını geride bırakmıştı. Şehirdeki panayır sebebiyle tüm hanlar tıklım tıklım dolu olduğu için, Benedict odasını bu adamla paylaşmak zorunda kalmıştı. "Bana Samuel diyebilirsiniz. Kehribar taciriyim."

"Bir Yahudi'ye benzemiyorsunuz" dedi Benedict.

"Bir yabancı yüreğine ve Yahudi kafasına sahip olmaktansa, bir Yahudi yüreğine ve yabancı kafasına sahip olmayı tercih ederim" dedi yaşlı adam ve ekledi: "Bu küçük latifeyi hoş görmenizi dilerim, çünkü bakışlarınızdan şaka kaldıran bir insan olduğunuzu görüyorum. Budalalar yüzlerinden, zeki insanlar ise gözlerinden tanınır."

"Tüm Yahudiler gibi başarılı bir pohpohlayıcısınız."

"Gerçekten de korkunç bir halk" diye başını salladı Samuel. "Musa bile Yahudilerden çektiği kadar kimseden çekmedi."

Samuel ve Benedict gülmeye başladılar. Birbirlerinden hoşlanmışlardı.

"Bugünkü tuhaf düğün alayını gördünüz mü?" diye sordu

Samuel. "Bu kadar güzel bir kız, nasıl olur da o kemik kıran ile evlenebilir? Bir cellada dokunmaktan daha iğrenç ne olabilir? Adam şehrin diğer sakinlerinden uzakta, tabakhanecilerin işliklerinin orada boş yere oturmuyorsa! Kilisede onun için özel bir kapı yok mu? Neden bir hamama veya hana girmesine izin verilmiyor? Mezarlıkta bile onun için yer yok. Bir cellatla evlenmektense ölümle evlenmek yeğ değil midir?"

"O kızın kocası da mutlaka ölümün ta kendisi olacak" dedi Benedict.

"Onu infaz meydanına mı götürdüklerini söylüyorsunuz?"

"Başka nereye olabilir ki?"

"Zavallı! Bu genç yaşında ölmek zorunda."

"Bundan kötüsü de var."

"Bundan kötüsü mü? Bu ne olabilir ki?"

"İşkence."

Yol yorgunu Benedict, kısa bir duadan sonra uykuya daldı. Sıçanlar her tarafını sarmıştı. Yüzlerce, binlerce karanlık gölge. Her taraftan çıkmaya devam ediyorlardı. Isırıkları acı veriyordu. Benedict çırpınıyor, elinden geldiği kadar kendisini savunmaya çalışıyordu. Bir silah! Bir silaha ihtiyacı vardı. Elleriyle etrafını yoklamaya başladı. Bir şişe! İki eliyle kavradığı şişeyi en yakındaki sıçanın üzerine indirdi. Hayvan o kadar korkunç bir sesle bağırmaya başlamıştı ki Benedict sıçrayarak uyandı. Ama cıyaklamaların sonu gelmiyordu.

"Bu da nesi?"

Samuel de dehşet içinde uyanmıştı.

"Bir kadın! Bir kadına işkence ediyorlar! Celladın gelini!"

Samuel elleriyle kulaklarını örttü. Pencereye koşmuş olan Benedict ise dışarıya kulak verdikten sonra, yüksek sesle gümeye başladı. "Sadece bir domuz! Dişi bir domuz kesiyorlar."

"Şimdiye kadar bir horoz tarafından uyandırıldığım çok ol-

du" dedi ihtiyar Yahudi, "ama bir domuz tarafından asla. Neden böyle bağılıyor?"

"Bir domuzun kesilmesi sıradan bir iş değildir" dedi Benedict. "Törensel bir işkence olarak adlandırılması daha doğru olur."

"Bir tören mi?"

"Kazlar, tavuklar ve güvercinler bir hamlede öldürülür. Keçiler, koyunlar ve inekler bile, tıpkı bir ağacın kesilmesi gibi, özel bir hazırlık yapılmadan çabucak kesilir. Ama bir domuzun kesilmesi, kan ve et kokusuna üşüşen sineklerin ve köpeklerin de katıldığı bir tören, hatta bir düğün töreni gibidir. Benim memleketimde kesilecek olan domuza 'le monsieur' diye hitap edilir. Hayvan yeşil yapraklarla bir gelin gibi süslenir. Ancak bu törenin en önemli özelliği, hayvanın tüm köyde duyulabilecek bir sesle uzun uzun bağırmasıdır. İnsanlar yaşam savaşı ne kadar uzun sürerse, domuzun yağının o denli lezzetli olacağını söylüyor. Eski bir işkence geleneğinin devamı."

Dışarısı tekrar ölüm sessizliğine bürünmüştü.

"Bu hayvanın sesi de kendisi kadar iğrenç" dedi Samuel. "Romalıların Kral Pyrrhus'un fillerini domuzlar yardımıyla kaçırdığı söylenir, çünkü fil bu dünyada en fazla domuzlardan korkar. Benim duygularım da filinkinden farklı değil."

"Domuzlar olağanüstü faydalı hayvanlardır" dedi Benedict gülerek. "Franklar, yağmurdan sonra tarlalarına tohum serperler. Sonra da toprağı çiğnemeleri için üzerine domuzları salarlar. Hasattan sonra da taneleri saplardan ayırmak için yine domuzların ayaklarını kullanırlar. Bu nedenle domuzlar sahipleri ne sadece et sağlamakla kalmayıp, ekmek elde etmekte de yardımcı olurlar. Altın değerindeki yer mantarını topraktan çıkartmakta kullanılan domuzlar, iyi bir av köpeğinden daha yüksek fiyata satılırlar."

"Bir domuzun burnuyla dokunduğı bir şey nasıl yenebilir?"

"Kızartılmış domuz burnundan daha lezzetli bir yiyecek yoktur" dedi Benedict. "Sadece..."

"Sadece ne?"

"Domuzun cinsel organları dışında."

"Şaka yapıyorsunuz!"

Yaşlı adamın yüzündeki dehşet ifadesi karşısında Benedict bir kez daha gülmek zorunda kaldı.

"Az önce Kral Pyrrhus'tan söz ettiğiniz için, antik yazıları incelediğinizi anlıyorum. Plutarch'ın yazdıkları da oldukça ilginçtir: Bir domuzun vajinasından daha iştah açıcı bir şey yoktur.

Sarayda ve manastırların tümünde domuzun cinsel organları çok özel bir yemek olarak saygı görür. Dişi domuzların me-me uçları, yumurtalığı, rahmi ve vajinası, erkek domuzların da özellikle hayaları, cinsel gücü artırmakta birebirdir."

"En yüce Tann'nın adına, lütfen susun artık!"

"Abartıyorsunuz. Siz de tavuk yumurtası ve bağırsağın içine doldurulmuş sosu yemiyor musunuz?"

"Ama domuzun değil."

"Domuza neden düşmansınız? Hintliler inek. Frenkler at, Yahudiler ve Müslümanlar da domuz yemiyor. Aradaki tüm fark bu. Ben ismini bir attan almış ne bir insan, ne de bir şehir tanıyorum, ancak domuz için aynı şey söylenemez."

"Benimle dalga geçiyorsunuz."

"Hayır. asla. Sayısız bitki ismini domuzdan alır: Domuz fasulyesi, yavru domuz otu, erkek domuz kökü, erkek domuz otu, domuzkulağı, domuz pancarı ve daha onlarcası. Eberswald ve Schweinfurt şehirlerinin Domuz Ormanı ve Domuz Geçidi anlamına geldiğini biliyorsunuz sanırım. Domuz Yürekli anlamına gelen Eberhard ismini taşıyan birçok insan biliyorum. Roma'nın meşhur Silius ve Porcius ailelerinin isimleri de domuzlara dayanır.

Hatta domuzların koruyucu bir azizi bile vardır."

"Bir domuzun kutsal bir azizi mi?"

"Öyle. Münzevi yaşamı nedeniyle çileci keşişlerin atası olduğu kabul edilen Aziz Antonius, domuzların koruyucusudur. Sembolü, Antonius haçının altında bulunan bir domuzdur. Tirol'de Aziz Antonius 'Yavrudomuz Toni', İsviçre ülkelerinde de 'Domuz Toni' olarak adlandırılır. Bu nedenle domuz vebasına karşı en iyi ilacın Antonius Otu olduğu kabul edilir."

"Sizi duyan da domuzun hayvanların kralı olduğunu sanacak" dedi Yahudi.

"Bir aslan kadar cesur olduğu kesin. Adonis bir yaban domuzu tarafından öldürülmüştü, Herakles de bir yaban domuzunu öldürmeyi başarınca kahraman olarak kutlanmıştı."

"Sizin bir ticarethane işletmeniz lazım" dedi Yahudi gülererek. "Bir domuzu bir aslana dönüştürmeyi başaran kimse, değersiz ıvr zıvrı da altın olarak pazarlamayı başarır."

Atlarını eyerledikleri zaman ölü domuzu gördüler. Baş aşağı bir merdivene asılmış, iç organları çıkartılmıştı. Arka bacakları sanki haça gerilmiş gibi görünüyordu. Sidik kesesi ve bağırsakları kurumaları için merdivene asılmıştı. Bir adam da domuzun kulaklarını kesmekle meşguldü.

"Bu bana güzel bir hikâyeyi hatırlattı" diye güldü Benedict.

"Öyle mi?" diye dudak büktü Samuel ürpererek.

"Brandenburg yakınlarındaki Lehnin manastırının keşişleri, bir ilkbahar günü imparatorun kendilerini ziyaret edeceği haberi almışlar. Bütün manastır büyük bir telaşa kapılmış, çünkü

"rt geçen kış nedeniyle tüm et ve balık stokları tükenmiş. Son uvuğu tilki kapmış, yılancık salgını yüzünden de ellerinde sadece birkaç domuz kalmış. Bunları da damızlık olarak kullanmak istiyorlarmış. Bu nedenle imparator hazretlerini ve maiyetini nasıl ağırlayacaklarını bilemiyorlarmış.

Manastırın aşçısı ilk iş olarak bezelyeleri suya koymuş, üze-

rine değerli karabiberden bol bol ekmiş, sonra da doğruca domuz ahırına gitmiş. Az sonra ahırdan korkunç cıyaklamalar yükselmeye başlamış.

Bezelye orbası sofraya getirildiği zaman, konukların burunlarına nefis bir et yemeği kokusu gelmiş. İmparator, yemeğin lezzetini övmenin sonunu bir türlü getirmemiş. Başrahip ise aşçıya öfke dolu gözlerle bakıyormuş. Konukların ayrılmasıyla birlikte de bağırmaya başlamış: Nasıl olur da yeri doldurulmaz domuzlarımızdan birini kesmeye cüret edebildin?

Bunun üzerine aşı tüm keşişleri ahıra davet etmiş. Başrahip domuzları teker teker saymış ve şaşkınlıkla bir tekinin bile eksik olmadığını görmüş.

Bu bir mucize! Bunu nasıl basardın?

Dikkatinizi çeken bir şey yok mu? diye sormuş aşı.

Ve bunun üzerine keşişler bir kez daha dikkatle domuzlara bakınca, kulaklarının olmadığını görmüşler. Neşeyle gülererek aşı kardeşlerini omuzlarına almışlar. Başrahip birkaç testi bira açtırmış. O zamandan bu yana bezelyeli domuz kulağı orbası. Brandenburg ve civarının en sevilen yemeklerinden biridir."

"Siz afacanın tekisiniz" diye güldü Samuel. Ama gülüşünde bir acılık vardı. "Dikkat edin de günün birinde sizin kulaklarınızı da kesivermesinler!"

Oğle namazından sonra yola koyulmuşlardı. şimdi de hayvanları vadinin içinde yaşlı bir yük katırı gibi ağır ağır akan şahrud Nehri'nin kıyısında otliyordu.

"şahrud'u bir de ilkbaharda görmelisin" dedi Hazim. Orlando'ya. "Elbruz yamaçlarındaki karların erimeye başlamasıyla birlikte şu gördüğün aciz su ağaçları kökünden söken, köprüleri yıkan, insanları alıp götüren çılgın bir deve dönüşür."

Orlando ile Hazim, nehrin kumlu kıyısı boyunca yürüyorlardı. Dağların üzerinde soluk renkli hilal ışıldamaya başlamıştı. Bir kaya çıkıntısının etrafından dolaştılar. "Şuraya bakın!" diye bağırdı Orlando yukarısını işaret ederek. Nehirden yükselen sislerin arasında, Alamut Kalesi sanki boşlukta yüzüyormuş gibi görünüyordu. "Bulutların üzerinde bir kale! Sanki bir serap! Ne müthiş bir manzara!"

"Haklısın! Gerçekten de olağanüstü bir görüntü. Sırf bunu görmek için seni buraya getirdim. Ama sana göstermek istediğim başka bir şey daha var."

Bir dizi devrilmiş ve kırılmış sütunun yanına gelmişlerdi. Kemik rengi taşların üzerinde bir kertenkele güneşleniyordu. Hazim, kalın bir duvarın göz hizasına yerleştirilmiş olan mermer bir levhayı işaret etti.

"Bu taşı incele. Latin devrinden kalmadır. Ne görüyorsun?"

"İnsanlar görüyorum."

"Sadece insanlar mı? Bana onları tarif et."

"Erkekler. Silahları var."

"İyi. Bu savaşçılar sana ne diyor?"

"Bana ne diyebilirler ki? Yüzlerce yıl önce ölmüşler ve artık bu taşlar kadar suskunlar."

"Hayır, o insanlar bizimle konuşuyor. Kabartmadaki her ayrıntıda farklı bir mesaj gizli, örneğin silah taşıma şekillerinde."

Şuradaki sakallı adamlara bak. Sol kalçalarında uzun birer kılıç taşıyorlar. Böyle bir silahı kemerinde taşıdığını düşünsene! Onu çektiğin zaman elinde bir dövüş sopası tutuyormuş gibi olursun. Ama bu sopa en azından yarım kantar çeker. Böyle bir kılıçla dövüşen erkek, büyük bir kol kuvvetine sahip olmak, ilci bacağıyla yere sağlam basmak zorundadır. Şiddetli darbelerle düşmanı kendinden uzak tutmaya çalışır. Uzak dövüşü sever. Bu tür silahlar taşıyan erkekler ağır kanlı, ancak birer ayı kadar güçlüdür. Kuzeyli erkekler, Kelt barbarları, işte böyle bir kuşağtan dokunmuştur.

Diğer savaşçılar ise tümüyle farklıdır. Kemerlerinin sağ tarafında hançer benzeri kısa bir kılıç taşırlar. Kınından sıyırmak üzere –çabuk ve fazla düşünmeden, çünkü ciddi bir durumda ne kadar hızlı olsan azdır– kılıca sarıldığında, keskin demir küçük parmağının altında bulunur." Hazim, hamle yapmak istermiş gibi kolunu kaldırdı. "Böyle bir silahı tercih eden erkeklerin çok iyi eğitilmiş olması gerekir. Hızlı, kıvrak, özellikle de cesur olmak zorundadırlar. Bunlar yakın dövüşü seven, meslekten asker Roma lejyoneleridir.

Şimdi de şu zafer alayının arkasından yürüyen, sakalları özenle tıraş edilmiş delikanlılara bak. Onlar da kısa kılıçlar taşırlar; ama Romalılar gibi sağ değil, sol tarafta. Sağ elinle kılıca sarıldığın zaman, baş parmağın aşağısını işaret eder. Böyle bir silahla ancak aşağıdan yukarıya doğru hamle yapabilirsin. Bu şekilde savaşan insanlar, yılan gibi kurnaz olup rakiplerinin açık verdiği ânı beklerler. Bunlar, Yunanlardır. Kahramanlarından biri hakkında Homer şöyle der: Kurnazlıkta ona sadece Tanrılar üstün geliyordu. Kuzeyli barbarlar, Romalılar ve Yunanlar hakkında hiçbir şey bilmeseydik, onlardan geriye bu taşlardan başka bir şey kalmamış olsaydı bile, yine de silahlarını taşıma şekillerinden karakterleri hakkında pek çok mutlak yargıya varabilirdik. Oysa bu silahlar, bu kabartmanın bize verdiği pek çok mesajdan sadece biridir. Ve bu taş, çevremizde bulunan sayısız bilgi kaynağının içinde sadece bir kum zerresidir. Dünya, okumayı bilenler için açık bir kitaptır.

Çocuklar inanır, yetişkinler düşünür, bilginler tanır. Sırra vakıf olanlar ise kâhindir. Tüm bilgiler, algıya dayanır. Muhammed, aptallığın bir günâh olduğunu söylüyordu. Öğrenen biri dua eder, diyordu çevresindekilere. Ama insanlar tüm Peygamberleri yanlış anladılar. Öğrenmekle ezberlemeyi birbirine karıştırdılar. Müslümanlar, Kuran'ı ezberleyen birisine neredeyse bir evliya gibi saygı gösterirler. Bu kişi hafız unvanını taşıy

ve bir bilgin olarak saygı görür. Ne büyük bir aptallık! Muhammed. ezberleyen birinin dua edeceğini söylemiyordu. Allah'la sadece gerçeği arayanlar konuşabilir. Öğrenen biri, başkalarının düşüncelerini de özümser. Ama bunun için çaba ve çalışkanlık gereklidir. Kavramak başka bir şeydir. Kavramak, yaratıcı bir eylemdir. Bunu başarmak için çok ender rastlanan gaibi görebilme yeteneğine sahip olmak gerekir."

"Gaibi görebilmek gerçekten de bu kadar ender rastlanan bir yetenek mi?" diye sordu Orlando.

Bir insandan sana her gün açtığı kapının mandalını veya her gün üzerinde oturduğu halının desenlerini tarif etmesini iste-, bunu tam anlamıyla yapamayacağını göreceksin. İnsanlar açık gözlerle yaşamın içinde körlemesine yürüyüp giderler. Oysa gözlerimiz dünyanın tüm kitaplarında yazılı olandan daha fazla bilgi sahibi olmamızı sağlayabilir. On Emir'de eksik olan hangisidir, biliyor musun: Gözlerini aç! Dünyayı gör. Sadece bu şekilde yaratıcıyla yüzleşebilirsin. Sadece bu şekilde kendini tanıyabilirsin. Bilgiye susamış olanlar için en değerli tavsiye şudur: Bak! Bakmak, düşünmekten de önemlidir. Bir deve kemiğinin niteliği üzerine kafa patlatan bir bilge, fazla düşünmekten görme yeteneğini yitirir. Günün birinde canlı bir deveyle karşılaştığı takdirde, ayrıntılara boğulmuş olduğu için onun bir deve olduğunu anlayamaz bile.

Sana bugün gizli öğretimizin üçüncü derecesine uzanan yolu gösterdim. İlk kitap Amma'dan el-Kaşf el-Akbar'a, Aydınlanma Kitabı'na uzanan yol zorludur, ama sonunda ulaşılan nokta yüksektir: Ahd maşur, en yüksek sırra vakıf olma. Şiilerin altıncı imamının şu sözlerini daima hatırla; Bizim hedefimiz, bir sır tarafından örtülen sırların sırrına ulaşmaktır."

Hazim. aynı günün akşamında Zayide'nin yanına gitti.

"O av kazası sonrasında Frenk'in yaralarını sen tedavi etmiştin. Quaim onlara tekrar bakmanı istiyor."

"Neden?"

"Tedavi ettiğin yaraların izlerinin hâlâ varolup olmadıklarını söyleyeceksin."

"Onun hakkında şüpheyi mi düştünüz?" diye güldü Zayide. "O zamanlar onu iki ya da üç kere görmüştüm, ancak başında gözü olan herkes, onun bildiğimiz kişi olduğunu görebilir. Bundan nasıl şüphelenebilirsiniz?"

"Bana bir hekim olarak cevap vermeni istiyorum" dedi Hazim. "Bir insanın vücudunda, doğum lekelerine benzer lekeler sonradan da oluşabilir mi?"

"Hayır, ana karnında oluşurlar."

"Cevabın şüphelerimizi doğruluyor. En kısa zamanda Frenk'i sana getireceğim. Onu dikkatle incele!"

K

Mmutüphane, yukarı şehrin dimdik bir şekilde aşağı inen dış surlarında bulunan penceresiz bir yapıydı. Metrelerce kalınlıktaki duvarlar, kelimelere dökülmüş düşünceleri bir kafatası gibi koruyordu.

Bu yeraltı dünyasının efendisi Usman el-Muşrifan adlı bir adamdı. Emrinde birçok Mısırlı yazıcı ile kambur bir ciltçi ve parşömen kesici vardı. Okuma salonu, kitapların saklandığı kubbelerin üstünde bulunuyordu. Duvardaki ince mazgal deliklerinden içeri pek az ışık sızıyordu. Her pencere nişinde, üzerinde toprak bir kandil bulunan bir okuma masası vardı. Tüm odalara gerçek bir mezar soğukluğu hakimdi. İçeri en küçük bir canlı sesi girmedeği için, parşömen hışırtısı bile duvarların arasında şiddetle yankılanıyordu. "Hoş geldin, Adnan kardeş. Her şeyi bilen Allah seninle birlikte olsun" diye selamladı onu Usman el-Muşrifan. "Benimle beraber çay içer misin?"

Halılarla kaplı, iki ayak yüksekliğindeki bir podyumun üze-

rindeki mangaldan yayılan sıcaklığın etrafına oturdular. Sema-verden ince bir duman yükseliyordu. Orlando, taze çay kokusunu ciğerlerine çekti. Usman bardağını dudaklarına götürerek sordu: "Bu kadar uzun bir aradan sonra ruhun hangi edebî eserin özlemini çekiyor? Dur ben söyleyeyim. Ya da daha iyisi: Sana bir tanesini tavsiye etmeme izin ver."

"Tavsiyen de çayın kadar iyiye, hay hay."

"Havari Paulus'un; onun üç bölümünü yorumlamış olan Pelagius'un eserine ne dersin?"

"Bu da aklına nereden geldi?" diye sordu Orlando gerçek bir şaşkınlıkla.

"Çünkü burada ilk bulunduğun süre zarfında bu eseri sık sık odana götürüp derinlemesine inceliyordun. Hem de kütüphaneden kitap çıkarmanın kesinlikle yasak olmasına rağmen. Şimdi de onu mu istiyorsun?"

"Doğru tahmin ettin!" diye güldü Orlando. "Seni rahatsız etmemin sebebi Pelagiusun ta kendisi."

"Güzel bir kitap mı bari?" diye sordu Usman.

"Neden kendin okumuyorsun?"

"Nasıl okuyabilirim ki? Senin dilinde yazılmış."

Adam az sonra deri ciltli bir kitap getirdi, hafifçe dudaklarına değdirdi ve Orlando'ya uzattı: "Bir kitap, insanın cebinde taşıyabildiği bir bahçe gibidir. Harun őr-Reşid, okumadan önce kitaplarını mutlaka öperdi. Kadınları da cansız nesnelere bu kadar iltifat etmesinden ötürü onunla alay edince, onlara şu cevabı verirdi: İçinde yazılanlara duyulan saygıdan ötürü kitapları öpmek gerekir."

O gece Orlando'nun penceresinin arkasında uzun süre ışık "yandı.

Ertesi sabah zaman kazanmak için atını eyerleyip Alamut vadisine indi. Düşüncelere dalmış bir vaziyette, atını kendi haline bırakmıştı. Hayvan onu doğruca Roma harabelerine götür-

dü. Orlando, üzerinde silahlı savaşçı kabartmalarının bulunduğu taşı inceledi. Sabah sisi içinde gizemli bir yabancılığa sahipti. Hazim ne demişti: "Dünya, okumayı bilenler için açık bir kitaptır... Gözlerini aç! Bak! Her ayrıntıda bir mesaj gizlidir." Bu kitapta nasıl bir mesaj gizliydi?

Ertesi gece Orlando bir kez daha Pelagius'un başına oturmuş, büyük bir çabayla kitabın kelimelerinde, Alamut vadisindeki taşın üzerindeki benzer bir mesaj arıyordu. Pelagius 4. yy.da doğmuş, York'ta büyümüş, yirmi yaşındayken imparatorluğun, başkenti, dinin, hatta dünya kültürünün merkezi Roma'ya gelmişti. Burada Augustinus'la beraber ders vermeye başlamıştı. Parlak bir hukukçuydu. Coşkulu bir hitabet yeteneğine ve sağlam bir karaktere sahipti, öyle ki siyasi düşmanları, öğretilerine olan tüm eleştirilerine rağmen, bir kez olsun onun kişiliğini sorgulamaya cüret edememişlerdi. Üstelik bunlar "içinden şeytanın havladığı Alp köpeğinin" öğretileriydi:

"Adem'in işlediği günâhın vebalinin tüm gelecek kuşakların boynuna olduğu iddiası doğru değildir. Adem ilk günâhı işleyen insandı, ama nasıl olur da bu suçunun vebalini tüm insanlığın taşıdığı düşünülebilirdi? Bugün doğan bir çocuk, ne olduğunu bilmediği, hatta varlığından bile haberdar olmadığı bir günâhın cezasını çekebilir miydi? Tanrı tarafından yaratılan insan, dünyanın ilk ışığını gördüğü anda tüm günâhlardan arınmıştır, masumdur. Günâh bir zorunluluk değil, bir tercihtir. Herkes iyi ile kötü arasında seçim yapabilme özgürlüğüne sahiptir."

Bu cesur düşünceler karşısında Orlando iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Pelagius'un bu düşünceleri, kilisenin öğretilerini temellerinden sarsıyordu. İlk günâh olmadan İsa'nın haçta ölmesi de anlamını yitiriyordu, çünkü bu olay insanlığın ilk günâhın vebalinden kurtulması anlamına geliyordu. Daha da

önemlisi, kiliseye duyulan ihtiyacı ortadan kaldırıyordu, çünkü cennetin kapısı kendiliğinden tüm insanlara açılıyordu.

Bu Britanyalı, kâfirin tekiydi.

Adrian bu kitabın neresini beğenmişti? Neden Pelagius'u tüm diğer kitaplara tercih edecek kadar sevmişti? Pelagius'un kişiliğinden mi hoşlanmıştı acaba? O da kuzeyden gelmişti. Pelagius, Yunanca "Deniz Adamı" anlamına geliyordu. İriyarı, sarışın, güçlü ve kendine güvenen bir erkekti. Bu kelimeler sanki Adrian'ı tarif ediyordu. Kitapta saklı mesaj bu olabilir miydi? Hayır, başka bir şey daha vardı. Bunu hissediyordu. Bu kitap... Usman'ın sorusu neydi? Güzel bir kitap mı bari? Kendisi de şöyle karşılık vermişti: Neden kendin okumuyorsun? Usman'ın cevabı ise şu şekildeydi: Nasıl okuyabilirim ki? Senin dilinde yazılmış.

Evet. İşte ipucu buydu. Kütüphanedeki çok sayıda kitabın arasında Arapça değil de batı dilleriyle yazılmış olanların sayısı şüphesiz pek azdı. Nizarîlerden hangisi Roma harfleriyle Frenk dilinde yazılmış bir kitaba bakmak isteyebilirdi ki? Bu kitap içinde yazılı olanlardan başka bir mesaj mı barındırıyordu?

Orlando masasının üzerinde bir mum yaktı ve açık kitabı dikey olarak yanına koydu. Sayfalarını teker teker alevin sıcak ışığına doğru tutuyordu. Kitabın sayfalarını fazla çevirmesine gerek kalmadı. İlk bölümün son sayfasının ancak yarısı yazıyla kaplıydı. Aradığını burada bulmuştu. Boş alanda önce soluk ve belirsiz, sonra da giderek belirginleşen kızıl-kahverengi çizgiler ortaya çıkmıştı.

Sevgili kardeşim,

Altın ateşle, kadınlar altınla, erkekler de kadınlarla sınıanır.

Bol şans

Adrian

Daha aşağıda da şu cümle okunuyordu: "Parmakla konuşa bilir; ten dinleyebilir!"

Çapta vulpium! Tilkiyi yakala! Eski oyunlarıydı bu, kendi oyunları. Sadece gerekeni söyle! İz bırakılmıştı. Haydi bakalım, ihtiyar delikanlı: Ara!

Altın ateşle, kadınlar altınla, erkekler de kadınlarla sınanır... Bu cümlede nasıl bir mesaj gizliydi? Ya parmaklar ve tenle ilgili olanında? Alamut'ta bunlara benzer başka mesajlar da var mıydı? Adrian başka izler de bırakmış mıydı? Daha çocukken oyunlarında kullandıkları pek çok gizli mürekkebin varlığından haberdardı. Aqua iunipera, limon suyu ve sütleğen. Buradaki mesaj idrarla yazılmıştı. Kuruyunca görünmez oluyor, ancak yüksek ısıda tekrar belirginleşiyordu. İçine biraz sirke katılmış soğuk suyla kolayca silinebiliyordu.

Ertesi gün devamlı yağmur yağdı.

Bulutlarla kaplı dağların üzerinde Alamut dev bir örümcek ağına yakalanmış bir böcek gibi görünüyordu. Tüm yaşam belirlileri ortadan kalkmış gibiydi. Durup dinlenmeden sokaklarda koşturan sıçanlar bile deliklerine saklanmıştı. Gök gürültülerinin arasından vadi duvarlarına çarpan şahrud Nehri'nin uğultusu duyulabiliyordu. şu anda orada bulunanın vay haline! Bu, mutlak bir ölümle burun buruna kalmak anlamına geliyordu. Suyun şiddeti onu parça parça ederdı. Odasına uzanmış olan Orlando, şiddetle akan suyun sesini dinliyordu. Çocukken alabalık avladıkları dereleri hatırlamıştı. Ormanda da akşam rüzgârı yaprakları aynı şekilde hışırdatıyordu. Geçmişe dair anılar canlanıyordu zihninde, ruhunun, daha doğrusu ruhlarının zaman ve mekân dışı görüntüleri: Adrian ve Orlando. Uykuyla uyanıklık arasında bir konumda, mantığın kuvveti uyandığında yok olacaklarını bilmesine rağmen, bu sahnelerin tadını çıkartıyordu. Zihnindeki hayallerin en belirgin olanı, ışıldayan güzellikte

bir kızdı. Orlando, uyandığı zaman onunla karşılaşacağını biliyordu. Bu kız kim olabilirdi?

Orlando'nun akşam çayına Nayuba katmışlardı. Bu bitkinin meyvelerinin suyunun renksiz olmasına karşın, içilmesi durumunda idrarı boyadığı biliniyordu.

"Kırmızı mı?" diye sordu Zayide.

"Evet, kan kırmızısı."

"Ne zamandan beri böyle?"

"Bu sabah tuvalete çıktığımda fark ettim. Ne gibi bir sorun olabilir?" Erkeklerin birçoğu gibi Orlando da dış yaralanmalara fazla aldırmazdı, ancak iç düzensizlikler onu korkuyla dolduruyordu. Bu duygusu yüzünden okunuyordu.

"Ağrın var mı?" diye sordu Zayide.

"Hayır."

"Elbiselerini çıkar. Seni muayene edeceğim."

"Hepsini mi?"

"Evet, hepsini. Karın üzeri uzan."

Zayide onun sırtının bazı bölgelerini yokladı, Peygamber mührünü okşadı: "Tipik bir doğum lekesi."

Sonra parmakları sırtından aşağı kaydı: "Bir demircinin omuzlarına sahipsin. Sırt üstü dön!"

Bu kez onun göğsünü ve karnını yokladı, özellikle de kollarının altını, bir şey arıyormuş da bulamıyormuş gibi özenle inceledi. Aynısını bacaklarının üst kısmında da yaptı. Bu arada parmakları tesadüfen olmuş gibi erkeklik organına sürtünmüştü. Orlando sanki yıldırım çarpmış gibi titredi. Eti kımıldamaya, şişmeye, kabarmaya başlamıştı.

"Allah, la qutib al-hamama. Aman Tanrım, işte bir güvercin" diye güldü Zayide.

"Ona bu ismi mi veriyorsun?"

"Hamama, yaban güvercini. Ya sen? Vücudunun en değerli organına ne isim veriyorsun?"

"Özel bir ismi yok."

"İsmi yok mu? Şaka yapıyor olmalısın. Böyle bir şey mümkün değil! Allah, Adem'i yaratırken işe erkeklik organından başlamıştı. Peygamber'in en önemli savaşçılarından Amr İbn el-As söylemişti bunu. Arap dilinde insanlığın ilk organının doksan dokuz ayrı ismi vardır. Ama seninkinin bir tek ismi bile yok. Zavallı Adrian!"

Zayide dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Orlando, utancını elleriyle gizledi: "Benimle alay edilmesinden hoşlanmam."

"Seninle alay etmiyorum. Bilakis, sana hayranlık duyuyorum. Güzel bir erkeksin."

Birden göz göze geldiler. Orlando onun bakışlarında hoşlanmaya benzer bir duygu yakaladı. Yoksa hoşlanmaktan da mı fazlaydı bu?

Zayide, birkaç saat sonra el-Hadi'ye şöyle dedi: "Onu tepeden tırnağa inceledim. Hiç şüphe yok: Ta kendisi." Ve pervasızca söylediği bu yalandan kendisi bile ürktü.

"İlacın çok iyiydi" diye güldü Orlando, ertesi akşam Zayide'yi ziyaret ettiğiğinde. "Yine eskisi gibiyim. Hayatımı kurtardın."

"Evet, hayatını kurtardım" dedi Zayide. Bu sözleri son derece ciddi bir ifadeyle söylemişti.

"Gerçekten de o kadar kötü durumda mıydım? Sana nasıl teşekkür edebilirim?"

"Bana arkadaşlık et. Birlikte içelim. Bana kendinden söz edebilirsin."

Zayide yan odadan şarap ve iki kadeh getirdi.

"Erkek olmayan tek insan olarak burada oldukça yalnızlık çekiyorum."

"Ya birisi gecenin bir vakti beni evinden çıkarken görecektir olursa?"

"Ne olabilir ki? Hiç."

"Bir erkek ve bir kadın..."

"Ben onlar için artık bir kadın değilim. Onların gözünde sadece doğurma yeteneğine sahip olanlar kadındır. Beni bir erkek olarak kabul ediyorlar."

"Ben aynı kanaatte değilim" dedi Orlando. "Sen rastladığım en alışılmadık kadınlardan birisin."

"Sen de tanıdığım diğer erkeklerden oldukça farklısın. Arap erkeği kadınların üstünlüğünden korkar. Bizi eve, kafesin arkasına kapatmalarının esas nedeni de bu. Erkeklerimiz yaşlanıp güçten düştükçe, gençlerle kıyaslanmaktan kaçınmak için, etraflarını bakirelerle doldurmaya çalışırlar. Peygamber bunun en güzel örneğidir."

"Neden Peygamber?"

"Genç bir erkek olduğu dönemde, kendisinden on beş yaş büyük bir kadını seviyordu. Evlendiği zaman kendisi yirmi beş, Hatice kırk yaşındaydı. Bu kadın, yaşadığı müddetçe Peygamber'in tek eşi oldu ve İbrahim hariç onun tüm çocuklarını doğurdu. Muhammed bir çeyrek yüzyıl boyunca sadece onu sevdi. Ama onun ölümüyle beraber birden genç kadınlarla ilgilenmeye başladı ve kısa bir süre sonra etrafında gerçek bir harem oluşturdu. Yaşlandıkça da yanına aldığı kızlar giderek gençleşiyordu."

"Bana Hatice'den söz et" dedi Orlando.

"Peygamber'e dair bildiklerimiz, bize Hatice'nin ona büyük bir aşkla bağlandığını söylüyor. Hatice'nin yüce gönüllülüğü ve olgunluğu, onu büyülemişti. Şüphesiz çok erken yaşta kaybettiği annesini de onda bulmuştu. Sonradan haremini dolduran genç kadınlara rağmen, onu asla unutmadı. Ölümünden kısa bir süre önce, Hatice'yi 'dünya üzerindeki en soylu varlık' ola-

rak nitelemişti. Hatice, ona bir erkeğin sevgi konusunda biln sigerekenlerintümünü öğretmişti."

"O zaman ben de sana Hatice demeliyim" dedi Orlando. Kollarını Zayide'nin boynuna doladı ve onu öpmek istedi.

"Lütfen yapma! Sana aşka dair söylediklerimi unuttun mu?"

"En tutkulu aşk, ulaşılmaz olanıdır."

"Doğru. Sadece kayıp veya ulaşılamaz cennetler vardır."

"Avcıya zevk veren öldürdüğü ceylan değil, aksine içinde yanan av ateşidir."

"Beni dikkatle dinlemişsin" diye güldü Zayide. "O halde bırak da şimdi ava çıkalım."

Bu, heyecanlı bir av partisinin başlangıcıydı.

Orlando, Adem'in ilk et parçasının doksan dokuz ismini öğrendi: el-Kamera, çocuğun oyuncağı; el-Heurmak, evcilleştirilmez olan; el-Zoddame, haydut; abou laaba, tüküren; el-Motela, delici; abou rokba, kalın boyunlu; abou guetaia, ormanda duran, diğerlerinin en güzeli; el-Hamama, yaban güvercini."

"Senin kadınlığının da isimleri var mı?"

"Elbette" diye karşılık verdi Zayide. "Birçok ismi vardır, çoğu de güzel ve korkunçtur: el-Hezzaz, hareket eden; el-Meussass, emen; el-Harr, sıcak olan; abou belaoum, iştahlı; abou cheufrine, iki dudaklı-, el-Ladid, lezzetli; el-Sakouti, suskun olan ve buna benzer daha birçoğu. Havva'nın kadehine verilen isimlerin sayısı, ilkbaharda vadide açan çiçekler kadar çoktur."

"Peki senin kadehinin ismi ne?"

"El tauq, gerdanlık."

"Kulağa hoş geliyor" dedi Orlando.

"İkimizin cinselliğinin birleşmesi, kulağa daha da hoş gelir: Tauq al-hamama, güvercinin gerdanlığı."

^^amuei, kula bir ata binliyordu. Bu renge, kocasının haçlı seferinden geri dönüşüne dek gömleğini değıştirmemeye yemin eden Düşes İsabella'ya ithafen "Isabella rengi" adı verildiğini anlattı. Sonra da gülerek ekledi: "Dük ülkesine sefere çıktığı günden tam dört yıl sonra geri dönmüştü."

Yaşlı adam atlardan oldukça iyi anlıyordu. Kehribar işine başlamadan önce uzun süre at ticareti yapmıştı; önce Ceno-va'da, sonra da kutsal topraklarda.

"Ne mükemmel bir işti!" dedi içini çekerek. "Haçlılara atları satıyordum. Müslümanlar da birkaç gün sonra hayvanları on-lardan alıp bana getiriyorlardı. Ben de ele geçirdikleri ganimeti satın alıyor, birkaç gün sonra da yeni gelen haçlılara satıyordum. Asla bir şikâyetle karşılaşmadım. Bir şövalyenin atından uzun yaşadığı pek enderdi. Bunlar, Akka önlerindeki kanlı günlerdi. Ne yazık ki Müslümanların ok yağmuru ve Hristiyan ordularının kılıç darbeleri altında pek çok at da ölüp gidiyordu. Ölmekte olan atlarla dolu bir savaş alanı görmüş müydünüz hiç? Can çekişen hayvanların gözleri, acıdan ve dehşetten, yuvalarından fırlayacakmış gibi olur. İnsanlara hiç acımıyordum. Savaşı kendileri istemişlerdi ve sonuçlarına katlanmaları da doğaldı. Ama ya atlar! Tanrı böyle bir şeye nasıl izin verebilir! O zavallı yaratıklar neden insanların çılgınlığının cezasını çekiyor?

İnsanlar öldükleri zaman toprağa verilir. Kavurucu güneşin altında bırakılan atlar ise davul gibi şişer ve çürümeye başlar. Bazen leşler öyle bir şiddetle patlar ki üzerlerine tünemiş olan akbabalar bile parçalanır. Etrafa yayılan kokuyu tasvir ve tasavvur etmek imkânsızdır."

"Size domuzlarla ilgili anlattıklarımın öcünü alıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Benedict.

"Kesinlikle hayır!" diye karşılık verdi Samuel.

"İmparatorla beraber kutsal topraklarda bulunmuş muydunuz?"

"Onunla karşılaşma fırsatım olmadı, ama en büyük oğluyla yüz yüze görüştüm."

"Prens Heinrlch'le mi?"

"Neden ona prens diyorsunuz? Sekiz yaşındayken Aachen'de Alman kralı olarak taç giymedi mi?"

"Bu kral nasıl bir insan?"

"Diğer soylular gibi o da altını ve ziyneti seven bir adam, özellikle de bal rengi kehribarı. Yanımdaki tüm taşları satın almıştı. Ancak söylenene göre, altından bile daha fazla sevdiği genç kadınlar, ona bir servete mal oluyormuş."

"Siz de ona genç kızlar sattınız mı?" diye sordu Benedict büyük altından gülerek.

"Asla insan ticareti yapmam" diye karşılık verdi Samuel. "Dünyada bundan daha büyük bir zulüm olamaz. Bir köle pazarında bulundunuz mu hiç? Orada büyük aileleri bir muzhevengi gibi parçalayıp ayrı ayrı satıyorlar. Bunun en kötüsünü ise Dimyat'ta yaşamıştım."

Sonra da anlatmaya başladı:

"Haçlı ordusu Dimyat ovasına kamp kurmuştu. Bitmek bilmez kuşatma yüzünden kampta korkunç bir can sıkıntısı baş göstermişti. Hastalık ve başarısızlık savaşçıları canından bezdirmişti. Hristiyan müttefikler arasında kanlı şeref çatışmalarının başladığı anda, hiç beklenmedik bir şey gerçekteşti. Ems Nehri civarından gelen birkaç Fries savaşçısı, civardaki fellah köylerine düzenledikleri bir baskında birkaç kız kaçırmayı başarmışlardı.

Bu haber kampa yıldırım hızıyla yayılmıştı: Kızlar! Nerede? Herkes onları görmek istiyordu. Yüzlerce savaşçı akın akın kızların bulunduğu yere geldi. On dört, bilemedin on beş yaşlarında, sekiz kızdı kaçırılanlar. Çıplak ayakları, örgülü saçlarıyla, yolunu kaybetmiş çocuklar gibi birbirlerine sarılmışlardı. Büyük bir korkuyla kendilerini gözleriyle yiyen adamlara bakıyorlardı.

Sanki aç aslanların yem saati gibiydi. Fries savaşçılarının önderi Eğriboynuz Focko, çift ağızlı savaş baltasını havada sallayarak bağırdı: 'Ganimet, onu savaşarak ele geçirene aittir. Savaş yası bunu emreder. Kızlar bizimdir. Ama işimiz bittiği zaman onları adamlarımızdan satın alabilirsiniz.'

Samuel elinin tersiyle gözlerine dolan yaşları sildi: "Böylece kızlar kucaktan kucağa dolaştı. İşini bitiren adam, onları bir başkasına satıyordu. Gece yarısı olmadan kızların tümü ölmüştü. Ama ölü kız eti için bile para ödemeye hazır olanlar vardı. İnsanoğlu işte böyle bir canavardır!"

"Evet, savaş doymak nedir bilmez. Karşısına çıkan her şeyi silip süpürür" dedi Benedict. "Çok tecrübeli bir insansınız. Esas memleketiniz neresi?"

"Bir Yahudi'nin esas memleketi neresidir ki? Her yer ve hiçbir yer, göğün altındaki kuşlar gibi. Çektiğimiz acının ve büyüklüğümüzün sebebi de budur."

"Büyüklük mü?" diye sordu Benedict yanlış duymuş gibi.

"Talmud'un Berachot bölümünde şöyle der: Kudüs'teki tapınağın yıkıldığı gün, Tanrı ile İsrail arasında duran demir bir duvar da yıkıldı."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Benedict.

"Biz Yahudiler yaratılış itibarıyla göçebeyiz. Çöl, bizim yurdumuzdur. Dinimizin kökleri burada bulunur. Mısır'dan çıktıktan sonra bile pek çok kuşak çölde yaşamak zorunda kaldı."

"Kutsal Kitap kırk yıl diyor."

"Doğru, arba im şanim, bu kırk ya da pek çok yıl anlamına gelebilir. İsrail kabileleri büyük bir zaman diliminde bir halk oluşturacak şekilde kaynaştı. Hiçbir yere bağlı kalmadan, bir su kaynağından diğerine göç edip durdular. Evleri sökölüp takılabilir çadırlardan, kutsal eşyaları ise bir sandıktan ibaretti. Biz rüzgâr gibiyiz. Gücümüz, hareket yeteneğimizdir. Günün birinde -Yehova saklasın- kendi ülkesinde oturan yerleşik bir halk

olduğumuz takdirde, korkarım, seçilmiş kavim olma özelliği mizi yitireceğiz."

"Uzun tarihiniz boyunca zorlu günleriniz oldu" dedi Benedict, "buna rağmen bu günlere dek gelmeyi başardınız."

"Kavimler zayıf oldukları için değil, kendilerini olduklarından güçlü sandıkları için yok olurlar."

"Mantığınızı kullanmayı biliyorsunuz."

"Tanrı, cezalandırmak istediğine mantık verir" dedi Samuel. "Ama mantıktan daha önemlisi dünyaya gülümseyerek bakabilmektir. Yiddiş dilinde bir atasözü şöyle der: Birinde bir çıban varsa, üzerine koyacak soğanı yoktur. Soğan bulduğu zaman da çıban yok olmuştur. İnsan her şeye sahip olamaz. Benim durumum iyi. Oyuncuların, müzisyenlerin, fahişelerin, cellatların, çobanların ve çingenelerin, hem de Hristiyan olmalarına rağmen aşağılandıkları bir toplumda, biz Yahudiler para ve mal ticareti sayesinde kendimize önemli bir yer edindik. İmparatorlukta bizim dışımızda yapılan önemli bir ticaret yoktur."

"Buna rağmen din denilen karanlık örtü bizi birbirimizden ayırıyor."

"Bizi ayıran din değil" dedi Samuel. "Hristiyanlar ve Yahudiler farklı dünyalarda yaşıyor. Farklı takvimler kullanıyor, farklı diller konuşuyorlar. Çocukları farklı okullara gidiyor. Yahudilerin kendilerine mahsus kuyuları, hamamları, berberleri, fırınları ve koşer mezbahaları var. Ve tüm bunlar bir ve aynı şehrin içinde. Hristiyanların yedikleri yiyecekler Yahudilerde tiksinti uyandırıyor ve bunun aksi Hristiyanlar için de geçerli. Biri oruç tuttuğunda, diğeri bayram kutluyor. Birinin saygı gösterdiği, diğeri tarafından şeytanlaştırılıyor. Taraflar arasında kurulacak dürüst ilişkiler, ceza tehdidiyle engelleniyor. Yahudilerin gözünde Hristiyanlar o kadar pistir ki domuz eti yiyen o kâfirlerden birisi yanlarına yaklaştığında kendilerini dinlerinin emrettiği şekilde yıkanmak zorunda hissederler. Hristiyanlar ise Yahudi komşu-

larını kuyularını zehirlemekle ve kutsal emanetlere saygısızlık etmekle suçlarlar. Dünya bir tımarhaneden farksız. Yaşam ise bir düştten farklı bir şey değil." Sonra göz kırparak ekledi: "Ama lütfen sakın beni uyandırayım demeyin!"

Bir kavşakta iki dost olarak birbirlerinden ayrıldılar.

Samuel'in son sözleri şöyleydi: "Bir kız dans edemediği zaman, müzisyenleri iyi çalamamakla suçlar. Dünyanın bu halinden biz sorumluyuz."

Benedict ondan bir torba dolusu kehribar satın almıştı. Vakti gelince bunları prene yaklaşmakta kullanacaktı.

korunaklı salonlarında, henüz öğle omasına rağmen lambalar yanıyordu.

Dağın Yaşlısı gibi yürürken konuşmaktan hoşlanan Hazim, Orlando'yla beraber kalenin yeraltında kalan kısmına inmişti. Kayalara oyulmuş tüneller, karmaşık dehlizlerden ve geçitlerden oluşan bir labirent oluşturunuyordu.

"Alamut da yaradılışın pek çok eserinden farklı değil" dedi Hazim. "Görünür kabuğundan ziyade gizli kısmı önemli. Kalenin yaşam veren karnı, dağın içinde bulunuyor. Buradaki sarnıçlar ve serin besin depoları olmasa, konumu ne kadar iyi olursa olsun, kısa bir kuşatmadan sonra kale teslim olmak zorunda kalırdı. Aslına bakarsan gücümüzün kaynağı buradaki depoların ta kendisi."

Birlikte ilk bakışta bir yüzme havuzuna benzeyen bir odaya girmişlerdi. Zemindeki büyük bir çukurun içi, sıvı altınla doluydu.

"Bal" dedi Hazim.

Diğer odaların birkaçı ağzına dek pirinç doluydu. Duvarlar-

daki tahta raflarda kurutulmuş hurmalar ve fasulye bulunuyordu. Toprak testilerde yağ, tahta fiçilerde tuz, çuvallarda ise alar için saman vardı. Büyük miktarda silah ve kalenin kuşatılması durumunda kullanılacak katran da ilk bakışta göze çarpıyordu.

"Daha önce buna benzer bir şey görmüş müydün?"
"Hayır, asla" dedi Orlando büyük bir şaşkınlıkla. "Burası eşi benzeri bulunmayan bir dağ sıçanı yuvası."

"Birkaç yıl önce genç bir Deylemli buraya gizlice girmiş. Ceplerini hurmayla doldurduktan sonra, büyük havuza düşmüş. Orada da bal kavanozuna düşen bir sinek gibi ölmüş. Haftalar sonra bulunan cesedi, sanki yeni ölmüş gibi tazeydi. Tıpkı bir meyve şekerlemesini andırıyordu."

İçinde bulundukları büyük dehlizin sonuna gelmişlerdi. Önlerinde cami benzeri, kubbeli bir salon uzanıyordu. En yüksek noktasındaki bir delikten içeri gün ışığı süzülüyordu. Aydınlatıldığı yerde bulunan bir sunak taşının üzerinde, altın bir kitap parlıyordu. Orlando şaşkınlıktan olduğu yerde kalakalmıştı: "Bir tek kitap için ne muazzam bir mekân!"

"Kitap al-ibar, Işıldayan Timsaller Kitabı" dedi Hazim. Orlando ilk sayfayı açıp okumaya başladı: "Husam el-Sana."

Sonra birkaç sayfa daha açtı: "Altum Ben Kara."

"Husam el-Sana, Kızıl Aslan'ı öldürmüştü" diye anlatmaya başladı Hazim. "Altum Ben Kara ise Halep garnizonunun komutanını öldürmüştü. Burada hak dini uğruna kendilerini feda eden fedaîlerin isimlerini okuyabilirsin. Eşi benzeri olmayan, şehit kaniyle yazılmış bir kahramanlık destanı. Son sayfada ise son kayıt var: .Ali'nin ismi. Senin ismin de az kalsın ondan önce yer alacaktı."

"İsimlerin arkasındaki bu rakamlar ne anlama geliyor?"

"İslam takvimine göre şehit oldukları yıl. İşte burada: 513 Abu Tamin. İsmi kıyamete kadar ışılsın! Abbasî halifesi Mus-

tarşid'i öldürmüştü. O hainin işini ordusunun tam ortasında bitirmişti. Muhafızların kılıçları tarafından cennete gönderilmeden önce, onun kulaklarını kesmeye dahi fırsat bulmuştu."

"Burada yan yana sekiz isim yazılı" dedi Orlando hayretle. "Musul hakimi Aksungur Bursakî. 504 yılının dördüncü Cuma günü Büyük Camii'de namaz kılarken öldürüldü. Biz efendimizin kurbanlıklarıyız! diye bağırarak sekiz fedaî. Nubyalı muhafızlar tarafından korunan Musul hakiminin üzerine atıldı. On iki muhafız ve yedi fedaî oracıkta can verdi. En son ölen, aşırı kan kaybından dolayı Musul hakimiydi. Henüz on beş yaşında bir oğlan olan bir fedaî, bu kıyımdan sağ çıkmayı ve geri dönmeyi başardı. Söylenene göre, oğlunun görevini başarıyla tamamlamasından duyduğu sevinç nedeniyle annesi önce kınayla süslenmiş. Ancak onun geri dönen tek fedaî olduğunu duyunca, kendini ocağın küllerinin içine atmış ve vücudunun meyvesine lanetler yağdırmış."

"Hayatta kalmak utanç verici bir şey mi?" diye sordu Orlando. "Siz de aynı fikirde misiniz?"

"Hayatta kalan bir fedaî meyvesiz bir tarla, kanatsız bir kuş gibidir. Bir fedaî, bir savaşçı değildir. O. ölmek için öldürür. Ölüm onun için bir risk değil, cennete kavuşmak için bir anahattır. Asıl ulaşmak istediği kendi ölümüdür. Başka türlü olsaydı, düşmanlarımızı ortadan kaldırmak için hançer değil, adamlarımıza kaçıp kurtulma şansı tanıyabilecek zehirler veya oklar kullanırdık. Ölüm arayışımız, bizim güçlü olduğumuz noktadır. Düşmanlarımızın yüreğine hiçbir şey korkusuzluğumuz kadar büyük bir korku salamaz. Öldürülmek değil, mutlak ölümden duyulan korkudur rakiplerimizi felç eden. Bundan daha etkili bir başka silah olamaz."

"Alamut hiç kuşatıldı mı?"

"Sadece bir kez değil. İlki, kaleyi ele geçirişimizden sekiz yıl sonra. Sultan Melikşah, kaleyi Hasan Sabbah ve taraftarla-

rından kurtarma emri vermiş, bu işle de Emir Arslantaş"ı görevlendirmişti. Emir. bin kişilik bir orduyla Alamut'u kuşattı. Dağın Yaşlısı'nın elinde o zamanlar çok az sayıda savaşçı ve erzak bulunuyordu. Ayın ışıldamadığı karanlık bir gecede, iki yüz metre uzunluğunda deri bir halatın ucunda kendisini burçlardan aşağı sarkıttı ve civardaki dağ köylerinden adam toplamaya çalıştı. Kısa sürede üç yüz kişiyi saflarına katmayı ve onların yardımıyla sultanın ordusunu püskürtmeyi başardı. İki tarafın da büyük kayıpları vardı.

Ölüleri gördüğü zaman Quaim sağ kalanları etrafına topladı ve onlara şöyle dedi: 'Kim dünyayı bu kanlı kıyımdan sorumlu olan şeytandan kurtarmak ister? Onun ölümü, bu işi başaracak olan kahramana cennetin kapılarını açacaktır.'

İbni Tahir Arrani adında bir adam -ismi sonsuza dek şan ve şerefle dolsun!- fedailerin yolunda yürüyeceğinin işareti olarak elini kalbinin üzerine koydu.

Ramazın ayının 12. gününde, bir cuma günü, bir din talebesi kılığına girmiş olan İbni Tahir, Nehavend yakınlarındaki Sahna adlı bir yerde bulunan Nizam ül-Mülk'ü öldürdü.

İsmi, artık Adem gibi kitabın en başında yer alıyor."

Ağzından çıkan soru, Orlando'nun kendisini de şaşırtmıştı:

"Nizarîler, kendilerini feda edeceklerinin işareti olarak, ellerini daima yüreklerinin üzerine mi koyarlar?"

"Bunu sorman çok tuhaf dedi Hazim. "Quaim, hançeri Kelheim dükünün vücuduna kimin sokmak istediğini sorduğu zaman, sen de elini yüreğine koyup öne çıkmamış mıydın?"

"Ben mi?"

"Evet, sen. Ne yaptığını artık bilmiyor musun? Senin neyin var böyle?" dedi Hazim şaşkınlıkla.

"Bu yer, fedailerin altın kitabı... Kafamın karışmış olması çok mu şaşırtıcı?" diye yalan söyledi Orlando. "Lütfen bana biraz daha anlatır mısın?"

"Nizam ül-Mülk, fedaîlerin ilk kurbanıydı. Tüm silahların en görünmez olanıyla, hançerle icra edilen yepyeni bir savaş tekniği ortaya çıkmıştı. Ok veya zehir gibi, fedaîlere kaçma imkânı tanıyacak bir silahı asla kullanmadık. Sadece fedaîlik bir katile şehit olma imkânı tanır. Bizim işaretimiz, düşmanına iğnesini batırdığı zaman ölen arıdır.

Cezalandırmaya karar verdiğimiz bir kimse asla elimizden kurtulamaz: Prenslar, valiler, kadılar ve komutanlar. İsmailî öğretisine bağlı din bilginleri bile, bize karşı seslerini yükseltmeye cüret ettiklerinde kendi sonlarını hazırlamış olurlar. Mesela içlerinden biri hakkımızda şöyle bir fetva vermişti: Bir fedaînin kanını dökmek, yetmiş Bizans kâfirini öldürmekten daha hayırlı bir iştir. Onlar kuduz köpeklerden bile daha kirli, daha iğrençtir. Yeryüzünü bu pislikten temizlemek tüm müminlerin görevidir.

Bu vaazdan sonra adamın hançerlenmiş cesedini, boğazına bir köpek tasmaı takılı olarak buldular."

"Ya Alamut? Kalenin birden fazla kere kuşatıldığını söylemiştiniz!"

"Alamut'u hücumla ele geçirmek mümkün değil. Bu nedenle sultan -şeytan onu hadım etsin!- başka bir savaş tekniği kullanmaya karar verdi. Birbirini takip eden sekiz yıl boyunca birlikleri Rudbar'a ve diğer vadilere gelerek, köylerin ekinlerini tahrip etti. Erzakımız iyice azalınca da kalemizin etrafında kuşatma çemberi oluşturdular. Bizi taş ve yanar katran yağmuruna tuttular. Doğrusu durumumuz hiç de iç açıcı değildi. Zilhicce ayında güçlerimizin sonuna gelmiştik. Açlıktan bir deri bir kemik kalmıştık, kertenkele ve solucan yiyerek hayatta kalma-ya çalışıyorduk. Neyse ki -Allah'a şükürler olsun!- sultanın İsfahan'da öldüğü haberi geldi. Kaleyi kuşatmış olan birlikler kaçarcasına dağıldılar. Doğrusu tam vaktinde kurtulmuştuk. Bazıları sultanın fedaîlerden duyduğu korkudan dolayı öldüğünü

söylüyordu. Haremde bile demir bir zırhla dolaşıyormu-, Bunda pek de haksız sayılmazdı, çünkü kuşatma günlerinde bile fedaîlerimiz boş durmuyordu. İlk yılda İsfahan kadısı, İsmailîlerin baş düşmanı Ubeydullah el-Hatib'i öldürdüler. Kadı, isminin ölüm listemizde bulunduğunu biliyordu. Muhafızlarının sayısını üç katına çıkarmış ve ürkek bir yaban kedisi gibi yaşamaya başlamıştı - ancak boş yere. Hemedan Camii'nde cuma namazı kılarken bir fedaî tarafından öldürüldü.

Kısa bir zaman sonra, Ramazan bayramı tebriklerini kabul ederken Nişabur kadısı da cehenneme gönderildi.

Selçuklu valisi Abbas Davud, oldukça çetin bir cevizdi. Hakimiyet bölgesinde İsmailî kafataslarından kuleler inşa ettirmişti. Onu bertaraf etmek için insanlığın en eski hilesini kullandık."

"Peki neydi bu?" diye sordu Orlando.

"Habil'i kim öldürmüştü?"

"Kardeşi Kabil."

"Doğru söyledin: Onu öldüren, kardeşiydi. Biz de Abbas'ın en değerli yoldaşıyla, yani Sultan Sancar'la ittifak kurduk. Sancar, Bağdat'a yaptığı bir ziyaret esnasında Abbas'ı idam ettirdi. Kellesi de Horasan'a gönderildi. Bu iş bize bir servete mal oldu, ama doğrusu buna değdi." Hazim bir an için sustu ve alnında biriken ter damlalarını sildi.

"Sadece bir yıl sonra Sultan Sancar'ın veziri de bir suikasta kurban gitti. Adam Qua'im'in öfkesini üzerine çekmişti ve adının listemizde yazılı olduğunu biliyordu. Fedaîlerden duyduğu korku öylesine büyüktü ki hizmetkârlarının kendisine ancak çıplak yaklaşımlarına izin veriyordu. Günün birinde atına binmek isterken hayvan ürktü ve üzengiye tutan çıplak ahır uşağı yatıştırıcı bir tavırla aygırın boynunu okşamaya başladı. Bu arada hayvanın yelesine saklanmış olan hançeri ansızın çekti ve vezirin gırtlığına sapladı. Olaydan sonra uşağın sağ eli kesildi ve sonra da şehir meydanında boynu vuruldu. Bu delikanlı, annesine utanç veren oğlandan başkası değildi.

Başvezirin ahırda öldürülmesinden sonra Sultan Sancar etrafındaki muhafızların sayısını iki katına çıkarttı. Ancak adamlarımız sultanın kölelerinden birini satın almayı başardı. Bu adam gece Sancar uyurken kendisine verilen hançeri yastığının üzerinden yatağın tahtasına sapladı. Ertesi gün sultan uyanıp da ölümcül silahı boynunun hemen yanında fark edince, büyük bir ölüm korkusuna kapıldı. Ertesi gün ise Alamut'tan gönderilen bir haberci ona bir mesaj getirdi. Parşömenin üzerinde şu sözler yazılıydı: Senden hoşnut olmasaydık o hançer yastığına değil, boğazına saplanmış olurdu.

Sancar, bir yıl önce Alamut'u kuşatmış olmasına rağmen, bizimle bir anlaşma imzaladı. Halkın arasında Sancar'ın hayatını kurtarmak için Dağın Yaşlısı'na haraç ödediği söylentisi yayılmıştı. Bu elbette ki doğru değildi, ama yine de üstünlüğümüzü tüm dünyaya ispat ediyordu."

"Bir fedaînin kendini feda etmekten kaçınması, utanç verici bir davranış" dedi Orlando. "Peki neden beni sırra vakıf olanların arasına kabul ettiniz?"

"Bir baş bir baştır, bir el ise bir eldir. Başıyla bir tahtayı parçalamaya veya eliyle düşünmeye çalışan biri, başarısız olduğunda buna şaşırılmamalıdır. Sen bir fedaî değilsin; sen bir İhvan as-Safa'sın. Hakkında yanılmışız."

O gece Orlando uzun süre uyuyamadı.

Demek Adrian gönüllü olarak dükü öldürmek istemişti! Neden? Buna ne sebep olabilirdi?

Sonra, uykusunda diğer "kendisi'yle karşılaşınca, sorusunu tekrarladı. Adrian, ağabey rolü oynadığı zamanlarda olduğu gibi, sessizce elini onun omuzuna atmıştı. Bırak da ben yapayım! anlamına geliyordu bu hareket. Sen bu işten anlamazsın.

Orlando dört aydan bu yana Alamut'ta bulunuyordu. Ama Dağın Yaşlısı'yla şimdiye dek bir kez olsun karşılaşma fırsatı bulamamıştı.

Bazen gece yarısı birtakım adamlar geliyor ve ellerindeki palalarla kalenin büyük kapısına vuruyorlardı. Sonra da sert emirler vadinin sessizliğini bozuyordu. Kapının paslı menteşeleri gıcırıyor, taş döşeli sokaklarda nal sesleri yankılanıyordu.

Bu gece ziyaretçileri kim olabilirdi? Haberciler miydi? Yoksa fedaîler mi? Orlando boş yere konuşmaları dinlemeye çalışıyordu. Adamlar sessizce geçip gidiyordu. Sadece birkaç kere kulağına birkaç kelime gelmişti: Kasr el-Bahr, Deniz Sarayı... Kahfaz-Zulumat, Ölüm Tüneli... Bunların anlamı ne olabilirdi?

Bir defasında Cezayir Mağriblerinin bir heyeti gelmişti. Elçiler ve önderleri Burç el-Ahmar'da, şehrin diğer kısımlarından özenle ayrı tutulan Kırmızı Kule'de misafir ediliyorlardı. Heyetle bizzat Quaim görüşmüştü. Elçilerin ve sıradan kale sakinlerinin Tac el-Âlem'e girmeleri yasaktı. Sadece Hazim ve el-Hadi kuleye önceden haber vermeden girebilirlerdi. Bu nedenle Orlando görüşme sonrasında Hazim'in kendisine söylediklerine şaşırmıştı: "Quaim yarın yatsı namazından sonra seni bekliyor. Seni ona götürreceğim."

"Nasıl davranmalıyım?" diye sordu Orlando. "Dikkat etmem gereken kurallar var mı?"

"Amma da unutkansın!" diye güldü Hazim. "Her şeyi son kez yaptığın gibi yapsan yeter."

Orlando tam yüz on iki basamak saymıştı. Sonra çok sayıda kapısı bulunan bir ön odaya girdiler. Hazim duvardaki bir gongu çaldı. Birkaç nefes alış süresi bekledikten sonra, en az yirmi çift adım çapında, yarım daire biçiminde bir odaya girdiler. Düz kenardaki duvarda bir şömine yanıyordu. Önündeki divana bir adam kurulmuştu. Sırtını ateşe vermişti. Orlando ile Hazim'in lambaların aydınlığında bulunuyor olmalarına rağmen,

koyu gölgeler adamın yüzünü gizliyordu. Dağın Yaşlısı bir işaretle Hazim'e çıkmasını emretti, o da eğilerek selam verdi: "Allah'ın selamı ve bağışlayıcılığı üzerine olsun."

"Gel" dedi Quaim. Birlikte terasa çıktılar. Burçlardan aşağı duvarlar dimdik bir şekilde karanlık dipsizliğe uzanıyordu. Ay ışığı, vücutlarının keskin gölgeler oluşturmaya yetecek kadar parlaktı. Dağın Yaşlısı'nın zayıf yüzü, gecenin mat aydınlığında granitten yontulmuş gibi görünüyordu. Ya o gözlerdeki bakışlar! Orlando, yaşlı adamın büyüleyici bakışlarının etkisiyle ürperdiğini hissetti.

"Arapça'yı anadilin gibi konuşuyorsun."

"Öyle zaten. Annem Arapça konuşuyordu. Damarlarında Emevî kanı akıyordu."

"Seni buraya geri dönmeye yönelten, damarlarındaki kanın sesi miydi?"

"Muhammed'i Medine'ye gitmeye yönelten neydi? Tanrı'nın sesi mi, yoksa kanının sesi mi? Gerçekten de seçme şansına sahip miyiz? Kaderlerimiz önceden belirlenmemiş mi? Öyle olmasaydı Bavyera dükünün şövalyeleri, Korsika sahil haydutları veya Deylemli adamlar beni çoktan parça parça doğramış olurlardı. Denizin dalgaları beni neden yutmadı? Neden çölün veya vücudumun sıcaklığı beni yakıp kavurmadı? Bu soruların ancak tek bir sebebi olabilir: Allah böyle istedi. İşte bu yüzden buradayım."

"Başka bir sebep daha olamaz mı?" diye sordu Quaim. Durdaklarında alaycı bir gülümseme yavaşlıyordu. "Onu tekrar görmeyi istemez miydin?"

Orlando nasıl bir cevap vermesi gerektiğini kestiremiyordu.

"Buraya onun yüzünden geri dönmedin mi?"

"Hayır" dedi Orlando gerçeği söyleyerek.

"Ama onu tekrar görmek seni sevindirir, değil mi?"

"Evet" dedi Orlando. "Onu tekrar görmek beni sevindirir."

Birlikte sessizce yan yana yürüdüler. Sonra Dağın Yaşlısı ona döndü: "Ali'yi seviyordun, değil mi?"

"O benim arkadaşımdı."

"Onu gözlerinin önünde bir köpek gibi geberттіler. Başladığı işi sen bitir! İskenderiye'ye git ve o Mansur köpeğini cehenneme gönder! Tanrı, intikam bana aittir diyor."

Orlando, Aldebaran'daki evine nasıl geri döndüğünü hatırlayamıyordu. Hatıralarında sadece Quaim yaşıyordu. Gözlerindeki büyüleyici bakış diğer her şeyi silip yok etmişti. Ama buna karşın yaşlı adamın söylediği her kelimeyi hatırlıyordu. San ki hafızasına ayrı ayrı işlenmişlerdi. Bu adam nasıl bir insandı?

Emirlerini bir Peygamber kararlılığıyla veriyordu! Küçük bir çocukken sevgili Tanrı'sını böyle tasavvur ediyordu. Yoksa... bu şeytanın ta kendisi miydi?

Orlando gece rüyasında el-Mansur'u gördü.

Birlikte Hanifavadisinde ceylan avlıyorlardı.

"İlk atış sana ait" dedi Mansur.

Orlando okunu dostunun üzerine doğrulttu' ve ter içinde uyandı. Sonra birlikte damda yattıklarını gördü, leoparlar ayaklarının dibine uzanmıştı. Şarap, kan kırmızısıydı. Mansur ona masalını anlatıyordu: "Halife sözlerini bitirince bahçeye indi. Orada bir yabancı gördü.

'Sen kimsin?' diye sordu Harun ür-Reşid.

'Ben ölümüm.'

'Benden ne istiyorsun?'

Ve ölüm cevap verdi: 'Yarın sabah el-İskenderiye'de bir randevum var.'"

Sonraki gecelerde de korkunç kâbuslar Orlando'yu uykusunda rahatsız edip durdu. Mesele öldürmek değildi. Bir düşmanı öldürmek kolaydı. Hatta mertçe bir dövüşte rakibi mağlup etmek, heyecan ve onur veren bir zaferdi. Ama insan ken-

dişine dostluk gösteren, kendisini ağırlayan, aklından kötü bir şey geçirmeyen birini nasıl hançerleyebilirdi? Bu düşünce Orlando'nun tüylerini diken diken ediyordu.

Ve buna rağmen... emri yerine getirecekti.

Buradabir göreviyerine getirmek için bulunuyordu.

O ve diğer gecelerde şu sorunun cevabını buldu: Adrian nasıl olup da hançerini hiçbir şeyden haberi olmayan bir yabancığı öldürmekte kullanmıştı?

K

Mmahkaha sesleri Benedict'i uyandırdı. İnsanlar bir panayırda olduğu gibi gülüşüyor ve eğleniyordu. Benedict pencereden aşağı baktı. Bu da neydi böyle? Rüya mı görüyordu? Gözlerini ovuşturarak uyanmaya çalıştı. Ancak aşağıdaki kıyamet sahnesinde bir değişiklik olmamıştı: Genç ve yaşlı, erkek ve kadın, büyük bir kalabalık, neredeyse tümüyle çıplak bir şekilde bekleyiyordu. Bu ne anlama geliyordu?

Benedict hızla giyindi ve merdivenlerden aşağı indi. Kapıda şişman bir kadının çıplak kalçalarını okşayan hancıyla karşılaştı. "Ne müthiş bir lezzet dağı!"

"Çek şu ellerini" dedi kadın gülerek. "Kendi kıcını elle!"

"Aman Tanrım!" diye kekeledi Benedict. "Bu da nesi?"

"Hamam borusu çalındı. Sıcak suyla yıkanmak istiyorsanız acele edin. Pantolonunuzu, gömleğinizi ve ayakkabılarınızı burada bırakırsanız iyi edersiniz. Her yer hırsızlarla dolu. Onlardan geriye kalanlara da pazarcı karıların aç bitleri yerleşir. İki çizmeyle ve bir bitle hamamagidenler, genellikle yalın ayak ve o kan emicilerin bir ordusuyla geri dönüyor."

Gögüslerini ve karınlarını örten deri bir önlük dışında tümüyle çıplak olan bir grup delikanlı önlerinden geçti. Yağlı-siyah önlük bağcıklarının arkasından görünen sırtları ve kalçaları kar beyazlığındaydı.

"Bunlar Sankt Jakob taş işçileri" dedi hancı. "Üzerlerine ya pışan tozdan kurtulmaları için şehir meclisinden her cuma gününü hamam parası alırlar. Gırtlaklarından tozdan ise meyhanemde kurtuluyorlar."

"Bu insanların hepsinin yıkanacağını mı söylüyorsunuz?" diye sordu Benedict şaşkınlıkla.

"Sadece yıkanmaya değil, hamamda banyo yapmaya gidiyorlar."

"Bu ikisi aynı şey değil mi?"

"Pek sayılmaz. Yıkanmak, diğer temizlik kuralları gibi sıkıcı bir zorunluluktur. Banyo yapmak ise cennetten kopup gelen bir eğlencedir."

Günlerden beri yıkanmamış olan Benedict, doğuştan meraklı biri olmanın da etkisiyle, bu insanlarla beraber hamama gitmeye karar verdi.

Hamam adı verilen ahşap bina, içten bir çiftliğin ön avlusunu andırıyordu. Yüksek tavanlı, yarı karanlık bir salonda ürkek koyunlar gibi yan yana dizilmiş tahta tekneler göze çarpıyordu. İçlerinde ise kiminde bir, kiminde iki erkek veya kadın oturuyordu. Kimi genç, kimi ihtiyar, kimi güzel, kimi çirkin, kimi yağlı ve şişman, kimi düzgün hatlara sahipti, ama istisnasız hepsi çırılçıplaktı. Bir kısmı gerçekten de yıkanmaya çalışırken, büyük bir çoğunluğu yanlarında getirdikleri yiyecekleri yemekle meşguldü. Taş kupaların içinde köpüklü bira vardı. Her taraf domuz pastırması, turp ve tütsülenmiş balık kokuyordu. İnsanlar birbirleriyle konuşuyor, gülüşüyor, kahkahalar atıyor, bağırıp çağırıyordu. Salonun yarı yüksekliğinde bulunan bir balkona tünemiş olan üç müzisyen, çalgılarını tıngırdatmaya çalışıyordu. Çocuklar ve hamama verecek parası olmayanlar, aşağıdaki sahneyi seyretmek üzere onların etrafına toplanmıştı.

Hamamda çalışan kızlardan biri boş bir tekneye iki deri kova sıcak, üç kova soğuk su döktü. Benedict elbiselerini çıkarttı

ve suya girerken erkeklerin birçoğunun organlarının sertleşmiş olduğunu fark etti. Çıplaklık, onları tahrik etmiş olmalıydı. Bal-kondaki seyirciler ve kadınlar bundan pek hoşlanmıştı; çığlıklar atarak gözlerini kapatıyor, ama bir yandan da kızarmış yanak-larla kıyaslamalar yapıyorlardı.

Sıcak sudan yükselen buharın elverdiği ölçüde Benedict de etrafını incelemeye çalışıyordu. Yanındaki teknede sıska bir ih-tiyar yıkaniyordu. Soğuğun sebep olduğu şişliklerle dolu ayak-larını, teknenin iki yanından sarkıtmıştı. Diğer yandaki teknede ise sakallı bir adam, vücudu korkutucu bir beyazlığa sahip olan bir kadınla oynaşıyordu. Kadın Benedict'e yeni kesilmiş, bağır-sakları ve işkembesi dışarı sarkmış bir domuzu hatırlatmıştı. Zaten bütün bu çıplak insanlarda domuzu andıran bir şeyler vardı: vücutlarındaki açık sarı kıllar, domuz yağını andıran bembeyaz tenleri. Hatta erkeklerin organları bile Benedict'e domuz kuyruklarını hatırlatıyordu. Tiksintiyle gözlerini kapadı ve başını çevirdi.

Ne kadar itici bir manzaraydı bu böyle! Çıplaklığın o gizemli çekiciliğinden eser bile yoktu. Bir Hristiyan nasıl olur da böyle iğrenç bir sahne karşısında bile baştan çıkabilirdi, bunu bir türlü anlayamıyordu.

Tüm bu kollar ve bacaklar, karınlar ve kıçlar, damla hastalı-ğı, yaşlılık ve romatizma yüzünden şeklini kaybetmiş, yaralar, bit ısırıkları ve sivilcelerle dolu vücutlar, pahalı kumaşların al-tında mutlaka şimdikinden çok daha güzel görünürdü. Neyse ki buhar ve duman ayrıntıları görmeye izin vermiyor, diye ge-çirdi aklından Benedict. Parlak gün ışığında bu insanların me-zarlarından fırlayan hortlaklara benzeyeceklerinden hiç kuşkusu yoktu.

Benedict tekrar gözlerini açarak etrafına bakındı. Sadece bir kol uzaklığı mesafede, hamamcı kızlardan biri bir kadının sırtı-na şişe çekiyordu. Camın altındaki leş yeşili, kabarmış deri, uzun süre bekleyip buruşmuş bir elmayı anımsatıyordu.

Benedict ayaklarını fırçalamakla meşgulken, yıkanan **İnsan**ların şamatası, bataklıkta vıraklayan kurbağaların leyleği görünce susuvmeleri gibi aniden kesildi.

Ancak bu suskunlukta, fırtına öncesi sessizliği hatırlatan tehlikeli bir şeyler vardı. Sebep, buraya kesinlikle ait değilmiş gibi görünen bir kızdı. Uzun bacakları, olağanüstü düzgün hatlarıyla, gerçek bir güzellikti. Lacivert-siyah saçlarının altındaki teni, bir ceylanı hatırlatıyordu. Teknesinin içinde çırlıçıplak ayakta duruyor, göğüslerine ve karnına su döküyor, baldırlarını, kaba etlerini ve sırtını ovalayarak yıkıyordu. Sanki kendi odasında yapayalnızmış gibi rahattı, ardına kadar açılmış gözlerle kendisine bakan insanlara zerre kadar önem vermiyordu.

Aman Tanrım! Ne müthiş bir kadın! diye geçirdi içinden Benedict. Bu ya henüz bir çocuk, ya da bir cadı olmalı!

Kız ona bir yerlerden tanıdık gelmişti. Bu yüzü daha önce nerede görmüştü acaba?

Şaşkınlık, haset, düşmanlık dolu bakışlar kızın üzerine dikilmişti. Ansızın bir ses duyuldu: "Bu kaltağın burada ne işi var? Onu dışarı atın!" "Evet, onu dışarı atın!" diye bağırdı birkaç kadın daha. Genç kız şaşkınlıkla başını kaldırdı. Beni mi kastediyorsunuz? diye soruyordu gözleri.

Bir adam kızın üzerine bir avuç fındık fırlattı. Benedict elleleriyle yüzünü korumaya çalıştı. Sırtına bir sandaletin çarptığını hissetti. Tahta bir tabure başını sıyrarak, kızın bacağına çarptı. Benedict dışarı fırladı, tekneyi ters çevirdi ve bir kalkan gibi başının üzerine kaldırdı. Genç kız da onun koruyucu çatısının altına sığındı. Birlikte bir kaplumbağa gibi kalabalığın elinden kurtulmaya çalıştılar. Hamamdaki insanların gülmekten neredeyse göbekleri çatlayacaktı.

Salonun yanındaki küçük odada telaşla giyindiler ve arka kapıdan dışarı fırladılar. Nefes nefese sokağa çıktıklarında, ölümden son anda kurtulmuş iki suç ortağı edasıyla birbirlerine baktılar.

"Bunu benim için neden yaptınız?" diye sordu kız ona iri çocuk gözleriyle.

"Ne yaptım?"

"Beni korudunuz."

"Ben kendimi kurtarmaya çalıştım."

"İnsanlar o öteberiyi bana fırlatıyordu."

"Ama bana da isabet ediyorlardı."

"Üzgünüm" dedi kız. Sesinden gerçekten üzgün olduğu anlaşılıyordu.

Yağmur yağdığını ancak şimdi fark etmişlerdi.

"Burada kalamayız" dedi Benedict.

"Tabakçıların mahallesinde bir meyhane biliyorum. Paranız var mı?"

"İkimize fazlasıyla yeter."

"Gelin, gidelim."

Kız Benedict'in elini tuttu ve koşmaya başladı.

"Altın Çıngırak" adlı meyhane, karanlık bir delikten başka bir yer değildi. Tavanı o kadar alçaktı ki Benedict boş bulunarak alnını kapı sövesine çarptı.

Dizlerinin birbirine değmesine neden olan küçük bir masada sıcak sosis yiyip ve bira içerken, konuşmaya başladılar.

"Bana Magdalena derler. Ya sizin adınız nedir, efendim?"

"Bana efendim deme. Adım Benedict."

"Hoşuma gidiyorsun" diye güldü kız. "Dürüst bir yüzün ve güzel ellerin var."

Kız Benedict'in sağ elini kavradı ve avucunu kitap okuyan birinin ciddiyetiyle incelemeye başladı.

"Yaşam çizgilerimde ne görüyorsun?" diye güldü Benedict. "Söyle haydi! Beni meraklan kıvrandırma."

"Yavaş, acele etme! Bu kader çizgilerinin şekillenmesi tam otuz iki yıl sürmüş. Yaşam nehri tarafından açılmış ne müthiş bir mecra!"

"Otuz iki yıl mı? Vay canına, yaşıma nereden biliyorsun?" diye bağırdı Benedict şaşkınlıkla.

"Lütfen sözümü kesme. Dikkatimi toparlamam gerekiyor."

Magdalena güzel alnını kırıştırdı. Görünüşe göre hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Benedict.

"Tuhaf! Bir tarikat üyesinin ellerine sahipsin."

"Ben bir tarikat üyesiyim" diye ağzından kaçırdı Benedict.

"Sen mi? Bir keşiş mi? Nasıl olur? Senin gibi birinin hamam-da ne işi var? Manastırdan mı kaçtın?"

"Ben bir Tapınakçı'yım."

"Bir Tapınakçı mı? Bir şövalye!"

Magdalena, eteğini çıplak dizlerinin üzerine çekti.

"Ben bir münzevi değilim. Tarikatın emriyle yolculuk edip duruyorum, bu nedenle azizlerden ziyade göçebelere ait olduğumu söylemek daha doğru olur. Neyse, sen devam et! Elimde başka ne görüyorsun?"

"Sana acele etme demiştim!"

Kız onun elini kendine doğru çekti ve sanki kıyaslamak istercesine sol avucunu açtı.

"Yolunun bir kısmını birlikte yürüyeceğiz, sadece kaderin istediği kadarını. Bu yolda ışık ve karanlık, başarı ve..."

"Ve?.."

"Ve ölüm görüyorum. Ama ölüm her yerde değil midir?"

Magdalena yüksek sesle güldü ve Benedict ona bir kupa bira daha ısmarladı. Kız içkisini içerken de dikkatle ona baktı: Onu nereden tanıyorum? Onunla daha önce de karşılaşmıştım, ama nerede?

"Keyfine bak. Bol bol ye ve iç. Bu arada biraz da bana kendinden söz et."

M

M w magdalena biradan bir yudum aldı ve anlatmaya başladı:

"Beş kişiydik. Üç erkek ve iki kadından oluşan bir avuç çingene. Yaşlı Afra. meraklıların avuçlarından kismetlerini okuyordu. Oğlanlara yatakta ve kumarda başarı, kadınlara ise bol çocuk ve sonsuz yaşam vaat ediyordu. İçlerinde en gençleri olan ben tamburine vuruyor, Tarantella dansı yapıyor ve şapkamla bozuklukları topluyordum. İnan bana, kimse çiftçiler kadar cimri olamaz. Paralarına reçele konmuş sinekler gibi yapışıyorlar.

Erkekler ise çıplak elleriyle demir çubukları büküyor, kılıç yutuyor, ağızlarından ateş püskürtüyor ve yarı çıplak vücutlarıyla birbirlerinin omuzlarına çıkıyorlardı.

Günlerden beri yağmur yağıyordu. Para keselerimiz ve midederimiz, hasat edilmiş tarlalar kadar boştu. Orman kenarlarında yetişen eğreltiotlarının arasında yatıp kalkıyor, karnımızı kuşburnu, yaban mersini ve yenilebilir köklerle doyurmaya çalışıyorduk. Erkekler tavşan veya keklik yakalayabilmek için tuzaklar kurmuşlardı. Akşam geri döndükleri zaman, yanlarında sadece bir kirpi getirmişlerdi. Beş aç karın için bir kirpi! Onu kille sıvayıp korların arasına yerleştirdiler. Bir müddet sonra, dış kabuğu bir tuğla kadar sertleşmişti. Dikenleri de kilin içinde kalmıştı. Bir kişiye bile yetmeyecek miktardaki eti, açlığımızı daha da körüklemişti.

Erkekler bize hemen yakındaki bir tepenin ardında bulunan bir çiftlikten söz ettiler. Kulübenin hemen yanında bir tütsüleme ocağı bulunuyormuş. Burası evden ziyade bir bacası ve iki havalandırma deliği bulunan bir kuleyi andırıyormuş. Ancak hem baca, hem de hava delikleri dört ayaklı hırsızların ulaşamayacağı kadar yüksekte, iki bacaklı hırsızların sığamayacağı kadar darmış. Adam isimli liderimiz şöyle dedi: 'Şayet biz erkekler vücutlarımızla bir kule oluşturursak, Magdalena da havalandırma deliğinden içeri girmeyi başarabilir.'

Aysız gecenin karanlığında çiftliğe ulaştık. Erkekler kule oluşturdular ve beni yukarı çektiler. Belime keten bir halat bağ-

lamışlardı. Ama duvardaki delik çok dardı. 'Elbiselerini çıkırtı dedi Adam. Önce başımı, sonra da vücudumu delikten içeri sokmaya çalıştım. İçerisi zifirî karanlıktı. Ama burnuma öyle müthiş bir koku geliyordu ki bir anda tüm korkumu unuttuverdim. Jambonlar tavandan aşağı bir sütannenin dolgun memeleri gibi sallanıyordu. Yağlı salamlar çıplak tenime değiyordu. Mutluydum. Karnımı bir an önce doyurma hırsıyla ürperdim. Sosisler, dişlerimle yakalayabileceğim kadar yüzüme yakındı. Onların arasında sallanıyordum. Bir sansar süratiyle yağlı etlerden büyük lokmaları mideye indirmeye başladım. Jambonun asılı olduğu ipi koparıp, belimdeki halata bağladım. Bir dizi kaz ciğeri ezmesini boynuma doladım, tütsülenmiş et parçasını bacıklarımın arasına kısırdım... Tam bu anda dışarıdan bağırışmalar, köpek havlamaları, küfürler, öfkeli sesler yükseldi. İp gevşedi ve aşağı düştüm. Bir kapı ardına dek açıldı. Meşalelerin parlak ışığında yüzümü ellerimle örtüp öylece bekledim. Erkek sesleri geliyordu kulağıma: 'Köpekleri tutun! Bir kız! Aman Tanrım! Bu kızı ne yapacağız?' Sonra hep birlikte güldüler. Çıplak bir kızla ne yapılabilirdi ki?

Üç kişiydiler. Bana defalarca tecavüz ettiler.

Bunu kaç kere yaptıklarını sayamadım. Canımı yakıyorlardı. Bayılmışım; kendime geldiğimde üzerimde kaba bir gömlek vardı ve pis bir saman yığınının üzerinde yatıyordum. Parmaklıklı bir pencereden içeri gün ışığı düşüyordu. Hemen aynı gün köy muhtarının karşısına çıkartıldım.

'Neyle suçlandığını biliyorsun, değil mi?' diye-sordu bana.

'Biliyorum.'

'Suçunu kabul ediyor musun?'

'Nasıl inkâr edebilirim ki?'

'Neyse, en azından bunu yapmaya kalkışmadı' dedi kâtip.

'İşkence derdinden kurtulduk.'

'Hırsızlık ağır bir suçtur' dedi muhtar. 'Hırsızlar asılarak öl-

dürölür. Yasa böyle diyor. Ama sen bir kadınsın. Kadın eti da-
rağacında sallanmaya lâyık değildir. Yarın sabah, çanın son kez
çalınmasıyla birlikte seni suda boğacağız. Rahibi çağırın da son
dini vecibelerini yerine getirebilsin.'

'Bunu yapamazsınız!' diye bağırdım. 'O etten yediğim doğ-
ru. Kamım açtı. amayaptığının bedelini kendi etimle ödedim.'

'Ne yaptın?' diye sordu muhtar.

'Bana tecavüz ettiler, üçü birden.'

'Sen de buna bedel ödemek diyorsun!' diye güldü muhtar.
'Şehirdeki fahişelerin bir kere tohum boşaltma için kaç para al-
dıklarını biliyor musun? Bir bakır kuruş. Peki yağlı bir jambonun
kaç para olduğuna dair bir fikrin var mı? Hesabı ödeyebilmen
için daha haftalar boyu çalışmangerekirdi.'

Gün doğumundan önce beni teşhir arabasına bindirdiler. Bir
eşek tarafından çekiliyordu. Etrafımızda büyük bir kalabalık
toplanmıştı. Gülüşler ve alaylar arasında beni nehre götürüyor-
lardı.

Cellat, nehrin kıyısında bekliyordu. Kan kırmızısı bir maske-
nin arkasına sakladığı yüzüyle, gerçek bir şeytanı andırıyordu.
Maskedeki ince deliklerden görünen gözleri, bana korkunç ba-
kışlar fırlatıyordu. Elinde bir halat vardı. Son duamı etmek üze-
re yere diz çöktüm ve ölümü beklemeye başladım.

'Beni dinleyin!' diye bağırdı hemen yanımda bir erkek sesi.
'Beni dinleyin!' Gözlerimi açtım. Cellat maskesini indirmişti. Çi-
çek bozuğu yüzü bembeyazdı. Saçları usturaya vurulmuştu.
'Beni dinleyin! Geleneğe göre bir cellat ölümüne mahkûm edil-
miş bir bakireyle evlenme hakkına sahiptir. Bakire bu teklifi ka-
bul ederse, hakkında verilen hüküm geçersiz kılınır.'

'Seni kim ister ki?' diye bağırdı cırtlak sesli bir kadın. 'Se-
ninle evleneceğime ölümün kollarına atılırim daha iyi! Nehrin
suyu bile senin yatağından daha sıcaktır.'

Kalabalık kahkahalarla gülüyordu.

'Beni koca olarak kabul ediyor musun?' diye sordu cellat.
Gözlerimi nehrin, halatın ve çuvalın üzerinde gezdirdim.
Çocukken bir keresinde kedi yavrularının boğulmasını seyretmiştim. Ölüm dehşet verici bir zaman sonrasında gerçekleşiyordu. Hayatta kalma arzumu cevap verdi: Evet.
'Daha yüksek, hırsız karı, seni duyamıyoruz!' diye bağırdı kalabalık.
'Evet' diye bağırdım, 'yaşamak istiyorum.'
'Çok yaşa celladın gelini!'
'Onu celladın yatağına götürün!'"

"Şimdi seninle nerede karşılaşmış olduğumu biliyorum" dedi Benedict.
"Sen de mi oradaydın? Tanrım! Avucunda okuduklarımız doğruymuş. Kader çizgilerimiz bir arabanın iki tekerleğinin bıraktığı izler gibi yan yana ilerliyor."
"Bana yardım eder misin?" diye sordu Benedict.
"Sana yardım etmek zorundayım."
"Hizmetine ihtiyacım var ve bunun karşılığını bol bol öderim. Bağlı bulunduğum tarikatın fakir olmadığını biliyorsun."
"Benden ne istiyorsunuz?" Magdalena'nın gözleri parlıyordu.
Benedict etrafına bakındı. Kimse kendilerini dinlemiyordu. Diğer masalardaki müşteriler gürültüyle kendi işlerine bakıyorlardı.
"Özel bir bilgiye ilgi duyuyorum."
"Casusluk gibi mi?"
"Öyle denebilir."
"Neden ben?"
"Güzelsin, insanı baştan çıkartacak kadar güzelsin. Seni puris naturalibus inceleyebilirler fırsatını buldum."
"Nasıl inceleyebilirle?.."
Benedict bu soruyu duymazlıktan geldi.
"Sen tam benim ihtiyaç duyduğum türden bir yemsin."

"Kim için?" diye sordu Magdalena.

"Prens Heinrich."

"Yani... İmparator Friedrich'in oğlu mu?"

"Doğru bildin."

"Ben ve Prens Heinrich" dedi Magdalena. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirmişti. "Bu nasıl olacak? Prens'in çevresinden fazla tanıdığım yok..."

"Plerumque gratae principibus vices."

"Ne dediniz?"

"Değişiklikler prensler için daima hoş birer sürprizdir."

D

Mmamazan ayının sonunda Orlando tekrar Tac el-Âlem'e çağrıldı. Sırtlarını ateşe vermiş olan son gerçeğin on iki bilgesi onu bekliyordu. Tahtadan yontulmuş benzer kıpırtısız gözlerle bir süre onu süzdüler. Orlando alevlerin ışığında bekliyordu. İçinde tuhaf, pek hoş olmayan bir his belirmişti.

"Önemli bir görev vermek için seni buraya çağırdık" dedi Hazim. "Elçimiz olarak Akkâ'ya gidecek ve Tapınakçıların Kudüs'teki Büyük Üstad'ını ziyaret edeceksin. Bu adam, bildiğin gibi, tarikatın doğu dünyasındaki en yüksek otoritesini temsil ediyor. Yaz mevsimini daima Krak des Chevaliers Kalesi'nde geçirir. Ona bir mesaj götüreceksin ve büyükçe bir meblağ para teslim alacaksın. Bu arada bir müddet kale duvarlarının içinde kalman gerekecek. Onların dilini konuşabiliyor, alışkanlıklarını tanıyor, daha da önemlisi, nasıl düşündüklerini biliyorsun. Orada olup biten her şeyi bilmek istiyoruz.

Kafanda soru işaretleri var mı? Seni orada birisinin tanıma tehlikesi mevcut mu?"

"Bu kalede beni tanıyan birinin bulunması pek küçük bir ihtimal. Öyle olsa bile, beni bir başkasıyla karıştırdığını sanacaktır. Sakalsızım, saçlarım uzun ve Arap elbiseleri giyiyorum."

"Göreve hazır mısınız?"

"Hazırım."

"Yarın güneş doğarken yola çıkacağız."

Orlando odadan ayrıldıktan sonra yan kapılardan biri açıldı ve Quaim içeri girdi. "Bu görev çok önemli" dedi bilgelere. "Onu gözden kaçırmayın. Hakkında yanıldıysam, ölecek. Bu ateş sınavını başardığı takdirde, onunla büyük işler yapacağım."

Hazim'e ise şöyle dedi: "Sen de onunla gideceksin. Bizim dilimizi ve batılların dilini çok iyi konuşan, damarlarında Arap kanı akan, bana bir fedaî kadar bağlı olan, talihi şimdiye dek daima yaver giden bir Tapınak Şövalyesi. Üstüne üstlük Peygamber mührüne de sahip. Böyle bir adamın neler başarabileceğini, Kudüs'ü tek bir kılıç darbesine gerek kalmadan fethe-den İmparator Friedrich örneğinde görebiliriz."

Yedi atlıydılar: Orlando, Hazim ve beş Nizarî. Alamut'un büyük kapısından çıkıp atlarını aşağıya doğru sürmeye başladıkları zaman, üzerlerindeki bembeyaz elbiseler ve kırmızı kuşaklarla heybetli bir görünüm sergiliyorlardı. Gümüş kakmalı hançerleri ışıltılıydı. Altlarındaki siyah aygırlar, elbiselerinin güneşte daha da parlamasına neden oluyordu. Küçük birliğin sonundaki iki eşeğin sırtına insanlar ve hayvanlar için erzak, değiştirmek için çamaşır, konuk armağanları ve üç haftalık bir yolculuk boyunca ihtiyaç duyulabilecek her şey yüklenmişti. Orlando'nun eyer çantasında, Kudüs Büyük Üstad'ına verilecek mesaj bulunuyordu. En önemli yükleri ise ışık ve hava geçiren bir sepette bulunuyordu: Üç posta güvercini.

"Onlara dikkat edin" demişti Zayide vedalaşırken. "En azından biri yolculuğa dayanmalı."

Mezopotamya vadisine kadar sarp dağların arasında at sürdüler.

Eyerlerinin üzerinde geçirdikleri saatler, Hazim'in sayesinde yıldırım hızıyla ilerliyordu. Tüm iyi öğretmenler gibi talebelerinin ilgisini uyandırmayı çok iyi başarıyordu.

Yolculuğun daha ilk gününde şu soruyu ortaya atmıştı: "Bir ayna, karşısına konulan cisimlerin sağ taraflarını sol, sol taraflarını da sağ olarak yansıtır. Peki neden yukarısını aşağı, aşağısını da yukarı olarak yansıtmaz? Kenarları eşit uzunlukta olan kare şeklinde bir ayna düşünün. Sol ve sağ kenarlar, aşağı ve yukarı kenarlardan hiçbir şekilde farklı değil. Ayna karşısındaki vücudun sağ tarafını soluyla değiştirir, ama neden başla ayakların yerlerini değiştirmez? Aynayı istediğin gibi çevir, yine de sadece sol ile sağ birbirine dönüştürür. Aynanın önüne yatar vaziyette uzanın. Baş sol tarafta, ayaklar da sağ tarafta olsun. Ne olur? Ayna beklenildiği gibi yüzü ayaklarla, ayakları da yüzle değiştirir mi? Hayır, sağın yukarıda ve solun aşağıda bulunmasına rağmen, yine de vücudun sol tarafını sağa, sağ tarafını da sola dönüştürür. Ayna neden cisimleri döndürmek, ama asla baş aşağı çevirmemek gibi tuhaf bir saplantıya sahiptir?"

Hazim öğle namazından sonra Orlando'ya ve diğer Nizarîlere farklı bir soru yöneltti: "Allah'ın kudreti sonsuz mudur?"

"Allah'ın sonsuz kudretinden nasıl şüphe edebilirsin?" diye öfkeyle karışık bir şaşkınlıkla karşılık verdi Nizarîler. Hazim ise sorusuna devam etti:

"Allah'ın sonsuz kudrete sahip olduğunu kabul edersek, gerçekleştiremeyeceği hiçbir şeyin olmadığını da kabul etmiş oluruz. Öyle değil mi?"

"Şüphesiz öyle."

"O halde Allah hiç kimsenin, hatta kendisinin de kaldıramayacağı ağırlıkta bir taş yaratabilir. Peki kendisi de bu taşı kaldıramazsa, sonsuz kudreti nerede kaldı?"

Arada sırada çözümlerine tümünün katıldığı bulmacalar ve aritmetik işlemleri de soruyordu:

"Bir emirin on bir soylu atı vardı. Ölüm döşeğinde tek oğlu na atların yarısını, en sevdiği karısına dörtte birini, yaşlı hizmetkârına da altıda birini bıraktığını söyledi.

Sonra son nefesini verdi, ancak mirası paylaştırmayı kimse başaramıyordu." .

"Zaten olacak iş değil" diye güldü Orlando. "Atları parçalamak gerekir..."

"Varisler de senin gibi düşünüyordu. Bir bilgeye akıl danışmaya karar verdiler. Bilge, kendi atını da diğer on bir ata dahil etti. Artık on iki hayvan vardı. On ikinin yarısı altı eder. Bunları emirin oğlu aldr. On ikinin dörtte biri üç eder. Bunları en sevdiği karısı aldı. On ikinin altıda biri olan iki atı da yaşlı hizmetkâr aldı. Altı ve üç ve iki, on bir eder. Avluda on iki at bulunuyordu. Geriye bir at kalmıştı, o da bilgenin kendi atıydı. Bilge atına bindi ve uzaklaşıp gitti."

Sekiz günlük bir yolculuktan sonra Diyala Nehri'ne ulaştılar.

R

MJağdat! Ne muhteşem bir şehir!

Şehre ova tarafından yaklaşan atlılar, uzaktan bakınca, üzerinde sarayların ve camilerin altın kubbelerinin birer hilal gibi parladığı sonsuz bir okyanusla karşı karşıya olduklarını sanmışlardı. Kuleler ve minareler, gemi direklerinden oluşan bir orman ya da bir ordu dolusu askerin mızrağı gibi göğe yükseliyordu. Şehrin devasa surlarının önüne geldiklerinde, Orlando kendisini bir karınca kadar küçük **hissetti**.

"Burada tam otuz bin cami var" dedi Hazim. "On sekiz medresenin ve sayısız mektebrh kapıları herkese açık. Bağdat kütüphanelerinde, dünyanın diğer tüm kütüphanelerinin topla-

mından daha fazla kitap bulunuyor. Yolların tümü taş kaplı ve günde iki kere suyla yıkanıp temizleniyorlar. Çöplerin toplanması ve yer altı kanalizasyon sistemi sayesinde şehir daima pırıl pırıl."

Akşamın geç saatlerinde büyük Dicle Kapısından içeri girdiklerinde, şehrin sokaklarını aydınlatan binlerce ve binlerce yağ lambası yavaş yavaş yakılmaya başlanıyordu. Müezzinler minarelerin tümünden aynı anda akşam ezanını okuyordu. Allah'a duyulan imanın sesleri göğe yükseliyordu.

Alamut elçilerinin kalacağı yer şehrin doğu yakasında. Halife Camii'nin yakınlarında bulunuyordu. Deylemli bir pirinç tacirine ait olan bu ev, yolculuk eden tüm Nizarîlerin konaklamasına tahsis edilmişti. Oraya doğru giderken, yolda masallardakine benzer bir tören alayıyla karşılaştılar. İki beyaz deve tarafından taşınan kubbeli bir tahtirevanın içinde, alnına altın bir süs takmış olan peçeli bir kadın oturuyordu. Aynı şekilde develere binmiş olan bir grup silahlı muhafız, önden ona yol açıyordu. Arkadan da elbiseleri ve alınlarına taktıkları renkli şeritler rüzgârda uçuşan zarif kız hizmetkârlar geliyordu.

"Prenses Masudi" dedi etrafta duran adamlar. "Allah ona ebedî mutluluk ve güzellik bahşetsin!"

"Tam vaktinde geldiniz" diye selamladı onları pirinç taciri. "İki gün sonra en genç oğlumu evlendiriyorum. Düğüne katılıp beni onurlandırın!"

Arap evlerinin gizem dolu havası Orlando'yu büyülüyordu. Birbirinin içine girmiş olan kutu şeklindeki odaların dış dünyayla olan ilişkileri tümüyle kesilmişti. Sokağa bakan tek bir pencere bile yoktu; duvarlardaki tüm açıklıklar bir iç avluya açılıyordu. Avlunun ortasında bulunan bir çeşmeden akan su, ince bir mırıltıyla yerdeki mermer kurnaya dökülüyordu. Çiçekler, otlar, sarmaşıklar her yanı kaplamıştı. Kafeste bulunan bir kuş şarkı söylüyor, çiniler mavi ışıltılar saçıyordu. Evin yabancılara

yasak olan ve sadece kadınların girebildiği kısımdan, bir kil sesi yükseliyordu. Pencerelelerin önündeki ince işlemeli ahşap kafesler, içerisinin görölmesine engel oluyordu. Evlerin özelliklerle terasları kadınlara ayrılmıştı. Burada ev işleri yapılıyor, komşu kadınlarla gevezelik ediliyordu.

Evin sadece pek az odası erkeklere aitti. Araplarda ev kadına aitti. Erkek sadece bir misafirdi. Vaktimin çoğunu dışarıda, pazar yerinde, kahvehanede, işte veya diğer erkeklerle beraber geçiriyordu.

Gecenin bir yarısında Orlando tiz ve keskin çığlıklarla uyanıdı. Sesler dalga dalga artıp azalıyordu. Bu bir çocuk muydu? Belki de bir kedi, ya da bir kuş. Yorganı başının üzerine çekti. Uzun yolculuktan yorgun düşmüştü; rüyasız bir uykunun derinliklerine daldı.

"Çatımın altında rahat bir gece geçirdiniz mi" diye selamladı onları ev sahibi ertesi sabah. "Zaffat al-hamam'ın sizi rahatsız etmediğini umarım."

"Zaffat al-hamam mı?" diye sordu Orlando.

"Evet, düğün öncesi kadınların hamamda düzenledikleri eğlence."

"Ben de bir hayvanın boğazlandığını sanmıştım" diye güldü Orlando.

"Yolundukları zaman bazen tavuklar da bağırır."

"... yolundukları zaman mı?"

"Ona sen anlat" dedi ev sahibi Hazim'e.

"Tadına tam anlamıyla varılması için bir kadının çıplak olması gerekir, tümüyle çıplak. Bu nedenle gelinin vücudu kıllardan arındırılır."

"Bu yolunmuş güvercinin talihli sahibi kim?"

"At-Tabari adında, nüfuzlu bir aileye mensup bir halı taciri. Dicle'nin karşı kıyısındaki evi halk tarafından Kasr.adh-dhalab, yani Altın Saray olarak adlandırılır."

"O halde mutlaka hatırı sayılır bir hareme sahiptir!"
"Süheyla, Kuran'ın emrettiği şekilde dördüncü karısı olacak. Ama Altın Saray'da o kadar çok seçkin cariyesi var ki arada sırada divan vezirlerine içlerinden birini hediye ettiği olur. Dün evimin önünden geçerken gördüğünüz Prenses Masudi'nin maiyetindeki kızların neredeyse tümü onun hareminden geçmiştir. Dünyanın başka hiçbir yerinde Bağdat'ta olduğu kadar çok sayıda ve güzellikte köle kız bulamazsınız."

Ertesi gün bir hurma ağacının gölgesinde dinlendikleri esnada, bir yük gemisini boşaltan köleleri seyrediyorlardı. "Müminlerin oluşturduğu bir toplulukta kölelerin bulunması tuhaf değil mi?" diye sordu Orlando.

"Terinde bir soru" diye karşılık verdi Hazim. "Her ne kadar şeriat bir Müslüman'ın başka bir Müslüman'ı köle olarak tutmasına müsaade etmiyorsa da bu emir diğerlerinin arasında en fazla ihlal edilenidir. Bizzat Peygamber'in de iki kölesi vardı, ancak bunlar Müslüman değildi.

Meryem bir Kıptî, Safiye de bir Yahudi'ydi; ancak bu onları Peygamber'in gözünde kesinlikle küçültmüyordu. Safiye, Arap kökenli diğer karıları tarafından kıskançlıktan ötürü 'Yahudi' diye hakarete uğradığı zaman, Muhammed ona şu tavsiyede bulundu: Onlara şöyle de: Benim babam İshak, atam İbrahim, amcam İsmail, Yusuf da kardeşimdir."

"Tüm bu köleler nereden geliyor?"

"Müslüman bir hükümdar, fethettiği bir ülkenin erkek, kadın ve çocuk sakinlerini köleleştirme hakkına sahiptir. Ganimet, onu kılıcıyla ele geçirene aittir. Ancak Peygamber buna sadece iki koşulun yerine gelmesi durumunda izin vermiştir: Bu insanlar Müslüman olmayacak ve kılıç zoruyla mağlup edilmiş olacaklar. Karşı koymadan teslim olan bir insan köleleştirilemez. Ancak pratikte bu uygulamaya pek itibar edilmiyor.

Bir zamanlar ezilenleri yükseltmek için ortaya çıkan İslam, köle ticaretini varlığının temel taşına dönüştürmüş durumda. Halifenin hüküm sürdüğü ülkelerdeki tüm kirli işler köleler tarafından yapılıyor. Deve güdücülerinden başvezire kadar her erkek, yatak arkadaşı olarak dilediği gibi kullanabileceği kadın kölelere sahip.

Tarihimizde annesi bir köle olan pek çok halife var. Abbasî döneminde annesi özgür birer kadın olan halifelerin sayısı sadece üç; Endülüs Emevîlerinde ise bir tek bile yok. Harun ır-Reşid'in annesi Yemenli, Halife el-Mansur'un annesi ise Berberî asıllı bir köleydi."

"Bu hayret verici durumun bir açıklaması var mı?" diye sordu Orlando.

"Her şeyin bir açıklaması vardır" diye karşılık verdi Hazim. "Hakim sınıf üyelerinin haremeleri, savaş ganimeti olan birbirinden değerli kadın kölelerle dolu. Harun ır-Reşid'in tam bin kadın kölesi vardı. Abbasî halifesi el-Mütevekkil'in haremünde bu sayı dört bine kadar çıkıyordu. Bu şartlar altında, bir kadının efendisinin gözüne çarpması için gençlikten ve güzellikten farklı özelliklere sahip bulunması gerekir.

Bu korkunç rekabet savaşında soylu Arap kadınlarının işi hiç de kolay değil. Aldıkları iyi eğitimin sonucu olan ahlâk anlayışları, onları tutuklaştırıyor. Oysa genç Çerkeş, Kürt, Berberî ve bedevi kızları için aynısı geçerli değil. Kendilerini erkeklerin zevkine her türlü çekingenlikten ve tutuk: -ktan sıyrılmış olarak sunabiliyorlar."

"Bu, kölelerin hürlerden aldıkları haklı bir intikamdan başka bir şey değil."

Ertesi sabah erken bir saatte birlikte bir hamama gittiler. "Bağdat'ta sayılamayacak denli fazla hamam vardır" dedi onlara ev sahipleri.

"Şehrin sakinleri bu kadar kirli mi?" diye sordu Hazim.

"Hamamlar olmasaydı Bağdat şu anda bomboş bir şehir olurdu."

"Neden?"

"İnsanlar hamama aşk yapmak için gider. Hamam, her türlü cinsel ilişkinin başladığı ve sonuçlandırıldığı yerdir. Olağanüstü bir erotik çekiciliğe sahiptir. 'Beş Büyük Zevk' kitabında şunlar yazar: Bir anlık zevk sevişmektir, bir günlük zevk yıkanmaktır, bir haftalık zevk tüm vücut kıllarının arınmasıyla elde edilen mutlak çıplaktır."

En iyi ailelere mensup kadınlar vakitlerinin büyük kısmını hamamda yıkanmakla, masaj yaptırmakla, koltuk altlarındaki, kollarındaki ve bacaklarındaki kılları aldırarak geçirirler. Ancak bunların en önemlisi, ağda yardımıyla edep yerlerindeki kılların alınmasıdır."

"Ağda da neyin nesi?" diye sordu Orlando.

"Ağdanın ne olduğunu bilmiyor musun? Ağda, ağaç reçinesi ile balmumunun karıştırılmasından elde edilen bir macundur. Nemliken vücudun istenilen bölgesine sürülür, kuruduktan sonra çekilip çıkartıldığı zaman kılları da kökünden söker. Bağdat'ta erkekler de ağda yapar; hem de sadece kanlarına daha güzel görünmek için değil, cinsel gücü artırıcı özelliklerini iyi bildiklerinden. Bunu mutlaka denemelisiniz! Erkekler için ilaç olan, kadınlar için bir zorunluluktur. Edep yeri kıllarla kaplı bir kadına kimse elini bile sürmez. İbn el-Haccac, yazdığı hicviyelerinden birinde şöyle diyordu: Apış arası bir serserinin suratı kadar kıllı!

Ama hamamın işlevi sırf bu kadarla kalmaz. Biz erkekler için çarşı, kahvehane, sokak ne anlama geliyorsa, kadınlar için de hamam aynı anlama geliyor. Burada dedikodu yapılır, anneler evlenecek yaşa gelmiş oğulları için gelin adayı bakar. Ancak burada sadece meşru aşk oyunları değil, oğlancılık ve sevicilik

de sık sık görülen bir durumdur. Hamamın ve mezarlığın dua edilmesine izin verilmeyen tek yerler olmaları boşa değil.

Hamamlar, cilalanmış mermer gibi parlayan siyah renkleriyle diğer binaların arasında kolaylıkla fark edilebilirler. Bunun sebebi, kubbelerinin katranla sıvanmasıdır. İçlerindeki sıcak su kaynaklarından yükselen buhar da bal kadar yapışkandır."

İçinde bulundukları hamamda da soğuk ve sıcak su kurnaları, buharlık, göbek taşı ve bir çayhane vardı.

"Bağdatlılar yılanlar kadar sahtekâr ve yalancı" dedi onları keseleyen zenci. "Şehirlerini dünyanın merkezi sanıyor, yabancıların tümünü aşağılıyorlar. Hepsi de maddi imkânlarının çok üzerinde bir hayat sürüyor. İşlerini ödünç dinarlarla yürütüyorlar. Tartılarının tümü hileli. Sahtekârlık yapmadan imzaladıkları bir tek anlaşma bile yok."

"Bağdatlılar hakkında söylenebilecek iyi bir şeyler de yok mu?" diye güldü Orlando.

"Elbette var, örneğin kadınları çok çekici. Güneşin altında onlardan daha güzeli yoktur. Sizin gibi sarışın erkekler için onların ilgisini çekmek çok kolay, ama bir o kadar da tehlikelidir."

Öğleden sonra, şehrin en büyük ve güzel camii Nizami-yemin damına çıktılar. Dicle, şehrin eski kısmının batı ve doğu yakaları arasında, iki kadının göğsünün arasındaki bir gerdanlık gibi uzanıyordu.

"Söylenene göre şehrin yeni kısmının nasıl olacağını bizzat Halife el-Mansur planlamış ve buraya Madinat as-Salam, Barış Şehri adını vermiş."

"Kuran'da cennete bu isim verilmez mi?"

"Öyle. Halife, yeni kuracağı şehrin bir cennet olmasını istiyordu. Ülkesinin her tarafından mimarlar ve ustabaşları, Musul, Basra ve Kûfa'dan binlerce işçi getirtti. Dört sene sonra, şehrin inşaatı tamamlandığı zaman, haklı olarak ne doğu, ne de batı dünyasında buna benzer bir yer bulunmayacağını iddia ediyor-

du. Bağdat, İslam'ın kalbidir. Bilimin ve sanatın tüm güzellikleri burada toplanmıştır.

Harun ür-Reşid zamanında bile şehrin nüfusu milyon sınırına dayanmıştı. Üç yüzer ve iki sabit köprü, şehrin iki yakasını birbirine bağlıyor. Ayrıca şehrin içindeki çok sayıdaki kanalın üzerinde de irili ufaklı birçok köprü bulunuyor. Binlerce tekne iki yaka arasında her gün yük, hayvan ve insan taşıyor. Başka şehirlerde insanların nasıl birer eşekleri varsa, burada da herkesin bir kayığı var. Halifelerin saltanat kayıkları altın yaldızlı fillere, aslanlara, ejderhalara ve yunuslara benziyor."

"Şuradaki adamı görüyor musunuz?" diye sözünü kesti onun Orlando.

"Hangi adamı?" diye sordu Hazim şaşırarak.

"Kahverengi cüppeli, sakallı adamı. Devamlı peşimizde. Sanki bizi takip ediyor."

"Bunu neden yapsın ki? Sana öyle gelmiş olmalı. Bu kargaşada kimse kimseyi takip edemez."

Gece olunca Hazim ve Nizarîleri, pırıl pırıl aydınlatılmış sokaklarda ve çarşılarda dolaşmaya çıktılar.

Şehrin tüm meydanları canlı bir kalabalıkla doluydu.

"Burada kimse uyumaz mı?" diye sordu Orlando.

"Burada sadece erdem ve dürüstlük uyur" diye karşılık verdi Hazim.

Yanlarından yüzleri peçeli, ancak göbekleri ve kolları çıplak üç kadın geçti. Gülüşleri, el ve ayak bileklerinde taşıdıkları altın halkaların çınlaması kadar düz ve berraktı. Nizarîlerden biri yan gözle onlara bakarak şöyle dedi: "Çevrenize saçtığınız güzel koku..."

"... tohumlanmak isteyen çiçeklerinkine benziyor" diye tamamladı kavun satan genç bir zenci gülerek.

Daha sonra tesadüf eseri olarak halifeyi de gördüler. Gör-

kemli bir kayığın içindeydi. Nehrin doğu yakasındaki sarayın dan çıkmış, avlanmaya gidiyordu. Üzerinde zengin işlemelerle kaplı beyaz bir elbise, başında da siyah kürkten bir takke vardı.

"Ne kadar da genç" dedi Orlando.

"Henüz yirmi beş yaşında" diye karşılık verdi Hazim. "İnsanlar onu seviyor."

Halifenin yüzünü siyah renkte, kısa bir sakal süslüyordu. İnce yapılı, açık renk tenli, orta boylu bir adamdı.

"Hiçbir halife memurlarına onun kadar bol keseden maaş dağıtmamıştır. Ancak bunun karşılığında, öldükleri zaman servetleri halifeye ait olur. Söylenene göre sırf bu yüzden vezirlerine ve kadılarına birbirinden güzel köle kızlar hediye ediyor-muş. Yaşlı bir adamı öldürmek için yatağına genç ve ateşli bir kız sokmaktan daha zarif bir yöntem düşünülebilir mi?

Halife, damat adaylarının düğün gecesi öncesinde gelini çıplak görme hakkına sahip olduklarını öne sürüyor. Doğrusu, insan bir eşek satın alırken bile her tarafını dikkatle yokluyor. Satıcının alıcıyı kazıklamayacağını kim nasıl garanti edebilir? Bunu anlamanın tek yolu, malı mümkün olduğunca titiz bir şekilde, incelemektir."

"Burada yaşamak oldukça eğlenceli olmalı" dedi Orlando.

"Bağdat zenginler için eşi bulunmaz bir cennet, ama fakirler için sefalet dolu bir bataklıktır. Bu karınca yuvasına düşen bir fakirin durumu, bir kâfirin evinde bulunan bir Kuran kadar umutsuzdur. Görünürde hür ve mevkiice köleden yüksekte bulunan küçük insanlar kalabalığı, en azından kendisine bakabilecek bir efendiye sahip olan en zavallı köleden bile kötü bir durumdadır. Hamam uşakları, seyyar satıcılar, hamallar, dilenciler, kapkaççılar ve sakatlarla dolu bu şehir, tüm ırklardan her türlü rezalete hazır'döküntünün toplandığı bir pislik yuvasıdır. Şehre yalın ayak, başı kabak akın eden umutsuzların sayısı her geçen gün artıyor. Şehir, bu insanları sanki büyölüymüş gibi

kendisine çekiyor. Zavallılar talihi burada yakalayacaklarını sanıyorlar..."

"Şuradaki adam anlaşılan talihi yakalamış" dedi Orlando bir tahtirevanın üzerine kurulmuş olan şişman bir adamı işaret ederek. Adamın yağlı parmaklarında altın yüzükler ışıltıyordu. Tahtirevanı taşıyan Nubyalı dört köle, dar sokakta koşar adım ilerliyordu. Çıplak göğüsleri terden sıırıslam kesilmişti.

"Bir tacir" dedi Hazim. "Bağdat tacirlerinin zenginliği dillere destandır. En güzel evler, en güzel bahçeler ve en güzel cariyeler onlara aittir. Halifeye bile borç verecek kadar varlıklıdır, ancak bunu kendi çıkarları için yaptıklarını belirtmeye gerek duymuyorum. Peygamberin söylediğine göre, dürüst tacirler Allah'ın tahtının gölgesinde oturacaklardır. İlk halife Ebu Bekir bir kumaş taciriydi, halife Osman da hububat taciri."

"Zenginlikleriyle etraflarına bu şekilde caka satmaları hiç hoşuma gitmiyor" dedi Orlando.

"O tahtirevandaki şişko seni duysaydı nasıl cevap verirdi, biliyor musun? Allah, lâıyk olana bahsettiği servetin görülmesini ister. Kitapta böyle yazılıdır. Peygamber de fakirlerin imandan çıkmalarının daha kolay olduğunu söylememiş miydi?

Oysa gerçekte bu şişko gibi zenginlerin din ve imanla yarıktan uzaktan ilgileri kalmamıştır-, hatta en azgın kâfirin bile bunlardan daha imanlı olduğu söylenebilir. Onların Tann'sı paradan başka bir şey değildir. Deylem'de şeytana ne isim veriler, biliyor musun? Çarşıların efendisi! Üstelik bunda hiç de haksız sayılmazlar."

Zengin sofrada karnını tıka basa doyuran Orlando, hazmı kolaylaştırmak için gecenin geç bir vaktinde küçük bir yürüyüş yapmaya karar verdi. Gökyüzü yıldızlarla doluydu ve sokakta in cin top oynuyordu. Dicle'den yana müzik sesleri işiten Orlando. kahverengi cüppeli ve sakallı adamı gördüğü esnada bir

meysdanı aşmakla meşguldü. Adam sanki onu beklenmiş gibi bir duvarın gölgesine sığınmıştı. Orlando ona doğru yürüyünce, yabancıнын şöyle fısıldadığını duydu: "Monstra te esse frater!"

Orlando kendisini tanıtmanın iyi olup olmayacağını düşünürken, yabancı fısıldamaya devam etti:

*"Dış kabuğunu görürsünüz
Bizim yaşantımızın sadece.
Oysa çekirdekdeki korkunç gücün
Farkına bile varmazsınız."*

Bu dizeleri, ancak Tapınak Şövalyelerinin en gizli sırrına vakıf olan biri bilebilirdi. Sakallı adam Orlando'yu bir kemerin gölgesine doğru çekti. Mutlak bir karanlık kaplamıştı etraflarını. Orlando, kulağının hemen yanında bir sesin fısıldadığını duydu:

"Fazla vaktimiz yok, Birader. Sana diyeceklerimi iyi dinle. Yanında Alamut'a ait posta güvercinleri taşıyorsun."

"Evet, üç tane."

"Sadece bir tane kaldı. Diğer ikisini biz aldık ve yerlerine başka güvercinler koyduk. Bu değişikliği kimse fark etmez."

"Ne yapmak istiyorsunuz?"

"Tehlike ânında seni uyaracağız. Bu güvercinler, tarikatınla arandaki tek bağ. Gözlerini açık tut! Boynunda kırmızı bir ip bulunan bir güvercin sana gelecek olursa, canını kurtarmak için ardına bile bakmadan kaçmaya bak! Talihin açık olsun!"

Yabancı, bir hayalet gibi ortadan kaybolmuştu.

O gece yola koyulmuşlardı.

Güneş doğduğu sırada Bağdat arkalarında kalmıştı.

Ovanın ıssızlığı, bir caminin ulvî sessizliğini hatırlatıyordu.

Sadece atlarının nal sesleri duyuluyordu. Ansızın genç bir Nizarî eyerden aşağı kaydı.

Yerden kopardığı bir yaban zambağını yukarı kaldırarak, sabah güneşine doğru tuttu:

*"İlkbaharın parmakları
Aşkın yatağını serdi
Yeşil bir örtünün üzerine
Zambaklardan kurulu.
Güzel kokulu çiçeklerinde
Şehvet mızrakları kurbanlarını bekliyor."*

"Kulağa hoş geliyor" dedi Orlando. "Bu şiiri kim yazmış?"

"Ben" dedi Nizarî gülerek.

"Sen bir şair misin?"

"Bizde herkes şairdir" diye karşılık verdi Hazim. "Hiçbir dil şiir yazmaya Arapça kadar uygun değildir. İslam'da bulunmayan resim ve heykel sanatlarının yerini fazlasıyla doldurur. Mesela Bin Bir Gece Masalları'nı düşün. Kimse bu masalların gerçekte bu sayıda olup olmadıklarıyla ilgilenmiyor. Bin bir taneler, çünkü bu sayının tınısı çok hoş: Alf laila wa-laila! Bir masal kitabı için ne güzel bir başlık!"

"Allah'ın Kuran'ı Arapça indirmesi de bir tesadüf değil" diye ekledi Nizarî. "Arap alfabesinin yirmi sekiz harfi, bir ayın yirmi sekiz günüyle uyum içinde."

Bir diğer Nizarî de söze karıştı: "İnsanın iki elinin parmaklarında toplam yirmi sekiz boğum vardır. Yirmi yaş dişleri hariç, dişlerin sayısı da yirmi sekizdir."

Öğle molası sırasında Hazim sayıların gizemi hakkında konuşmaya başladı: Yedi, kadının sayısıdır. İki kere yedi yaşına geldiklerinde, doğurganlıklarını simgeleyen âdet kanamaları başlar. Yedi kere yedi yaşlarında da sona erer. Dört kere yedi

yaşına gelen bir kadın, güzelliğinin ve doğurganlığının **doruk** noktasına ulaşmıştır. Bū yaşta doğan oğullar, diğerlerinden daha güçlü ve akıllı olur. Peygamber de annesinin dört kere yedinci yaşında dünyaya gelmişti. Bu Harun ür-Reşid ve Quaim için de geçerli. Bir dolunaydan diğer dolunaya kadar dört kere yedi günün geçmesi gerekir. Dört kere yedi, yirmi sekiz eder. Yirmi sekiz sadece bir, iki, dört, yedi ve on dörde kesirsiz olarak bölünebilir. Bu rakamları topladığın takdirde, yirmi sekiz sayısını elde edersin. Bu cebir büyüğü sadece bu rakam için geçerlidir. Yedi. kadın mucizesinin kutsal sayısıdır."

Akşam olduğunda bir kervansarayın avlusundaki ateşin etrafına oturmuş, yıldızları seyrediyorlardı. "İslam, geceye uyarlanmıştır" dedi Hazim. "Ay, bizim kılavuz yıldızımızdır. Hristiyanların günü, güneşin doğusuyla başlar. Müslümanların günü ise güneşin batışıyla, yani ayın doğusuyla başlar. Hristiyanlar için haç ne anlama geliyorsa, bizim için de hilal aynı anlamı taşır. Doğu dünyası akla, batı dünyası ise mucizelere yönelmiştir. Bu da en belirgin bir şekilde tapınaklarımızda ortaya çıkar. Cami, Hristiyan kiliselerinde olduğu gibi içinde mucizeler gerçekleşen bir Tanrı evi değildir. İçinde şarkı söyleyen korolar, org müziği, aziz resimleri ve başka kutsal emanetler bulunmaz. Cami mistik bir mekân değil, aksine bir toplanma yeridir. İç duvarlarında süsleme olarak yaşayan veya yaşamayan bir varlığın resimleri değil, soyut süslemeler bulunur."

"Peygamber neden varlıkların resminin yapılmasını yasaklamış?" diye sordu Orlando.

"Peygamber resim yapmayı yasaklamamıştır. Evet, Allah'ın talih oyunlarından ve put tasvirlerinden nefret ettiğini söylemişti, ama bu tüm resimlerin yasaklandığı anlamına gelmez.

Allah'ın cismî ve sureti yoktur, nasıl bir varlık olduğu hayal dahi edilemez.

Hıristiyanlarda olduğu gibi Tanrının Oğlu' suretinde asla insanlaştırılmadığı için, ona dair bir tasavvurumuz da yok: Ne doğumu, ne Tanrı Anası', ne mucizeleri, ne de günâhları. Kitabı Mukaddes, bize Nuh'un gemisinden başlayıp Mısır'dan çıkışa kadar güzel hikâyeler anlatıyor. Kuran ise yasalardan, emirlerden ve öğütlerden oluşan bir kitap. İçindeki Tanrı kavramı tümüyle soyut. Neyin tasvirini yapacağız ki? İslam'ın doğası, en az sayıların doğası kadar soyuttur.

Matematiğin temellerinin Allah'ın oğulları tarafından atılmış olması bir tesadüf değil. Batı ülkesi Arap rakamlarıyla hesap yapıyor. Rakam ve cebir, Arapça kelimeler. Astronomi alanında kullanılan ve bugün Zenit, Nadir ve Azimut olarak telaffuz edilen kavramların asılları da Arapça'dır. Bizden önce yaşamış olan medeniyet sahibi kavimlerin hiçbirisi gerçek anlamda soyut sayıları bilmiyordu. Nil kıyısına piramitleri inşa etmiş olan Mısırlılar, sayılar için çizgiler kullanıyorlardı. On iki sayısı için on iki çizgi çekiliyordu. Üstün bir teknik bilgiye sahip olan Romalılar bile sayıları ifade etmek için rakamları yan yana diziyorlardı. Örneğin 387 sayısını şöyle yazıyorlardı: Yüz-yüz-yüz-eili-on-on-on-beş-bir-bir. Bu şekilde en basit bir toplama işlemini dahi yazılı olarak yapmak mümkün değildir.

Arap rakamlarındaki dahice yenilik, sıfırın kullanılmaya başlanmasıydı. Sıfır, aslında rakam da olmayan, gizemli bir işarettir. Bir başka rakamın önüne veya arkasına konmasıyla, hiçlik veya sonsuzluk anlamına gelebilir. Çölün soyut Tanrı'nın doğası, sıfır kavramının içinde yaşamaktadır."

O gece uyurken Adrian.'Orlando yla konuştu.

"Bizde seçkin soylu sınıfı okuma yazma bilmemekle böbürlenirken, burada herkes, en basit fellah ve su taşıyıcısı bile, kutsal yazıyı okumak zorunda. Aksi takdirde gerçek bir Müslüman olması mümkün değil. Bizde sadece rahipler Kutsal Kitap'ı

okuyup anlayabilir. Latince bilmeyenlerin dışında, sıradan insanlar tarafından anlaşılması mümkün değil. Halkın okur yazai olup olmaması ruhban sınıfının umurunda bile değil, aksine, cahil kalması çok daha işine geliyor. Bağdat'ta kapıları herkese açık, üstelik ücretsiz yüzlerce okul var! Burada ruhani ve politik bilgilerle donanmış ne müthiş bir seçkinler topluluğunun yetiştiğini düşünsene!

Muhammed'in ne dediğini biliyor musun: Talebenin mürekkebi, şehidin kanından daha kutsaldır. Bu sözler bir Hristiyan'ın ağzından çıkmış olsaydı, mutlaka küfürle suçlanırdı. Muhammed ayrıca tüm bilgeliğin Allah'tan geldiğini, bu nedenle hangi kaynaktan olursa olsun, hatta bir kâfirin iki dudağı arasından bile çıkmış olsun, mutlaka alınması gerektiğini de söylemişti.

Ya buna karşın Havarî Paulus ne diyor: Tanrı, bu dünyanın bilgeliğinin budalalık olduğunu söylemedi mi? Kutsal yazılarda şöyle yazılı değil midir: Bilgelerin bilgeliğini yok edeceğim, akıllıların aklını çeleteğim.

Bazen Pelagius denilen o kâfirle aynı şeyleri düşünüyorum."

Orlando uyandı. Adrian'la mı konuşmuştu? Yoksa kendi kendine konuşmaya mı başlamıştı?

Bunların benim veya Adrian'ın kelimeleri olması ne fark eder ki? Zaten aynı algılardan yaşamıyor muyuz? Ama uyanırken bilmediğim şeyleri nasıl oluyor da uyurken biliyorum? Neden gün ışığında hatırlayamadığım Kitabı Mukaddes âyetlerini geceleri ezberden okuyorum?

Belki de bu âyetleri günün birinde okumuş ve tam gerektiği anda yeniden gün ışığına çıkarmak için zihnimin karanlıklarına gömmüştüm; tıpkı ala karganın sakladığı binlerce kayın kozalığını ihtiyaç duyduğu anda yeniden bulması gibi..."

||

m m anda aynı odada uyuyor, ama aynı yatağı paylaşmıyorlardı. Bu kesinlikle alışılmış bir durum değildi, çünkü erkek veya kadın konukların neredeyse tümü bir yatakta birkaç kişi birden yatıyordu.

"Bu bitler nereden geliyor böyle?" diye inledi durup dinlenmeden kaşınan Magdalena.

"Pislikten" dedi Benedict. "Sinekler çürüyen ette, sivrisinekler bataklıkta, bitler ve tahtakuruları da yıkanmamış çamaşırlarda kendi kendilerine oluşur."

"Yani onların anneleri yok mu demek istiyorsun?"

"Hayır. Haşereler döllenmeye gerek kalmadan pislikten ürerler. Farelerin ve sıçanların durumu da farklı değildir. Ay ışığı olduğu gecelerde, bilhassa mezarlıkların civarında, çürümüşlüğün ve pisliğin arasından çıkarlar. Hiç gece yarısı bir mezarlıkta bulunmuş muydun?"

"Hayır" dedi Magdalena, "ama bir darağacının yanında..."

"Gecenin o saatinde darağacında ne işin vardı?"

"İlaç olarak kullanılan bir macun hazırlamak için. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Mumya macunundan daha iyi bir ilaç yoktur. Bunun için darağacına çekilmiş veya tekerleğe gerilmiş genç bir adamın cesedine ihtiyaç vardır. Dolunayda cesetten başparmak büyüklüğünde parçalar kesilir, üzerine ödağacı tozu serpilir, sonra konyağa yatırılır ve tüm kokusunu yitirip tütsülenmiş et rengini alana dek güneşte kurumaya bırakılır. Ardıç rakısıyla işlendikten sonra, pek çok derde deva bir ilaç elde edilmiş olur."

"Bakıyorum bu işlerden iyi anlıyorsun."

"Ben teyzemin çırağıyım. O ilaçlardan çok iyi anlardı. Bana şifalı bitkilerin özelliklerinden, Luziferum yapımına kadar her şeyi öğretti."

"Luziferum mu?"

"Küçük ölüm iksiri. Celladın elinden nasıl kurtulduğumu sanıyorsun?"

"Onu zehirledin mi?"

"Hayır" diye güldü Magdalena. "Sadece uyuttum. Soğukta kalmış biryarasagibi kendinden geçmiş vaziyette."

Benedict. gece uyandığı zaman kızın yatağının boş olduğunu gördü. Magdalena bahçeye inmişti.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Fena değilim, idare ediyorum."

"Hasta mısın? Bir eksiğin mi var?"

"Hiçbir eksiğim yok. Tam aksine: Fazlam var."

"Fazlan mı var?" diye sordu Benedict şaşkınlıkla.

"Hamileyim."

"Çocuk mu bekliyorsun?"

"Hayır, beklemiyorum. Bana hamamda rastlamanın sebebi de buydu. Sıcak banyonun çocuğu düşürdüğü söylenir."

"Onu istemiyor musun?"

"Bir celladın çocuğunu kim ister?"

"Belki sana yardım edebilirim" dedi Benedict. "Bernhardçılarla konuşacağım."

"Kimlerle?"

"Aziz Bemhard'ın kurduğu tarikata bağlı keşişlerle. Onlarla bizim aramızda birtakım bağlar var. Başrahipleri Bernhard de Clairvaux'nun, TapTnakçılarının vaftiz babası olduğu kabul edilir. Tıp alanındaki uzmanlıkları tartışılmazdır. Sana yardım edecekler."

Bernhardçılarının eczacısı Beringa Birader, baklagil yetiştirdiği tarhları taşıyan tahta sııklar kadar sıksa bir adamdı. Sakalı, ateş fasulyelerinin çiçekleri kadar kırmızıydı.

"Yani benden?.." diye kekeleydi büyük bir şaşkınlıkla.

"Bu kızın karnındaki çocuktan kurtulmasına yardımcı olmanı istiyorum. Bu iş için gereken ota sahip olduğunu sanıyorum."

"Çocuğun babası sen misin?" diye sordu Beringa.

"Tanrı saklasın! Elbette ki hayır" diye karşılık verdi Benedict.

"Tarikatımın verdiği bir görevi yerine getirmek için yolculuk yapıyorum. Bu kız benim için çok önemli. Soylu bir adama i'laştırmama yardım edecek. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Beringa Birader onu anlamıyordu. "Bu kararı ben veremem. Tarikat izin verdiği takdirde sana yardım ederim."

Aynı günün öğleden sonrası manastırın başrahibi, tarikatın yazı işlerinden sorumlu olan Noter Alphonso'yu yanına çağırttı.

Alphonso. İncil gibi sürekli yanında bulundurduğu yıpranmış Roma hukukunun sayfalarını bir süre karıştırdıktan sonra okumaya başladı:

"Anima est aer conceptus in ore, tepefactus in pulmone, fervefactus in corde, diffusus in corpus. (Ruh, ağızdan alınarak ciğerleri dolduran, kalpte ısınan ve vücuda dağılan havadır.) Bu şu anlama geliyor: Ancak doğumdan sonraki ilk nefes embrioyu insan yapar."

Noter, başını kaldırıp başrahibin yüzüne baktı. Bakışlarındaki anlamsız ifadeyi fark edince, birkaç sayfa daha çevirdi: "Papien durumu daha açık bir şekilde ifade ediyor. İşte şurada yazılı: Partus nondum editus homo non recte fuisse dicitur. (Henüz doğmamış bir embriyo, henüz bir insan değildir.) İmparator Justinian'ın altıncı yüzyıldan kalma Corpus juris Civilis'inde de şöyle der: 'Partus enim antequam edatur mulieris portio est vel viscerum.'" (Embriyo, doğumundan önce kadının bir parçası, ya da bir iç organıdır.) Bizim vakamızda bu cümleyi şöyle yorumlayabiliriz: Şayet kadın iç organlarından birinin alınmasına izin veriyorsa, hatta bunun için ricada bulunuyorsa, buna ahlâki açıdan edilecek bir itiraz olamaz."

"İşte aradığımız bu" dedi başrahip.

"Ancak kadın evliyse iş değişir" diye devam etti hukuk bilgini ona aldırış etmeden. "Çünkü bir kadın çocuğunu düşürmek suretiyle kocasının evlat sahibi olmasına engel oluyorsa,

bu ceza gerektiren, lanetlenecek bir davranıştır. Ama bu bir cinayet değil, bir hırsızlık vakası olarak değerlendirilir.

Kocanın da onay vermesi veya hamileliğin evlilik dışı gerçekleşmiş olması durumlarında, çocuk düşürülmesi ceza gerektiren bir eylem olarak değerlendirilmez."

"Celladın düşününün kilisenin onayı olmadan yapıldığına göre" dedi başrahip başını sallayarak, "hukuki açıdan da geçerli değildir."

Beringa Birader soluk tenli bir adamdı. Adem elması çok büyüktü ve oğlanlara karşı düşkünlüğünü gizlemeye ihtiyaç duymuyordu. "Çiçeklerin bile cinsel organları yok mu?" diyordu etrafındakilere. Benedict'i haklı bir gururla manastır bahçesinin rengârenk çiçek tarhlarının içinden geçirdi. Karaardıç ağaçlarının bulunduğu yerde durdular. Beringa bir yaprak kopartarak Benedict'e uzattı: "Bu bitkinin yaprakları, en iyi ocak anasıdır. Büyük perhizin son pazar günü, Mesih'in gerildiği haç bu yapraklarla süslenir. Yaşlı cadılar ve fahişeler, karaardıç sürgünlerini toplayarak toz haline getirirler. Her on çocuk düşürmenin sekizi bu yöntemle yapılır. Ancak bu yöntem en etkili olması na rağmen, aynı zamanda en tehlikelisidir. Çocukların ölü doğmasına yol açtığı gibi, kadının da nefes alamayarak ölmesine neden olabilir.

Yer sarmaşığı ile kantaron çiçeğinin kaynatılmasından elde edilen çay, daha az tehlikelidir. Artemisia, yılan otu, çobandüdüğü ve petekli baldan yapılan fitiller de yardımcı olur."

"Bakıyorum bu işten çok iyi anlıyorsun, Birader" diye güldü Benedict.

"Bunlar rahibelerin eskiden beri kullandığı reçetelerdir."

Magdalena, karnına yumruk yemiş gibi bir acı hissetti. Beringa Birader'in tavsiye ettiği hareketleri yapmak üzere bir tarlaya

gitmişti. Karnındaki şiddetli kramplar onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Yabani bir erik ağacının altında çocuğunu düşürdü. Etrafını akşam sisi sarmıştı. Çığlıklarına bir baykuş cevap veriyordu. Magdalena yüzünü çimenlerin arasına gömmüştü. Kanlı ellerinde düşürdüğü çocuğunu taşıyordu. Bir kurbağadan daha büyük olmayan embriyo, ruhsuz gözlerle ona bakıyordu. Baş, küçücük vücuduna göre çok büyüktü. Neredeyse şeffaf olan gövdesinde, henüz başlamamış olan yaşamının izleri yok olmak üzereydi. Magdalena yakındaki dereye yıkanırken, ormanın üzerinde ay ışıdamaya başlamıştı. Çocuğunu kilisenin arkasındaki mezarlığa kendi elleriyle gömdü. Çarmıha gerilmiş İsa, sabit gözlerle onu izliyordu.

"Annen bir hırsız, baban bir cellat

Vaftiz babaların bir Bernhard rahibi ile bir Tapınak Şövalyesi.

Vaftiz hediyeleri, yaprakları daima yeşil bir karaardıç ağacı. "

Büyük bir bulut, ayı kararttı. Bir baykuşun çığlığı duyuldu. Yoksa bu vaftiz bile otamadan ölmüş bir çocuğun ruhu muydu? Ansızın mezarlar açılmaya başladı. Çarmıhtaki Mesih acılar içinde kıvranıyordu. İskelet eller Magdalena'yı yakalamaya çalışıyordu. Ölüler etrafında dans ediyor, cadılar kahkahalar atıyordu. Kutsal Meryem Ana, yetiş! Magdalena, cehennemin tüm kötü ruhları tarafından kovalandığını hissederek kaçmaya başladı. Ertesi sabah Benedict onu kaldıkları hanın kapısına yığılmış vaziyette buldu.

U

Mmudüs Büyük Üstad'ı Leon Broussard, dikkat çekici bir adamdı. Etrafındaki adamlardan bir baş daha uzundu. Kısa kesilmiş saç ve sakalı kar beyazlığındaydı. Sık ve gür kaşlar, göz-

lerini gölgeliyordu. Uzun ve ince elleri, konuştuğu zamanlar büyük bir ifade gücüyle hareket ediyordu. Uzun yıllarını savaşlarda geçirmiş olduğu her halinden belli olan, karanlık bakışlı mabeyincisi ile damarlarında Arap kanı taşıyan genç bir kâtip ona eşlik ediyordu.

Buluşma, kalenin iç avlularından birinde gerçekleşmişti. Orlando'ya Hazim eşlik ediyordu. Büyük Üstad, sütunlu bir koridorun sonunda onları ayakta bekliyordu. Orlando eğilerek selam verdi ve ona mektubu uzattı.

"Kak des Chevaliers'e hoş geldiniz" dedi Büyük Üstad. "Aiamut'tan mı geliyorsunuz? Uzun bir yol. Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir." Peteğin üzerindeki bir arıyı tasvir eden mührü inceledikten sonra, mesajı dikkatle okudu. Bunu birkaç kez yaptığı Orlando'nun gözünden kaçmamıştı. Sonra mektubu tekrar özenle katladı. Kâtip parşömeni almak üzere elini uzatmıştı, ancak Büyük Üstad onu görmezden geldi. Mektubu geniş elbisesinin göğsüne soktu. "Birkaç gün içinde cevap alacaksınız" dedi sonra. "O zamana dek konuğumuz olun."

"Güvercinleri gönderdin mi?" diye sordu Hazim aynı günün akşamı.

"Elbette" diye karşılık verdi Orlando. "Daha önce konuştuğumuz gibi, buraya gelişimizden hemen sonra."

"Çok iyi" dedi Hazim. "Alamut'ta sabırsızlıkla bekleniyorlar."

Krak des Chevaliers, Ansariye Dağları'nın doğu yamaçlarına, geniş Humus ovasına hakim bir tepeye kurulmuştu. Bir zamanlar Araplar tarafından inşa edilmiş olan kale, haçlılar tarafından fethedilmişti. Trablus kontu, onu Malta şövalyelerine bırakmıştı. Şimdi de Tapınakçılara Humus ticaret yolunu kontrol edebilme imkânı tanıyordu. Burçların arasından görünen manzara nefes kesiciydi. Orlando ile Hazim duvarların arasında diledikleri

gibi hareket etmekte serbesttiler. Nizarîler ise Azize Agnes kapısının yanındaki kervansaray benzeri bir yapıya yerleştirilmişlerdi. Ertesi günün öğleden sonrası, Büyük Üstad Orlando'yu akşam yemeğine davet ettiğini bildirdi. Onu güneşin batışından sonra bekliyordu.

Büyük Üstad'ın yemek salonunda büyük bir masa yerine, alçak bir yer sofrası bulunuyordu. Sandalyelerin yerini halılar almıştı. Leon Broussard, Orlando'dan karşısına oturmasını rica etti. Genç bir tarikat üyesi yemekleri getiriyordu: Kızarmış kuşlar, bir balık ve pilav, içki olarak su ikram edilmişti. Başka bir çanakta ise üzüm ve incir vardı.

"Hafif bir akşam yemeği, baş başa yapılacak bir görüşme için en iyi ortamdır" dedi Büyük Üstad. Endülüs aksanıyla mükemmel bir Arapça konuşuyordu. "Dağın Yaşlısı, mektubunda seninle sanki kendisiymiş gibi konuşabileceğimi yazmış. Senin gibi genç bir adama duyulan bu büyük güven oldukça şaşırtıcı; üstelik bir Nizarî'ye benzememene rağmen..."

"Ben Gırnata'da doğdum ve İskenderiye'de büyüdüm."

"Nizarîlerin arasına nasıl katıldın peki?"

"Allah'ın yolları şaşırtıcı ve dolambaçlıdır."

"Buna rağmen daima hedefe götürür" diye ekledi Büyük Üstad. "Quaim'in en yakınlarından birisin. Nasıl bir adamdır? Bana biraz ondan söz et!"

"Size oldukça benzediğini söyleyebilirim" dedi Orlando.

"Buna şaşırmadım" diye güldü Büyük Üstad. "Teşkilatlarımız arasındaki büyük benzerlik de kudret sahiplerinin uykusunu kaçırıyor."

"Nasıl bir benzerlik bu?"

"Şu balığa bir bak. Memleketinin balıklarından sadece ufak tefek, önemsiz farklılıkları var. Elbette küçük ve büyük, yassı ve sivri olanları vardır, ancak birbirleriyle hiç karşılaşmamış olmalarına rağmen, göllerinizdeki balıklar bizimkilerle özde tümüyle

aynıdırlar. İşlev, biçime yön verir. Ağzın önde olması bir tesadüf değil. En yakın av önde olduğu için, işlevini ancak orada olması durumunda yerine getirebilir. Balık, önündeki yiyeceği ancak bir başka hayvan kapmadan yiyebilir. Gözleri de arkasından olamaz, çünkü bir balık, daha önce bulunmadığı yerlere doğru yüzerken önünü görmek ister. Ağzın hemen yakınında görevlerini en iyi şekilde yerine getirirler. Balıklar gözlerini nemlendirecek gözkapaklarına, bacaklara ve kanatlara ihtiyaç duymazlar. Su onları istedikleri yere taşır. Bir geminin kürekleri ne iş görüyorsa, balığın kuyruğu da en arkada aynı işi görür. Derilerinin renkleri bile tesadüfe bırakılmamıştır. Sırtları karınlarından daha koyu renktedir, çünkü bu şekilde yukarıdan bakıldığında zeminden, aşağıdan bakıldığında da gökyüzünden ayırt edilemezler.

Tanrı yaratıklarını şekillendirirken özgür değildi. Hayal gücünü istediği gibi kullanamıyordu. Yaşamayı sağlayacak ihtiyaçlar, ona biçimin nasıl olacağını söylüyordu. Görevlerini lâıykıyla yerine getirmeleri için, aynı işlevler aynı biçime sahip olmak zorundadır.

Fedaî örgütlenmesi ile Tapınakçı örgütlenmesi arasındaki benzerliğin sebebi de işte bundan başka bir şey değildir.*

"Bu gerçekten de böyle mi?" diye sordu Orlando şaşkınlıkla.

"Fedaîlerin ile Tapınakçıların birbirlerinin neredeyse tıpatıp aynı olan giysiler taşıdıklarını fark etmedin mi? Beyaz bir peelerin ve kırmızı bir amblem. Bu amblem sizde bir hilal, bizdeyse bir haç. Bizim teşkilatımızın kaidelerini biliyor musun? Ben sizinkileri oldukça iyi biliyorum. İnsanın bir tesadüften söz etmesine olanak tanımayacak kadar fazla noktada örtüşüyorlar. Fedaîlerin gücü, görünüş itibarıyla yabancıların topraklarında bulunan bir dizi kalenin zapt edilmezliğine dayanıyor. Benim tarihatımın kalelerinin ve müstahkem evlerinin sayısı dokuz bine yaklaşıyor ve İrlanda'dan Kıbrıs'a kadar uzanıyor. Biz de sizin

gibi keşiş şövalyeleriz ve kendi din kardeşlerimizin tehdidi altındayız. Birkaç istisna dışında fedaîlerin tüm kurbanları Abbasîler, Sünniler ve Selçuklular gibi Müslümanlardı. Sizinle bizim aramızda yapılan bir anlaşmaya asla ihanet edilmedi. Dağın Yaşlısı'nın bir habercisini öldüren bir Tapınak Şövalyesi, hakimlerimiz tarafından sanki kendi din kardeşini öldürmüş gibi ağır bir şekilde cezalandırıldı. Sizinle bizim aramızda imzalanan sandıklar dolusu gizli anlaşma var. Gerçi bunları sen de biliyorsun. Bana getirdiğin mesajla bunlara bir yenisi daha eklendi."

"Söylediklerinizi desteklememek mümkün değil" dedi Orlando. "Quaim, Tapınak Şövalyelerine büyük saygı duyuyor. Hançerlerimizin ucunda can veren Hristiyanlar, genellikle Hristiyan dostlarımızın arzulan doğrultusunda öldüler. Mesela Ludvvig der Kelheimer gibi. Bu hadiseden haberiniz var mı?"

"Evet, bundan söz edildiğini duymuştum" dedi Büyük Üstad. Bu konuda konuşmak istemediği her halinden belliydi. "Sana Dağın Yaşlısı'nın nasıl bir insan olduğunu sormuştum. Alamut kalesindeki kulesinden on yıldır ayrılmadığı doğru mu?"

"Bir beyin kafatasından asla ayrılmaz, ama buna rağmen diğer organların tümünden daha fazla bilgiye sahiptir."

Konuşmalarının sonunda Büyük Üstad ona baktı: "Söz konusu parayı size neden vereceğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Hayır" diye karşılık verdi Orlando gerçeği söyleyerek.

"Peki meblağın yüksekliğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Aman Tanrım, siz ne biçim insanlarsınız!" dedi Büyük Üstad. "Sana bu kaleyi olduğu gibi satın alabilecek kadar çok para teslim ediyorum, siz de bu inanılmaz meblağın nakline sıradan bir görev muamelesi yapıyorsunuz. Toplam kaç kişisiniz?"

"Yedi."

/'Yedi mi?"

"Yolda soyulabileceğiniz aklınıza gelmiyor mu hiç?"

"Dağın Yaşlısı'nı soymaya kim cüret edebilir?" diye karjllık verdi Orlando.

Orlando, kendisine at ahırlarını gezme izni verilmesini rica etmişti. Hemen ertesi sabah bu arzusu yerine getirildi. Bir Tapınak Şövalyesi onu muazzam büyüklükteki aşağı kale avlusunun ahır olarak hizmet eden kubbeli kısmına götürdü. Hayvanları görür görmez Orlando'nun kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı; karşısında batı dünyasının yüksek bacaklı, ağır aygırlarından ziyade ceylanlara benzeyen, olağanüstü güzellikte safkan Arap atları bulunuyordu. Yeleli sanatkârane bir şekilde örülmüş genç bir iğdişin önünde durdu.

"Ne soylu bir hayvan!" dedi övgüyle. "Ama, ama neden bu kadar sinirli? Nesi var?"

Kulaklarını dikmiş, ağzında korku köpükleri belirmiş olan hayvan zincirini çekiştirdi. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Dikkat!" diye bağırdı Tapınakçı. Bu, Orlando'nun duyduğu son söz oldu.

Kendine geldiği zaman, bir saman yığınının üzerinde yattığını fark etti. Kafasının içinde Jisur Manastırının tüm çanları uğulduyordu.

Etrafını saran kalın sis perdesinin arasından, bir yüzün üzerine eğildiğini fark etti. Bir el de yanağına dokundu: "Nasılsın? Beni duyabiliyor musun?"

"Evet, seni duyuyorum."

"Hareket edebiliyor musun?"

Orlando kımıldanmaya çalıştı, ancak başaramadı. Bir süre sonra Tapınakçı'nın yardımıyla doğrulmayı başardı. Etrafındaki her şey fıldır fıldır dönüyordu.

"Bana ne oldu?" diye sordu.

"Hayvan seni çiftlemedi. Üç gün önce iğdiş edilmişti; bu yüzden çok sinirli ve yanına kimseyi yaklaştırmıyor. Seni uyarmam gerekirdi."

"Ne kadar zaman baygın kaldım?"

"Sadece birkaç nefes alış süresi. Başını direğe vurdun. İyi bir koruyucu azizin varmış. Alnındaki küçük şişlik dışında sapasağlamsın."

Büyük Üstad Broussard, yardımcısını çağırtmıştı. "Seninle konuşmam gerekiyor" dedi ona. "Dağın Yaşlısı'nın gönderdiği elçi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Alışılmadık bir fedaî."

"Doğru söylüyorsun. Özellikle dikkatini çeken bir şey oldu mu?"

"Arapça'yı Endülüs aksanıyla konuşuyor."

"Sadece lehçesi değil" dedi Büyük Üstad. "Hali, tavrı, hareketleri, oturması, yemesi. Sanki bizden biriymiş gibi..."

"Bizden biri mi? Yani... onun?.."

"Bir Tapınakçı. Evet, onun bir Tapınakçı olduğunu düşünüyorum."

"Şaka yapıyorsunuz" diye güldü yardımcı.

"Şu anda şaka yapacak halde değilim."

"Ciddi olamazsınız. Yanlıyorsunuz. Yanılıyor olmalısınız."

"Ben bir insan hakkında pek ender yanılırım. Üstelik iddiamı kanıtlayacak delillere de sahibim." Büyük Üstad yan odalardan birine açılan bir kapıya vurdu ve genç bir tapınakçı'ya içeri girmesini söyledi.

"Dağın Yaşlısı'nın elçisine bu sabah ahırları gezdirmiştin. Bizze neler olup bittiğini anlat."

"Henüz fazla ilerlemeye fırsat bulamamıştık ki yeni iğdiş edilmiş bir at elçiyi çiftledi. Adam başını direklerden birine vurdu ve bayılarak yere düştü. Alnındaki yarayı incelemek için onu samanların üzerine yatırdım ve başında başka yara olup olmadığına baktım. Bunu yaparken de Baphomet işaretini gördüm."

"Onun Tapınakçıların gizli işaretini taşıdığını mı söylüyor-

sun? Buna inanmam. Yanlış görmüş olmalısın" diye bağırdı yardımcı.

"İşareti kendi gözlerimle gördüm. Yanılmadığıma dair tüm azizler üzerine yemin ederim."

"Bu ne anlama geliyor? Dağın Yaşlısı'nın emrinde bir Tapınak Şövalyesi. Hayır, emrinde falan değil. Onun en güvenilir, en yakın adamlarından biri. Böyle bir şey mümkün değil."

"Hiçbir şey imkânsız değildir" dedi Büyük Üstad.

"Kendi tarikatına ihanet ettiğine göre, sefil zavallının teki olması!" dedi yardımcı öfkeyle. "Onu konuşturmamı ister misin?"

"O, Dağın Yaşlısı'nın gönderdiği bir elçi. Bunu unutma. Ona el sürmemiz mümkün değil. Ayrıca canlı olarak daha çok işimize yarar. Onu gözden kaçırma yeter."

^^okağın kalabalığı arasında ilerlerken, Orlando ansızın bir elin para kesesine uzandığını hissetti. Hızla arkasını döndüğü anda, olduğu yerde donup kaldı: Karşısındaki adam Zacharias'tan başkası değildi!

Zacharias, Orlando'ya hayalet görmüş gibi bakıyordu. Kaçmaya çalıştı, ama Orlando onu kolundan yakalamıştı bile. "Zacharias! Bu sensin! Yaşıyorsun!"

"Hayır, lütfen! Bırak beni! Canımı yakıyorsun."

"Fakat... Zacharias Birader, beni tanımadın mı?"

"Lütfen, bırak beni, Orlando!" Dünyadan hiçbir beklentisi kalmamış bir insan gibi alçak, boğuk bir sesle konuşuyordu.

"Bırak da seni kucaklayayım. Birader! Yaşıyorsun!"

"Hayır, lütfen!"

"Aman Tanrım, yaşıyorsun! Dalgaların seni yuttuğundan emindim. Nasıl kurtuldun? Akkâ'yanasıl geldin?"

Orlando onu zorla bir meyhaneye soktu, peynir ve şarap ısı-

marladı, büyük bir yudum içtikten sonra testiye Zachariase uzattı: "Hayata döndüğün günün şerefine içelim, Birader."

Zacharias testiye kaparak dudaklarına götürdü. Bu sarhoşluk veren içkiyi, sanki sağaltıcı bir ilaç gibi hırsıyla, coşkuyla içiyordu. Sanki dua eder gibi gözlerini kapamıştı.

"Biraz da bana bırak" diye güldü Orlando.

"Kendine başka bir testi ismarla" dedi Zacharias. "Benimle aynı kaptan içemezsin."

"Çorbamızı aynı çanaktan kaşıklamış, aynı battaniyenin altında uyumuştuk. Bunları da mı unuttun?"

"Hiçbirini unutmadım. Ama artık olmaz."

"Neden? Sana ne oldu böyle?"

Zacharias eğildi, ayağındaki çarığının bağlarını çözdü, çorâplarıyla beraber çıkardı ve ayağını Orlando'ya doğru uzattı. Rengi simsiyahtı.

"Arada bir ayaklarını yıkasan iyi edersin" diye şaka yapmak istedi Orlando.

"Bu siyahlık kir değil, cüzam."

"Nasıl!.."

"Doğru duydun, cüzama yakalandım."

Böylece Zacharias başından geçenleri anlatmaya başladı. Konuştukça heyecanlanıyor, heyecanlandıkça sesini -yükseltiyordu. Çevresiyle olan ilişkisini tümünden kesmişti. Yaşadığı korkunç olaylar, kelimelere dökülmek üzere içinde çok uzun zamandır birikmişti.

"Uyandığım zaman bir teknenin güvertesinde yatıyordum. Balıkçılar beni denizden çıkarmışlardı. Beni Sardunya'nın güneydoğu kıyılarına yakın bir adaya götürdüler. Burada yaşayan kadınlar bana büyük bir yakınlık, fazlasıyla sıcak bir ilgi gösterdiler. Hastalanmışım. Yüksek ateş ciğerlerimi harap ettiği için, günler boyunca yeni doğmuş bir bebek gibi bakıma muhtaç bir şekilde yatıp durdum. Ancak kendimi toparladığım zaman korkunç gerçeğin farkına vardım: Bir cüzam adasında bulunuyordum.

Balıkçılar denizden bir kazazede çıkardıkları zaman, iyilik olsun diye onu bu ölüm adasındaki kadınlara getiriyorlardı. Bli süre sonra kaçmayı başardım, ama artık çok geçti. Hastalık ayaklarıma yayılmıştı. Bindiğim kayık üç gün boyunca denizde sürüklendi. Sonra Malta şövalyelerinin atlarını Akkâ'ya götürmekle görevli bir gemi ile karşılaştım. Yolculuk esnasında zavallı kaderimin üzerine düşünebilme fırsatı buldum. Tapınakçıların cüzamlı kardeşlerine ne yaptıklarını biliyorsun, değil mi? Onları Cüzamlılar Manastırı'na gönderiyorlar. Bu sefil yerde çürümeyi kabul edemezdim. Böylece kaderimi kendi ellerime aldım. Sürünün güvenliğinden ayrılarak yalnız başına avlanan bir kurt oldum. Yaşamımı nasıl kazandığımı biliyorsun. Pek şerefli bir yöntem değil, ama şeref dediğin nedir ki? Tapmacılar tırakatı mı? Buna ancak gülebilirim. Hastalığım, gözlerimi açtı. Cüzam, insanın işini üç günde bitiren vebaya göre çok daha insafli bir hastalık. Ölene dek insanın dünyayı açık gözlerle izlemesine olanak tanıyor.

Haçlı seferi en başından beri büyük bir çılgınlıktı. Biz de bu çılgınlığın mızrak başıydık: Tapınak Şövalyeleri, daha doğrusu: Kudüs Tapınağı'ndaki İsa'nın Fakir Şövalyelerinin Kardeşliği. Aziz Bernhard'ın biz haçlılar için ne söylediğini biliyor musun? Ben bunları kendi gözlerimle okudum: 'Aralarında alçaklar, kâfirler, günahkârlar, haydutlar, sahtekârlar ve katiller var. Bu pisliğin doğu dünyasına akması batı dünyası için büyük bir talihi, ancak görülmesi gereken pis işler yüzünden doğu dünyası için de bir talihi.' Bunları Aziz Bernhard söylüyor! Bizden söz ediyor, senden ve benden: Pislikler!

İlk haçlı seferi yerinden yurdundan kovulmuş alçaklar, vücutlarına haç işareti dağlanmasını isteyen gözü dönmüş budalalarla başladı. Bu macera iki yüz bin insanın ölümüyle son buldu. Erkeklere yazık değil. Böyle olmasını onlar istediler. Ama ya çocuklar! Kutsal Mezar'ı masumiyetlerini kullanarak

kâfirlerin elinden kurtarmaları isteniyordu. Yolda geberip gitmeyenler, köle pazarlarında birer hayvan gibi satıldı. Kutsal yerleri kurtarın! Tanrı böyle istiyor.

Ne muazzam bir küfür!

Burada etrafına bakındın mı hiç? Akkâ'da her İtalyan cumhuriyetinin kendine ait bir mahallesi var: Piza, Amalfi, Cenova, Venedik. Tümü de inançsızlarla bol kazançlı ticaret yapıyor. Müslümanlara bizi öldürmekte kullandıkları silahları satanlar, onlardan başkası değil."

Meyhaneci, önlerindeki testileri doldurdu. Zacharias, testi bir dikişte neredeyse yarısına kadar boşalttı. Gözlerinde vahşi bir ateş yanıyordu:

"Doç.Enrico Dandolo, bir tek haçlı ordusunu buraya getirmek karşılığında **85** bin gümüş Taler aldı. Yeterince parası olmayan savaşçılar, yolculuğun bedelini çalışarak ödemek zorunda kaldılar. Hem de nasıl, biliyor musun? Zara'yı Venedik adına fethederek! Zara bir Hristiyan şehriydi, daha doğrusu, bir zamanlar öyleydi. Haçlı ordusu tarafından yerle bir edildi. Sakinleri öldürüldü, kovuldu veya köle olarak inançsızlara satıldı. Haçlılar sonra da Konstantinopolis'i işgal ettiler, yağmaladılar ve yakıp yıktılar. Haçın adına, haçı yıktılar."

Zacharias testisini boşaltarak, koluyla ağzını sildi: "Kudüs'ün Tanrı'nın isteğiyle ele geçirilişinin hikâyesini biliyor musun? Çaresiz Müslümanlar, tarikatımızın da ismini aldığı Süleyman Tapınağı civarında toplanmışlardı. Haçlılar bu zavallı insanları öyle bir kıyıma uğrattılar ki bileklerine kadar kan içinde kaldılar. Bunu aktaran VVilhelm von Tyrus bizden biri. Ama yaş ve cinsiyet gözetilmeksizin katledilenler sadece Müslümanlar değildi. Kapıları dışarıdan kilitlenen insan dolu sinagoglar ateşe verildi. Kutsal yerler işte bu şekilde kurtarıldı: Tanrı böyle istiyor! Bu ne biçim bir Tanrı'ysa..."

Zacharias çılgınca bir öfkeye kapılmıştı. Gözleri ateş saçıyor-

du. Bu adam, bir yaz önce dünyayı keşfetmeye hazırlanan kişi değildi artık.

"Biliyor musun" dedi sonra, "sahip olduğum tek şey, imamdı. Doğuyu değiştirmek üzere yola koyulmuştuk. Ancak doğu bizi değiştirdi. Artık Adrian'ın bizi neden terk ettiğini anlıyorum. Artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Ben de eski ben değilim."

"Sen hastasın" dedi Orlando.

"İnan bana, cüzam sıradan bir hastalık değil. Kutsal topraklarda işlediğimiz günâhlar yüzünden Tanrı'nın bize lâıyk gördüğü bir ceza. Sadece Frank Krallığı topraklarında cüzamlılara tahsis edilmiş iki binden fazla ev bulunduğunu biliyor muydun? Haçlılar bu laneti günâhlarının işareti olarak beraberlerinde taşıyorlar. Evet, günâhlarının bir işareti! Cüzamdan ölen birisi neden kirli kabul edilir? Cüzamlılar durumlarını belirten aşayıcı giysiler giymek zorundadırlar ve hastalıkları anlaşılır anlaşılmaz sahip oldukları tüm hakları yitirirler. Artık yasaların koruyuculuğuna sığınamazlar. Dileyen herkes cezalandırılma korkusu olmadan onları kuduz birer köpek gibi öldürebilir. Kilise bile kapılarını onlara kapatır. Cüzamlı olup da bunu söyleyenler derhal aforoz edilir. Hasta olduğundan şüphelenen birisi, bir kurul tarafından muayene edilir. Hasta değilse serbest bırakılır, aksi durumda da cüzamlılara ait hapisane benzeri bir eve kapatılır. Evlilik ve tarikat üyeliğı gibi sona erdirilmeleri mümkün olmayan anlaşmalar geçersiz kınır. Cüzamlı olduğu anlaşılan birinin son duası yapılır, çünkü o artık yaşayan bir ölüdür. Ben bir ölüyüm. Hangi mezar beni Tann'mdan koruyacak?"

"Gizlice buluştuğı o adamı sorguya çektik" dedi yardımcı. Leon Broussard'ın yanında, Büyük Üstad'ın odalarını zindandan ayıran çakıl kaplı yolda yürüyordu.

"Konuştu mu?"

"Hemen değil. Ama bilirsiniz, sonunda hepsi konuşur."
"Kimmiş?"
"İnanmayacaksınız: O da bir Tapınakçı'yımış."
"Artık öyle değil mi?"
"İşkenceye dayanamadı."
"Tarikatımızın bir üyesini mi öldürdünüz?"
"Geçimini yankesicilikle sağlayan sefil bir yaratığa dönüşmüş. Üstelik cüzamlıydı."
"Onun bir Tapınakçı olduğunu söylemiştiniz?"
"Evet, Paris teşkilatına bağlı bir Tapınak Şövalyesi. Adı Zacharias von Ratzenhofen."
"Bizim adamımızla ilişkisi ne düzeydeymiş?"
"Fedaîler hakkında bilgi toplamaları için birlikte Ajamut'a gönderilmişler. Bu görevin sebebi, Ludvig der Kelheimer cinayetiymiş."
"Demek tarikatımız fedaîlerin en önemli kalesine bir gizli ajan sokmayı başarmış! Aman Tanrım, ne muhteşem bir fikir!"
"Quaim gibi kurnaz bir tilkinin böyle basit bir numaraya kancacığını mı sanıyorsunuz?"
"Hayır. Haklısınız, burnuma ihanet kokuları geliyor. Adamımızın ismi nedir?"
"Orlando da Padua. Bir Mavi Gömlekli."
"Bir Mavi Gömlekli mi dediniz? İnanılır gibi değil. Zacharias denilen adamın burada ne işi varmış peki?"
"Bir gemi kazası sonucu birbirlerini kaybetmişler. Zacharias von Ratzenhofen, bir cüzam adasına sığınarak hayatını kurtarmış. Ancak bu arada hastalık kapmış. Tecrit korkusuyla da Akkâ'ya sığınmış. Burada buluşmaları sadece bir tesadüf."
"Sadece bir tesadüf mü? Buna inanabilir miyiz? Anlattıkları gerçek mi?"
"Gerçeği söylediğine kefil oluyorum."
"Ya diğer... İsmi ne demiştiniz?"

"Orlando da Padua."

"O bizden biri mi, yoksa onlardan biri mi?"

"Bunu neden kendisine sormuyorsunuz?"

"Bunu nasıl yapabilirim?" dedi Büyük Üstad. "Bizden biri ol-
saydı, sırrını en azından bana açması gerekirdi. Gerçekte kim
olduğunu bizden neden gizliyor?"

"Hakkınız var. O bir hain."

"Ölmesi gerekir. İhanet, cinayetten daha ağır bir suç."

"Cinayet!" Büyük Üstad'ın yardımcısı olduğu yerde durdu.
"Aklıma bir fikir geldi. Zacharias von Ratzenhofen adlı Bira-
der'in artık hayatta olmadığını Paris'e bildirelim. Onu sırtına bir
hançer saplanmış vaziyette bulmuş olalım. Son sözleri de şöy-
le olsun: 'Beni Orlando da Padua öldürdü.' Böylece haini kar-
deş katliyle damgalayıp, bu sefil yaratığın ölümüyle ilgimiz ol-
duğuna dair tüm şüpheleri ortadan kaldırmış oluruz."

"Akıllıca düşünülmüş bir satranç hamlesi, ama elbette be-
nim bu işten haberim yok" dedi Büyük Üstad. "Benim iznim
olmadan hareket ediyorsunuz. Mektubun hemen bugün yazıl-
masını sağlayın."

İki gün sonra Orlando'ya demir çemberlerle sağlamlaştırılmış
bir sandık teslim edildi.

Büyük Üstad, dimdik Orlando'nun gözlerine bakarak şöyle
dedi: "Monstra te esse frater!"

Orlando onun bakışlarına karşılık verdi.

"Ne dediniz?" diye sordu. "Ben Latince bilmem. Konuştu-
ğunuz dil Latince'ydi, değil mi?"

"Önemli değil" dedi Leon Broussard.

"Kim olduğunu neden kendi kardeşlerinden gizledin?" diye
sordu Adnan'ın sesi ona akşam duası esnasında.

Orlando karşılık verdi: "İnsanoğluna nasıl güvenebilirim?
Her yanda ihanet kol gezmiyor mu? Quaim beni buraya niye

gönderdi? Beni sınamak istiyor. Krak des Chevaliers'de üst düzey casuslarının bulunduğuna eminim."

"Eskiden de korkaklık derecesinde ihtiyatlıydın" dedi Adnan.

"Öyle miydin? Büyük Üstad neden apansız bana Bir Bira-der olduğunu göster!* dedi? Kendimi ne bir sözle, ne de davranışla ele verdim. Onlardan biri olabileceğim şüphesine nereden kapılmış olabilir? Acaba Paris'ten biri hakkımda bilgi mi verdi? Hiç sanmam. Yoksa Alamut mu? Ne kadar ihtiyatlı olsam azdır. Sonuçlandırmam gereken bir görevim var. Respice fi nem!"

F

*m**yer üzerinde geçen on sekiz gün. Güneşin altında geçen on sekiz gün. Toz. Susuzluk. Uzun bir günün sonunda, akşam sisleri içinde Elbruz zirveleri. Ve dar boğazların, rüzgârlı geçitlerin arasında dört gün daha. Nihayet! Alamut'un kuleleri önlerinde bir serap gibi yükseliyordu! Adamların boğazlarından aynı anda bir sevinç çığlığı yükseldi: "Alamut! Allahü ekber!" Orlando. kendisini eve dönmüş gibi hissediyordu. Büyük kapıdan içeri girdiği anda. coşkun bir sevince kapıldı. Yüksek ateş ve ishal nedeniyle güçsüz düşmüş olan yaşlı Hazim'in, eyerden aşağı indirilmesigerekti. Onu doğruca hekimin evine taşıdılar.

Orlando ilk defa Quaim'in huzuruna yalnız olarak çağırılıyordu. Dağın Yaşlısı ona doğru yürüdü, içi altın dolu sandığı teslim aldı, mührü kırdı ve kendisine cevaben yazılmış mektubu okudu. Yüzü birden aydınlandı, kalın kaşları yukarı kalktı. "Bu işi iyi becerdin, Adnan. Yarın el-İskenderiye'den bir heyet kabul edeceğim. Görüşmelerde sen de bulunacaksın. Hazırlıklı ol!"

O gece Orlando ölü gibi uyudu. Ertesi sabah, Alamut'un gerçek efendileriymiş gibi kaleyi işgal etmiş olan dağ kargaları-

nın çıkardığı gürültü tarafından uyandırıldı. Dağın Yaşlısı'nın gönderdiği adam kapıyı vurduğunda, güneş gökyüzünde oldukça yükselmişti. Adam Orlando'yu Burç al-Almar'a götürdü. Buradan tüm Alamut vadisi, zirveleri daima karla kaplı Taht-ı Süleyman'a kadar kuş bakışı görülebiliyordu.

Kızıl renkli misafir kulesi, bir kervansaray gibi düzenlenmişti. Çam ağaçları tarafından gölgelenen iç avlunun etrafı, çift katlı binalarla çevriliydi. Şu anda elçilerin atları da avluda bulunuyordu.

Dağın Yaşlısı'nın gönderdiği adam, üzerinde çok sayıda küçük, beyaz kubbe bulunan alçak bir binanın önünde durdu. Sonra bir kapıyı açtı. Orlando cami benzeri bir salonun önünde duruyordu. Kubbeli tavan, sütunlu bir duvar tarafından taşınıyordu. Zemin, pas kırmızısı halılarla kaplıydı. Salonun geniş kenarında bir düzine kadar adam oturuyordu. Quaim, tam ortalarındaydı. Hemen yanında ipek cüppeli, sarıklı, atletik yapılı bir adam oturuyordu. Orlando onun şöyle dediğini duydu:

"İnsanın malını ve karısını sadece imanı koruyabilir. Allah'a olan görevler de bu yüzden yerine getirilir. İnsanın karısı ve malı herkesin kullanımına açık olsaydı, hayvanlardan ne farkımız kalırdı? Allah'a inanmasaydık ne malımıza, ne de evlilik kurumuna saygı duyabilirdik. Bu nedenle iman olmadan ne mal, ne de eş sahibi olabiliriz. Elbette bunun tam aksi de geçerli."

Dağın Yaşlısı Orlando'ya yanına gelmesini işaret etti ve onu diğerlerine Nazdikan'ı olarak tanıttı. Ona ilk defa bu şekilde hitap ediyordu. Nazdikan, hükümdarın en yakın ve güvenilir adamına verilen unvandı. Başında sarık olan adam, müminlerin halifesinin başveziri Fahad ibn Thabit'in ta kendisiydi. Bir hadım olduğu her halinden belli olan kara derili sekreteri, ağzından çıkan her kelimeyi yazıya dökkebilmek için efendisini bir gölge gibi takip ediyordu.

Başvezir, Quaim'e döndü: "Bu konuda sizin ne düşündüğünüzü bilmek isterdim."

Quaim karşılık verdi: "İri göğüslere gereğinden fazla değer biçtiğinizi düşünüyorum. Pers Kralı Darius'u mağlup etmesinden sonra Büyük İskender'e gelen haberciler, kralın son derece güzel bir kız kardeşi ile zarafetin doruğunda bir kızı bulunduğunu bildirdiler. Zaten dünya üzerindeki hiçbir harem Darius'unkiyle boy ölçüşemezdi.

İskender ise şöyle cevap verdi: 'Ben erkekleri mağlup ettim. Kadınlarının da beni mağlup etmelerine gerek yok.' Ve böylece Darius'un haremine el sürmedi. Ona neden 'Büyük' denildiğini de böylece öğrendiniz."

"Sizce insanın sahip olabileceği en değerli şey nedir?"

"İnsanoğlu için bilgiden daha değerli bir varlık olamaz. Bilgi, tüm hazinelerden daha kıymetlidir. Hazineleri sen korumak zorundasındır, oysa bilgi seni korur. Keskin bir zekâdan daha etkili bir silah olamaz."

Quaim tanınacak gibi değildi. Bir kez daha üstün yetenekleri sayesinde çağının en korkulan örgütünü kurmayı, ikna gücü sayesinde bir tek kılıç darbesine gerek kalmadan Alamut gibi bir kaleyi ele geçirmeyi başarmış olan Hasan Sabbah kimliğine bürünmüştü.

"Kalenize Alamut, yani Kartal Yuvası deniliyor" dedi başvezir. "Ama ambleminiz küçük bir arı. Neden göklerin kralı olan kartal değil?"

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun, Adnan?" diye sordu Quaim.

Orlando karşılık verdi: "Kartal, aslan, ayı insanların gözünde önemli bir yere sahiptir..."

"... parsı da unutmamak gerekir" diye ekledi ismi Arapça'da pars anlamına gelen Fahad. Orlando onu duymazlıktan geldi. "Büyük yırtıcı hayvanlar genelde saygın bir yere sahiptir-

ler. Neden ki? Aslanın cesareti, ayının kuvveti yüzünden mi? Bu doğru mu? Aslan, ayı, kaplan, kurt ve diğer yırtıcıların ui mü. av olarak sadece cılız, hasta veya çok genç hayvanları tercih eder. Pençelerine geçirdikleri hayvanlar zaten yarı ölüdür. Bu nedenle onları leş yiyiciler arasına katmak gerekir. Arada bir sağlıklı bir hayvan yakalasalar da bunu sadece kurbanlarından kat be kat büyük oldukları için göze alırlar. Ayı, midesine indirdiği bir kuzudan on kat daha büyüktür.

Oysa insanoğlu gerçekten cesur küçük hayvanlara gereken değeri vermez. Kendisinden belki yüzlerce kat büyük olan bir yaratığa gözü kapalı saldıran bir sivrisineği, iğrenç bir kan emici olarak aşağılarız. İğnesini bir insanın vücuduna sokan bir arı, bir tavşan yakalamış olan kartaldan çok daha kahramandır."

Orlando'nun verdiği cevap, Quaim'in çok hoşuna gitmişti. Gülerek Thabit'e döndü:

"İşte şimdi neden sembol olarak arıyı kullandığımızı biliyorsunuz. Siz de isminize o kan emicilerden birini eklemelisiniz."

Az sonra sohbet dönüp dolaşıp tekrar kadınlara gelmişti.

Fahad ibn Thabit şöyle diyordu: "Bir kadın tüm ömrünü erkeklerin arasında geçirmiş olsa dahi. nasıl bir kaşık çorbanın tadını asla alamazsa, o da gerçeğin ne olduğunu hiçbir zaman kavrayamayacaktır."

"Güzel bir mukayese!" diye güldü Quaim.

"Kızarmış kanatlı etinden daha lezzetli bir yiyecek tanımam" diye bağırdı Thabit coşkuyla. "Buna rağmen yine de şahinlerimi veya sülünlerimi yemek gibi saçma bir fikre asla kapılmam. Az bulunur veya değerli olduklarından ötürü değil, onları sevdiğim için. En sevdiğim kadınlar olan annemi, kız kardeşlerimi asla arzulamam. Sevgi ve cinsellik birbirlerinden tümüyle farklı iki ayrı şeydir. Bir istiridyeyi veya inciri zevkle mideye indirdiğim zaman, onların beni sevmesini beklemem. Sadece onların yumuşak etlerinin tadını almaya bakarım. Aynı

şey haremimdeki kadınlar için de geçerli. Ben de Basra ve Kûfa valisi ile aynı düşünceyi paylaşıyorum. El-Muglira yaşamının son günlerinde şöyle demişti: Hayatım boyunca yüzden fazla kadınla evlendim, ancak bunlardan birinin bile sebebi sevgi değildi."

Thabit'in sözlerini aktaran Orlando'yu dinlediği zaman, Zayide kahkahalarla güldü.

"Bu konuşmaların ne anlamı var?" diye sordu Orlando. "Siyaset hakkında tek kelime bile etmediler. Sadece boş sözler, o kadar."

"Hiç çarşıdaki halı tacirlerini dinledin mi?" diye sordu Zayide. "Alıcılarla Allah, kadınlar, hava durumu, hastalık veya siyaset konuşurlar. Bu onların satış stratejilerinin bir parçasıdır. Bu şekilde fiyatı ne kadar yükseltebileceklerini tespit ederler.

Quaim'in yaptığı da bundan başka bir şey değil."

A M Akşam yemeğinde Hazim orada bulunan adamlara şöyle dedi: "Muharrem ayının başında Alamut'a bir Moğol heyetinin gelmesini bekliyoruz. Bildiğiniz gibi bu dönemde dünyada Moğollarla boy ölçüşebilecek hiçbir askeri kuvvet yok. Batıya doğru ilerleyişlerini görünüşe göre kimse durduramayacak. Türk köpeklerinin günleri sayılı. Düşmanın düşmanı bizim dostumuz olduğuna göre, Moğollar da dostumuz. Bu nedenle bizi ziyaret etmeleri çok büyük önem taşıyor. Quaim. hepinizden bu duruma uygun davranmanızı bekliyor."

Orlando buna benzer bir şey, daha önce hiç görmemişti. Karşısında yabani, güçlü barbarlar vardı. On sekiz kişiydiler. Karla kaplı dağlardan esen soğuk rüzgâra rağmen, belden yukarı çıplaktılar. Kolları ve göğüsleri, gururla sergiledikleri yara

izleriyle doluydu. Yüzlerce incecik örgü halinde omuzların.) ve göğüslerine düşen siyah saç ve sakalları, renkli ipliklerle ve değersiz ganimet parçalarıyla süslenmişti. Eyer kullanmıyorlardı ve kısa bacaklı atlarıyla bütünleşmiş gibiydiler.

Alam ut'un büyük kapısından bir ok atımı mesafede atlarını mahmuzladılar. Eğri kılıçlarını çekmiş, yıldırım hızıyla ilerliyorlardı. On sekiz gırtlaktan aynı anda korkunç naralar yükseliyordu. Vahşi güçlerinin vuruculuğunu sergilemekte doğrusu oldukça başarılıydılar.

Tam ortalarında, dış görünüş itibarıyla diğerlerinden tümüyle farklı, sanki onlardan biri olmayan bir adam at sürüyordu. Sırtında samur yakalı, kadife bir pelerin dalgalanıyordu. Başındaki tüylü börk, bir kralın tacını andırıyordu.

Aşağı şehrin sokaklarında ilerlerken, tüm kale alarm durumuna geçmişti. Altın Ordu savaşçılarının yarattığı tehlike, başını kaldırmış bir kobranın tehdidinden daha etkiliydi. Kalenin komutanı olan Şahna, onları Kızıl Kule'nin avlusunda ayakta bekliyordu. Moğol hanı, savaşçılarının ikisinin vücutlarıyla oluşturduğu merdivene basarak, dalgalanan peleriniyle aşağı indi. Son derece vakur bir tavn vardı. Davranışlarının her biri bir kışkırtmaydı. Bir elinde deri bir kamçı taşıyordu. Etrafına saçtığı gurur ve kibir, çevresinde buzdan bir duvar oluşturmuştu.

"Alamut'a hoş geldiniz" dedi kalede Moğolca konuşan tek kişi olan Şahna.

"Bizim dilimizi konuşuyorsun!" Han onu bir süre süzdükten sonra, hakirâne bir edayla güldü: "Sen bir Moğol musun?"

"Hayır."

"O halde neden bir Moğol gibi konuşuyorsun? Bir farenin bir aslan gibi kükrediği görülmüş şey mi?"

Moğol savaşçıları hep bir ağızdan güldüler. Şahna'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Beni efendine götür!" diye emretti han.

"Once kalacağınız yeri görmek istemez miydiniz?"

"Kalacak yere ihtiyacımız yok. Biz açıkta uyuruz. İhtiyacımız olan tek şey bir ateş, atlar için saman ve adamlarım için et."

Nizarîlerin ikisi Moğol hanını Tac el-Alem'de bekleyen Quaim'e götürdü.

Az sonra Kızıl Kule'nin avlusunda bir ateş yanmaya başlamıştı. Taş avluyu meşaleler aydınlatıyordu. Demir şişlere geçirilmiş olan dört koyun, ateşin üzerinde kızarıyordu. İki düzine kadar Nizarî Mogollara eşlik ediyor, diğerleri de tehlike ânında müdahale etmek için hazır bekliyordu. Birbirlerinin dillerini anlamadıkları için, adamlar kesin hatlarla bölünmüş iki gruba ayrılmışlardı. Biri çınlayan kahkahalara boğulduğu takdirde, diğeri kendisiyle alay edildiğini sanıyordu. Nizarîlerin söylediği şarkılar Mogollar hiç etkilememişti. Ancak içlerinden birkaçı bir kılıç dansına başlayınca, konukların yüzleri aydınlandı. Eğri kılıçlarını çektikleri gibi, hızlı ve vahşi bir gösteriye başladılar. Bir süre sonra birçoğunun vücudunda kanlı yaralar belirmişti.

Tek gözü olmayan genç bir Moğol savaşçısı, Nizarîlerden birini yumruk dövüşüne davet etti. Ama diğeri bu daveti kabul etmeyince, alaycı kahkahalar ve aşağılayıcı el kol hareketleriyle tekrar yerine oturdu.

"Bunu yapmaktan vazgeçin" dedi Şahna. "Konuğumuz olmanız, bize sizinle dövüşmeyi yasaklıyor."

"Bak sen" diye güldü tek gözlü savaşçı, "bir aslan gibi küreyen fare konuştu. Bir aslan gibi dövüşebiliyor mu acaba?"

Moğollar kahkahalarla güldüler. "Senin gibi bir delik, bir kık deliği olmaktansa, bir fare olmayı tercih ederim" diye karşılık verdi Şahna. Bu kez kahkahalar Nizarîlerin saflarından yükseliyordu.

Tek gözlü savaşçının beti benzi atmıştı. Böyle bir şey daha önce başına hiç gelmemişti. "Ne dedin sen?"

"Yoksa işitmen de görmem kadar kötü mü?" dedi Şahna alaylı bir sesle. Bü, bardağı taşıran son damlaydı.

Moğol, yaydan fırlayan bir ok gibi ileri fırladı. Şahna, kılını

bile kıpırdatmadan onu bekledi. Son anda yıldırım hızıyla eğildi ve kafasını büyük bir şiddetle rakibinin midesine gömdü. Tüm bunlar o kadar hızlı gelişmişti ki henüz tam anlamıyla başlayamadan sona ermişti. Moğollar baygın arkadaşlarıyla ilgilenirken, Şahna adamlarının yanına geri döndü. Savaş alanından muzaffer olarak ayrılmıştı. Bundan böyle tek bir lakapla çağrılacaktı: Moğol Yiyici.

Ertesi gün sabah namazından sonra Quaim Orlando'yu yanına çağırttı.

Tac el-Âiem'in büyük kule odasına giren Orlando, Quaim'in pencerenin önünde durduğunu gördü. Han odada bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Yüzü öfke ve heyecandan kıpkırmızı kesilmişti.

"Bu taleplerinizde ciddi olamazsınız!" diye bağırdı sonra. "Şimdiye kadar böyle bir şeye kimse cüret edememişti. Bunu ödeyeceksiniz. Sizi uyarıyorum. Karşınızda Tanrının Kırbağı Cengiz Han var! Cevabınızı ona ilettiğim takdirde başınızı isteyecektir. Aklınızı başınıza toplayın! Unutmayın ki en güçlü yay bile kırılabilir. Sizi bir kez daha uyarıyorum!"

Quaim Orlando'ya döndü: "Bizimle gel! Burçların etrafında şöyle bir dolanacağız. Temiz hava hepimize iyi gelecektir."

Çatı terasına çıktıkları zaman, kapının iki yanında nöbet tutan fedaîler esas duruşa geçtiler.

Ellerini sırtında kavuşturmuş olan Quaim, önden yürüyordu. Yarım adım arkasından han, onun arkasından da Orlando geliyordu. "Son talebinizi bir kez daha gözden geçirmeniz gerekir" dedi han soluk soluğa. "Sizin gücünüzün de bir sınırı vardır. Atlı ordularımız Asya düzlüklerine azgın bir sel gibi yayılıyor. Onlara karşı koyabilir misiniz? Hayır!" Tam bu esnada, tunçtan dökülmüş heykellere benzeyen iki genç fedainin nöbet tuttuğu bir burcun önünden geçiyorlardı. Quaim ansızın durdu ve hana döndü: "Az önce ne dediniz?"

"Sizin gücünüzün de bir sınırı vardır."

"Bunu duydunuz mu?" diye sordu Quaim genç fedaîlere. "Siz ne dersiniz?" Adamlar hançerlerini çektiler. Han irkilerek geriye doğru bir adım attı. Quaim ise uçurumdan aşağıya bakıyordu. Hana yanına gelmesini işaret etti, tereddüt ettiğini görünce de onu cesaretlendirmeye çalıştı: "Gelin haydi! Aşağıya bakın. Kanyonun derinliğini tahmin edebiliyor musunuz? Korkunuz mu? Doğrusu hakkınız var:"

Sonra fedaîlere dönerek tek bir kelime söyledi: "Atlayın!"

Adamlar başlarını kaldırıp ona baktılar. Gözlerinde mutluluk, arzulanana ulaşma, coşku ve sevinç karışımı tuhaf bir ateş yanıyordu.

Ve sonra bir an bile tereddüt etmeden kendilerini uçurumdan aşağıya bıraktılar. Beyaz elbiseleri birer bayrak gibi dalgalanıyordu. Han, olup bitenleri ürpererek seyretmişti.

Quaim, sanki hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti. "İşte cevabımı aldınız" dedi sonra hana dönerek. "Sakin bizi kendi ölçülerinize göre değerlendirmek gibi bir hata yapmayın."

Ertesi sabah Moğollar gitmişti. Geride sadece bir mızrak ve yaktıkları ateşin soğuk küllerini bırakmışlardı.

"Sanki şeytan görmüş gibi kaçıp gittiler" dedi Medinat as-Salam muhafızı.

Q

Quaim emretti, onlar da gözlerini bile kırpmadan kendilerini bin adım derinliğe bıraktılar." Orlando, Hazim'le konuşuyordu. "Bu nasri olur? Allah adına, bir insan böyle bir şeyi nasıl yapabilir?"

"Fedaîler, bir an önce cennete gitmeye can atarlar."

"Ama bu çok anlamsız" dedi Orlando. "Savaşta ölen fedaî.

düşmanda büyük yaralar açar. Ölmeden önce öldürür. Gri/c göz. Dişe diş."

"Yanılıyorsun" diye gülümsedi Hazim. "Şehit olmak, kahramanlıktan farklı bir şeydir. Aslında Hristiyanlıkta da durum farklı değil. Sizin azizlerinizin tümü, savaş olmadan kanı döken Tann'nızın kurbanlıkları. İsa bile öğretisinin yaşaması için, hiçbir direniş göstermeden çarmıha gerilmeyi kabul etmişti. Müminler topluluğu, kendisini oluşturan bireylerin yaşamından daha önemlidir. Bir düşünceye güç veren, onları kabul eden insanların ölümüne hazır olmasıdır.

• Cengiz Han tüm önerilerimizi kabul edecek.

Quaim, üstünlüğümüzü onlara sözle ifade edilemeyecek kadar görkemli bir şekilde gösterdi. Ölümünden korkmayan bir insan, her şeyi yapabilir. Hiçbir şey ölümünden korkmayan bir insan kadar korkutucu olamaz. Doğada yaşama arzusundan daha güçlü bir dürtü yoktur. Yemekten üremeye kadar tüm dürtüler, bir tek amaca hizmet eder: Yaşamı sürdürmeye. Ölümü arayan bir fedaî, yaradılışının özelliklerinden sıyrılır. Ölümlülere has olmayan güçlerle donanmış bir cine, öbür dünyanın bir varlığına dönüşür. Aşılmaz olan fedaînin kendisi değil, ondan duyulan korkudur. Bu şiddete bir isim vermek gerekirse, tedhişten iyi bir kelime düşünülemez. Dehşet ve yılgınlık, tedhişin özü, varlık sebebidir."

"Tedhiş" diye tekrarladı Orlando. "Ne korkunç bir kelime!"

"İnsanları mutlu etmeye çalış, sana teşekkür etmeyeceklerdir" diye devam etti sözlerine Hazim. "Onlara ölümü gösterdiğin takdirde, bir anda büyüleneceklerdir. Hiçbir şey insanları kendilerinden birinin ölümü kadar etkileyemez. Hiç bir idamda bulunup, infazı seyreden kalabalığın yüzüne baktın mı? Allah korkusuyla dolu bu teslimiyete en büyük camide bile rastlayamazsın. Kesik baş yere düştüğü zaman, kalabalıktan bir çığlık yükselir. Çöl gecelerinde uluyan sırtlanların çığlıkları bile bu kadar korkunç değildir."

"Ölüm korkusu bizi Allah'a yaklaştırır" dedi Orlando.

"Doğru söyledin. Ölüme mahkûm edilmiş bir katil. Allah'a kendi yargıcından daha yakındır."

Hazim sustu ve bir süre düşündü. Sonra da şöyle dedi: "Bir keresinde, Kahire'deki Büyük Camii'nin önünde bulunan meydana bir idama şahit olmuştum. Tümü de aynı ailenin fertleri olan on bir adam, adaletin kılıcını bekliyorlardı. Sultanın kervansaraylarını basmış ve soymuşlardı. Yüzleri demirden dökülmüşe benzeyen mağrur bakışlı, güçlü erkeklerdi. Kolları sırtlarında bağlanmıştı. Boğazlarına mezbahaya götürülen koyunlarda olduğu gibi bir ip geçirilmişti. En yaşlılarının boynu vurulduğunda, diğerleri onun yanı basındaydılar.

'Kardeşlerinin ölümünü seyretmeleri şart mı?' diye sordum kadiya.

Bunda kötü olan ne?' diye karşılık verdi kadı. 'Hepimiz onlarla aynı durumda değil miyiz? Her gün ölüm aramızdan birini seçip alıyor, biz de yarın sıranın belki de kendimizde olduğunu bilerek onu seyrediyoruz. Allah böyle istiyor!'"

Sekiz aydır Alamut'ta bulunan Orlando, hedefine ulaşma yolunda henüz arpa boyu yol kat edememişti. Adrian'ın kimliğine bürünmeyi başarmıştı, ama kendisini ele verebilecek sorular sorması imkânsızdı.

Fedaîlerin öğretisinin derinlerine indikçe, bu insanlar ona giderek daha fazla yabancılaşmaya başlıyordu. Etrafında gizemli olaylar olup bitiyordu. Bir kez daha gece yarısı kaleye birileri gelmiş, Orlando bir kez daha Kahf az-Zulumat, Ölüm Tüneli ve Quatil al-Hubbab, Aşk Kurbanı sözlerini açıkça duymuştu. Bu ne anlama, geliyordu. Bir kez de kendi ismini işitir gibi olmuştu: Adnan. Yoksa bu sadece cennet bahçelerini ifade etmekte kullanılan Adn sözcüğü müydü?

Gece olunca, gündüzleri Hazimin kendisine öğrettikleri

üzerinde düşünüyordu: "Bilgi edinmenin farklı yolları vardır. En acı olanı, tecrübeyle edinilenidir. Hissedilerek edinileni en yüzeysel olanıdır. Düşünmeyle edinileni, insanı en kolay yanılgıya götürenidir. En başarılı olanı ise gözler ve kulaklar yardımıyla edinilenidir, insan bunları kullanmayı bilirse elbette."

Uyandığı zaman, yatağının ucunda kendisine ait olmayan bir kemer tokası buldu. Geceleri gözetleniyor muydu? Kendisine gizlice ilaçlar mı veriliyordu? Gerekenden fazla yememeye ve içmemeye özen gösteriyordu. Kırmızı renkli idrarının anlamı neydi? Zayide'nin bu işle ilgisi var mıydı? Hazim, el-Hadi... Hiç kimseye güvenemezdi. Ümitsizliğe ve yılgınlığa kapılmıştı. Kimliğinin fark edilmesinden, ölmekten korkuyordu.

"Tanrım, öfkelenmeme yardım et" diye yakardı gece olunca. "Öfke insanı güçlendirir, korku güçten düşürür."

İhvan as-safa öğretisi ne diyordu: "İnsan ölümden değil, acı duymaktan korkar. Korkunuzu unutun! Acı, hiçbir şey bile değildir. Dayanılan acılar insana zevk verir!"

Geceleri ikiz kardeşine sesleniyordu: "Beni yalnız bırakma. Korkuyorum. Bana yardım etmeye devam et!"

"Bazı şeyler vardır ki elde edilmeleri için bol zaman gerekir, bu da sahip olduğumuz en değerli şeydir."

"Tanrım, bana sabır ihsan et, ama çabuk tarafından!"

Her şey eskiden olduğu gibiydi, ancak yine de farklıydı. İçte olanlar, artık dışarı çıkmakta zorlanıyordu: "Adrian, konuş benimle! Bana akıl ver! Ne yapmalıyım?"

"Gördüklerine önem verme! Asıl senden gizlemeye çalıştıklarına önem ver!"

Ertesi sabah Adrian'ın sesi onu uyandırdı. Orlando şu cümleleri açık seçik duymuştu:

"Takında, çok yakında cenneti tanıyacaksın!"

Bu her şeyin sonu muydu?

CENNET

AŞA ATU AS-SIRRA

Seni sirra vakıfettim?

ihwan as-Safa

Y

M ılın soğuk mevsiminin uzun gecelerini Orlando genellikle kütüphanenin okuma salonunda, Usman el-Muşrifan'la sohbet ederek geçiriyordu. Bir gün, öğleden sonrasının geç bir saatinde, elinde yıpranmış bir kitapla geri geldi. "Bunu okumalısın" dedi Orlando'ya. "Kütüphanenin en fazla ilgi gören kitabıdır."

"Belli oluyor. Konusu nedir?"

"Cennet. İmam Celaleddin as-Suyuti tarafından yazılmış. Cennet bahçelerindeki cinsel zevkleri başka hiçbir kaynakta bu kadar ayrıntılı olarak bulamazsın."

"Sen bu kitabı okudun mu?"

"Elbette! Bunu nasıl sorabilirsin?"

Orlando kitabı elinde tarttı: "Oldukça büyük bir lokma. İçinde neler yazdığını bana anlat. Seni dinlemekten zevk duyuyorum."

Usman el-Muşrifan, çay fincanlarını doldurdu.

"Kuran, en az üç yüz kere cenneti sonu gelmez cinsel zevklerin bulunduğu bir yer olarak tasvir eder. Onu destekleyen başka sayısız kaynak daha var."

"İmam bu konuda ne yazıyor?"

"Cennete kabul edilen erkeklerin sürekli ereksiyon halinde olduklarını. Ceylan gözlü genç kadınlar, onların her arzusunu yerine getiriyor. Huri adı verilen genç kadınların tasviri, kitabın önemli bir bölümünü oluşturuyor."

"Nasılmış bu huriler?" diye sordu Orlando.

"Ayak uçlarından dizlerine kadar safran kokarlar; dizlerinden göğüslerine kadar misk kokarlar; göğüslerinden boyunlarına kadar amber kokarlar; boyunlarından başlarının tepelerine kadar kâfur kokarlar."

"Nasıl koktuklarını merak etmiyorum" diye güldü Orlando. "Nasıl göründüklerini bilmek istiyorum."

"Tasvir ve tasavvur edilemeyecek kadar güzeller. Her sevişmeden sonra daha güzel oluyorlar. Cinsel iştahları doymak bilmez. Onlarla sevişen bir erkek, bir canlının asla dayanamayacağı şiddette bir orgazm yaşar. Bir sevişme tam seksen yıl sürer ve asla sıkıntı veya bıkkınlık vermez, çünkü cennet kızlarının çekicilikleri, onlara duyulan özlemi her an daha da körükler."

"Peki bu çekicilikler nedir?" diye sordu Orlando. "Sadede gel artık, beni kıvrandırıp durma! Göğüsleri küçük mü, yoksa büyük mü? Kalçaları geniş mi, dar mı?"

"Ne geniş, ne dar. Hurilerin kalçaları yok."

"Bu nasıl olur?"

"İmam, Allah'ın bahçelerinde büyük aptes gibi tiksindirici bir ihtiyacın bulunmasının mümkün olmadığını söylüyor. Bu nedenle kalçalara ve kaba etlere de gerek yokmuş."

"Allah vere de imam yanılmış ola!" dedi Orlando.

"İnşallah" dedi Usman canı gönülden. "Genç bir kızın kışından başka cennete ne lâıyk olabilir ki?"

Genellikle kadınlar hakkında sohbet ediyorlardı. "Neden kadınlarınızı çarşafa sokuyorsunuz?" diye sordu Orlando.

"Başka türlü nasıl olabilir?" diye bağırdı Usman. "Bir şeye gizem kazandıran, üzerindeki örtü değil midir? Mesela bir hediyeyi düşün! Paketi açarken duyduğun o kışkırtıcı hisırtı, içinde yükselen o müthiş merak duygusu! Alacağın zevki biraz daha geciktirmenin karşı konulmaz çekiciliği! En sıradan nesne bile, üzeri örtüldüğü zaman insana heyecan verir. Başarılı bir saklamanın ve zevk dolu ortaya çıkarmanın ardında, uygar insanı ilkellerden ayıran yüksek bir sanat gizlidir."

Usman el-Muşrifan çayından bir yudum aldı ve tadından hoşlandığını belirtmek için ağzını şapırdattı. Sonra bıyığını sileyerek sözlerine devam etti: "Bu nedenle Adem ile Havva'nın cennette çıplak olmaları bence mümkün değil. Bir kadın ile bir

erkeğin sürekli çıplak olarak bulundukları yer cennet değil, olsa olsa ilkel vahşilerin dünyasıdır."

Ok antrenmanından sonra el-Hadi. Orlando*yu yanına çağırdı: "Onu tekrar göreceksin. Sana verilen değeri anla. Bugüne dek bir fedaî bahçeye asla ikinci kez gönderilmedi. Yarın ay doğduğu zaman yola koyulacağız."

Onu tekrar görecekti. Onu. Kimdi bu? Bir kız? Bir kadın? Adrian'ın hayatında nasıl bir yere sahipti? Yeni bir gizemle karşı karşıyaydı. Güneş doğarken yola koyuldular. Pelerinleri rüzgârda dalgalanıyordu. Yol çok dar olduğu için, tek sıra halinde ilerlemek zorunda kalıyorlardı. Buradan daha önce defalarca geçmiş olan hayvanlar bile korkuyordu. Titreyen burun delikleri ve akları görünen gözleriyle, binicilerinin bacaklarıyla verdikleri emirlere isteksizce boyun eğiyorlardı. Nallarının altından kayan taşlar, uçurumdan aşağı yuvarlanıyordu. Orlando. zeminden yükselen sesi duyana dek on bire kadar sayabiliyordu.

Alamut vadisine ulaştıkları zaman, nehri sol taraflarına alarak ilerlemeye başladılar. Kabaran nehir sularının ortaya çıkarttığı çok sayıdaki mağaradan birinin önünde atlarını bir ağaca bağladılar. El-Hadi. eyer çantasından bir meşale çıkardı. Birbirine çok yakın duran iki kayanın arasından güçlükle çıktılar, tünel benzeri bir bacadan yukarı tırmandılar ve çok dar bir kaya yığının içine girdiler. İki kişinin yan yana yürümesi imkânsızdı. Yüzlerce adım yukarıda, incecik bir şerit halinde gökyüzünü görebiliyorlardı. Orlando, yukarıdaki açıklığın en fazla iki şerit genişliğinde olduğunu düşündü. İçeriye pek az ışık düşüyordu. "Kahf az-Zulumat, Ölüm Tüneli" dedi el-Hadi. Geçit bazı yerlerde fazlasıyla dar olduğu için, insan eliyle genişletilmişti. Meşalenin ışığında kazma izleri açıkça görülebiliyordu. Sonra ma-

gara benzeri bir salonun içinden geçtiler. "Burasını hatırlıyor musun?" diye sordu el-Hadi. "Allah adına, eğer hatırlasaydın çok şaşardım. Buraya ilk geldiğimizde Kimya as-Saadet, Cennet Mutluluğu İksiri'nin verdiği sarhoşluğun etkisi altındaydın. Sonra da aş-şehvet'in büyüüne kapılmıştın."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum" diye karşılık verdi Orlando.

"Şu karşıdaki girişin yanında mola vermiştik. Sen de tüm bu zaman zarfında konuşup durmuştun. Bana nasıl hitap ettiğini biliyor musun? Bu ismi asla unutmayacağım: 'Orlando.' Bana tekrar tekrar Orlando diyordun. Kendi memleketinin diliyle konuşuyordun. Söylediklerinin tek kelimesini anlamamıştım, ancak bu isim fark edilmeyecek gibi değildi. Kim bu Orlando? Senin için çok önemli biri olmalı."

"Bir gençlik arkadaşı" diye yalan söyledi Orlando.

Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra geçidin sonuna ulaşmışlardı. Önlerindeki geniş vadi çukurunda büyük bir göl vardı. Berrak su, ay ışığında cıva gibi parlıyordu.

"İşte" dedi el-Hadi. "Cennet bahçesi. Her yandan yüksek dağlarla çevrili; en az Adem'in cenneti kadar ulaşılmaz bir yer. Bu geçitten başka bir giriş yok. Artık buraya neden 'Ölüm Tüneli' denildiğini biliyorsun. Sadece ölüm insanı cennete götürür."

El-Hadi, ışıldayan gölü işaret etti: "İlkbaharda eriyen kar suları, bu doğal set gölünde toplanıyor. Vadi, yeşilliğini bu göle borçlu."

Birlikte bir kayığa bindiler. Bulutlar ayı karartmıştı. El-Hadi, gölün ortasına doğru kürek çekiyordu. Karanlık suyun ötesinden bir kaval sesi işitiliyordu, yumuşak, bir su perisinin büyüü kadar çekici. Ansızın denizin ortasında kaynağı belirsiz ışıklar, alevler, şimşekler ve yıldırımlar belirdi. Mutlu ruhların şarkıları geliyordu kulaklarına. Beyaz sislerin arasından, karanlık matem anıtlarına benzeyen çam ve sedir ağaçlarının hatları ortaya çıkmıştı.

Aman Tanrım, diye düşündü Orlando, burası Ölüler Adası! Üşüyordu. Birden kayığın dibi yerdeki çakıllara süründü. Karaya çıktıklarında el-Hadi Kuran'da cennetle ilgili söylenenleri okudu:

*"Yüreğinde Allah korkusu taşıyanlara vaat edilen
Cennet bahçesi.
İçinde suyu asla bozulmayan nehirler,
Yağlı süt dereleri akar.
Ve şarap ve bal ve her tür meyve,
iyilerin ödülü iyiden başka ne olabilir?
Atlas yataklara uzanacak.
Serin ipekten ve yumuşak kadifeden yastıklara dayanacaklar.
Daha önce ne bir insanın, ne de bir cinin dokunduğu
Ceylan gözlü kızlarla birlikte olacaklar.
Gücü her şeye yeten Allah'ın adına şan olsun!"*

Önlerinde bir çayır uzanıyordu. Orlando ay ışığında bir alageyik sürüsü fark etti. Bir nar ağacının dalları altında ödüyorlardı. Ağacın meyveleri kızıl ışıltılar saçıyordu. Yürürken el-Hadi elini uzatarak bir elma kopardı. Orlando'nun aklına Eski Ahid'in Yaradılış bölümünden bir satır gelmişti: Bahçede istediğin ağacın meyvesinden yiyebilirsin. Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.

Birlikte birkaç basamak çıktılar ve etrafı çiçekli çalılarla çevrili bir açıklığa ulaştılar. Geniş bir merdiven, onları mermer kaplı bir terasa götürdü. Çok sayıda çeşmeden fışkıran suların oluşturduğu ışıltılı inci perdesinin arkasında, bir masal sarayının ön cephesi görünüyordu.

"Kasr el-Bahr, Deniz Sarayı" dedi el-Hadi.

Sarayın aydınlık pencerelerinin arkasında, uçarcasına ilerleyen birtakım gölgeler görülüyordu. Orlando ile el-Hadi, bir iç

avluya ayak bastılar. Avlunun etrafındaki revaklar, dantel oyası inceliğinde oymalarla süslenmişti. Çeşmelerin şırıltısına, uzaklardan gelen flüt sesleri karışıyordu.

"Bahw al-Siba. Aslanlı Avluda Hizuran seni bekliyor. Göğün yedinci katının kapıları sana açık. Kevser suyundan dilediğin kadar içebilirsin."

El-Hadi, bir kapının ardında gözden kayboldu.

Orlando yalnızdı.

Az sonra uyanacağım, diye düşündü. Bu sadece bir rüya. Gözlerini kapadı. Kulağına gelenler adım sesleri miydi? Arkasına döndü ve o anda donup kaldı. Karşısında duran... Adrian'ın ta kendisiydi!

Orlando sendeledi ve gözlerini ovuşturdu. Ama karşısındaki hayalet kaybolmadı; hiç kıpırdamadan ona bakmaya devam ediyordu. Orlando nihayet kendisini tanıdı. Daha önce görmediği büyüklükte bir cam aynanın karşısında duruyordu. Aman Tanrım, Adnan'a ne kadar benziyorum! Birkaç adım atınca, iki kardeş birbirine doğru yürüdü. Sonra Orlando onu gördü. Aynanın içindeki kızın bir kuyu kadar derin gözleri vardı. Sanki bir şeyden iyice emin olmak istermiş gibi, hayal kırıklığına uğramaktan korkarmış gibi Orlando'ya bakıyordu. Vücudu gergindi ve hareket etmeye, sıçramaya hazırdı, ancak onu tutan bir şeyler vardı. Sanki gerçek olamayacak denli güzel bir şeyle karşılaşmıştı.

Ansızın kızın yüzünde, aradığını bulmuş gibi, geniş bir gülümseme belirdi.

Ve birden uçarcasına koşmaya başladı. Dudakları, onun ağzını arıyordu. Orlando, bu dudakların vahşi bir hayvanın yırtıcılığına benzer hırsından ürktü. Kendini savunmaya çalıştı, kızı iterek kendinden uzaklaştırdı. Kız yere düştü, sanki uyuşmuş gibi ağır ağır doğruldu. Tüm vahşiliği bir anda yok olmuştu. Annesini kaybetmiş küçük bir çocuk kadar çaresiz görünüyordu.

Orlando, içgüdüsel olarak sınavların en ağırlıyla karşı karşıya bulunduğunu anlamıştı. Kız, onu Adrian sanıyordu. Sen Adrian'sın. Dikkatli ol! Mutlaka bizi gözetliyorlardır. Kız çok güzeldi. Ceylan derisi gibi fındık renginde olan teni, zeytin yeşili gölgelerle kaplıydı. Üzerindeki açık renkli giysi, teninin olduğundan da koyu renkte görünmesine neden oluyordu.

Hizuran! Bu isim ona boş yere verilmemişti. Hizuran, bambu kamışı, otların Tanrı'sıydı. İnce ve uzun, zarif, eğilip bükülebilir bir yapıya sahip olmasına karşın, son derece dayanıklıydı. Fırtına sona erdiği zaman, bambu mağrur başını daima tekrar doğrultmaz mıydı? Bambu, güzel ve güçlüydü. Erkeklerin bir kızdan şu şekilde söz etmelerinden daha büyük bir iltifat olabilir miydi? "Allah, la qutib al-chizuran. Allah'ım, ne müthiş bir bambu filizi!"

"Affet" dedi Orlando, "beni korkuttun." Hizuran, başını onun göğsüne yasladı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Orlando onu kaldırarak kucağına aldı -Tanrım, ne kadar hafif!- ve şamdanlardan yayılan ışığı bin kat güçlendirerek yansıtan aynalarla dolu bir odaya girdi. Baktığı her yerde Adrian ile Hizuran'ı görüyordu. Duvarlarda, tavanda, yerde, her taraftaydılar. Genç kızın esmer teni karanlık mermerin üzerinde nasıl da ışıldıyordu! Birlikte ipek yastıkların arasına uzandılar. Elleri, ağzı, vücudu. Ne büyüleyici bir müzik! Allah, la qutib al-chizuran! Orlando, atının üzerindeki hakimiyetini kaybetmiş bir binici gibiydi. Dizginsiz bir çılgınlık onu sürükleyip götürüyordu.

Sonra birlikte Peygamber'in "henüz titreyen yay kirişinin mutluluğu" olarak tanımladığı, özlem ile doyum arasındaki olağanüstü duyguyu yaşadılar. Evet, diye geçiriyordu aklından Orlando, burası cennetten başka bir yer olamaz!

H

M Mizuran, Orlando'nun o güne dek karşılaşmış olduğu insanların tümünden farklıydı. Sevgisini de onun için bambaşka, yepyeni bir şekilde ifade ediyordu. Bunu yaparken genç ve kıvrak vücudunun güzelliğini kullanmıyordu. Kölece bir teslimiyet içinde de değildi. Tam aksine, onunla bir hayvan gibi konuşuyordu. Göz ve vücut dili açık, anlaşılır ve gerçektir. Yüzü, duyguların ve düşüncelerin kelimelerle ifade edilebileceğinden çok daha belirgin bir şekilde okunduğu, açık bir kitap gibiydi.

Hizuran, Orlando'yla ağzını kullanmadan konuşuyordu. Kollarının arasında yattığı tüm saatler boyunca, ona bir tek kelime bile söylememişti.

"Çok güzelsin" dedi ona Orlando.

Hizuran'ın gözleri ışıldadı.

"Geri döndüğüme seviniyor musun?"

Genç kız onu öptü ve efendisinin eve dönüşüne sevinen bir köpek yavrusu gibi üzerine atladı.

Yoksa dilini konuşamıyor muydu? Söylediklerini anladığı aşikârdı. Ama neden hiçbir şey söylemiyordu? Yoksa kendisiyle konuşması yasaklanmış mıydı? Dudaklarını hangi sır mühürlüyordu? Bunu sorduğu takdirde kendisini ele vereceği muhakkaktı, çünkü Adrian kızın bu suskunluğunun sebebini kuşkusuz biliyordu.

Ansızın mumların alevleri titredi. Kapıda el-Hadi belirmişti: "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama yola koyulmalıyız. Gün ağarmak üzere."

Orlando, el-Hadi'ye bir şeyler söylemek için ayağa kalktı. Bu esnada Hizuran'a sırtını dönmüştü. Kızın attığı çığlığı bir daha asla unutamayacaktı! Yaralı bir porsuğun genizden gelen haykırışını andırıyordu. Orlando süratle arkasına döndü. Hizuran, ardına dek açılmış gözlerle ona bakıyordu. Orlando'nun kendisini sakinleştirmesine fırsat bırakmadan, ona bir cehennem zebanisiymiş gibi baktı ve kaçıp gitti.

"Nesi var?"

"Sırtındaki doğum lekesi onu korkuttu" dedi el-Hadi. Doğu daki dağ sırtlarında güneşin ilk ışıkları belirmeye başlanır. Birlikte sessizce kayığa bindiler. Kayaların arasına indiklerinde de birbirleriyle konuşmadılar. El-Hadi önden gidiyor. Orlando onu takip ediyordu. Ölüm Tüneli'nde mola verdiler. Güneş gökte oldukça yükselmiş olmasına rağmen, geçidin dibi hâlâ karanlıktı. El-Hadi katranlı bir meşale yakmıştı. Onu Orlando'nun yüzüne yaklaştırdı ve sanki ilk kez görüyormuş gibi ona uzun uzun baktı: "Bana sağ kolunun altını göster!"

"Bu da nesi?" diye güldü Orlando.

"Gösterdedim!"

Orlando gömleğinin sağ kolunu yukarı sıyırdı. El-Hadi. kolun içinin bileğinden dirseğine kadar olan kısmını dikkatle inceledi. Parmak uçları teninde geziniyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu aklına son derece kötü şeyler gelen Orlando. Vücudunun her bir sinirinde ayrı ayrı alarm zilleri çalıyordu. El-Hadi cevap verdi: "Peygamber Mührü seni ele verdi. Sen, olduğunu sandığımız adam değilsin."

"Seni anlamıyorum."

"Hizuran senin vücudunu hepimizden iyi tanıyor. Bu leke onu neden korkuttu?"

"Çünkü o çıban sırtımda daha yeni çıktı. Onu fark etmemişim, çünkü ensemde gözlerim yok. Çıbanlar gelir ve gider. Bu sorgulama da neyin nesi?"

"Bu bir çıban değil. Bu bir doğum lekesi. Ana karnında oluşur. Bir an için söylediğinin doğru olduğunu kabul edip, bu lekelerin de çıbanlar gibi sonradan ortaya çıkabileceklerine inanalım. Peki sağ kolunun altındaki yara izlerinin kayboluşunu nasıl açıklıyorsun? Bu bir mucize olmalı! Yaban kedisinin dişleri derin yaralar açmıştı. Sen Adrian değilsin. Kimsin sen?"

"Yaşlanıyorsunuz, el-Hadi" diye güldü Orlando. "Artık sağla

solu birbirine karıştırmaya başlamışsınız. Yara izlerini görmek istediğinizi bana neden söyletmediniz? Sol kolumda, oldukları yerde duruyorlar. İşte, kendiniz bakın!"

Orlando gülerek ona sol kolunu uzattı.

El-Hadi kolu iki eliyle kavradı ve daha iyi görebilmek için biraz eğildi. Tam o anda Orlando'nun darbesi ensesine inmişti. Tavşanlar bu yöntemle öldürülüyordu. El-Hadi de yere düşmeden önce ölmüştü.

Mağaranın ağzına ulaştığında Orlando ter içinde kalmıştı. Omuzlarındaki ölü her geçen an ağırlaşıyordu. Vakit daralıyordu. Güneş vadinin üzerinde oldukça yükselmişti. Orlando, el-Hadi'yi atının üzerine oturttu ve düşmemesi için sıkı sıkı bağladı. Adam uyuyormuş gibi duruyordu. Sabah sisi giderek koyulaşıyordu. Yolun en dar yerinde Orlando atından indi. Alamut bir sis duvarının arkasında yükseliyordu. Ölü'nün gömleği omuzlarından kaymıştı. Orlando onun kaslı omuzlarına ve kollarına baktı: "İkili dövüşte hepimizden üstündün. Ama senin söylediğin gibi: Hangi yöntemle olursa olsun, mutlaka kazanmak zorundayız. Düşmanı uyurken doğrulan bir adam, düşmanı uyanırken çoktan ayakta. Bu gece cennet bahçesinin meyvelerine el sürmemeliydin, çünkü "iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme, çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün" diye yazılmıştır."

Orlando atın burun deliklerini okşadı: "Affet beni, kardeşim! Böyle olması gerekiyor." Sonra da kırbacıyla hayvanın sağrısına sert bir darbe indirdi. Gözleri faltaşı gibi açılan hayvan, bir sıçrayışta uçuşuma atladı. Duyduğu şiddetli acı, korkusuna ve içgüdülerine baskın gelmişti. Böylece binicisiyle beraber uçuşunun derinliklerinde gözden kayboldu.

"Affet beni, Tanrım" diye dua etti Orlando. "Alçakgönüllü olmayı unuttuğumu biliyorum. Ama alçakgönüllülük kuzulara

has bir. erdem değil midir? Kurtların dünyasında yaşayan kurt
koyun, senin adına nasıl zafer kazanabilir?"

Sonra atını mahmuzladı ve arkasına bile bakmadan uzakla
şıp gitti.

El-Hadi'nin ölümü Alamut'ta şaşkınlıkla karşılanmıştı. Orlando.
İhvan as-safa'nın Onikiler Medisi'nde olup bitenleri anlattı:
"Ansızın sisin içinde bir grup güvercin belirdi. Hemen yanıma-
daydılar. Kanat çırpışları atları ürküttü. Paniğe kapıldılar. Ben
tyerden düştüm, ama atı yakalamayı başardım. El-Hadi'nin atı
ise şaha kalkmıştı, dengesini kaybederek uçuşuma yuvarlandı.
Tüm bunlar göz açıp kapayıncaya dek olup bitti. Ona yardım
edemedim."

"Yaşam ve ölüm bir madalyonun iki yüzüdür" dedi Hazim.
"Biri, diğerini doğurur."

"Daha iyi bir ölümü hak etmişti" diye ekledi yaşlılardan biri.
"Allah rahmet eylesin, nur içinde yatsın."

Orlando onları üzerinde Alamut'un bulunduğu kayanın di-
binde, ölüm yerlerinde buldu. Ahır uşakları, el-Hadi'nin parça-
lanmış vücudunun üzerini taşlarla örttü. Alamut'ta mezarlık bu-
lunmuyordu. Akbabalar ve kuzgunlar daha günler boyu at leşi-
nin başında birbirleriyle kavga ettiler. Çığlıldan kalenin burçları-
na dek yükseliyordu, ama bunlar el-Hadi'nin ardından tutulan
tek yas belirtisiydi.

Orlando'nun huzuru artık hiç kalmamıştı. Geceleri ter içinde,
son derece kötü duygularla uyanıyordu. Onu rahat bırakmayan
el-Hadi'nin ölümü değil, Hizuran'ın gözlerindeki dehşetti. Sı-
navda başarılı olamamıştı. Başına gelecek büyük felaketi ancak
işlediği cinayetle engellemişti.

Hizuran nasıl davranacaktı? Kendisini ele verecek miydi?

"Korkma. Ona güvenebilirsin" dedi Adrian'ın sesi. "Seni se-
viyor."

"Hayır, asıl seni seviyor."

"Bu aynı şey."

"Gerçekten de öyle mi?"

"Bundan nasıl şüphe edebilirsin?"

"Onu tekrargörmeye mecbur muyum?"

"Mecbur değilsin, ama onu görmeyi kendin isteyeceksin."

Özlem ve kuşku karışımı tuhaf bir duygu, Orlando'nun aklını karıştırıyordu. Allah, la qutib al-chizuran!

"O muhteşem bahçe neyin nesiydi?" diye sordu Orlando.

"Yoksa gerçekten cenneti mi gördüm?"

"Hayır, cehennem" diye karşılık verdi Adrián.

ti

M Morasan ile İran arasında, fedaîlerin tam yirmi dört kalesi vardı. Alamut'tan sonra bunların en önemlileri Girdkuh ile Lamiasar kaleleriydi. Dağın Yaşlısı, Lamiasar Şahna'sını el-Hadi'nin halefi olarak tayin etti. Şahna Ebu Menzir, Mogollara karşı yürütülen savaşta büyük yararlıklar göstermişti. Deylem'in tüm vadilerinde onun kahramanlıkları anlatılıyordu. Ebu, Menzir'i Ajamut'a götürmek için yedi kişilik bir heyet Lamiasar'a gönderilmişti. Orlando da onlardan biriydi. Yedi atlı ve sekiz yük hayvanı, gecenin geç bir vaktinde yola koyulmuşlardı. Büyük Ayı takımyıldızını izleyerek, kuzeye doğru yol alıyorlardı. Güneşin doğuşundan sonra Raştegan vadisine ulaştılar. Gecelerin soğukluğuna rağmen sabah güneşi son derece yakıcıydı; çayırıldaki gölgeliklerde sık sık dinlenmek zorunda kalıyorlardı. Hicce ayının bu son günlerinde –Hristiyan takvimine göre Ağustos başlangıcında– yamaçlarda artık sadece yabani nane, papatya ve bazı çiçek türleri yetişiyordu. Dağ köylerinde hasat harman yerlerinde toplanıyordu. Saman yığınları, dağların monotonluğunda altın gibi parlıyordu. Kuzgun karası öküz-

ler, silindir biçimli büyük taşları bir çember etrafında döndürüp duruyorlardı. Genç ya da ihtiyar, herkes taneleri başaklardan ayırmakla meşguldü. Kadınların büyük tahta yabalarla havaya fırlattıkları saman sapları, bir altın yağmuru şeklinde yere düşüyordu.

Akşam olunca Razigird yaylasına ulaştılar. Bir keçi çobanının kulübesinde konaklama imkânı bulmuşlardı. Ağzında tek bir diş bile kalmamış olan ihtiyar, onlara süt ve peynir ikram etti. Neşeyle kırıştırdığı gözleri, buruş buruş yüzünün derinliklerine gömülmüştü. Saçı ve sakalı, keçilerinin postlarıyla aynı renkteydi. Yanında bulunan bir oğlan atlara yem ve su vermiş, sonra da kulübenin tam ortasında bulunan ocakta bir ateş yakmıştı. Ateşten yükselen duman, tavana asılı olan sucukları tüt-süleyerek, çatı tahtalarının arasından dışarı çıkıyordu.

"Dağın Yaşlısı'nın hizmetine girmek isteyen bir delikanlının kaç yaşında olması gerekir?" diye sordu çoban.

"En az on dört" dedi Alamut'tan gelen adamlar.

"O halde daha vakti var."

Ertesi gün çorak toprakların üzerinden geçtiler. Nizarîler, kışın aşırı soğuklar yüzünden kurtların bile buralara çıkamadıklarını söylüyorlardı.

Ertesi geceyi Haydut Geçidi adı verilen bir dağ boğazındaki sefil bir kulübede geçirdiler. Kana susamış pire ve bit ordulan insanların ve hayvanların üzerine saldırmıştı. Adamlar köpekler gibi kaşınıp duruyordu.

Ertesi gün yoğun bir sis içinde yol aldılar.

Hazar Denizi'nden yükselen buhar kümeleri, dağların kuzey yamaçlarında yoğunlaşarak, ağır ve nemli bir katman oluşturuyordu. Toprak, fırından taze çıkmış bir ekmek kadar güzel kokuyordu. Ertesi gün bulutlar dağıldığı zaman, Siahdaşt Ovası'ndaki pirinç tarlaları gözlerinin önüne serildi. Ancak bu kez sivrisinek bulutlarının arasına girmişlerdi. Adamlar yüzlerini ha-

rem kadınları gibi peçeyle örtmüşlerdi ve sadece gözleri dışarı bakıyordu. Ne var ki ne örtünme, ne de sarımsak suyu fayda etmiyordu. Atların durumu daha da kötüydü. Ancak yükseklerle çıktıklarında bu beladan kurtulmayı başardılar. Issız, ama güzel bir yaylaya ulaşmışlardı. Öğlene doğru eski Deylem krallığının başkenti Rudbar Kalesi'nin yıkıntılarını gördüler. Bu kez ceviz ve kestane ağaçlarının gölgesinde yürüyorlardı. Ağır ağır yürüyen kaplumbağalar, yollarından çekilmeye çalışıyordu. Bir dinlenme ânında Orlando hemen yakınlarındaki bir akrebi seyrretti. Hayvan ucunda zehirli iğne bulunan kuyruğunu dikmiş, mağrur ve kötü bakışlarla etrafını süzüyordu. Öğleden sonrasının geç saatlerinde, dimdik yükselen bir kayanın üzerine kurulmuş olan Lamiasar Kalesi'ni gördüler. Vadinin üzerinde bir yıldız gibi parlıyordu. Alamut'tan çok daha küçüktü; bir şehir olmaktan ziyade, bir kaleydi. Ancak fedaîlerin en dayanıklı kalesiydi. Alamut bir yıkıntıya dönüştükten uzun zaman sonra bile, kendisini savunmaya devam edecekti.

Yol çok dik olduğu için, atlarından inmek zorunda kaldılar. Başlarının üzerinde çığlıklar atan kargalar dolanıyordu. Kale sakinleri tarafından beslendikleri için, tüm iki ayaklılara doğal birer besin kaynağı gözüyle bakıyorlardı. Gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Birisinin kaleye gizlice yaklaşması mümkün değildi. Hiçbir bekçi köpeği, Lamiasar kargaları kadar uyanık ve dikkatli olamazdı. Aşağı bırakılan asma köprünün üzerinden geçtikleri zaman Orlando aşağı bakmaya cesaret edemedi, çünkü kaleyi dağ yolundan ayıran uçurumun derinliğini kestirmek bile mümkün değildi. Bu kaleyi fethetmek isteyenin vay haline!

Hoş geldin içkisi olarak ikram edilen berrak, soğuk suyun tadı mükemmeldi. Hazırlanan sıcak banyoda yıkanmak ise ayrı bir zevkti.

Lamiasar efendisi el-Amir, onları kulesinin zemin katında bekliyordu. Ebu Menzir ve on iki kişilik ihvvan as-safa meclisi

de onunla birlikteydi. Çift kat halıların üzerinde, alçak bir **masa** nın etrafında oturuyorlardı. El-Amir, Alamut'tan gelen konukları onlara teker teker takdim etti. Sıra Orlando'ya geldiği zaman, salona mutlak bir ölüm sessizliği çökmüştü. Demek o bu, diyordu adamların bakışları. El-Amir'in verdiği bir işaret üzerine, oğlan çocukları sofraya yemekleri getirmeye başladılar: Saf-ran sarısı pilavın üzerinde yağlı kuzu eti. Adamlar çıplak elleriyle çanaklara uzandılar. Orlando, bu fırsatı el-Hadi'nin halefini incelemekte kullandı. Ebu Menzir'in kaplaninkini andıran bir çenesi vardı. Lokmasını çiğnerken ağzını kapatmıyordu. Dudaklarını çevreleyen kapkara bıyık ve sakal, iri dişlerinin olduk-larından da beyaz görünmelerine neden oluyordu. Geniş çenesi onun acımasızlığını, küçük, kurnaz bakışlı gözleri de etrafında olup biten her şeyi bir anda kavrama yeteneğini gösteriyordu. Çekik gözleri ve çıkık elmacık kemikleri, damarlarında Mo-ğol kanı taşıdığının deliliydi. Orlando, Ebu Menzir'in tehlikeli bir rakip olduğunu idrak etmişti. Lamiasar kalesinde iki gün kaldılar.

Yola koyuldukları zaman, yanlarında dört kişi daha vardı: Ebu Menzir, at uşağı ve iki karısı. Geniş şalvarlar giymiş, yüzlerini peçeyle örtmüş olan kadınlar, kafilenin en gerisindeki yük hayvanlarının arasında at sürüyorlardı. Zaid adındaki at uşağı, efendisinin yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Onu bir gölge gibi takip ediyordu. Ancak alçakgönüllü bir ifadesi yoktu, teslimiyeti sadece Ebu Menzir'le sınırlıydı. Diğer adamlara birer ağabey gibi davranıyordu. Orlando onun en fazla on sekiz yaşında olduğunu düşündü. Sert bir Deylem lehçesi konuşuyordu ve sırm gibi bir vücuda sahipti. Saatlerce at sürdükten sonra bile ellerinin üzerinde yürüyor, birbiri ardına perendeler atıyordu. Görünüşe göre sonu gelmez bir kas gücüne sahipti. Kadınlar ise kapkara çarşafılarıyla, yol kenarına çömelmiş kargaları andırıyordu. Bez bebekler gibi atların üzerinden indiriliyor ve

tekrar oturtuluyorlardı. Sadece bir defasında, bir dağ sırtını aştıkları esnada rüzgâr peçelerini havalandırdı. Orlando genç, ürkek bakışlı kadın yüzleri görmüştü.

Alamut'a vardıkları gün Hazim, Orlando'yu yanına çağırttı: "Quaim bu gece seni görmek istiyor."

Dağın Yaşlısı, onu kulesinin büyük odasında bekliyordu. Birlikte tekrar üst kalenin burçları, geçitleri ve dehlizleri arasında dolaştılar. "Yunan felsefe okullarında ayakta ders verilirdi" dedi Quaim. "Bunun akıllıca bir yöntem olduğunu düşünüyorum. Oturan bir insan, gevşer. Oysa kafanın çalışması için, beden de çalışması gerekir."

Orlando, kendisine el-Hadi'nin ölümüyle ilgili sorular sorulmasını bekliyordu. Buna karşın Quaim ona şunu sordu: "Zaid hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ebu Menzir'in at uşağı mı?"

"O bir at uşağı değil, bir fedaî. Onu Ebu Menzir yetiştirdi. Bu delikanlıyla üç gündür berabersin. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bedensel güçleri en üst seviyede. Ancak dövüş yeteneği için bir şey diyemem."

"El-İskenderiye'ye senin yerine o gidecek ve Ali'nin başladığı işi bitirerek, o Mısırlıyı cehenneme gönderecek. Fedaîleri cennet bahçesine yalnız göndermediğimizi biliyorsun. Bir arkadaşla paylaşılmadığı müddetçe, cennet ne işe yarar ki? Ali senin için ne idiyse, sen de Zaid için öyle ol. Onunla dostluk kur. İnsan kazanma sanatını biliyorsun."

"Gerçekten bunu biliyor muyum?"

"Aksi takdirde Alamut'ta bulunuyor olur muydun? Onunla hemen yarın ava çık!"

7

Jwaici günün ikinci namazını kılmak için eyerden aşağı kaydığında, henüz iki fersah bile yol almamışlardı. Birlikte Mekte'ye doğru secdeye vardılar. Zaid büyük bir coşkuyla namaz kılıyordu. Allah'a duyduğu teslimiyet, genç yüzünü aydınlatmıştı. Öğlene doğru bir tavşan yuvasına rast geldiler. Orlando, içinde dağ gelincikleri bulunan sepetlerden birini aldı. Hayvanlar, tavşanların kokusunu çoktan almışlardı. Saz örme sepetlerin içinde heyecanla koşuşturuyorlardı. Zaid yuvanın dört deliği olduğunu söyledi. Deliklerin ikisini taşlarla örttüler, diğer ikisinin ağzına da birer gelincik bıraktılar. Ellerindeki büyük çuvaları deliklerin ağzına tutmalarıyla birlikte, yıldırım hızıyla yuvadan fırlayan tavşanların içlerine atlamaları bir oldu. Orlando, iki eliyle ağzını kapadığı çuvalı, havada süratle salladı. Sonra da elini içine sokarak gelinciği kavradı. Yırtıcı hayvan, keskin dişlerini kurbanının kulağına geçirmişti. Onu tekrar saz sepete koyduğu esnada, gelincik ağzındaki tavşan kulağını iştahla kemirmekteydi.

Zaid ise elindeki çuvalı büyük bir hızla etraftaki kayalardan birine çarptı ve gülerek baygın hayvanları dışarı çıkardı. Tavşanın başını gövdesinden ayırdı ve boynunu ağzına dayayarak sıcağı kanını emmeye başladı. Tavşanın bembeyaz tüyleri. Zaidin kanlı dudaklarına yapışmıştı. Delikanlı, az önce nasıl dua ettiyse, şimdi de aynı coşkuyla hayvanı sömürüyordu. Sonra tavşanın karnını yardı ve iç organlarını gelinciğe yedirdi. Yüreğini ve ciğerini ise kendisine ayırdı.

Yemyeşil tarhların bulunduğu bir yan vadiye ulaştıklarında, toplam sekiz tavşan yakalamışlardı. Meyve ağaçlarıyla dolu bir yamacın üzerinde tahta kulübeler göze çarpıyordu. Yosun kaplı çatılar, uzaktan yeşil kadife gibi parlıyordu. Uzaktan tahtaya inen balta sesleri, çocuk bağrıışmaları ve koyun sesleri geliyordu. Göğey yükselen beyaz duman sütunu odun kömürü, tezek ve saman kokuyordu. Bir köpek sürüsü havlayarak onlara doğ-

ru koşmaya başladı, ancak bir taş atımı mesafede durakaldı. Peşlerinden de iri gözlü, kalkık burunlu çocuklar geliyordu. Kaşınmaktan vücutlarında kanlı yaralar oluşmuştu. Üzerindeki gömlek kalçalarını ancak kapatabilen bir küçük güçlkle emeklemeye çalışıyor, köpekler de ağızını ve kışını yalıyordu.

"Ben de böyle bir köyde büyüdüm" dedi Zaid. "Çocuklar, büyükler ve hayvanlar aynı odayı paylaşır. Kadınlar ise tahıl ambarında, o yıl elde edilen hasadın üzerinde uyur. Deylem halkının tümü tahıl çuvallarının üzerinde ana rahmine düşmüşdür. Erkekler, kadınların kışlarını başka hiçbir yerde sert yulaf tanelerinin üzerinde olduğu kadar kıvrak hareket ettirmediğini söylerler. Kışın yollar kardan kapandığı ve köpekler kurtlarla boğuştuğu zaman, buralarda açlık, soğuk ve can sıkıntısı hüküm sürer." Sakalını kınayla boyamış olan bir ihtiyar, onları kulübesine davet etti. Zaid'in armağan ettiğı tavşanı aldı ve pencereden içeriye uzattı. Kel kafalı bir komşu, bir semaver getirdi. Az sonra toprak kâselerden sıcak çay içmeye başlamışlardı. Diğerk köy sakinleri de onlara katılmıştı. Orlando etrafında sadece çocuklar ve yaşlılar görüyordu.

"Diğerkleri nerede?"

"Erkekler çalışıyor. Hazar Denizi'nden gelen pirinci, dağ geçitlerinden güneye götürüyorlar. Köyde yabancılar bulunduğu zaman, kadınlar evlerinin pencerelerini ve kapılarını sıkı sıkı örter."

"Bizden korkuyorlar mı?" diye sordu Orlando.

"Onlar değıl, ama erkekleri korkuyor."

"Buranın kadınları bu kadar ateşli mi?"

"Hayır, ama erkekleri öyle" diye güldü Zaid. "Bugüne dek bir kadınla beraber oldun mu hiç?"

"Evet" dedi Orlando.

"Gerçekten de insanların anlattığı kadar güzel mi?"

"Daha da güzel!"

"Sıradan bir kadınla beraber olmak bu kadar güzelse, Allah'ın cennetindeki huriler insana kim bilir nasıl zevk verir!"

Kızarmış tavşanın nefis bir kokusu vardı. Zaid'in iştahı da merakı kadar doymak bilmezdi: "Hristiyanlar gerçekten domuz yiyor mu? Allah uğruna ölenlerin tümü cennete gider mi? Bunu istemeseler dahi mi?"

"Böyle bir şey olabilir mi?" diye güldü Orlando.

"Allah rahmet eylesin, büyükbabam Akkâ önlerinde haçlılara karşı savaşırken şehit düşmüştü. Onun sık sık şu şekilde dua ettiğini hatırlıyorum: Tanrım, lütfen yemyeşil bahçelerinin sonsuz mutluluğunu benden esirge! Ben çölleri, savaşı, tecavüzü seviyorum. Yumuşak huylu, el değmemiş bir melek kim beraber olmak ister ki? Ben azgın ve ateşli, kara derili bir cadı istiyorum. En koyu böğürtlen, en tatlı olandır.' Sen kadınlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bilge Süleyman şöyle demişti: 'Güzel bir kadın, bir domuzun burnundaki altın bir halka gibidir.'"

Etraflarına toplanmış olan yaşlı kadın ve erkekler, dişsiz ağızlarıyla kişnercesine gülmeye başladılar. Onlara bakan Orlando, yurdundaki insanları hatırlamıştı. İçlerinde aynı kabalık ve iyilik, geleneksel bilgeliklere ve aptallıklara karşı aynı sarsılmaz inanç vardı. Hatta uzun süredir yıkanmadığı belli olan vücutlarından yükselen kokular bile aynıydı.

Köyden uzaklaşırlarken Orlando birden atını durdurdu. Beyaz kireç boyalı bir evin dış duvarında asılı bir şey görmüştü. Onu kutsal bir kılıç gibi dikkatle eline aldı. Gözleri sevinçle parlıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Zaid.

"Bir kurt kapanı."

Orlando kapanı dikkatle atın tergisine yerleştirirken, alnına bez bağlamış olan genç bir adam kulübeden dışarı çıktı: "Bu kapalı senin mi?"

"Evet" diye karşılık verdi Orlando. "Bana ait."

"Peki bu ıssız yere nasıl gelmiş?" diye güldü Zaid.

"Bunu ancak şeytan bilir."

"Bir de ben bilirim" dedi alnı bantlı adam, ama diğerleri oradan uzaklaşmıştı bile.

"Yarhamaka rabbuk, rabbın sana acısın!" diye bağırdı arkalarından yumruklarını sıkarak. "Cehennem ateşinin intikam meleşği Zananıya seni bekliyor. Bu dünyadaki günlerin sayısı!"

F

MWrtesi günün akşamı, Orlando ile Zaid Alamut'ta, Tac el-Âlem'deydiler. Beyaz tören kıyafetlerine bürünmüşlerdi.

Quaim, ateşin önünde, ardında güneşin doğduğu bir dağ gibi oturuyordu. Gölgesi, üzerlerine kaderin eli gibi düşmüştü: "Cenneti kendi gözleriyle gören, dünyadaki bu sefil varlığını ilahî olanıyla değiştirmek için bir an bile tereddüt etmeyecektir. Allah'ın bahçesinin kapıları sadece pek az kimseye açıktır. İşıltısı, insanı ölümsüzleştirir."

Zaid ile Orlando, gece yarısı Kahf az-Zulumat'ın büyük mağarasına ulaşmışlardı. Ölüm Tüneli'nin en zorlu kısmını geride bırakmışlardı. Çok yavaş ilerleyebiliyorlardı, çünkü Zaid bu gece her zamanki hareketliliğinden çok şey yitirmişti. Dudaklarında tuhaf bir gülümseme vardı. Mutluluk iksiri, etkisini göstermişti.

Kırmızı sarıklı zenci geçidin sonunda onları bekliyordu. İri yapılı, sakalsız ve göbekli bir hadımdı bu. Bir kadehi şarapla doldurarak Orlando'ya uzattı. Kimya as-saadet'in tatlı kokusunu alan Orlando bunu yapmak istemedi, ama zenci onu kadehi boşaltmaya zorladı: "İç! Hiç kimse, hatta Quaim bile bahçeye bunu içmeden giremez. Bazı şeylerin bir sis perdesine, bir örtüye ihtiyacı vardır. Berrak bir zihin, güneşin parlak ışığı kadar acımasızdır. Güzel olan her şey hayal gücünde ve büyüde yatar."

Bunun üzerine Orlando kadehi boşalttı.

Zenci, onları tavanı bir kubbeye örtülü, yüksek bir salona götürdü. Mavi çinilerin üzerindeki altın yaldızlı mozaikler, birer yıldız gibi parlıyordu. Kubbenin altında, içi berrak suyla dolu bir havuz vardı. Zaid'i bir divanın üzerine yatırdılar. Sıcak ve koyu bir kahve onu kendine getirmişti.

"Neredeyim?" diye fısıldadı. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı: "İllyun!"

Kıymetli mermer havuza dökülen suyun şırıltısı, kadın elbiselerinin baştan çıkartıcı hisirtisi, fayans döşeli zeminin üzerindeki yumuşak ayak sesleri. Orlando, kendisini rüzgârda uçuşan bir tüy kadar hafif hissediyordu. Çevresi sürmeli gözlerle doluydu.

Aman Tanrım! Bu güzel kızlar da nereden çıkmıştı böyle? İpek yastıkların üzerine uzanmışlardı. Çıplak ayakları, yarı saydam tüllere bürünmüş vücutları, taze çiçeklere benziyordu. Ayak tırnakları ışıltılıydı. Bileklerindeki gümüş halhallar, yumuşak seslerle çınlıyordu. Kadehler dolduruldu, yemekler ikram edildi. Kırmızı boyalı dudaklar, ballı bir çöreği ısırdı. Orlando'nun gözleri, pembe, küçük dilin hareketlerini heyecanla izliyordu. Parmaklar baştan çıkartıcı bir şekilde yalandı, dudakların arasına sokuldu. Zarif eller, bu kez bir karpuz dilimi tutuyordu. İnci gibi dişler, pembe meyveyi yavaşça ısırdı. Karpuzun suyu parmakların arasından çıplak göğüslere damladı, dümdüz karına ve baldırlara yayıldı.

Sonu ve başı olmayan bir kaval fısıltısı yayılıyordu salona, özlem dolu bir yüreğin iç çekişini andıran.

Parmaklar dokunuyordu vücuduna, dikkatle, gizlice.

Orlando'nun tenine tatlı bir serinlik yayıldı. Giysileri neredeydi? Zaid hemen yanı başında yatıyordu. Bir çocuğunu andıran çıplak vücudu ne kadar solgundu böyle! Uzun saçlarıyla bir kızı andırmıyor muydu?

Berrak, ılık bir suyla yıkandıklarını hissediyordu.

Giysilerini sıyıran kızlar ona yaklaştılar. Çıplak göğüsler, sonsuz yumuşaklıkta dudaklar vücudunda geziniyordu. Kıvrak vücutlarını Orlando'nun sırtına sürüyor, ona sarılıyor, bir güvercini andıran seslerle gülüyorlardı. Erkekliği çoktan sertleşmişti. Kızlar ellerinin arasından ıslak sabun, kaygan bir balık gibi kaçıyor, sonra tekrar kollarının arasına dönüyordu. Orlando. Zaid'in inlediğini duydu. Arkadaşının yüzünde sonsuz bir şehvetin izleri okunuyordu.

Ansızın davullar çalmaya başladı... Hayır, bu şakaklarında atan kalbinin sesiydi. Bir kapı açıldı: Ziller., bir darbuka, tamburlar, bir kemanın inlemeleri. Alev gibi bir kadın. Kolları yılanlar gibi kıvrılıyor. Kızgın vücudunun üzerinde bilezikler, zincirler, altın ziynetler, kehribar. Tüller havaya savruluyor, tekrar düşüyor. Kadının çıplak karnı kıvrılıyor, bükülüyor, titriyor, kasılıyor. Kalçalar yıldırım hızıyla dönüyor. Neredeyse tümüyle çıplak, sadece uzun saçlarıyla örtülü: Cennette vaat edilen zevklerin ete kemiğe bürünmüş hali.

Azgın erkek develerin homurtusuna benzer bir çığlık. Zaid, kadının yanındaydı. Çıplak ve ıslaktı. Dimdik erkekliği heyecanla titriyordu. Kadın onun karşısından çekildi, geri geldi, etrafında dolandı. Zaid ansızın onun içine girdi. Skylla ve Charybdis'ten. ölüm ve zamandan daha güçlü bir zevk girdabına kapılmıştı.

Ve nihayet Hizuran! Çıplak göğüsleri fildişi gibi parlıyordu. Uzun saçları, rüzgârda savrulan sazlara benziyordu. Dipsiz kuyulara benzeyen gözleri, onu içine çekmişti. Kimildayamıyor. konuşamıyor, düşünemiyordu. Alev alev yanıyor, sonsuzluğa düşüyordu: Cennet ve cehennem. Erguvan kırmızısı ve siyah. Bu ölüm müydü? Yoksa yaşam mıydı?

Ay doğmuştu, yusyuvarlak. Gece sıcak ve rüzgârsızdı. Hizuran'ın dudakları ay gibi ışıltılı ve yuvarlak. Etrafına defne, mür ve gül kokuları saçılıyordu.

Bu Zaid değil miydi? Bir yastık dağının üzerine, uzun bir

mücadeleden çıkmış gibi uzanmıştı. Genç yüzünün hatlarını bir gülümseme aydınlatıyordu. Gözlerini kırıştırdı ve yavaşça aradı: "Adnan, buraya gel kardeşim! Yanıma uzan! Hâlâ yaşıyor muyuz? Hayır, ikimiz de öldük. Artık birer ölüyüz. Yaşam asla bu kadar güzel olamaz." Teni abanoz ağacı kadar esmer bir kıza yanına gelmesini işaret etti: "En koyu böğürtlen, en tatlı olandır." Kız, Zaid'in önünde diz çöktü. Delikanlının dudakları, kızın göğüs uçlarına uzandı. Yavrusunu emziren dişi bir kurt.

Etli, geniş kalçalar. Boynunda mercan bir kolye. Kırmızı kirazlar kadife siyahı teninin üzerinde parlıyor. Bacaklarının arasında bir tek kıl bile yok. İhtirasla, tutkuyla aralanmış, kendisine uzatılan her şeyi yutmaya, içine çekmeye hazır dudaklar. Bitkinlik, baygınlık, uyanma, açlık.

Dört başı mâmur bir sofraya. Güzel elbiseler içinde, saçları çiçeklerle süslü kadınlar. Çıplak bir oğlan kadehlerini dolduruyor. Beyaz balık eti, nar gibi kızarmış kümes hayvanları, siyah av eti. Kırmızı nehir yengeçleri, baharatla tatlandırılmış sıcak yahniler. Tatlılar, tarçınlı kuzugöbeği, incir ezmesi ve hindistancevizi sütü. İyilerin ödülü iyiden başka bir şey olabilir mi?

Ve tekrar tekrar o: HİZURAN!

Allah, la qutib al-chizuran!

Dağın Yaşlısı. Orlando'yla beraber kulesindeki ateşin başında oturuyordu. Boş gözlerle ateşe bakıyor, konuşurken sadece dudaklarını kıpırdatıyordu.

"Biliyorum. Adrian. vaat edilen bahçelere hiçbir zaman inanmamıştın. Hatta onu sıkıcı ve sıradan buluyorsun. İnan bana, bu dünyaya ait olan her şey sıkıcı ve sıradandır.

Mesela güzel bir kadını ele alalım: dıştan bakınca, mükemmel bir sanat eseridir. İçi ise etten, kemikten, bağırsaklardan ve pislikten oluşur.

Allah'ın sözleri bile sadece kirli keçi derileri üzerine yazıldı-

ğı için bu günlere gelebildi. Gölge olmadan ışık olmaz. Çürümüşlük olmadan yaşam olmaz. Düşkünlük olmadan varlık olmaz. Cennet de bunlardan farklı değildir. Biçim olarak sıkıcı ve sıradan, ama fikir olarak müthiş ve muazzam.

Dünyanın büyük hükümdarlarının orduları, silahlı askerlerden oluşan çekirge sürülerini andırıyor.

Benim bahçem ise onların tüm savaş filllerinden, kuşatma makinelerinden ve mızrak ormanlarından daha etkili. Yaşamlarını kurtarmak için kaçmaya başladıkları zaman, askerlerin üzerindeki pahalı zırhlar ne işe yarar ki?

Mesela Melikşah ve o çok meşhur vezirini ele alalım. Kendisine 'Krallar Kralı' unvanını lââyık görmüştü. Yüz bin atlı ve bundan dört kez fazla yaya savaşçı onun peşinden gidiyordu. Peki bu ona ne kazandırdı? Melikşah ve veziri, birer ay arayla fedaîlerin hançerlerinin ucunda can verdiler. Bu yöntem, gerçek bir savaştan çok daha basit ve ucuz. İlk bakışta korkunç bir şey olduğu izlenimini uyandıran tedhiş ve suikast, gerçekte kadın, erkek, yaşlı, genç, çocuk, hayvan, tarla demeden karşısına çıkan her şeyi yutan savaştan çok daha iyi ve adil.

Tedhişin asıl gücü, korkunun ölümden daha etkili olduğu gerçeğine dayanır. Düşmanlarım, kurtulma şansları olmadığını bildikleri için benden korkuyorlar. Allah'ın sarsılmaz kudreti gibi avucumun içindeler ve bu sarsılmaz kuvvetin kaynağı ölümden sonra daha iyi bir yaşama, senin asla inanmadığın cennete duyulan özlem.

Sen neden hayatını tehlikeye attın? Neden fedaî olmayı seçtin? Neden seni sevenlerin yanından ayrıldın?"

"Henüz küçük bir çocukken, babam bana bir kurt yavrusu armağan etmişti. Onunla aynı yatakta yatıyorduk. Kardeş gibiydik. Beni adım adım takip ediyordu. Günün birinde çekip gitti. Kanının çağırısı bana olan sevgisinden daha güçlüydü. Ben de özüme, varoluş nedenime geri döndüm."

"Ya Hizuran? O kızı seviyor musun? Elbette seviyorsun onu. Senin yaşında bir erkeğin kadınsız olması iyi değil. Onu sana armağan ediyorum. Kadınlar artık sana aittir."

"Kadınlar mı?"

"Hizuran ve kölesi. Şimdilik bahçede yaşamaya devam edecekler. Onları orada ziyaret edebilirsin."

"Bir karım var. Beni seven bir karım... Bir Tapınak Şövalyesi olan bana ait! Bu işin sonu ne olacak? Nasıl davranmalıyım? Balıkçı bol avla eve döndüğü zaman, balıklara acıyorum. Ağlar boş kaldığı zaman da adamlara acıyorum. Her zaman böyleydi. Doğru olan ne? Yanlış olan ne? Tanrım, bana doğru karan nasıl vereceğimi öğret! Gerçekten de seçme hakkım var mı? Tanrım, bana yardım et..."

"Tanrıyı uğraştırmana gerek yok" diye araya girdi Adnan'ın sesi. "O kararını verdi bile."

"Hazim, Hizuran'ı bana eş olarak verdi" dedi Orlando dersten sonra Hazim'e. "Onu ne zaman görebilirim."

"Ne zaman vakit bulabilirsen. Ama mutlaka uyulması gereken kuralları unutma: Bahçeye sadece ay ışığında girilebilir. Güneş doğarken geri dönmüş olmak zorundasın. Kasr el-Bahr'da sana ve karılarına birkaç oda ayrılacak. Ayşe sana her şeyi gösterir."

"Ayşe kim?"

"Hizuran'ın kölesi. Bir şey daha: Cennetteki hurilerin tümü sadece fedaîlere aittir. Sen sadece Hizuran ile Ayşe'yi kucaklayabilirsin. Diğerlerinden uzak dur! Bahçede bir sorunla karşılaşacak olursan, zenci hadımdan yardım iste. O. cennetin dudakları mühürlü olmayan tek sakinidir."

"Diğerlerinin hepsi dilsiz mi?"

"Hepsi."

"Bu neden böyle?" diye sordu Orlando merakla.

"Hurilerin sesi yoktur."

"Ama neden?"

"Tüm yanlış anlamalara konuşma neden olur. Konuşma olmasa ne yalan, ne de hakaret olurdu. İsa Peygamber şöyle vaz ediyordu: Evet veya hayır diye konuşun. Allah'ın kendisi de sessiz değil midir? Belki de bizi duyuyordur, ama bizimle bir ses aracılığıyla konuşmadığı kesin." Sonra da gülerek ekledi: "Allah kadına cennetten kopma bir vücut ihsan etmiştir, ama ağız ve dili şeytan ürünüdür. Cennetten kovulma, Havva'nın ağızını açmasıyla gerçekleşti. Elmayı ısırarak için değil ama Adem'in sinirlerini harap etmek için. Bir kadının dili ilahî bir organdır, fazla uzun cümleler kurmadığı müddetçe.

Dil, düşüncelere giydirilen bir elbisedir. Bilgi, kelimelerle aktarılır. Duygular ise daha ince yöntemlere ihtiyaç duyar: Bir bakış, bir dokunuş, bir öpücük. Zeki bir eş sofrada iyi bir arkadaş, ama yatakta sıkıcı bir sevgilidir. Aşk ve zekâ, güzellik ve konuşkanlık gibi birbirini iter. Ne kadar mükemmel olursa olsun, kimse çirkin bir sesle bağırıp çağıran, eli maşalı bir sanat eserine tahammül edemez. Safkan bir Arap atından, bir şahinden veya genç bir parstan daha soylu bir şey tanımam. Ama ya kulaklarımı karı dırdırıyla doldursalardı!"

Orlando, Allah adına sunî bir cennet yaratmanın günah olup olmadığını sorduğu zaman, Hazim ona altıncı sureden bir pasaj okudu:

"İster insan elinin.

İster doğan/n ürünü olsun,

Tüm bahçeler Allah tarafından yaratılmıştır.

Gördüğün gibi tabii ve sunî bahçeler arasında bir fark yok. Bizimki de dahil olmak üzere, tümünü yaratan Allah'ın ra ken dişi."

Orlando. haftalardan beri Zayide'yi ziyaret etmemişti.

"Haremin artık arkadaşlarına vakit ayırmana izin vermiyor mu?" diye güldü kadın onunla atların yanında karşılaşınca, sonra da ciddi bir ses tonuyla devam etti: "Eksikliğini hissediyorum."

"Ben de senin" dedi Orlando.

"O halde bu durumu neden değiştirmiyoruz?"

Orlando hemen o akşam onu ziyaret etti.

"Onu seviyor musun?" diye sordu Zayide.

Orlando cevap vermedi.

"Sen nasıl bir insansın?" dedi Zayide. "İlk defa yanıma geldiğinde, dikkatimi fazla çekmemiştin. Sen de diğerleri gibi bir fedaîydin. Sonra seni yarı ölü bir vaziyette bana getirmişlerdi. Bir av kazası yaşamıştın ve bir yaban kedisinin kolunda açtığı derin yaraları dikmemi istiyorlardı. Elbiselerini çıkarttığım zaman ilk defa seni adamakıllı inceleyebilmiştim. Hoşuma gitmiştin. Ama gönlünde Hizuran'dan başkasına yer yoktu. Burada ateşler içinde yanıyor, yardım etmesi için ona sesleniyordun."

Zayide, fincanları sıcak yasemin çayıyla doldurdu-. "O zamanlar Hizuran'ı o kadar kıskanmıştım ki!

Yatağının başucunda oturuyor, pansumanlarını değiştiriyor ve sayıklamalarını dinliyordum: 'Bunu yapacağım, senin için. Sonra da geri geleceğim!' Durmadan bunu yapacağını söyleyip duruyordun. Allah'ın huzurunda kutsal bir yemin eder gibiydin."

Zayide. bakışlarını ondan ayırmadan fincanı dudaklarına götürdü. Kadının soran bakışları Orlando'yu şaşırtmıştı.

"İşte döndüm" dedi neden sonra.

"Bu sen misin gerçekten?"

Manâlı bir soru. Kadının yüzünde tuhaf, gizemli, tehlikeli bir ifade vardı.

Hakkımda ne biliyor? diye geçirdi Orlando aklından. Şüpheliği alarına geçmişti. Zayide'ye sanki ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Bu alışılmadık kadın kimdi? Ortaya çıkarması gereken sırda nasıl bir rol oynuyordu? Onun yeşil gözlerine baktı. Zekâ ve güç fışkıran bu gözlerden bir şeyin gizlenmesi mümkün değildi. Şimdi alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış olan dudaklar üstünlüğünü, geniş kanatlı burnu ise dayanıklılığını ve duygusallığını ortaya koyuyordu. Ne müthiş bir kadın! Ne müthiş bir kız arkadaş! Ama onu kendisine düşman edenin vay haline! İhtiyatlı olmalıyım. Bu kadın çok tehlikeli biri. Beni ele verdiği takdirde... Orlando bu cümleyi sonuna dek düşünemedi. O güne dek hiçbir kadın öldürmemişti.

Zayide sanki onun düşüncelerini okuyordu: "Sana gerçekten de Hizuran'a duyduğu aşk yüzünden bu kaleden ayrılan adam olup olmadığını soruyorum, çünkü geri döndükten sonra yaklaşık yarım yıl boyunca ne onu ziyaret ettin, ne de nasıl olduğunu sordun. Seven bir erkek böyle mi davranır?"

"Beni onun yanına göndermediler. Bu da sınavımızın bir parçası. Sonunda da Quaim bana onu eş olarak verdi. Başka ne isteyebilirim ki?"

"Sorularımı unut. Beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokuyorum" dedi Zayide. "Hizuran ile ben farklı dünyalarda yaşıyoruz. O bir tutsak, bense hürüm. Sen ve ben karşılıklı konuşabiliyoruz. Oysa sizi birbirinize hayvanların ve bitkilerin suskun dili bağlıyor. En önemli fark ise: O daha hayatının ilkbaharında, bense fazlasıyla yaşıyım."

"Benim için fazla yaşlı değilsin" diye güldü Orlando.

"Ama kendim için öyleyim" diye karşılık verdi Zayide.

Sonra aynaya bakarak saçlarını düzeltti ve Arapça'nın eski bir lehçesiyle şarkı söyler gibi mırıldanmaya başladı:

*"Ben bir harem kadınıyım.
Güzellik benim kaderim.
Tutsaklık ise lanetim.
Üzerimde değerli elbiseler var
Ama beş paralık değerim yok.
Teslimiyet benim mesleğim,
Zevk ise sırtımdaki yük.
Birçok hizmetkârım var,
Ama ben kendim bir tutsağım.
Bir hazine gibi korunuyor,
Bir yük hayvanı gibi hor kullanılıyorum.
Ben bir oyuncağım,
Cehennemin ön avlusunda
Suskun bir meleğim."*

Orlando son iki dizeyi tekrarladı:

*"... cehennemin ön avlusunda
Suskun bir meleğim. "*

"Konuşmayı küçümseme sakın" dedi Zayide. "İnsanları hayvandan ayıran, konuşma yeteneğidir. Şehrazad vücudunun güzelliği ile değil, konuşma yeteneğini kullanmayı çok iyi başardığı için hayatta kaldı, hem de tam bin bir gece boyunca."

"Bahçedeki kadınlara ne yaptılar?" diye sordu Orlando. "Neden hepsi dilsiz?"

"Ses telleri kesilmiş. Hadım etmenin farklı bir türü."

"Peygamber buna izin vermiş mi?"

"Elbette ki hayır. Bu nedenle hadımlarda olduğu gibi bu iğrenç işi inançsızlara yaptırıyorlar."

Zayide Orlando'ya bakarak sordu: "Hizuran'ın başına gelenleri bilmek mi istiyorsun? Onu seviyor musun?" Orlando'nun sessizliğini bozmaması üzerine, sözlerini sürdürdü: "Bunu sana anlatacağım. Daha önce Dimyat ismini duymuş muydun hiç? Mücevher gibi ışıldayan bir şehir. İskenderiye'den altı gün uzaklıkta, Nil'in kollarından birinin üzerine .kurulu, Arap sanatının gerçek bir şaheseri. Tatlı suyu ve bereketli toprağıyla meşhurdur, etrafı hurmalıklarla ve üzüm bağlarıyla çevrili.

Hizuran burada dört erkek kardeşiyle beraber büyüdü. Babaları bir tacirdi. Gemileri kehribar kıyılarına kadar yelken açıyordu. Tek bir günde hayatları altüst oldu.

Haçlı ordusu şehri karadan ve sudan kuşatmıştı. Surların içinde açlık ve salgın hastalıklar hüküm sürüyordu. Pek çok kimse öldü. Dimyat'ı elinde daha fazla tutamayacağını anlayan sultan, kuşatmanın kaldırılması karşılığında haçlılara Kudüs'ü teklif etti. Ancak Kelheimer bu öneriyi reddetti."

"Kim?" diye sordu Orlando.

"Ludwig der Kelheimer. İmparatorun naibi olarak şehrin kuşatılmasına o komuta ediyordu. O alçağın cehenneme gideceği kesin! Şehirdeki kan banyosunun sorumluluğunu o taşıyor. Bir süre sonra direniş kırıldı. Haçlılar şehri işgal etti. Yaşanan kıyım anlatılır gibi değildi. Çocuktan yaşlıya şehrin tüm erkekleri kılıçtan geçirildi. Kadınlar ganimetle beraber paylaştırıldı. Yüksek değere sahip tüm eşyalar, altın ve gümüş, tüm sanat eserleri ve eski yazılar, imparatorun naibinin payına düştü. Bunlara safkan Arap atları ve şehrin ileri gelenlerinin kızları da dahildi. O zamanlar henüz bir çocuk olan Hizuran da onun malı olmuştu. O da diğer kızlarla beraber İskenderiye'ye gönderildi. Orada ses telleri kesildi. Bu müdahaleden canlı kurtulan kızlara, ileride sadece halifenin ve kadıların bineceği bir deve kadar ihtimam gösteriliyordu."

"Ludwig der Kelheimer" dedi Orlando. "Bunu neden yaptırdı?"

"Dilleri mühürlü kızlar için köle pazarında kaç para tekili edildiğini biliyor musun? Kelheimer, bu kızlar sayesinde bir servet kazandı.

Erkekler, kendi çıkarları söz konusu olunca çok acımasız olabiliyorlar. Duygularımızı azıcık olsun dikkate almadan bizimle diledikleri gibi oynuyorlar. Kadın, yıllar boyunca sadece erkeğe zevk vermesi için yetiştiriliyor. Bu arada kadınların zevk alıp almadıkları ise erkeklerin umurunda bile değil. Bu büyük bir haksızlık, çünkü erkeğin organı, yaratılış itibarıyla kadına zevk vermek için tasarlanmış. İnsan ırkının son bulmaması için kadının tatmin olmasına hizmet ediyor. Sadece erkek zevkine hitap eden bir bahçe, o kadar büyük bir sahtekârlık ki! Cennet denen düşüncenin kendisi sahtekârlıktan başka bir şey değil!

Oraya asla esrar içmeden gitme. Bunu kendine yapma. Tüm idealler gibi, cennet de ancak bir düş olabilir. Quaim'in bahçesi, özlem dolu hayallerin oluşmasının bir aracı. Tıpkı sevginin parfümü gibi. Esasen kadınla hiçbir ilgisi olmayan misk, gül yağı, bademyağı ve başka birçok kimyasal maddeden oluşur, ancak yine de erkekte ona karşı bir hasret, bir arzu, gerçekten de güzel hayaller oluşmasını sağlar. Cennet bizim dışımızda değil, aksine içimizdedir. İnsan cennete girmez. Cennet, insanın içine girer. Kapıları açan anahtara sen sahipsin."

Orlando gitmeye davrandığı esnada, son birkaç cümle daha söyledi: "Şimdiki zaman keskin bir zekâ, gelecek ise hayal gücü gerektirir. Cennet ise sadece hüznü anılarla dolu geçmiş zamana aittir. Toprakta henüz yeni biçimlendirilmiş ilk insanlar orada yaşadıkları esnada, bir geçmişleri yoktu. Kendisini sevgiyle kucaklayan bir anneyi, kulağına fısıldanan bir ninniye, bir masalı hatırlayamayan bir yürek için, cennet nasıl bir yer olabilir? Çocuksuz bir bahçe, gerçek bir cennet olabilir mi?

Sadece erkekler için varolan bir bahçe, âdil bir Tanrının ödülü olabilir mi? Sizin için daima genç, istekli huriler var. Peki

Allah biz kadınlar için orada nasıl zevkler hazırladı? Kuran'da buna dair tek bir satır bile yok."

AJüneşin batışından hemen sonra Orlando bahçeye ulaştı. Soluk renkli hilal, vadinin üzerinde yükselmeye başlamıştı. Bulutlar birbirini kovalıyordu.

İskelenin başında, cüppeye sarınmış olan bir kız bekliyordu onu. Yün başlık saçlarını tümüyle örtüyordu. Orlando, beklenti dolu kocaman çocuk gözlerine baktı. Kız, ona bir kadeh uzattı. Orlando, iksirin tatlı kokusunu ciğerlerine çekti.

"Sen Ayşe misin?"

Genç kız, tanınmış olmanın verdiği heyecanla başını salladı.

"Ben Adnan'ım."

Genç kız onun elini kavradı ve tüy gibi adımlarla koşarak onu karanlığın içine çekti. Hizuran, Kasr el-Bahr'ın kapısında onu bekliyordu. Saçlarında bembeyaz çiçeklerden örülme bir çelenk vardı.

Bir gelin gibi, diye geçirdi aklından Orlando. Bir gelin, bir Tapınakçı'nın gelini işte böyle görünür.

Üst kata çıkan merdivenin başında, zenci haremağası bekliyordu. "Hoş geldin, efendi" dedi yerlere kadar eğilerek. "Allah'ın selamı ve rahmeti üzerine olsun."

Orlando, bedevî çadırını andıran bir odaya girmişti. Duvarlar tümüyle kumaş kaplıydı, tavan bir çadırda olduğu gibi sivriliydi. Odanın yanında, mavi çinilerle süslü bir hamam bulunuyordu. Çeşmelerden akan berrak suyla dolu kurnalarda lavanta çiçekleri yüzüyordu. Orlando'nun içtiği iksir, renkleri ve kokuları gerçekte olduklarından daha yoğun algılamasına sebep oluyordu. Tüm duyuları keskinleşmiş, ağırlık duygusundan alabildiğince sıyrılmıştı. Yaz havasında dans eden kelebekler de

kendilerini böyle hissediyor olmalıydılar. Yaşam ne büyük bir mutluluktu! Saçların kokuları, elbiselerin hışırtısı. Deriye sürtünen deri, vücutta gezinen köpüklü sabunlar. Gülen genç kız dudakları, parıldaayan ıslaklık, çıplaklık. Orlando'nın şehvet duyguları kabarmıştı. Vahşi ve tutkulu, neredeyse kaba bir şekilde genç kıza sahip oldu. Vücutlarının birleşmesi esnasında kırbaç şaklamasını andıran bir ses yükseliyor, ikisi birden zevk çığlıkları atıyordu. Kızın cinsel organı onu içine almış, zevkten titreyerek emiyor, yutuyordu. Ne müthiş bir yanardağ patlaması!

Ölüm ve diriliş. Neredeyim? Bir yerlerde su akıyor, balık kırıyor. Müzik nağmeleri.

Ayşe, incecik cam kâseler içinde, dumanı üzerinde yasemin çayı getirdi. Hizuran dayanına diz çöktü.

Orlando, üzerine eğilen genç kızın yumuşak göğüslerinin dokunuşunu hissedebiliyordu. Açık saçları omuzlarına yayılmıştı. Hizuran yavaşça doğruldu, vücudunun üst kısmını sağa ve sola doğru sallıyordu. Bu, daha çok bir salınmaydı. Yılanlar böyle hareket ederdi. Kızın uzun saçları bu kez onun sırtını okşuyordu. Orlando'yu şehvet dalgaları kapladı. Yattığı yerde tir tir titriyordu.

Kızın parmaklarının oyununu algılayana kadar, uzunca bir süre geçmesi gerekti. Sessiz ve yumuşak sözler, öpücükler, kucaklaşmalar.

Anılar ve karıncalar birbirleriyle böyle konuşuyor, diye düşündü Orlando. Diğerinin söylemek istediğini, vücutlarıyla algılayabiliyor. Bu vücut dili, kelimelerle ifade edilenden çok daha fazlasını aktarmayı başarabiliyor. Henüz doğmamış çocuklarıyla anneler, ölmek üzere olan ve ellerimizi son kez tutan insanlar, hayvanlar ve sevgililer böyle konuşur.

Bir insanla bu kadar uzun, duygu dolu ve yumuşak dokunuşlar paylaşabileceği Orlando'nun aklına asla gelmezdi. Tenselinin bu muhteşem uyumu, Hizuran'la aralarında daha önce

yaşamadığı, onu tutsak eden bir içtenliğin, bir yakınlığın doğmasına neden olmuştu.

"Parmaklar konuşabilir, ten dinleyebilir!" dediğini duydu gece Adrian'ın sesinin.

"Birbirlerine kurbağalar gibi yapışık vaziyetler" dedi Hazim.

"Görüşün tekrar berraklaşması için, fırtınanın sona ermesini beklemek gerekir" diye karşılık verdi Dağın Yaşlısı. "Onun hayalarında da güç bulunduğunu bilmek beni memnun etti. Sert ve dayanıklı bir iradeye, sert ve dayanıklı bir et gerekir. Adnan bu açıdan da bizden biri."

Hazim'in soran bakışlarını yakalayınca, sözlerine devam etti: "Hristiyanlar, cinsiyetsiz varlıklardır. Rahipleri, tıpkı hadımlar gibi kadınsız yaşar. Yüzlerce manastırda yaşayan binlerce keşiş, şarapla kafayı çekip midelerini domuz etiyle doldururlar, ama Nasirali Peygamberlerinin örneğine uyarak kadınlardan uzak dururlar. Onların cennetlerinde bile güzel kızlara yer yoktur. Cinsiyetsiz melekler lir çalar, şarkı söyler ve mutlulukla gülmür. Neden ki? Ne hüznü bir mutluluk!"

Orlando, haftanın iki gecesini cennette geçiriyordu. Şafak sökerken Aldebaran'daki evine ulaştığında, elbiselerini bile çıkaramayacak kadar yorgun oluyordu. Uykusu rüyalarla doluydu: Adnan'la geçen günler. Henüz on dört yaşında bile değillerdi. Saray ahırlarının arkasındaki avluda birkaç at. At teri, eyer derisi, saman ve gübre karışımı keskin bir koku. Üç at uşağı bir kısırağı tutuyor. Hayvanın sağrıları titriyor – korkudan mı, heyecandan mı? Gözler ardına kadar açılmış, dehşet içinde. Bir aygır, safkan bir Arap atı, bir vahşi hayvan hırsıyla üzerine biniyor. Et rengi, kuzu mantarı gibi yapışkan görünümlü erkeklik organı kasılıyor. Burun delikleri ve ağzı köpük içinde. Yeni kesilmiş bir domuzda olduğu gibi, gözlerinin sadece akı görün-

yor. Gürültülü soluklar alarak kısrağın içine giriyor. Hayvanın şapırdayan fercinden aşağı vücut sıvıları damlıyor.

Bu acı mıydı? Yoksa şehvet miydi? Bu vahşilik ne anlama geliyordu? Orlando bunları bilmek istiyordu. Bilgilerini sayılardan, kitaplardan ve ezberlemekten edinmeyi tercih eden Adnan'ın aksine dünyayı yaşamak, tecrübe etmek, dokunmak, hissetmek istiyordu. Kitapları sıkıcı buluyordu. Yumurtaların nereden çıktığını öğrenmek için bir tavuğun karnını kestiğinde, henüz altı yaşındaydı. Şimdi de on dört yaşındaydı ve bir kadının içine nasıl girileceğini bilmek istiyordu. Kadın kendisinin iki katı yaşındaydı ve tüm dullar gibi saçlarını açık bırakıyordu. Yunan'ın başına diz çökmüş, çamaşır yıkıyordu. Eteğini baldırlarının üzerine çekmişti; elleriyle çamaşırı çitilerken çıkardığı sesler, vücudunun hareketleri, Orlando'ya atların şehvetini hatırlatıyordu. Ahırların üzerindeki samanlıkta, kızgın bir kısrakmış gibi onu arkadan aldı. Ahır laternasının solgun ışığında, kaba etleri yeni ay gibi yuvarlak ve donuktu. Neden bu kadar tuhaf seslerle inliyordu? Tıpkı bir idamda olduğu gibi, heyecanlandırdı ve tiksindiriciydi. Gece yarısı mezarlıkta dolaşmak gibi, kimseyle paylaşılmayacak, heyecanlı, müthiş bir maceraydı bu.

•

imparatorluk prensi, on yıllardan beri kimsenin oturmadığı eski Stauferburg şatosuna yerleştirilmişti. Nürnberg şehrinin ticaretle uğraşan aileleri, mobilya ve diğer eşyaları geçici olarak prensin kullanımına sunmuşlardı. Saray halkı üç düzine hizmetliden oluşuyordu: Muhafızlar, arabacılar, aşçıları, at uşakları, bir rahip ve prensle aralarında sıkı bir dostluk bulunan bir kâtip. Heinrich'e kız bulmak da onun görevlerinin arasındaydı, ancak imparatorun âsi veliahdını ev hapsine mahkûm ettiği günden bu yana bu pek kolay bir iş değildi. Kontroller çok sıkıydı.

Prensın şatodan yarım günlük mesafeden daha fazla uzaklaşmasına izin verilmiyordu. Karanlığın    mesinden önce geri dönmek zorundaydı. Sonra da kapılar şatonun k hyası tarafından kilitleniyordu.

Yaşamının ikinci on yılının henüz ortalarında bulunmasına rağmen, Heinrich ihtiyar bir adam gibi g     le hareket edebiliyordu. Fazla kiloları ve damla hastalığı ona b   k ıstırap veriyordu, ancak hem yemeklere, hem de kadınlara yönelik iştahı doymak bilmez bir haldeydi. Özellikle kadınlar konusunda babasına çekmiş olduğu bir gerçekti, fakat dini konulardaki görüşlerinin arasında aşılmaz bir uçurum vardı. İmparator yakın çevresine Musa, İsa ve Muhammed'in kendi çağlarının en b    k sahtek  rları olduğunu anlatırken, Prens Heinrich şato şapelinde saatler geçiriyordu.

Bunun sebebi Almanya'da geçirdiği uzun ve zorlu çocukluk yılları değildi; arkadaşı k tibe de anlattığı gibi, kendisini başka hiçbir yerde yüzlerce mum tarafından aydınlanan tahta şapelde olduğu kadar iyi ve rahat hissetmiyordu. Şatonun en sıcak ve aydınlık bölümü burasıydı. Ayrıca insanın âyin sırasında yaşlanmayacağı şeklinde kilise tarafından yayılan batıl inanca y  re ten bağlıydı. Bu nedenle rahibin   yini yönetmesi sırasında prensin başını oturma sırasına dayayarak horul horul uyuması, alışılmadık bir görüntü değildi. Vücudunun genç yaşta      ş olduğu gerçeğinin farkında olan prens, b    leyici bir yanının da bulunduğunu düşünmesine rağmen, yaşlanmaktan ve ölmekten çok korkuyordu. Bugüne dek civarındaki idamlardan bir tekini bile kaçınmamıştı. Yakaladığı sinekleri b    k bir zevkle ince iğnelere geçiriyordu. Kendi deyimiyle "  ıplak kuyruklu-ları" demir kovalarda boğmak için, a  ıların kurduğu fare kapılarını her gün bizzat yokluyordu.

Benedict ile Magdalena şato avlusuna girdikleri esnada, bir kelebeğin kanatlarını kopartmakla meşguldü. Kendisini tacir

olarak tanıtan Benedict, ona cilalı kehribarlardan oluşan görkemli bir koleksiyon sundu. Ancak taşlar Heinrich'in umurunda bile değildi, görünüşe göre tüm ilgisi Magdalena'ya yönelmişti.

"Bu senin karın mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim, kız kardeşim" diye yalan söyledi Benedict.

"Birlikte mi yolculuk ediyorsunuz?"

"Evet, efendim. Babamız haydutlar tarafından öldürüldüğü günden bu yana, Fries altınını beraber pazarlıyoruz."

"Bal renkli altın, tutkularımdan biri" dedi Heinrich. "Elinde bunlardan başkası da var mı?"

"Evet. elbette" diye bir yalan daha söyledi Benedict. Prensin kehribarlarla ilgilenmediğinin farkındaydı.

"Nerede kalıyorsunuz?"

"Ayı Hanı'nda."

"Umarım burada bir müddet daha kalırsınız."

"Siz arzu ettikten sonra, hay hay."

"Yüce Tanrım" dedi Benedict şatoyu kuşatan hendeğin öte tarafına geçtiklerinde. "Seni bakışlarıyla yalayıp yuttu. Tıpkı bir yılanın bir kurbağaya yaptığı gibi."

"Ben bir prensi bundan çok daha farklı hayal ediyordum" dedi Magdalena. "Bu adamın Heinrich olduğuna emin misin?"

"Onu bir tutuklu gibi muhafaza ediyorlar. Kızlar dışında kimse onunla yalnız kalamıyor."

"Ona yaklaşmanın başka bir yolu yok mu?"

"Hayır" dedi Benedict.

"O halde derhal işe koyulalım. Ne kadar çabuk biterse, o kadar iyi."

"Yavaş ol!" diye uyardı onu Benedict. "Biraz naz yapmalı, kendini ağırdan satmalısın! Bırak da biraz kıvransın! Mesele onun karnını doyurmak değil, iştahını açmakta."

"Ya tekrar hamile kalacak olursam?"

"Veliahdın piçi, celladın piçinden yeğdir" diye güldü Benedict. Magdalena da ona katılmak zorunda kaldı.

Akşam olunca prensin kâtibi Alban, Benedict'i ziyarete geldi. Adam lafı fazla uzatmadan konuya girmişti:

"Prens, kız kardeşinizin aşkıyla yanıp kavruluyor."

"Ona talip mi olmak istiyor?"

Alban, yüzünü Benedict'in yüzüne iyice yaklaştırdı. Miyop olduğu için yakını iyi göremiyor, bu da onu öfkeli ve şüpheli kılıyordu. Benedict'i kötü kötü süzerek sordu:

"Prensle dalga geçmeye mi çalışıyorsun?"

"Kesinlikle hayır."

"Onun senin kız kardeşinle evlenemeyeceğini pekâlâ bilmen gerekir. Prens vakti geldiğinde imparatorluk tacını taşıyacak. Bu talebinin sizi onurlandırması gerekir. Üstelik maddi açıdan rahatlayacağınızı da bilmelisiniz."

Bunları söylerken elindeki şişkin keseyle oynuyordu. Benedict öfkeyle karşılık verdi: "Buna nasıl cüret edebilirsiniz! Ben bir pezevenk değilim. Kız kardeşim de satılık bir orospu değil. Efendinize kız kardeşimle konuşacağımı söyleyin, şayet arzu ediyorsa Prens Heinrich'i kendi rızasıyla ziyaret edecektir. Bu karar tümüyle ona ait."

Prensi iki gün beklettiler. Benedict, Magdalena için dar bir korse ve geniş bir etek diktirtmişti. Sonra saçları çiçekler ve renkli şeritlerle süslü Magdalena'yla birlikte saraya gitti. Genç kız, Tann'nın sunağına adanan bir kurbanı andırıyordu.

Orlando o günün sabahı Hizuran'ın yanından ayrılıp Ölüm Tüneli'nden dışarı çıktığında, yüzüne yağmur damlaları çarptı. Bulutlar, alacakaranlık vadinin üzerinde beyaz bir duman gibi yükseliyordu. Gece boyunca atını misafir eden mağara ise bomboştı. Girişi kapayan ağaç kütükleri duvara dayanmıştı. Bunu at ya da vahşi bir hayvan yapmış olsaydı, yerde bulunmaları gerekirdi. Birisi atını alıp götürmüştü.

Vücudundaki tüm sinirler kopacakmış gibi gerilmişti. Neler oluyordu? Havada tehlike kokusu vardı. Dimdik duvarlı dar vadede, dıştan gelecek her türlü saldırıya karşı savunmasızdı. Üstelik silahsızdı. Sadece kuşağına taktığı eğri hançere sahipti. Yoksa geri mi dönmeliydi? Mağaranın yer altı dehlizlerinde güvende olurdu. Ancak bir sıçan gibi saklanması ne faydası vardı? Nasıl olsa günün birinde mutlaka dışarı çıkmak zorunda kalacaktı. Hayır, ilk harekete geçen olma kuralını çiğnememeliydi. Düşmanı uyurken doğrulan bir adam, düşmanı uyanırken çoktan ayakta. Asla rakibin senden beklediğini yapma. Peki ne yapması bekleniyordu? Tercih hakkı var mıydı? Alamut yerine vadinin öte tarafına, nehrin akıntısının aksi yönüne ilerleyebilirdi. Böylece akşam olunca Nizarîlerin ailelerinin yaşadığı köylere ulaşabilirdi.

Acaba kaç kişiydiler? Üstünlüklerinden emin olsalardı, kendisini Kahf az-Zulumat'ın sonunda bekleyip kolaylıkla öldürebilirlerdi. Ancak yaya yürümesini sağlamak için sadece atının çalınmış olduğu gerçeği, bir veya en fazla iki sinsi düşmanla karşı karşıya bulunduğuna işaret ediyordu.

Böyle bir yaratık nerede pusuya yatabilirdi? İki fersah ötede yol iki atın yan yana yürümesine imkân vermeyecek kadar daralıyordu. İki yanda dimdik yükselen kayalar, görüşe engel oluyordu. Ben olsam, diye aklından geçirdi Orlando, mutlaka burada pusu kurardım.

Birkaç nefes alış süresi boyunca, sis perdesinin koruyuculuğunda boğazın dar yerine doğru yürüme macerasına atılmayı aklından geçirdi. Ancak sonra giderek aydınlanan güne doğru nehri takip etmeye karar verdi.

Yaklaşık yarım saat sonra, yolun kenarından gelen bir çatırtıyla irkildi. Sanki birisi kuru bir dala basmıştı. Orlando hemen yere uzandı, sürünerek nemli otların arasına girdi ve nefesini tutarak etrafına kulak kabarttı. Az ileride, dikenli çalıların ara-

sında, kendisi gibi yere uzanmış karanlık bir vücut görüyordu. Sonra kulağına bir meleme geldi. Orlando gülerek ayağa kalktı; küçük bir keçi, korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Kısa bacaklı, kahverengi tüylü, kıvrık ve uzun boynuzlu dağ keçilerinin oluşun sürü, az ötede otliyordu. Keçi postlarına bürünmüş, çıplak ayaklı, henüz çocuk yaşta iki çoban, koşarak onun yanına geldi.

"Keçilerinizle birlikte epey yukarılara çıkmışsınız."

"Buranın otları daha iyi."

"Atlı bir adam arıyorum. Onu gördünüz mü?"

"Hayır, görmedik."

Çocuklar merakla onun yüzüne bakıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu sonra genç olanı. Tiz bir kız sesiyle konuşuyordu.

"Ben Alamut'ta oturuyorum. Buraya avlanmaya geldim."

"Ne avlıyorsun?"

"Yaban kedileri."

"Yaban kedisi mi?" Çocukların gözleri parladı. "Bir yaban kedisi mi gördün?"

"Hem de muhteşem bir tanesini" diye yalan söyledi Orlando. "İki fersah ötede yuva yapmış. İsterseniz onu birlikte avlayabiliriz."

"Ya keçiler?"

"Onları da götürelim. Bildiğiniz gibi, yaban kedileri çok ürkektir. İnsanlardan korkar, ama keçilerden hoşlanırlar. Belki de onu tuzağa düşürmeyi başarabiliriz. Kaç keçiniz var?"

"On sekiz" dedi büyük olanı.

Bu arada sis iyice yoğunlaşmıştı. Hava ince yağmur damlalarıyla doluydu. Otların ve yaprakların üzerinde sayısız çiy tanesi vardı.

Keçileri bambu sırkalarıyla, arada bir de taşların yardımıyla gütmeye başladılar. Çobanlar, battaniyelerinden birini Orlando-

do'ya vermişlerdi. Gerçi üzerine korkunç bir keçi kokusu sinmişti ve pire kaynıyordu, ama yine de sıcaktı ve yağmur geçir-miyordu. Arada sırada hayvanlara otlanma imkânı sağlamak için mola veriyorlardı.

Orlando deri kemerini ince şeritler halinde kesti, kalın bir örgü yaptı ve ucuna nehir yatağındaki çakıllardan birini bağladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir sapan."

"Yaban kedisi için mi?"

"Yaban kedisi için."

Az sonra ölü bir dağ sıçanına tesadüf ettiler. Yırtıcı bir kuş tarafından parçalanmıştı, bağırsakları dışarı sarkıyordu. Çürümüş et kokusu, yüzlerce leş sineğini üzerine çekmişti. Yağmur bile onları besin kaynaklarından uzaklaştırmıyordu.

Orlando bir yaban mersini ağacından bir dal kesti ve içini oydu. Sonra dağ sıçanının yeşile çalan çürümüş iç organlarının birazını içine doldurdu ve ağzını başka bir dal parçasıyla kapadı.

"Bu da mı av için?" diye sordu çobanlar.

"Evet, av için."

Saatler süren bir yürüyüşten sonra, Orlando'nun düşmanının pusu kurduğunu tahmin ettiği yere iyice yaklaşmışlardı. Hâlâ yukarıda bulunuyor olsa bile, kartal gözlerine sahip değil-se bu sis ve yağmurda uzağı görmesi mümkün değildi. Orlando, çocuklara durmalarını işaret etti ve dizlerinin üzerine çökerek kendisini mümkün olduğunca küçülttü. Battaniyeyi üzerine bir cüppe gibi geçirmişti.

"Allah sizinle olsun!" diye bir ses geldi ansızın yukarıdan. Çocuklar irkilmişti. "Kim var orada?" Ancak görünürde kimse yoktu. "Kimsiniz siz?" diye sordu sonra yukarıdaki ses.

"Chabaron çobanları."

"Atsız bir adam gördünüz mü?"

"Hayır" diye karşılık verdi Orlando yüksek sesle.

Çocuklar şaşkınlıkla ona baktılar. Orlando. parmağını dudaklarına götürerek onlara susmalarını işaret etti.

Dik yamaçtan aşağı birkaç taş yuvarlandı. Orlando bu yeri zihninde işaretledi.

"Yukarıda ne yapıyorsun?" diye sordu kız sesli oğlan. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, yolunuzagidin. Size ihtiyacım yok."

Böylece keçileri bir sonraki vadi kıvrımına götürdüler.

"Orada kimi bekliyordu acaba?" diye sordu çoban çocuklar.

"Beni" diye karşılık verdi Orlando.

"Peki senden ne istiyor?"

"Bilmiyorum, ama öğreneceğim. Hayvanlarınızın peşinden gidin. Ben birazdan geleceğim."

Orlando dik yamaç boyunca dikkatle yürüyerek geri döndü. Daha görmeden hayvanların kokusunu almıştı. Bir çam ağacının gövdesine bağlanmışlardı. İki at! Tanrıya şükür, sadece iki tane! Biri kendisine aitti, diğeri ise yabancı bir attı. Demek ki pusudasadecebirkişibekliyordu.

Sırtını kaya duvarına dayayarak, yürümeye devam etti. Az sonra yukarı tırmanılabilecek başka bir yer olmadığını anladı. Atların bulunduğu yerin altına geldiğinde, kaya duvarının özelliklerini dikkatle incelemeye başladı. Yukarıdan aşağıya inen bir adam, ayaklarını nereye koyardı? Nereye tutunmak zorundaydı? Doğru yeri bulduğuna karar verince, bir buçuk ayak genişliğinde ve bir ayak derinliğinde bir çukur açtı. Sonra elindeki bambu sırgını parçalara ayırdı, her parçayı ikiye böldü, uçlarını yontarak sivrileştirdi. Sonra da keskin kenarları yukarı gelecek şekilde toprağın içine çaktı. Çantasından içi oyuk yaban mersini dalını çıkardı, içindeki çürümüş, yapışkan macunu, ince bir dalın yardımıyla bambuların sivri uçlarına sürdü. Sonra tuzağı dallar ve yapraklarla örttü, üzerine toprak serpti.

Bu arada hayvanlar huzursuzlanmaya başlamışlardı. Leş ko-

kuşu onları korkutmuştu. Solumaları ve ayaklarını yere vurma lan duyulmayacak gibi değildi. Orlando, acele etmek zorunda olduğunu biliyordu.

Tüm bu işlerin sadece birkaç dakika sürmüş olmasına rağmen, ter içinde kalmıştı. Genç bir kısırak olan yabancı atın yularını çözdü. Hayvan burun deliklerini sevinçle onun omuzlarına sürüyordu. "Kusura bakma, kardeşim" dedi Orlando. "Başka çarem yok." Sonra beklenmedik bir şekilde, elindeki sapanın kırbaça benzer ucunu hayvanın sağrısına şiddetle indiriverdi. Kısırak kişneyerek şaha kalktı ve dörtmala koşmaya başladı. Vadi, onun nal sesleriyle inliyordu. Orlando hızla atına bindi. Kendisine pusu kurmuş olan adamın küfrederek yamaçtan aşağı inmeye başladığını işitti. Sonra atını mahmuzladı. Keçi çobanlarının yanın gelince, bir an için durdu.

"Teşekkür ederim. Bana çok yardımcı oldunuz."

"Yaban kedisi ne olacak?"

"Onu artık başka zaman avlarız."

Atını çalan ve ona pusu kuran adamı ölmüş kabul ediyordu. Sivri bambular ayaklarını delik deşik edecekti. Bu yaralardan kurtulmayı basarsa bile, çürümüş et onu kurtuluşu olmayan bir şekilde zehirleyecekti.

Orlando, tıpkı bir yılan karşı olduğu gibi, bu adama karşı da en küçük bir acıma hissi beslemiyordu.

İki gün sonra, büyük kapının önündeki muhafızlar, genç bir Nizarî'nin ölümünden söz ediyorlardı.

"Ayaklarını görmeliydin" dedi hekim Ebu Nacah. "Tıpkı fil ayakları gibi şişmiş ve morarmışlardı. Attığı her adım ona korkunç bir azap veriyor olmalıydı. Gözlerinde çılgınlık izleri okunuyordu."

"Başına ne gelmiş ki?"

"Bilmiyorum. Bunu kimse bilmiyor. Böyle yaraları daha önce hiç görmemişim. Sanki bir yılan yuvasına basmış gibi..."

"Kimdi bu adam?"

"Madinat as-Salam muhafızlarından biri. Hüseyin, benzerlerine sadece Deylem dağlarında rastlanan sert mizaçlı, vahşi bir adamdı. Hiçbir şeyden korkmayan, Quaim'e sonuna dek sadık, doğuştan fedaî bir adam."

Tuhaf, diye düşündü Orlando, Hüseyin neden benimle dövüşmedi acaba? Neden pusu kurmayı tercih etti? Neden beni öldürmek istedi? Ona ne yaptım?

Akşam olunca duvara asılı olan kurt kapanını indirdi. Bundan böyle onsuz dışarı çıkmayacaktı.

Alamut'ta özel mülkiyet yoktu. Her şey herkese aitti. Fedailere yaşadıkları müddetçe kullanmaları için bir ev, giysiler, silah ve at veriliyordu. Nalbantlar ve demirciler ihtiyaç durumunda para almadan çalışıyordu. Bir silahın veya atın yitirilmesi. Şahna'ya bildirilmesi gereken ve ağır bir şekilde cezalandırılan bir suçtu.

Acaba Hüseyin atını bu yüzden mi çalmıştı? Moğol Kasabı, tehlikeli bir adamdı.

İhvvan as-safa üyesi olarak onunla fazla bir ilgisi yoktu, ancak silah ve at söz konusu olunca, bunun hesabı Şahna'dan başka kimseye verilemezdi. Kalenin ve fedaîlerin düzenine kimse karşı çıkamazdı. Quâim, bu konuda kimseye, ama hiç kimseye iltimas etmezdi.

Kendi oğullarını bile gözünü kırpmadan öldürtmesi, bunun en sağlam deliliydi. Nizarîler kendi aralarında onlardan alçak sesle, ama saygıyla söz ediyorlardı. Büyük olanı, kimseye haber vermeye gerek görmeden siyasi bir cinayet tezgahlamaya kalkışmıştı. Dağın Yaşlısı, bunu haber aldığı zaman onu derhal öldürtmüştü. Genç olanı ise bir sarhoşluk anında bir adamı öldürmüştü. Quaimbu konuda aman nedir bilmezdi. Kendisine kalan son oğlunu da Peygamber'in emirlerine uygun şekilde, herkesin gözü önünde idam ettirmişti: Adalet sadece yerine getirilmekle kalmamalı, halkın gözü önünde gerçekleşmeliydi.

Benedict bir hafta boyunca Magdalena'dan haber alamamıştı. Bakışları giderek daha fazla şatoya takılıydı. Nerede kalmıştı bu kız! Artık yavaş yavaş endişelenmeye başlıyordu.

Yok canım! O artık bir çocuk değildi. Bundan çok daha kötü olaylardan yakayı sıyırmıştı. Ama yine de rüyasında onu prensin şiş yüzüne sahip bir celladın kollarının arasında görüyordu.

Benedict pazar sabahı Magdalena tarafından uyandırıldı.

Kızın günlerden beri uyumamış gibi bir hali vardı.

"Vay be, imparatorun oğlu ne adammış!" diye anlatmaya başladı. "Asasını ve hükümdar elmalarını pantolonunun içinde taşıyor. Daha ilk gece beni şapelde, hem de çarmıhtaki İsa'nın gözlerinin önünde, köpeklerin yaptığı gibi arkadan becerdi. Biberonla büyütülmüş bir geyik yavrusu gibi bilmez ve zavallı."

"Konuşkan biri mi?"

"Hem de çayırlarda esen rüzgâr kadar."

"Nelerden söz ediyor?"

"Tanrıdan ve en şehvetli arzularından. Ev hapsinde bulunmaktan yakınıyor. Her şeyden önemlisi de çok fazla içiyor."

"Çok iyi. İçki dili çözer."

"Ama nefesi bozuyor. Adam bayat balık gibi kokuyor."

"Neler öğrendin?"

"Çocukluğumuz hakkında konuştuk. Anlatacak iyi bir şey bulamadı. Annesini tanımıyor. Babasının insan suretine bürünmüş şeytanın ta kendisi olduğunu düşünüyor. Kendisini yetiştiren Kelheim dükünün ismini ağızına en iğrenç küfür ve lanetlerle birlikte alıyor."

"Anlat!"

"Vakit gece yarısını geçmişti. Şarap prensin bakışlarını bulaştırarak ve dilini peltekletmişti. Bu nedenle ona dükü kimin öldürttüğünü sormayacesarete edebildim."

"Peki sana ne cevap verdi?"

"Şöyle dedi: Yağlı bir domuz kesen bir kasap bile bu işe sevindiğim kadar sevinemez! Sonra tuhaf, tüyler ürpertici bir şekilde gülmeye başladı. Korkudan tir tir titriyordum."

"Başka ne söyledi?"

"Ansızın korkunç bir öfkeye kapıldığı için, anlayamadığım sözcükler kullanmaya başladı. Sanırım Latince konuşuyordu. Kesik kesik bir şeyler söylüyor, araya küfürler sıkıştırıyor ve kötü kötü gülüyordu. Kendine ait bir Epistula'dan söz ediyordu."

"Epistula mı? Emin misin? Mektuplarını nerede muhafaza ettiğini biliyor musun?"

"Evet, Alban'ın verdiği bir parşömeni, bir sandığa yerleştirdiğini gördüm. Anahtarını Prens Heinrich boynunda taşıyor."

"Prens uyuduğu zaman anahtarı alabilirsin. Ona Luziferum ver!"

"Bu çok zor değil, ama okuma bilmiyorum."

"Bırak da bu benim derdim olsun."

Benedict, Dominikan Kilisesi'nde çalan altı çanın uğultusunun sona ermesini bekledi, sonra da kale kapısını yumrukladı.

"Prens Heinrich beni bekliyor" dedi muhafız kapıyı açtığı zaman. "Efendinizin ısmarladığı kehribar taşlarını get..."

"Biliyorum, daha önce de gelmiştin" diye sözünü kesti onun muhafız. "Yolu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

Benedict atacağı her adımı önceden planlamıştı, ama yine de kale kapısının arkasından kapandığını duyunca, alnında korku terlerinin belirmesine engel olamadı. Tam avluyu aşmak üzereyken, burçlardaki bir muhafızın bağırdığını işitti: "Dur! Nereye gidiyorsun?"

"Tamam" diye karşılık verdi kapıdaki muhafız. "Bir tacir. Prensonu bekliyor."

Benedict üst kata çıkan merdivenleri tırmandı, koridora ulaştı ve yatak odasının kapısını buldu. Magdalena'nın başarılı tarifi sayesinde yolu gözü kapalı bile bulabilecek durumdaydı. Sonra etrafına bakındı, kapıyı açtı ve yavaşça içeri süzüldü.

Gözlerinin karanlığa alışması için bir süre beklemek zorunda kaldı. Yatağın üzerinde iki çıplak insan vücudu vardı. Magdalena elini sallayarak onu yanına çağırdı. Başını onun kucağına dayamış olan prens, ağzı ardına kadar açık bir şekilde horluyordu. Magdalena dikkatle onun boynundaki zinciri başının üzerinden çıkardı. Benedict anahtarı aldı ve gözleriyle sandığın yerini araştırdı. Yatağın başucunda, yerde duruyordu. Benedict anahtarı kilide soktu ve üç kere çevirdi. Sandığın demir kakmalı kapağı o kadar ağırdı ki onu kaldırabilmek için iki elini kullanması gerekti. Karşısında güzelce istiflenmiş bir mektup ve belge dağı duruyordu. Beklediğinden çok, ama çok daha fazlaydı. Benedict yere diz çöktü, elini sandığa uzattı... ve birden dehşetle donup kaldı!.. Omuzlarına dokunan eller hissetmişti. Küçük bir çığlık atarak ayağa fırladı. Kırmızı saçlar! Omuzlarına ve ensesine değiyorlardı. Başını çevirince bir hayvanla göz göze geldi. Hayvan korkuyla geriye sıçradı ve arka ayakları üzerinde doğrularak, güvenli bir mesafeden olanları seyretmeye başladı.

Bir gelincik! Boynunda gümüş bir tasma bulunan evcil bir gelincik. Magdalena bu lanet olası hayvanın varlığından neden söz etmemişti? Benedict derin soluklar alarak kendisini toparlamaya çalıştı.

Her şeye rağmen işler yolundaydı.

Magdalena gelinciği yanına, yatağa çağırdı ve başını okşamaya başladı.

Belgelerin birçoğu, Alman prenslerinin Heinrich'e bağlılıklarını bildirdikleri mektuplardı. Bazılarının üzerinde Catania'daki imparatorluk temsilciliğinin mührü bulunuyordu. Metinleri karıştırırken, mektuplardan biri Benedicfin dikkatini çekti. Karga-

cık burgacık yazıyı sökmek pek kolay değildi. Benedict pence-
reye yaklaşarak, yazıları okumaya çalıştı:

*Hasan Sabbah 'tan
Kral Heinriche
Dostluğunuzun bizim için ne büyük önem taşıdığını
ispat etmek için, arzunuzu emir telakki ediyoruz.
Dükü ölmüş kabul edebilirsiniz.
Çünkü şöyle yazılmıştır: Gerçek hakimiyetin
elinin çok uzaklara uzandığını bilmez misiniz?*

Benedict, aklında tutabilmek için metni birkaç kez okudu. Kel-
heim dükünün idam fermanını elinde tuttuğundan emindi. An-
cak prensin bu işle ilgisi neydi ve Hasan Sabbah kimdi?

Ansızın koridordan gelen ayak sesleri işitti. Benedict mek-
tubu telaşla sandığın içine koydu, kapağı kapattı ve yere kadar
uzanan perdelerden birinin arkasına saklandı. Gelen kimdi aca-
ba? Tanrım, bana yardım et! Miserere mei!

Adımlar kapının önünden geçip gitti. Benedict yeteri kadar
görmüştü. Artık geri çekilme vakti gelmişti.

Dikkatle kapıyı açtı. Koridorda kimse yoktu. Kimseye gö-
rünmeden merdivene ulaşmayı başardı. Kazançlı bir satış yap-
mış bir tacirin rahatlığıyla avluyu aştı.

"Tanrı sana iyi bir gün bahşetsin!" dedi kendisine kapıyı
açan muhafıza. Başarmıştı. Deo gratias!

||

M Maber kaleye bir bozkır yangını **sûratiyle** yayıldı: Şahna'nın
karısı bir Deylemliyle kaçmıştı.

Kaçakların peşinden gidilmesine karar verildi. Takibe herkes
katılmak istiyordu, çünkü şereflerinin zedelendiğini hissediyor-
lardı.

"Quaim senin de onlarla gitmeni istiyor" dedi Hazım Orlan doya. "Kesinlikle yakalanmak zorundalar. Alamut'ta düzeni bozan hiç kimse cezasız kalmaz."

Zaman süratle akıyordu. Takipçiler telaşla kapıdan dışarı fırladılar.

"Bir gece öndeler" dedi Şahna.

Yüzü bir ceset kadar beyazdı. Çekik gözleri, eskisine kıyasla daha da kısık görünüyordu. Çizmelerine demir mahmuzlar takmıştı, eyer düğmesinde ise deri bir kamçı göze çarpıyordu.

Bütün gün mola vermeden at sürdüler. Günün son ışıklarında, Orlando'nun Zaid*le beraber bulunmuş olduğu Hagat köyüne ulaştılar. Kulübesinin önünde tavşan kızartması yedikleri ihtiyar, onları eski bir dost gibi selamladı.

"Kısa bir mola vereceğiz" dedi Şahna ve köy yaşlısına emretti: "Bize yiyecek bir şeyler ve dinlenmiş atlar getir!" Sonra da köyün girişinde bulunan, etrafı çitle çevrili bir bahçenin içindeki evine gitti. Kadınlarının ikisi de burada oturuyordu. Yaşlı olanı ağlayarak ve inleyerek kendisini Şahna'nın ayaklarının dibine attı. Ancak adam demir mahmuzlu çizmeleriyle onu çiğnedi: "Süheyla nerede?"

"Bilmiyorum, efendim. Bilmiyorum. İnanın, hiçbir şey fark etmedim."

"Yalan söylüyorsun. Yıkıl karşımdan! Defol! Geri döndüğüm zaman seni burada görmeyeceğim. Sakın bir daha karşıma çıkayım deme. Yoksa seni kırbacımla gebertirim!"

Dişsiz ihtiyar, Orlando'ya bu işi yapan delikanlının, komşu köyden bir pirinç tacirinin oğlu olduğunu anlattı. Bir yandan sıcak pide, soğan ve keçi peyniri yiyor, bir yandan da yeni atları eyerliyorlardı. Orlando'ya genç bir av köpeği kadar canlı bir Arap kısırağı verilmişti. Köyden iki delikanlı da onlara katıldı. İçlerinden biri, Orlando'nun kurt kapanını bulduğu kulübeden geliyordu. Ona Karras diye hitap ediyorlardı. İyi bir iz sürücü olduğu ve dağdaki her taşın altını tanıdığı halinden belliydi.

"Kaçış zamanlarını çok iyi planlamışlar" dedi Karras. "Uç gün sonra dolunay çıkacak. Bir hafta boyunca geceler oldukça aydınlık olacak, böylece hem gündüz, hem de gece yol alabilecekler. Yanlarında iki yedek at var. Bu onların izlerini sürmemizi kolaylaştıracak. Hazar Denizi'ne ulaşmaya çalışacaklarını tahmin ediyorum. Oraya giden yollar dik ve taşlıdır. Onlardan daha hızlı at sürmemiz çok zor. İkisi de erkek olsaydı işimiz çok zordu. Ancak kadın bu kaçışın zorluklarına dayanamaz. Kısa bir müddet sonra onları yakalayacağız."

Gece sonsuz uzunluktaydı. Günün ilk ışıklarında, aşağıda Kazvin ovasının uzandığını gördüler. Uzaktaki karla kaplı zirveler, güneşin etkisiyle parlıyordu. Her zaman çıplak olan kayalık yamaçlar, bu kez bin bir renkte açan çiçeklerle kaplıydı. Bir defasında başlarının üzerinde bir kartal daireler çizerek uçtu; bunun dışında etraflarında hiçbir hayat belirtisi yoktu. Atlara düzenli aralıklarla dört katır tarafından taşınan saman ve yulaf veriliyordu. İnsanlar ve hayvanlar, susuzluklarını eriyen kar sularının oluşturduğu birikintilerde dindiriyorlardı. Tüm acelelerine rağmen namaz vakitlerini kaçırmamaya büyük özen gösteriyorlardı.

İkinci günün akşamı bir ateşin küllerine rastladılar. "Burada mola vermişler" dedi Karras.

"Ne zaman?" diye bağırdı Şahna ve eyerden aşağı kaydı. Yere diz çöktü, külleri kokladı ve kömürleşmiş bir dalı öfkeyle fırlatıp attı. "Soğuk!" diye kükredi sonra, "küller buz gibi. En az sekiz saat önümüzde." Sonra tekrar atına bindi ve hayvanı mahmuzlayarak dörtlüye ileri fırladı.

Şutur Han, sefil bir dağ köyüydü. Geniş pamuklu şalvarlar giymiş olan köylülerin sakalları, göğüslerine dek iniyordu. Davranışlarında yırtıcı kuşları andıran bir şeyler vardı. Ne yapacakları hiç belli değildi. Kuşku dolu, kötü bakışlarla süzüyorlardı yeni gelenleri. Ancak güvenlerini kazandıktan sonra, akıl dün-

yasından ziyade masal dünyasına bağı büyük çocuklara dönüştürüldü.

Bir kadınla beraber yolculuk eden bir adam görmemişlerdi. Son yağmur döneminden beri buraya hiç yabancı gelmemişti. Yük hayvanları ve Şahna'nın topallayan atı. dinlenmiş hayvanlarla değiştirildi. Birlikte soğuk pilav yediler ve yeni sağılmış süt içtiler.

Orlando, terini silmek için atının eyerini aşağı indirmişti. Bunu yaparken kurt kapanını da bir ağacın gövdesine dayadı. Karras ilgiyle kapanı eline aldı ve sordu: "Bu sana mı ait?"

"Neden soruyorsun?"

"Bana tanıdık geldi de ondan."

Orlando güldü: "Mümkündür. Onu kaybetmiştim ve köyünüzde tekrar buldum."

"Onu memleketinden mi getirdin?"

"Evet."

"Siz Frenkler bu kapanla ne avlarsınız?"

"Kurt, bazen de ayı."

"Buralarda ne kurt, ne de ayı bulunur."

"Başka hayvanlar da avlanabilir. Mesela yaban kedileri veya kuduz köpekler."

"Ya insan?"

"İnsan da."

Ertesi gün tarlalarının kenarında, dinlenen köylülere tesadüf ettiler. Genç bir anne, kucağındaki yavrusunu emziriyordu. Atlıları gördüğü zaman, göğsünü örtmeye gerek duymadan, peçesini yüzüne indirdi. Şişkin ve beyaz memesi, siyah çarşafın üzerinde ısıldı.

"Yolculuk nereye?" diye sordu adamlardan biri.

Şahna ve adamları sessizce yollarına devam ettiler.

"Neden adama cevap vermediniz?" diye sordu Orlando.

"Ustur dahaba-ka wa dihaba-ka wamadhaba-ka" diye karşılık verdi Şahna. "Altınını, imanını ve nereye gittiğini herkesten gizle!"

Düz bir arazi üzerinde yolculuk ettikleri zaman, atlıların başları sık sık göğüslerine düşüyordu. Bir defasında genç bir Deylemli eyerden aşağı yuvarlandı.

Diğerleri küfürler yağdırarak onu tekrar atına oturturken, delikanlı şaşkın gözlerle etrafına bakmıyordu: "Neredeyim?"

Ertesi gün, sabahın erken bir saatinde yeni bir kamp ateşi buldular. Dallar için için yanmaya devam ediyordu. "Onları yakaladık" dedi Şahna'nın yanında at süren Karras.

"Gücümüzü toplamak için iki, üç saat uyusak iyi olur" dedi Şahna. "Bugün onları mutlaka ele geçirmeliyiz."

Oriando uyandığı zaman güneş gökyüzünün tepe noktasına yaklaşmıştı. "Acele etmeliyiz" diye sıkıştırıyordu Şahna onları. "Önümüzde eski pirinç yolunun geçitleri bulunuyor. Çok eski zamanlardan beri Hazar kıyılarında yetişen pirinç buradan yukarı gönderilir. Yol pek dik değil, ama oldukça kıvrımlı."

Dinlenmek insanlara ve hayvanlara iyi gelmişti. Vadiye doğru süratle yol almaya başladılar. Keskin bir dönemecin arkasında, uzun keçe giysilere bürünmüş pirinç tacirleriyle karşılaştılar. Kınalı sakalları kısa kesilmişti. Önlerinde pirinç çuvalları taşıyan birçok katır vardı. Hayvanların boyunlarına asılı olan çantaların uğultusu, vadinin sessizliğine neşeli bir müzik gibi yayılıyordu.

"Allah sizinle olsun" diye bağırdı Şahna. "Yanında bir kadın ve iki yük atı bulunan bir adam gördünüz mü?"

"Çala yakınlarındaki ardıç koruluğunda konakladılar" dedi adamlardan yaşlı olanı.

"Buradan ne kadar uzakta?"

"Atla üç saat çeker."

"Allah'ın selamı üzerinize olsun!"

"Şimdi ve daima."

Öğleden sonrasının erken saatlerinde Çala köyüne ulaştılar. Kaçaklardan en küçük bir iz bile yoktu. Tozlu yolun kenarına dizili kulübeler, birer mezar kadar ıssızdı. Tüm kapılara teker teker vurdular. Hiçbiri kilitli değildi ve içeride hiç kimse yoktu. "Atlara!" diye bağırdı Şahna lanet okuyarak. "Yola devam etmeliyiz!"

Aşağılara indikçe manzara değişiyor, vadiler giderek yeşileniyordu. "Az sonra aşağıda Daşt Bağı'na gideceğiz" dedi bu civarı avucunun içi gibi tanıyan Karras. Sahip olduğu bilgileri kullanmayı çok iyi başardığı için, herkes tarafından Şahna'nın yardımcısı olarak kabul görmeye başlamıştı. Görünüşe göre Şahna da genç Karras'tan çok hoşlanmıştı. Diğerlerine karşı daima mesafeli davranmasına rağmen her zaman onun yanında at sürüyor, yanaklarını okşuyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor ve karşısında sanki akranı varmış gibi kıkırdıyordu.

Dost Bağı'na ulaştıkları anda, bir guguk kuşu öttü. Havada yoğun bir reçineli tahta kokusu vardı. Gümüş yapraklı bir Sancid ağacının çiçekleri de etrafa tatlı bir koku yayıyordu. Pürüzsüz taşların üzerinde ince bir dere mırıldanıyordu. Atlar serin sudan kana kana içtiler.

Su içmek üzere derenin kenarına diz çöken Orlando, birden izleri gördü. Suyun içindeki yumuşak kumun üzerindeki izler, sanki birkaç dakika önce bırakılmış kadar tazeydi. Sonra diğerleri de izleri gördüler. Şahna, işaret parmağını dudaklarına götürdü. Atların ön bacaklarını birbirine bağladılar ve hançerlerini çekerek suyun içinde yürümeye başladılar. Fazla aramalarına gerek kalmamıştı. Derenin bir kıvrımının ardında, kaçakların atları çayırdaki otlayordu. Kadınla adam, ayağa kalkamayacak denli güçsüz düşmüşlerdi. Süheyla, sevgilisinin yanına kıvrılmıştı. Uyurken bile bu zorlu kaçışın ona ne kadar acı verdiği yüzün-

den okunabiliyordu. İkisi de ölü gibi kıpırtısızdı. Eyerinden kırbacını alan Şahna, delikanlının yüzüne olanca gücüyle bir darbe indirdi. Burnun ve dudakların üzerinde beliren kanlı bir iz, genç yüzün korkunç bir hal almasına neden olmuştu. Delikanlı ayağa fırlamak istedi, ancak yüzüne inen ikinci bir darbeye tekrar yere yığıldı.

Şahnin pençelerine yakalanmış bir tavşan gibi bağıırıyordu. Süheyla ancak şimdi uyanabilmişti. Etraflarını çeviren adamlara boş gözlerle bakıyordu. Neredeyim? Ne istiyorsunuz? Acı gerçeği kavradığı anda, sevgilisinin üzerine atılmak istedi. Ancak Şahna kırbacını üçüncü kez indirdi. Kanlı iz bu kez genç kadının omuzlarında ve boynunda belirmişti.

"Bağlayın onları!" diye emretti Şahna. Kaçaklara bir kez olsun daha bakmaya tenezzül etmeden arkasını döndü. Etraflarında ağaç yüksekliğinde bambu kamışları vardı. Şahna gözleriyle bir şeyler arayarak, bambu ormanının içine daldı. Sonra kılıcını çekti ve iki adım genişliğinde, iki adım uzunluğunda bir alandaki kamışları kesti. Adamları delikanlıyı oraya getirdiler ve yüzü göğe bakacak şekilde sırt üstü yatırdılar. Kollarını ve bacaklarını ikiye açarak, bambulara sıkı sıkı bağladılar.

"Bu köpoğlunu ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Karras.

"Onun kılına bile dokunmayacağız" dedi Şahna. "Bu işi bambulara bırakacağız."

"Bambulara mı?"

"Moğollar zina işleyenleri böyle cezalandırır. Bir avuç genişliğinde ve iki parmak yüksekliğinde bir bambu filizinin üzerinde yatıyor. Bambunun ne kadar hızlı büyüdüğünü bilir misin? Bir gecede iki ayak. Burası sulak bir yer. Üstelik bir de onun vücudunun sıcaklığını eklersek, daha da çabuk büyüyebilir."

Orlando kulaklarına inanamıyordu: "Yani bu bambu filizinin onun..."

"Bambu onu çok yavaş, ama durdurulamaz bir şekilde delip geçecek. Sadece bir geceye ihtiyacı var."

'Ta kız? Ona ne olacak?"

"Onun suçunun tek bir cezası var: Yasanın emrettiği şekilde recmedilecek."

Orlando atına bindi ve oradan uzaklaştı.

Güneş zirvelerin ardında gözden kaybolmaya başladığında durdu. Karla kaplı yamaçlardan buz gibi bir rüzgâr esiyordu.

Uzaklardan bir dağ kargasının sesi geliyordu. Yoksa bu bir insan mıydı? Orlando bütün gece kampa geri dönmedi.

Ertesi sabah yola koyulduklarında, diz yüksekliğinde bir taş yığınının yanından geçtiler. Altında bir kadının parçalanmış vücudu yatıyordu. Orlando, bir Nizarî'nin diğerine şöyle dediğini duydu: "Allah adına, filiz neredeyse bir çocuk kafası büyüklüğündeydi... Kanlı etlerin içinden çıkmıştı. Adam, doğurmakta olan bir kadına benziyordu."

Şahna, dönüş yolunun ilk molasında Orlando'ya yaklaştı: "Recm esnasında neredeydin, Adnan?"

Orlandonun cevap vermesine fırsat bırakmadan, sözlerine devam etti: "Kitapta şöyle yazılı değil mi: Zina yapanların cezalandırılması her müminin görevidir."

"İsa Peygamber ise şöyle demişti" diye karşılık verdi Adnan. "İçinizde kim günâhsızsa, ilk taşı o atsın."

"Ya sen Resulullah'ın ilk taş konusunda ne söylediğini biliyor musun? İlk taşı günahkâr kadının kocası, babası veya erkek kardeşi atmalıdır."

"Bu çok zalimce."

"Tam aksine, çünkü ona en yakın olan adam, fazla acı çekmemesi için en iyi atışı yapmaya çalışacaktır."

Orlando, Moğol Kasabı'nın karısını daha ilk taşla öldürdüğüne emindi.

Zamanın hızla akmasına rağmen, adamlar dönüş yolunda

oldukça zorlanıyorlardı. Bunun sebebi devamlı yokuş tırmanmaları mıydı, yoksa av partisinin sona ermiş olması mı? Adamlar atlarının üzerinde sessizce oturuyorlardı. Bir yandan yolda buldukları yemişleri çiğniyor, diğer yandan da şarkılara mahsus bir dalgınlıkla uzaklara bakıyorlardı.

Ancak yatsı namazından sonra, ateşin yakılması ve atların tımar edilmesiyle birlikte adamlar yeniden canlandı. Gülüyor, sıcak çay içiyor ve ağızlarını şapırdatarak yağlı etten ısıyorlardı. Kullandıkları kelimeleri özenle seçiyor, vurgu yapmak istedikleri zaman bir an için susuyor, seslerini alçaltıyor veya yükseltiyor, ellerini ve yüzlerini de konuşmaya dahil ediyorlardı.

O gece sohbetin konusu yılanlardı.

Bir engerek ısırığını sağ salım atlatan bir Nizarî, yuvalarından fırlamış gözleri ve bir karış dışarı sarkmış diliyle, zehrin vücuda yayıldığını ve kaslarının artık kendisine itaat etmediğini anladığı andaki korkusunu tasvir ediyordu.

"Hüseyin'in ayaklarını göreniniz oldu mu?" diye sordu Büyük Kapı'da muhafız olarak bulunan Nizarîlerden biri. "Yılan ısırıkları sonucu delik deşik olmuşlardı. Tam on bir ısırık saydım! Hem de kemiğe kadar inen derin ısırıklar! Onları kendi gözlerimle gördüm."

"Allah'ın mutlaka bir bildiği vardır."

"O yaraların yılan ısırığı olduğundan emin misin?"

"Başka ne olabilir ki?"

"Bir ifrit! Cehennemden gelen bir şeytan! Dağlar onlarla dolu. Bugüne dek kaç kişi kaybolup, bir daha ortaya çıkmadı?"

"Sen ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu adamlardan biri Karras'a dönerek. "Hüseyin senin kardeşindi. Onu kim veya ne öldürmüş olabilir?"

"Bilmiyorum" diye karşılık verdi Karras. "Belki de bir insandır bunu yapan."

"Bir insan mı?"

"Hüseyin'in son sözleri şöyleydi: Atsız adam."

"Atsız adam mı? Kim olabilir bu? Tahtı Süleyman'ın do}mak bilmez canavarı mı?"

Karras ateşin başında oturuyordu. Derin düşüncelere daim gibi, elleriyle alnını kapamıştı. Ama bu gerçek değildi. Orlar do, onun kendisini gözetlediğini hissediyordu. Düşünceleri düzenlemeye çalıştı. Hüseyin ile Karras kardeştiler. Acaba ker dişini tuzağa düşürmek için atının Hüseyin tarafından çalındığ nı Karras biliyor muydu? Tuzak mı? Evet, elbette: Kurt kapan Tanrım, bu neden daha önce aklına gelmemişti! Kapanının n sil olup da iki kardeşin kulübesinin duvarına geldiğini, nede daha önce sormamıştı? Onu kendisini tutsak eden Deylemlilei le mücadele ederken yitirmişti. Adamların cesetlerini buldukla rı zaman, kapan birinin vücudunda bulunuyor olmalıydı. Ölük mutlaka aileleri ve yakınları tarafından toprağa verilmişti.

A

M. Mıkşam olunca Hagat'a ulaştılar. Burası Karras'ın köyüydü. Başarılı bir seferden dönen muzaffer kahramanlar gibi karşılar mışlardı. Karras, insan avını tüm ayrıntılarıyla tekrar tekrar anla tıyordu. Tüm dikkatlerin üzerinde toplanmış olmasından ço hoşlanıyor, Şahna da gülümseyerek buna izin veriyordu. B delikanlıyı sevmişti ve ona kendi oğlu gibi davranıyordu.

Gecenin geç bir saatinde, hemen herkes yatıp uyudukta sonra, Orlando köy yaşlısından Karras'ın eskiden iki kardeş- daha sahip olduğunu öğrendi. Bunlar pirinç ticaretiyle geçiner güçlü kuvvetli, gözü pek erkeklerdi. Babaları ise geçen yıl il- amcalarıyla birlikte öldürülmüştü. Cesetlerini Şahrud'un sığ su larında bulmuşlardı. Bu katliamın intikamı henüz alınamamıştı.

Orlando yeteri kadar duymuştu.

"Bu gece dışarıda uyumamalısın" dedi ona köy yaşlısı

"Rüzgâr batıya döndü. Yağmur yağacak. Kulübeme gel. içerisi fazla konforlu değil, ama en azından kuru ve sıcak."

Yaşadığı tüm tecrübelerden sonra, Orlando bu teklifi seve seve kabul etti. Kulübenin içinde, dışarıda olduğundan çok daha emniyette olurdu. Battaniyesini almak üzere atının yanına gittiğinde, ilk yağmur damlaları saman damların üzerine düşmeye başladı. Orlando durulmuş battaniyesini kulübeye bıraktıktan sonra, atını daha büyük bir ağacın altına bağlamak için tekrar dışarıya çıktı. Kapanı da alıp almamayı düşünürken, ansızın kulağına bir çığlık geldi. Bu, köy yaşlısının kulübesinden yükselen bir şaşkınlık çığlığıydı.

Orlando kapanı kaptığı gibi, bacaklarının olanca hızıyla kulübeye geri koştu. Yaşlı adam içeride ayakta duruyordu. Ateşin alevleri, korku ve aayla kasılmış buruşuk yüzünü aydınlatıyordu.

"Bir yılan" diye kekeledi. "Bir yılan. Beni ısırdı." Sağ elini Orlando'ya doğru uzattı. Ayaklarının dibinde Orlando'nun battaniyesi seriliydi. Üzerinde baş parmak kalınlığında, mat yeşil renkte, küçük bir yılan kıvrılmıştı. Orlando sadece bir tek darbe indirdi. Kapan, hayvanın başını ezip gövdesinden ayırmıştı. Başsız kalan vücut, bir kırbaç gibi çılginca savruluyordu.

Orlando ihtiyarın elini kavradı. Isırık izi açıkça görülüyordu. Orlando hançeriyle yarayı genişletti, zehirli kanı emdi ve ateşe tükürdü.

"Bu nasıl oldu?"

"Yılan battaniyenin içindeydi" diye inledi ihtiyar. "Döşeğini hazırlamak için onu yere sereceğim sırada, birden ısırıldığımı hissettim."

"Yılanın battaniyemin içinde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, tam ortasında."

"Nasıl olur?"

"Bilmiyorum."

"Diğerlerine haber vereyim mi? Senin için ne yapabilirim? Yılan ısırıkları konusunda fazla bir şey bilmem."

"Şu arkadaki testiği uzat. İçinde keçi sütü var. Zehirlenmeyi iyi gelir. Benim için başka bir şey yapamazsın. Ateşe odun at. Üşüyorum. Yakında ateş kalbime vuracak. İhtiyarım, ama bün-yem kuvvetlidir. Allah da bana yardım edecektir."

Ama Allah ona yardım etmedi.

Sabahın ilk ışıkları pencereden içeriye düşerken, ihtiyar bo-ğularak ölmüştü. Zehir, ciğerlerini felç etmişti. Orlando onun soluk almaya çalışırken çıkardığı sesleri asla unutmayacaktı.

Benim yerime öldü, diye geçirdi aklından. Yılan battaniye-me beni ısırması için yerleştirilmişti.

Köy yaşlısının ölümü Hagat'ın tüm sakinlerinin kulübede toplanmasına neden olmuştu: "Zehirli bir yılan! Hem de kulü-benin içinde! Nasıl olur? Yılanlar çok ürkektir!"

Karras ölü yılanı inceledi: "Bir ağaç engereği. Çok ender gö-rülür, ama ısırığı kesin ölüm anlamına gelir. Nasıl olup da bat-taniyene girdiği anlaşılır gibi değil."

"Öyle..." dedi Orlando. Engereğin battaniyesinde bulundu-ğunu kimseye söylememişti.

Katil, kendisini ele vermişti.

Quaim, rapor vermesi için hemen geldiği gün Orlando'yu ya-nına çağırılmıştı. Dağın Yaşlısı onun anlattıklarını sessizce dinle-di. Sonunda da kulaklarına inanamıyormuş gibi sordu: "Demek Şahna bir bambu kamışının delikanlının gövdesini delip geç-mesine izin verdi. Öyle mi?"

"Evet, efendim. Öyle oldu."

"Peki ya Hagat'taki yılan? Engerek battaniyenin içinde miydi?"

"Evet, efendim."

"Bir gece önce de Şutur Han'da konaklamıştınız. Orada ağaç yılanları bir yana dursun, ağaç bile yoktur. Battaniyeni ne-> rede durdun?"

"Köy meydanının ortasında. Sonra da onu atımın terkesine bağladım."

"O halde battaniyene ulaşması için yılanın atının bacağına tırmanmış olması gerekir. Atlar yılanlardan ölesiye korkarlar. Yaşamına kim kast etmiş olabilir? Kuşkulandığın biri var mı?"

Quaim. Orlando'nun tereddüdünü fark etmişti. "Benden sır saklanmasından hiç hoşlanmam."

Bunun üzerine Orlando ona olup biten her şeyi anlattı.

"Doğru davranmışsın" dedi Quaim. "Buna nefsi müdafaa denir. Önce davranmasaydın Hüseyin seni öldürecekmiş. Kan davası bu insanlar için kendi yaşamlarından daha önemlidir."

"Ama neden benimle erkekçe dövüşmek yerine, böyle sin-sice bir yöntemi tercih etti?"

"Bizden birine kan davası gütmek, ölümle cezalandırılacak bir suçtur. Ölümünün bir kaza gibi görünmesi gerekiyordu. Talihin yaver gitmiş. Bir dahaki sefere doğruca bana gel. Kar-ras'tan da uzak dur. Bu meseleyi ben halledeceğim."

Aynı gece Şahna da Tac el-Âlem'e çağrıldı. Adam övgü dolu sözler beklerken, Quaim'in kendisine öfkeyle bağırması karşısında donup kaldı: "Bana anlatılanlar doğru mu? Bir bambu kamışının o delikanlıyı delip geçmesine izin mi verdin?"

"Moğollar zinayı böyle cezalandırır."

"Sen bir Moğol musun?"

Şahna'nın cevap vermemesi üzerine, sözlerine devam etti: "Bu suçu işleyenlerin cezalandırılması gerekir. Erkekler kılıçla, kadınlar da recmle. Şeriat böyle emreder. Ama bir ölüm mahkûmuna işkence eden biri, başkalarına emredecek olgunluğa ulaşmamış demektir. Ancak vahşi hayvanlar ve kâfirler böyle davranır. Romalılar ölüm mahkûmlarını çarmıha geriyor veya aslanlara atıyordu. Hristiyanlar ateşe atıyor veya parçalıyor, Bizanslılar gözlerine mil çekiyor, Moğollar ise Alamut Kalesi'nin komutanının yaptığı gibi yapıyor."

Dağın Yaşlısı'nın boğuk sesi, bir hançer kadar keskindi. Şahna, ölümün soğuk ellerinin vücudunda dolaştığını hissedebiliyordu. Dışarıda eşekler anırıyordu. Bir kartal sessizce kanat çırpıyordu.

"Hagat köyünden Karras'la samimiyet kurduğunu söylediler. Doğru mu?"

"Karras bana bir oğul kadar yakın. Bildiğin gibi çocuk sahibi değilim, bu nedenle onu evlat edinmeyi düşünüyorum."

"Onu öldüreceksin" dedi Quaim. "Dolunay çıkmadan önce. Bu bir emirdir!"

^^^ağın Yaşlısı'nın bütün gün kulesinde tek başına ne yaptığını, Orlando sık sık kendisine sorup duruyordu. Çok az uykuya ve yemeğe ihtiyacı olduğu söyleniyordu. Kış uykusuna yatmış bir ayı gibi, kulesini pek az terk ediyordu.

Orlando o akşam Quaim tarafından çağırıldığında, onu kulenin şimdiye dek ayak basmamış olduğu alt odalarından birinde buldu. Dağın Yaşlısı, üzeri belgelerle dolu uzun bir masanın geniş kenarında oturuyordu. Zemin de olduğu gibi mektuplarla kaplıydı.

"Şunlara bir bak" dedi adam ona, "günlerimi ve gecelerimi işte bu şekilde geçiriyorum: Mektuplar, mesajlar, talimatlar, ödeme emirleri. İplerini parmaklarımın arasında tuttuğum muazzam bir ağ. İlmeklerini tüm hayatım boyunca attığım muazzam bir halı. Dünya üzerinde benim bilmediğim ve çıkarlarımız doğrultusunda müdahale edemediğim pek az şey oluyor.

Gizli öğretime artık kısmen vakıf oldun. Siyasi hedeflerimizi de öğrenmenin vakti yavaş yavaş geliyor. Varoluşumuza gerçek anlamını zaten esas onlar veriyor. Hristiyanlarda ilahî ve dünyevî kudretlerin zıt kutuplar teşkil etmesine rağmen. İs-

İslam'da bu iki kutup bir ve aynıdır. Halife, aynı anda hem imparator, hem de papadır. İsa Peygamber'in "Tann'nın hakkını Tanrıya, Sezar'ın hakkını da Sezar'a verin" sözlerinin anlamını bir Müslüman kavrayamaz. İslam ya siyasettir, ya da hiçbir şey değildir!

Muhammed sadece bir Peygamber değildi. Aynı zamanda siyasetçi, komutan ve yasa koyucuydu. Sıçanlar gibi yer altı dehlizlerinde gizlenmek zorunda kalan ilk Hristiyanların aksine, İslam daha en başından beri muzaffer bir güçtü. Muhammed'in generalleri, birkaç on yıllık bir zaman zarfında, o zamanki Roma İmparatorluğu'ndan daha geniş toprakları fethettiler.

Bunları sana neden mi anlatıyorum?

Muhammed, insanları İslam'a döndürmek için meşru yöntem olarak kılıcı kullanıyordu. Onun için kılıç ne anlama geliyorsa, bizim için de hançer aynı anlama geliyor. Bir amaca ulaşmak için yöntem değil, sonuç önemlidir. Bu iddiam seni ürkütüyorsa, Tapınakçılarda da durumun daha farklı olmadığını söylememe izin ver. Bu şövalye tarikatında da ilahî ve dünyevî kudret bir elde toplanmıştır. Büyük Üstad aynı anda başrahip, general, yasa koyucu ve bankerdir. Bu nedenle de İslam'a Hristiyanlıktan daha yakındır. Gözlerinde şüphe ışıkları mı görüyorum?"

"Tapınak Şövalyeleri örgütü, İslam'a karşı bir kalkan olarak kurulmuştu. Görevi de Kutsal Ülkeyi kâfirlerin boyunduruğundan kurtarmaktı."

"Bu gerçekten de böyle miydi?"

"Evet, elbette. Tarikat tarihini iyi bilirim."

"Resmi olanını" dedi Quaim.

"Başka bir tarih daha mı var?"

"Her şeyin çift tarafı vardır."

"Bu tarikat, dokuz şövalye tarafından 1119 yılında Ku-

düs'teki Süleyman Tapınağı'nda kurulmuştu" dedi Orlando "Hacıları ve kutsal mekânları koruyacaklarına ant içmişlerdi."

"Biliyorum" dedi Dağın Yaşlısı. "On yıl boyunca da aralarına kimseyi kabul etmediler. Bu on yıl boyunca bir tek çatışmaya bile katılmadılar. Oysa etrafta yeterince savaş vardı. Neden? Ben sana söyleyeyim: Hacıların güvenliği bu dokuz şövalyenin umurunda bile değildi. Buraya kendi imparatorluklarının temelini atmak üzere gelmişlerdi."

"Neden Kudüs'te de başka bir yerde değil?" diye sordu Orlando inanmaz bir tavırla.

"Her şey doğru yer ve zamanda başlar ve sona erer. Dinî algılarımızın kökleri, sembolizmin derinlerine iner. Kudüs aynı anda Yahudilerin, Hristiyanların ve Müslümanların kutsal şehridir. Süleyman, İbrahim ve İsa burada faaliyet yürütmüştü. Dünyanın üç büyük parçası burada bir araya gelir: Afrika, Asya ve Avrupa. Bu merkezin orta noktası ise Süleyman Tapınağı'dır.

Şövalyelerin kendilerine bu önemli yerin adını vermeleri, ne müthiş bir iktidar arzusu ifadesidir! Evet, kudret sahibi olmak istiyorlardı ve Allah adına, bunu gerçekten başardılar. Hiç kimse, hatta Fransa kralı bile onlar kadar zengin değildir. Sahip oldukları hazineler ve topraklar her geçen yıl kendini katlayarak büyüdü. Doğuda yeni fetihlerde bulunuyor, batıda kendilerine katılmak isteyen zenginlerin armağanlarını kabul ediyorlardı. Soylular ve din büyükleri son anda engel olmasalardı, Aragon kralının tüm mülkünü Tapınak Şövalyelerine devretmesi işten bile değildi. Aragon az kalsın Tapınakçıların tek başına yönettiği ilk ülke olacaktı. Ne muazzam bir tasavvur! Bu gerçekleşseydi, tarih kitabında yeni bir sayfa açılmış olacaktı.

Tapınakçılar muazzam bir kuvveti temsil ediyor.

Dünya soylularının hiçbiri, onlar üzerinde kudret sahibi değil.

Asıl onlar dünyanın tüm köşe başlarında oturuyor, diplomat, banker ve danışman olarak sözlerini geçiriyorlar. Tapınak-

çıların İngiltere'deki üstadı, parlamentoda bir sandalyeye sahip. Tüm dinî tarikatların başı olarak kabul görüyor. Magna Charta'nın altında, kralın yanında imzası var."

"Doğrusu büyük bilgi sahibisiniz."

Dağın Yaşlısı karşılık verdi: "Bilgi, kudrettir. Bunu hiç kimse Tapınakçılar kadar iyi anlayamadı. Batı dünyasının en ileri teknolojisine sahipler. Kendilerine ait limanlarda, kendi tersanelerinde, mıknaatlı pusulalarla donatılmış gemiler inşa ediyorlar. Söylenene göre, uzak batıda kendilerinden önce hiç kimsenin ayak basmadığı topraklara ulaşmışlar. Haritalarının ve ölçüm bilgilerinin eşi benzeri yok. Yollar ve köprüler, özellikle de katedraller inşa etmek konusunda kimse onlarla boy ölçüşemez.

Tüm bu başarılarını, doğu dünyasıyla kurdukları iyi ilişkilere borçlular. Arap rakamlarıyla hesap yapıyor, Hint ve Çin bilgilerini kullanıyorlar. Bu noktada da İslam'a, kendilerine yabancı olan her şeyi şeytan icadı diye lanetleyen Müslümanlardan daha yakınlar. 'İlim Çin'de dahi olsa alınır' demişti Muhammed, oysa bunu Tapınakçılar yapıyor.

Alman tarikatları, Orta Avrupa'dan Kuzey Denizi'nin kıyısına kadar uzanan bir devlet kurmayı başarmışlardı. Oysa Tapınakçılar hem doğu dünyasının, hem de batı dünyasının tam merkezinde gizli bir imparatorluk yarattılar. En etkili silahları ise para.

Eskiden ordular tımar sahiplerinden ve toprak kölelerinden oluşurdu. Şimdi ise askerlerin ücretlerinin ödenmesi gerekiyor. Haçlı seferleri bile büyük bir sermaye gerektiren girişimler. Venedik ve Çenova, gemilerine binen her haçlı savaşçısı için yüksek ücretler talep ettiler. Şehirlerdeki yapı ustaları da artık Allah rızası için çalışmıyor.

Sermayeye her açıdan giderek daha fazla bağımlılaşan bir çağda yaşıyoruz. Servetleri Tapınak Şövalyelerininkine çok az da olsa yaklaşan, üstelik onlar kadar iyi örgütlenmiş ve yüksek

teknolojiye sahip başka bir tek kuruluş bile yok. Giderek daha fazla sayıda tacir, Tapınakçıların ticaret evleri aracılığıyla peşin para kullanmadan mal alıyor ve satıyor. Kıbrıs'ta yatırım yapmak isteyen Britanyalı bir tacir, uzun ve zorlu bir yolculuk yaparak parasını haydutlara kaptırmak riskini göze almaya artık gerek duymuyor. Parasını Tapınakçıların Birmingham'daki merkezine teslim ediyor, sonra da elindeki mühürlü senetle, elbette belli bir komisyon karşılığında Nicosia'da teslim alıyor.

Dünyanın en iyi yolları üzerinde birer günlük mesafeyle kurulmuş olan Tapınakçı hanları ve ticaret evleri, tacirlere kendileri, malları ve hayvanları için son derece konforlu ve güvenli bir ortam sağlıyor. Bunun da elbette bir bedeli var, ama bunu ödemeyi kim istemez ki?

İmparatorluğun temel taşlarını teşkil eden imparator ve papa her geçen gün daha fakirleşip, ağır bir borç yükü altında ezilirken, onlar da tam aksine zenginleşip güçleniyor. Son imparatorluk konseyinde önemli prenlere milyonlara varan ücretler ödendi. Elbette Tapınakçıların verdiği sermaye sayesinde.

Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Tapınakçılar, iktidarı ele geçirmek üzereler. Eski düzeni devirmek üzereler ve görünüşe göre kimse bunun farkında değil.

Tüm bunları sana neden anlatıyorum?

Tapınakçılarla kurulacak ilişkilerin ne kadar önemli olduğunu kavramanı istiyorum. Gelecek onlara ait. Sakın unutma: Güneş aynı insanın üzerine iki kere doğmaz."

"Söylediğiniz gibi, Tapınakçılar gerçekten de çok güçlü" diye karşılık verdi Orlando. "Onlar tarafından yutulmaktan korkmuyor musunuz?"

"Roma Yunanistan'ı askeri olarak mağlup etti, ancak Helenlerin yüksek kültürünün egemenliği altına girdi. Romalılar, Yunanlar gibi yaşamaya başladılar. Onların Tanrılarını ve mimari üsluplarını kabul ettiler, onlar gibi giyinmeye başladılar ve ço-

cıklarını Yunan öğretmenlere teslim ettiler. Galip, kendisini mağluba teslim etti. Tapınakçıların başına da aynı şey gelecek. Batı dünyasının geri kalan kısmından üstün olmaları, ancak kendilerini bize benzetmeleri sayesinde mümkün oldu. Bizim kumaşlarımızı giyiniyor, yemeklerini bizim baharatlarımızla tatlandırıyor, Arap rakamlarıyla hesap yapıyor, bizim tıp, astronomi ve kimya bilgilerimizi kullanıyor, her konuda bizi taklit ediyorlar. Beni taklit eden biri, benim gibi düşünür. Benim ege-menliğim altına girer."

Orlando kendini Hizuran'da kaybettikçe, Adrian da onunla giderek daha az konuşur olmuştu. Hizuran ona baskın mı çıkıyordu? Yoksa Orlando kendisini Adnan'la giderek daha fazla mı özdeşleştiriyordu?

"Hizuran için biz bir ve aynı kimseyiz" dedi Adrian'ın sesi. "Senin ikizin olabileceğimden kuşkulanmıyor mu?" diye sordu Orlando. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bundan kuşkulansa bile" diye karşılık verdi Adrian, "Tanrıya inanmak isteyen biri gibi, tüm şüphelerini bastırma yoluna gidecektir. Her şeyin bir açıklaması vardır, aramızdaki önemsiz farklılıkların da. Benim Aiamut'tan ayrılışımla senin gelişin arasında aylar var. Zaman hepimizi değiştirmez mi? Hizuran, bir sene önceki kız mı? Sevdği insan neden bir dönüşüm yaşamamış olsun? Hayır, inan bana, Hizuran için biz aynı insanız. Öte yandan, sen gerçekten de iki ayrı insan olduğumuzdan bu kadar emin misin?"

"Aksi takdirde burada bulunabilir miydim?"

"Ayrı değil, aynı insan olduğumuz için buradasın."

Gerçekten Adnan'la mı, yoksa kendisiyle mi konuştuğu sorusu sık sık Orlando'yu rahatsız ediyordu. Ama ne fark ederdi

ki? Kendi düşünceleri, kardeşinin de düşünceleri değil miydi? Bu da bir çeşit kendi kendine konuşma değil miydi? Tanrı bize mi yoksa vicdanlarımıza mı hitap ediyordu?

"İnsan farklı düzlemlerde yaşar" dedi Adrian. "Mesela uyanırken bulunduğumuz ve gerçek olduğunu düşündüğümüz bilinç düzleminde. Neden acaba? Gerçekte uyku varlığımızın normal durumudur. Biz uykuya dinlenmek üzere dalan uyanık varlıklar değiliz, tam aksine, uyku durumunda yaşıyor ve arada sırada bilincin çığ ışığına dalıyoruz."

"Uyanık olmanın hayatımızın istisnâî durumu olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Evet. Nefes alışımız, kalbimizin çarpması, besinleri sindirmemiz hep irademiz dışında gerçekleşir. Saçlarımız ve tırnaklarımız, hatta vücudumuz dahi irademiz dışında uzar. Yaşamımızın en önemli bölümleri hafızamızdan silinir gider. Kim anne karnındaki veya durumunu veya bebekliğini hatırlar? Oysa varlığımızın temel taşları bu bilinç dışı dönemlerde atılır."

Orlando. bu konuşmaların gerçekleştiği uyku ile uyanıklık arasındaki durumdan sıyrıldığı anda, Adnan'ın gerçekten de kendisiyle konuştuğunu anlıyordu. Bu tür düşüncelere kendiliğinden asla ulaşamazdı. Böyle şeyleri düşünmeye yatkın biri değildi. Ama mesela vücut sıvılarının kimyası, kollarındaki kasların ve sinirlerin çalışması hakkında ne biliyordu? Bu bilgisizliğine rağmen kolları son derece iyi bir şekilde çalışıyor, attığı taş hedefine mutlaka ulaşıyordu.

"Nedeninin anlamasak bile hükmettiğimiz çok şey var" dedi Adrian ve Orlando ona hak verdi.

Ertesi Cuma günü, Alamut camiinde şu duyuru yapıldı: Fedaî Zaid bin Ardum, görevini başarıyla yerine getirmişti. Cennetin kapıları ona açılmıştı. Orlando, Hazim'den Zaid'in Mısırlı el-Mansur'a medresenin avlusunda pusu kurduğunu öğrenmişti.

Su satıcısı olarak ona bir bardak su sunmuştu. El-Mansur bardağı dudağına götürdüğünde, kolunun yenine gizlediği hançeri onun gövdesine saplamıştı. Zaid, hemen oracıkta ölmüştü. Mızrağa geçirilmiş başı, üç gün üç gece boyunca Akağalar Kapısı'nda teşhir edilmişti. El-Mansur ise bir hafta boyunca ölümle pençeleşmişti. Sonra da yüksek ateşten ötürü ölmüştü.

"El-Mansur neden ölmek zorundaydı?" diye sordu Orlando. Hazim'in cevap vermediğini görünce ekledi: "Bize ne yapmıştı?"

"Bu sorunun cevabını sadece Quaim biliyor. Ama neden el-Mansur'un bize bir şey yapmış olduğunu düşünüyorsun?"

"Aksi takdirde onu öldürür müydük?"

"Bir adamı ortadan kaldırmak için pek çok sebep olabilir. Satranç oynar mısın? O halde rakibi pes ettirecek son darbe için, bazı taşların feda edilmesi gerektiğini de bilirsin."

"Peki onun bir taş olarak rolü neydi?"

"El-Mansur sultanın tek kardeşıydı. Onun güvenine sahipti. Aksi takdirde onu ordularının komutanı yapar mıydı? İskenderiye halkının sultana taktığı lakabı biliyor musun? Ona 'Şüpheli' diyorlar. Sultan hem tüm insanlığı hor gören biri, hem de gerçek imana sahip Nizarîlerin baş düşmanı. Quaim, onu Hristiyanların ayaklarını yalayan bir köpek olarak nitelendiriyor. Herkese ve her şeye duyduğu güvensizlik çok büyük, kardeşinin ölümü bunu daha da artıracaktır. Dört saat öncesinden çeşnicibaşı tarafından tadılmamış bir yemeği, ağzına bile sürmüyor. Tepeden tırnağa silahlı muhafızlar tarafından korunan sarayında, her gece başka bir odada uyuyor. El-Mansur'un ölümü, ona son darbeyi vurdu. Ramazan ayından önce, Dağın Yaşlısı'yla gizli bir anlaşma yapmaları için adamlarını Alamut'a gönderceğinden eminim."

"Neden onu da ortadan kaldırmıyoruz?"

"Bunun bize ne faydası olur? Nasıl olsa başka biri, üstelik ne yapacağından emin olmadığımız biri, onun yerini alacaktır."

Binlerce savaşıya komuta eden birini kolaylıkla öldürmemiz, gücümüzü herkese bir kez daha gösterdi.

Tedhiş yasaları, çöl yasaları kadar amansızdır. İnsan yaşamı dediğin nedir ki? Tek kural şudur: Ya hep, ya hiç. Sadece güçlü olan sağ kalır."

7

ifc^ayide, Orlando'yla beraber evinin arkasındaki küçük bahçede yürüyordu. Kopardığı dalı ona uzattı. Orlando dalı burnuna yaklaştırınca, kendisine yabancı bir koku aldı.

"Nedir bu? Güzel kokuyor."

"Ne hissediyorsun?"

"Nasıl?.."

"Kokular içimizde farklı hisler oluştururlar. Ağaç dalları, otlar, taşlar... Hepsi üzerimizde farklı etkiler oluşturur. Deve teri nasıl bir bedevi çadırının vazgeçilmez parçasıysa, yasemin de yaz gecelerinin bir parçasıdır. Sevgilinin gül kokusu veya ölümün çürük kokusu gibi toprak kokusu da yağmurun bir parçasıdır. Kokularda da yaşam ve ölüm birbirlerine çok yakın durur. Öldürücü bazı zehirlerin gül, sümbül veya misk gibi koktuğu dikkatini çekmedi mi hiç? Sağaltıcı otlarda da durum farklı değildir. Ölümle yaşam arasında sadece ince bir çizgi, küçük bir dozaj farkı vardır. Mesela şuradaki açık mavi banotu, elinde tuttuğun anason gibi, yaradılışın en önemli sağaltıcılarından biridir."

"Ne işe yarar?"

"Çay olarak içildiği zaman, erkeğin tohum sıvısını artırır. Balla karıştırılmış anason tohumları Adem'in ilk etinin üzerine sürüldüğünde, ilişki sırasında kadının müthiş zevk almasını sağlar."

"Bunu denedin mi hiç?" diye sordu Orlando. Sesinde hafif bir şüphencilik vardı.

"Başkalarına tavsiye etmeden önce, tüm ilaçları kendimde denerim."

"Bu tür başka kuvvet macunları da biliyor musun?"

"Yoksa sana mı lazım?" diye güldü Zayide.

"Hayır, ama..."

"Tamam. Biz şarklılar, cinsel gücü artıran pek çok madde kullanırız. Bunlar, aşk oyunlarımızın birer parçasıdır. Mesela ceviz ağacı kabuğu çok sevilir ve kullanılır. Onu tüm Arap pazarlarında bulabilirsin. Tecrübeli kadınlar cinsel organlarını ceviz kabuğunu kaynatarak elde ettikleri suyla yıkar, böylece o bölgedeki kaslarının gerilmesini sağlarlar. Araplar, hem erkek, hem de kadın için cinsel ilişkiden zevk almanın ön koşulunun, dar bir vajina olduğuna inanırlar. Peygamberin en sevdiği karısı olan Ayşe'nin, bu sanatı uygulamakta tüm kadınlardan daha başarılı olduğu söylenir."

Bir süre sessizce yan yana yürüdüler.

"Benim Ayşe'm hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Orlando.

"Buraya birkaç ay önce geldi. Bukiden Hamasa tarafından Quaim'e gönderilen bir hediye."

"Kaç yaşındadır sence?"

"On dört civarında."

"Tanrım, henüz bir çocuk!"

"Peygamber en sevdiği karısıyla evlendiği sırada, onun kaç yaşında olduğunu sanıyorsun? Sadece dokuz. Muhammed, onu istediği zaman ellisini geçkin bir adamdı. Babası Ebu Bekir onun talebini şu sözlerle geri çevirdi: O henüz bir çocuk. Ancak uzun bir tereddüt döneminden sonra onu Muhammed'e vermeyi kabul etti. Yıkanması için çağrıldığı zaman, söylenene göre başka çocuklarla birlikte kumda oynuyormuş. Bu büyük

olay öncesi en küçük bir hazırlığı olmadan, doğruca Peygamberin evine ve yatağına götürülmüş.

Hizuran'ın kölesi de delinmemiş bir inci."

"Delinmemiş bir inci mi?"

"Bakire bir genç kız için, tipik bir erkek tanımlaması. Ayrıca o bahçede dudakları mühürlü olmayan tek kız."

"Yani... Ayşe konuşabiliyor mu?"

"Tüm o dilsizlerin arasında kiminle konuşabilir ki?"

"Benimle..."

"Ve İhvvan as-Safa'yla."

Bu son cümle bir uyarı gibiydi.

"Konuşabiliyor musun?" diye sordu Orlando Ayşe'yi gördüğü zaman.

Genç kız cevap vermedi ve korku dolu gözlerle hanımına baktı.

"Benimle konuşmasını istiyorum" dedi Orlando bu kez Hizuran'a dönerek.

Hizuran onu elinden yakaladı ve doğruca hamama çekti. Şarıldayarak kurnaya akan suyun yanında yere uzandılar. Hizuran, bir işaret yaparak Ayşe'yi yanına çağırdı. Birlikte üzerine eğilerek, omuzlarına masaj yapmaya başladılar.

"Gözetleniyoruz" diye fısıldadı hemen kulağının dibinde bir kız sesi. "Dikkatli olmalıyız. Konuşmamam gerekiyor. Ne bilmek istiyorsun?"

"Hizuran'la anlaşabiliyor musun?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Vücut teması ve bir çeşit işaret diliyle."

Hizuran, parmak uçlarını Ayşe'nin yanağına dokundurdu. Sevgi dolu bir hareketti bu. Sonra parmaklar sonsuz yumuşaklıkta hareketlerle titreyerek, vurarak, kasılarak boyundan aşağı-

ya kaydı. Bu anlaşma şekli, Orlando'ya birbirleriyle karşılaşan karıncaların ve bal arılarının selamlaşmasını hatırlatmıştı.

Orlando, bahçedeki diğer kızların kimisinin de konuşabildiğini öğrendi. "Günün büyük kısmını birbirlerini yıkamak ve masaj yapmakla geçirdikleri için, muhafızların dikkatini çekmeden bunu yapmaya bol bol fırsat bulabiliyorlar."

Orlando'nun Ayşe'yle fısıldaşması esnasında, Hizuran soru dolu bakışlarla onu süzüyordu. Parmak uçları bir kez daha Ayşe'nin teninde dolaştı: "Ne oldu sana?" diye sordu ona Ayşe'nin sesiyle.

"Bana ne mi oldu?.."

"Artık neden anlamıyorsun?"

"Neyi anlamıyorum?"

"Bir insan bu kadar unutkan olabilir mi?"

Ansızın haremağası kapıda belirdi: "Beni mi çağırdınız, efendi?"

"Hayır."

"Sanki sesinizi duyar gibi oldum."

Yoksa şüphelenmiş miydi? O gece birbirleriyle daha fazla konuşamadılar.

"Bir insan bu kadar unutkan olabilir mi?" Bu sözler Orlando'nun aklından bir türlü çıkmıyordu. Sonraları, Hizuran ona masaj yapmaya devam ettiğinde, onun ne demek istediğini anladı. Kızın parmakları teninde dolaşırken kendisinin anlamadığı, ama Adnan'ın anladığı bir şeyler söyleyip duruyordu. Adnan'ın gizli mesajında ne demek istediğini de şimdi anlamıştı: Parmaklar konuşabilir. Deri duyabilir.

Yaz mevsimiydi ve gökte dolunay parlıyordu. Gökyüzü, ancak yüksek dağlarda rastlanabileceği türden bir berraklığa sahipti. Orlando artık tüm gecelerini bahçede geçiriyordu.

Hizuran, genç Ayşe'nin vücuduna dokunarak bir şeyler söyledi. Genç kızın ürkmüş bir hali vardı. Hizuran mesajı tekrarladı, hem de emreder bir tarzda. Bakışlarında kararlı bir ifade belirmişti. Ayşe kızardı. Şimdi olduğundan da küçük görünüyordu.

"Diyor ki..."

"Ne diyor?" diye sordu Orlando.

"Sen... Senin şey yapmanı istiyor..."

"Ne yapmamı istiyor? Sana söylediklerini bana aynen tekrar et!"

Hizuran kızın boynunu okşadı. Ayşe tercüme etti:

"Ona bak. Ne kadar da güzel. O. delinmesi gereken bir inci ve bunu senin yapmanı istiyorum. Quaim onu bana emanet etti. Onun da sevmeye hakkı var. Lütfen yap bunu! Benim için. hayır, onun için. hemen bu gece."

Kayığın karanlık tahtasının önünde çıplak vücutlar.

Ayşe'yi kollarının arasında tutuyorlardı. Kim kimi öpüyordu? Ayşe titriyordu. Ne müthiş bir inci! Yaşam dolu ayın ışığı, onları bedensel arzularla dolduruyordu. "Evet, rüzgâr, dalgalarla oynuyor. Seninle mutluyuz, Adnan." Ayşe ikisi adına konuşuyordu. "Kalbim aşk özlemiyle çarpıyor. Duyuyor musun?"

Müthiş bir heyecana, volkanik bir aşk açlığına, kabaran bir coşkuya kaptırmışlardı kendilerini.

Sudaki ay ışığı, kıyıya vuran dalgalar, çılgınlık, sayısız böceğin konseri.

Canlı bir varlık aşk olmadan nasıl yaşayabilir!

Ya aldığı iksirin, ya da kadınların aşk sanatındaki ustalıklarının etkisiyle, Orlando'nun bahçeye olan bağımlılığı giderek artıyordu. Diğer ihtiyaçlarının tümünü arka plana atmıştı. Bahçeye gidemediği bir gece, ona boşa geçirilmiş gibi geliyordu. Varlığının her zerresi onu oraya gitmeye zorluyordu.

Adrian onunla giderek daha az konuşur olmuştu.

Uykusu derin ve rüyasızdı, ölüme benziyordu. Günün ilk ışıklarında geriye döndüğünde, tüm vücudu yorgunluktan kurşun gibi ağırlaşmış oluyordu.

Sis bulutlarının suyun üzerinde pamuk kümeleri gibi yükseldiği bir sabah, korkunç bir hayal gördü. Kayığa binmek üzere iskeleye diz çöktüğünde, elle dokunabilecek kadar yakınında Moğol Kasabı'nın suratını gördü. Çizgilerle kaplı sarı suratın üzerindeki çekik gözler düşmanca, alaycı bakışlarla üzerine dikilmişti. Sarkık bıyıklarının altındaki dudaklarında pis bir sırıtış vardı. Bu görüntüyle bir an için göz göze geldiler, sonra da bir hayalet gibi sislerin arasında dağılıp gitti.

Orlando bunu Zayide'ye anlattığı zaman, kadın ona şöyle dedi: "Bahçeye bu kadar sık gitme. Uyuşturucu bağımlılığı çok tehlikeli bir şeydir. Böyle hayaller görmene neden olur."

Bu konuşmadan birkaç gün sonra Zayide onu yanına çağırdı: "Sana bilmen gereken bir şey söyleyeceğim. Gördüğün o yüz bir hayal değildi. Gerçekten de Şahnayla karşılaşmışsın. Bahçedeki kadınlardan biri ona ait ve geceleri tıpkı senin yaptığın gibi onu ziyarete gidiyor."

"Cennetteki şeytan" dedi Orlando.

"Diline hakim ol" diye güldü Zayide. "Şeytanla şaka yapmaya gelmez."

Uyuşturucunun tuhaf bir etkisi vardı. Bir yandan gerçek yaşamı bir sis perdesinin ardına gizlerken, öte yandan Orlando'nun daha önce farkına varmadıklarını görmesini sağlıyordu. Nesnelerin ana hatları bulanıklaşıyor, keskinliklerini yitiriyor, ancak renkler parlaklaşıyor, genel görünümün önemi, ağırlığı artıyordu. Karşısındaki yüzün kırışıklıkları siliniyor, ince bir perdenin arkasında olsa dahi mükemmelliği, güzelliği kat be kat artıyordu. Mutluluk İksiri'nin işte böyle bir etkisi vardı.

Ancak Ayşe'de birtakım değişiklikler olmuştu.

Orlando, nedenini anlayamamasına rağmen bunu hissetmişti. Çocuksu kaygısızlığı, karanlık bir bulut tarafından gölge-lenmişti. Gülüşünde bile bir hüznü seziliyordu.

Orlando, suyun şarılısının koruyuculuğunda kızın kulağına eğildi.

"Benden ne gizliyorsun?"

Ayşe korkuyla etrafına bakındı, onu yanaklarından öptü ve yavaşça fısıldadı: "Benimle parka gel."

Sonra elinden tutarak onu geniş bir çimenliğe götürdü. Burada birisinin arkasına saklanabileceği ne bir ağaç, ne de bir çalı vardı. "Tehdit ediliyorum" dedi sonra.

"Kim yapıyor bunu?"

"Ali."

"Ali de kim?"

"Zenci haremağası."

"Onu kırbaçlatacağım."

"Allah aşkına bunu yapma. O, bu bahçenin efendisidir. Bahçenin kadınları üzerinde mutlak bir kudreti vardır. Onun düşmanlığını kazanan birinin yaşama şansı kalmaz."

"Senden ne istiyor?"

"Seninle konuştuklarımızı öğrenmek istiyor. Her kelimesini ona aktarmazsam, ses tellerimin tümünü kesecekmiş."

"Konuştuklarımız onu neden ilgilendirsin ki?" Orlando, alarm zillerinin çalmaya başladığını hissediyordu.

"Onu Şahna'yla fısıldaşırken gördüm."

"Şahna'nın beni gözetlettiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Evet, seni gözetlettiriyor."

"Hizuran'ın bundan haberi var mı?"

"Ondan sır saklamam."

"Bu işe ne diyor?"

"Daha dikkatli olmamız gerektiğini söylüyor."

"Şahna senin dudaklarının mühürlü olmadığını nasıl öğrendi? Bahçeye sadece birkaç gecedir geliyor."

"Beni korkuttu. Elimde olmadan çılgık attım."

"Seni nasıl korkuttu?"

"Beni takip ediyormuş. Ansızın karşıma çıkıverdi."

Orlando yeterince bilgi edinmişti.

Y

M ağmurlu havaya rağmen Prens Heinrich atının eyerlenmesini emretmişti. Adamları bu işe oldukça şaşırmışlardı, çünkü prens ata binmekten hoşlanmazdı. Evde kalmayı her zaman için tercih ederdi. Silahlı üç muhafız ve kâtip Alban ona refakat ediyordu.

Şatodan fazla uzaklaşmamışlardı. Prens ile Alban, diğerlerinden biraz geride kalmışlardı. Heinrich kâtibine iyice yaklaşıp kulağına eğildi: "Seninle konuşmam lazım. Kimsenin bizi duymaması için burasını özellikle seçtim. Yatak odamdaki mektup sandığını biliyorsun, değil mi?"

"İçinde belgeler bulunan sandığı mı?"

"Anahtarını daima boynumda taşıyım. Kilit özel yapımdır ve sadece bir tek anahtarı vardır."

"Bunu en iyi siz bilirsiniz."

"Peki o halde nasıl oluyor da sandığı benden başkası da açabiliyor?"

"Bunu ancak anahtarınıza ulaşabilen biri başarabilir."

"Peki anahtarın boynumdan alındığını fark etmem gerekmez mi?"

"Belki de onu siz uyurken almışlardır."

"Uykum çok hafiftir. Ben fark etmeden odama kimse giremez."

"Ya bunu yapan kişi zaten sizin odanızdaysa? Yatağınızda yatıyorsa, kollarını anahtar taşıyan boynunuza dolamışsa?"

"Yani Magdalena'nın..."

"Onun bir casus olabileceğini sanmıyorum. Kim adına ve neden? Hayır, bu çok gülünç bir düşünce. Yanılıyor olmalısınız. Belgelerinize ulaşıldığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Dün gece yatağıma uzanmıştım, birtakım tırmalama sesleriyle uyandım. Sanki bir fare tahtaları kemiriyordu, ama ses bundan çok daha şiddetliydi. Ellerimi çırpıtım, o korkunç mahlûku kovmak için ayakkabılarımı etrafa fırlattım. Hiç faydası olmadı. Bunun üzerine ayağa kalktım. Sesler sandıktan geliyordu. Kapağını açınca içinden gelincığım fırladı. Peki ama hayvan sandığa nasıl girmişti? Meşe ağacından yapılma demir kakmalı kapak yerine tam oturuyor. İçeri bir sineğin bile girmesi mümkün değil. Üzerinde en küçük bir delik veya çatlak bile yok. Bu bir büyü değilse, ki öyle olduğunu sanmıyorum, tek bir açıklaması var: Gelincik kapak açıkken içeri süzölmüş."

"Evet, öyle olmalı" dedi Alban. "Herhalde bir belgeyi alırken, onu da birlikte kilitlediğinizi fark etmediniz."

"Sandığı en son bir hafta önce açmış, gelincikle de dün oynamıştım."

"Yanılmadığınıza emin misiniz?"

"Evet."

"Kızı gözaltına alırayım mı?"

"Onu konuşturun! Ancak hata yapmamamız gerektiğini biliyorsunuz."

"İşimi iyi bilirim" diye güldü Alban. "O ufaklığa elimi bile sürmeden, her şeyi söylemesini sağlayacağım."

"Sakın onu küçümseyeyim demeyin!"

"Merak etmeyin kızların neden hoşlanmadıklarını çok iyi bilirim."

Akşam üzeri şatodan gelen bir haberci, prensin Benedict'i gelincik avına davet ettiğini sözlü olarak bildirdi. Prens şafak sökerken onu balık göllerinin yanındaki nehirde bekleyecekti.

Yola koyulurken Benedict'in içinde hiç de hoş olmayan duygular vardı. Magdalena için endişeleniyordu. Balık göllerinin, daha doğrusu nehrin yan kollarının etrafı yüksek sazlarla çevriliydi. Salkım söğütler dallarını yaz bulutlarının yansıdığı karanlık suyun üzerine eğmişlerdi.

Ancak civarda kimsecikler yoktu! Sadece ağaç tepelerinde esen rüzgâr. Bir alakarganın çığlığı. Benedict sessizliği dinledi. İleriden birtakım sesler gelmiyor muydu? Atını nehrin kıyısındaki eski değirmene doğru sürdü. Çarkı dönmüyordu. Saman kaplı damına bir leylek yuva yapmıştı. Açık pencere kepenkleri rüzgârın etkisiyle gıcırdayordu. Isırgan otlarının ve dikenli çalıların bürüdüğü kapıdan çok uzun bir süredir kimsenin girmedığı, ilk bakışta belli oluyordu. Benedict bir tekme atarak kapıyı açtı. Ürken bir baykuş kanat çırparak uzaklaştı. İçeride biri mi vardı?

Çatı katına bir merdiven dayanmıştı. Benedict dikkatle yukarı çıktı. İçerisi saman ve çürümüş tahta kokuyordu. Yüzüne örümcek ağları bulaşmıştı.

Çatı pencerelerinden birinden içeri süzülen sabah ışığı, tah-ta bir teknenin içine düşüyordu. Bu bir el değil miydi? Benedict tekneye yaklaştı. Karşısındaki manzarayı bir daha unutamayacaktı.

Ağızına kadar suyla dolu teknenin içinde Magdalena yatıyordu. Başı geriye düşmüştü, ağzı ve gözleri ardına kadar açıktı. Elleri ve ayakları demir zincirlerle teknenin tutamaklarına bağlanmıştı.

Benedict ilk bakışta onun siyah renkte, çok dar bir elbise giymiş olduğunu düşünmüştü. Sonra, soğuk terler dökerek, kızın çıplak vücudunun tepeden tırnağa iri, kapkara sülüklerle

dolu olduğunu fark etti. Hayvanlar, kanını emmek için gene; ki zın vücuduna yapışmışlardı. Manzara o kadar korkunçtu ki Benedict arkasından şeytan kovalıyormuş gibi dehşetle kaçmaya başladı.

Ancak handaki odasının güvenliğinde düşüncelerini düzene sokabilmeyi başardı. Magdalena'yı binlerce sülûğün kanını emmesi dışında, duyduğu derin tiksinti bile öldürmüş olabilirdi. Ne korkunç bir ölüm! Üç şeytan adına, bunu kim yapmış olabilirdi? Belki bir sapık! Ama demir zincirli tekne ve akıl almaz cinayet yöntemi, bir deli için çok fazlaydı. Bu şeytanî düşüncenin arkasında hangi amaç yatıyor olabilirdi?

Benedict gecenin tam ortasında uyandırıldı.

Kendini toparlamasına bile fırsat kalmadan, kolları arkasına bükülmüştü. İki muhafızın arasında belediye binasına götürüldü ve zindana atıldı.

Her şey o kadar çabuk gelişmişti ki Benedict rüya görüp görmediğinden bile emin olamıyordu. Ancak zindanın karanlığında durumunun korkunçluğunun farkına varabildi.

"Bu da ne demek oluyor? Beni buraya neden kapadınız?" diye kekeleydi onu tekrar parlak gün ışığına çıkardıkları zaman.

"Sorulan biz soracağız. Çeneni kapat ve ancak sorulduğu zaman cevap ver" dedi bir erkek sesi.

Benedict, gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Yüksek pencereleli bir salonda bulunuyordu. Önündeki tahta masanın etrafında üç adam oturuyordu.

"Bu mu?"

"Tanrım, ta kendisi!" diye bağırdı bir kadın sesi.

"Emin misin?"

"Tanrı şahidimdir. Bu o."

"Şehrimizin sakini olan bu hanım, seni eski değirmenden sanki peşinden şeytan kovalıyormuş gibi kaçarken görmüş. Pa-

zartesi sabahı neredeydin? Umarım sorularımıza verecek mantıklı cevapların vardır."

"Balık göllerinin yanındaki değirmendeydim."

"İtirafta bulunarak işimizi kolaylaştırıyorsun. Bunu neden yaptın?"

"Neyi neden yaptım?"

"Kızı neden bu kadar iğrenç bir şekilde öldürdün?"

"Fakat... onu ben öldürmedim ki!"

"Tamam, sen değil, sülükler öldürdü. Ama neden onları kızın vücuduna yerleştirdin?"

"Benim bu işle ilgim yok. Onu bulduğumda çoktan ölmüştü."

"Bak sen! Demek onu öyle buldun! Onu daha önce hiç görmediğini de iddia edeceğinden eminim..."

"Elbette ki gördüm. Birlikte yolculuk ediyorduk. Adı Magdalena."

"Onu tanıyormuş. Acaba ne kadar iyi tanıyormuş? Kız yatak arkadaşın mıydı?"

"Hayır."

"Yalan söyleme. Seni konuşturacak etkili yöntemlerimiz var."

"Kızla aramda hiçbir şey yoktu. Ben bir Tapınakçı'yım."

"Bir tarikat şövalyesi! İnanılır gibi değil. Bir Tapınak Şövalyesi olduğunu iddia ediyor. Ya bizi aptal yerine koyuyor, ya da kendisi aptalın teki!"

"Ben bir Tapınakçı'yım."

"Bu iddianın gerçek olup olmadığını nasıl olsa öğreniriz. Adın ne? Tarikatınızın hangi birimine bağlısın? Öldürülen kızla beraber burada ne arıyordun?"

"Gizli bir görevle yoldaydım."

"Ve elbette bu görevin ne olduğunu bize söyleyemezsin, öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

"Buraya baksana, gerçekten de bizim birer budala olduğumuzu mu düşünüyorsun? Onu mengeneye vurun!"

Benedict Birader demir mengeneden o gece çıkartıldı. Tüm kasları kaskatı kesilmiş, bacakları kendi dışkılarıyla kirlenmişti. Onu yukarı taşıdılar. Karanlık sokakta bir at arabası bekliyordu. Onu bir ceset gibi arabanın arkasına attılar.

Etrafını karanlık kaplamıştı. Uyandığı zaman bir sandalyeye bağlanmış olduğunu fark etti. Müthiş bir susuzluk boğazını yakıp kavuruyordu. "Neredeyim?" diye kekeledi.

Ansızın yüzüne tutulan bir meşale gözlerini kamaştırdı. İşığa alışınca karşısında Alban'ı gördü. Adamın yüzü ay kadar büyüktü: "Hoş geldin, fındık faresi. Biraz sohbet etmek için seni bekliyorduk. Bakalım bize neler anlatacaksın."

Hizuran. hasta çocuğuna bakan endişeli bir anne gibi, Ayşe'nin yatağının başına diz çökmüştü.

"Ona ne oldu?" Orlando aynı soruyu sürekli yineleyip duruyor, ancak cevap alamıyordu. Baygın yatan, kızın şakaklarını ve bileklerini ovuyor, soğuk bezlerle ıslatıyorlardı. Ayşe sonunda yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Neler olduğunu ancak parça parça hatırlayabiliyordu.

"Zenci haremağasının evinde... Bana bir şey içirdiler. Sonra da sorular sordular."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Sadece seslerini duyuyordum."

"Ne öğrenmek istiyorlardı?"

"Hatırlamıyorum."

"Seni dövdüler mi?"

"Bilmiyorum."

"Şahna da orada mıydı?"

"Hayır. Belki de. Emin değilim."

Kızın şaşkın ve güçsüz bir hali vardı. Ağlayarak derin bir uy-

kuya daldı. Aman Tanrım, diye geçirdi aklından Orlando, bu kadınlar benim hakkımda neler biliyor? Ayşe onlara ne söylemiş olabilir?

Orlando, vahşi bir hayvan gibi tehlike sezinliyordu.

Şahna! O Moğol Kasabı benden ne istiyor? Neden peşime düştü?

Orlando iki gün sonra Zayide'nin evinin önünden geçerken, Şahna'nın kapının önünde durduğunu, onu gördüğü anda da elinde tuttuğu bir şeyi çantasına kaydırıldığını fark etti.

"Moğol Kasabı'na uyuşturucu ilaçlar mı veriyorsun?" diye sordu Zayide'ye.

"Tam aksine" diye güldü zayide. "Canlandırıcı ilaçlar!"

Orlando, ona Ayşe'nin başına gelenleri anlattı.

"Bu işin arkasında Şahna'nın bulunduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Ayşe'yi neden bu denli alışılmadık bir yöntemle sorguya çeksin ki? Yoksa bilmemesi gereken b. şeyler mi biliyor?"

Zayide'nin ses tonu, Orlando'yu dikkatli olmaya zorluyordu. Onun cevap vermediğini gören Zayide. sözlerine devam etti:

"Eğer seni rahatlatacaksa: Şahna benden uyuşturucu bir ilaç almadı. Ayrıca Ayşe'ne tecavüz etmediğini de bilmelisin."

"Bundan nasileminolabilirsin?"

"Adam iktidarsız. Ona verdiğim macun, erkeklik gücünü artırmak için. Umutsuz bir vaka. Yine de hakkın var, o ne yapacağı asla belli olmayan bir adam. Hiçbir köpek, zincire vurulmuş olanı kadar tehlikeli değildir. Gerçek bir erkek olamamanın verdiği aşağılık duygusunun altında eziliyor. Karısının kaçıışına son darbeyi indirdi. Cennette ise bir haremağasından farkı yok."

"Bahçede düzenli olarak ziyaret ettiği bir kadını olduğunu sanıyordum!"

"Güçsüzlüğünü dünya âleme ilan etmeyi kim kaldırabilir ki?"

Gecenin geç bir saatinde, Dağın Yaşlısı kulesini gizli bir geçitle kütüphaneye bağlayan dar merdivenden aşağı indi. Büyük okuma salonunun altındaki kubbeli odada, yıllardır sürdürdüğü yazışmaları düzenli bir şekilde istiflenmişti. Şu anda da sadece parşömenlerin hışırtısı ve meşalenin çatırtısı duyuluyordu.

Dağın Yaşlısı'nın diğerlerinin arasından aldığı mektup, Paris Tapınakçılarının Büyük Üstadı'nın mührünü taşıyordu. Tarihi iki yıl öncesine aitti. Üzerinde şunlar yazılıydı:

"Peter de Montaigu dan

Hasan Sabbah a.

Siz kazandınız. Yüz okka altın size aittir. Bu meblağı Krak des Chevaliers ten teslim alabilirsiniz. Aramızdaki barış daim olsun."

Dağın Yaşlısı bu mektubu birkaç kez okudu. İhtiyar gözleri ışıldıyordu. Kazandığı tüm zaferlerden –Allah adına, bunların sayısı hiç de az değildi– en değerli olanı buydu.

Aman Tanrım, bu Tapınak Şövalyeleri ne kadar kibirliydi böyle! Suriye sufîlerinden bile daha kibirliydiler. Kendilerini fedaîlerden vergi istemeye cüret edecek kadar güçlü görüyorlardı. Bu nedenle onların Büyük Üstadı'na bir güç denemesi teklif etmişti:

"Bana en iyi adamınızı gönderin. Onu en kısa zamanda bir fedaîye dönüştürüp, size korkunun ne demek olduğunu öğretmesini sağlayacağım. Kazanan taraf diğerine yüz okka saf altın verecek."

Tapınakçılar ona Adrian'ı göndermişlerdi. Dağın Yaşlısı, bil-

diği beyin yıkama yöntemlerinin tümünü onun üzerinde uygulamıştı. Bu çabanın sonunda, Tapınakçıların en iyi adamı geri dönerek Kelheim dükünü cehenneme göndermişti. Adrian! Sadece Tapınakçılar değil, kendisi de bu delikanlı hakkında yanılmıştı. Silah olarak bir kurt kapanı kullanan bu Endülüslü bahçenin baştan çıkarıcılığına kapılmamış, etin verdiği zevklere ve iksirin hayallerine teslim olmamıştı. Tanrı'nın çizdiği yolda ilerleyen bir yıldız gibi, o da kendi yolunda yürümüştü.

"Peygamber'in sakalı adına! O domuz yiyicileri nasıl faka bastırdım! En iyi. adamlarını bir fedaî yapmakla kalmadım, onu İhwan as-Safa makamına yükselttim ve sayesinde kazandığım altınları getirmesi için Krak des Chevaliers'e gönderdim" dedi Dağın Yaşlısı kendi kendine.

"En iyi adamlarının halefim olduğunu ilan ettiğim zaman, suratlarının alacağı şekli merak ediyorum!" Bu düşünce onu o kadar eğlendirmişti ki yaşlı adam kendini tutamayarak gülmek zorunda kaldı. Bu arada güçlü neresiyle istemeden meşaleyi de söndürmüştü. Zifirî karanlık içinde el yordamıyla merdivenleri buldu ve tırmanmaya başladı. En üst basamağa ulaştığında ayağı kaydı, elleriyle tutunacak bir yer aradı, ama dengesini kaybederek dipsiz karanlığa yuvarlandı.

Usman el-Muşrifan sabahın erken bir saatinde onu bulduğu zaman, bodrumun taş döşeli zemininde baygın vaziyette yatıyordu. Vücudu neredeyse bir ceset soğukluğundaydı. Onu kulesine taşıdılar ve sıcak çay içirerek kendine getirmeye çalıştılar. Ancak tüm çabaları boşaydı. Sonunda Ebu Nacah burnuna keskin bir okalıptüs kokusu tutunca kendine gelir gibi oldu, ancak karşısındaki adamları tanımadan onlara boş gözlerle bakıyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordu koşarak gelen Hazim telaşla.

"Bileği incinmiş, onun dışında önemli bir yarası yok" dedi Ebu Nacah. "Ancak ciğerleri ciddi bir şekilde soğuk almış ve

ateşi var. Şu anda durumunun pek parlak olduğunu söyleyemem."

1/

Mmale sakinlerinin endişe dolu bakışları o gece sık sık Tac el-Âlem'e yöneldi. En yukarıdaki odalardan birinin penceresinde ışık yanıyordu. Quaim orada yatıyordu.

"Kimsenin yanına girmesine izin vermiyor" dedi Zayide Orlando'ya, "hatta hekimlerin bile. 'Kimsenin beni ölürken görmesini istemiyorum' demiş Ebu Na.cah'a."

"Çok yalnız olmalı."

"Bunu kendisi istiyor" diye karşılık verdi Zayide. "Bu iş dağa tırmanmaya benzer. Ne kadar yükseğe çıkarsan, etrafındaki insanların sayısı o denli azalır. Alamut'taki ilk yıllarında Quaim'in düzenli olarak ziyaret ettiği üç karısı vardı. Bahçede şu anda sana ait olan odalarda yaşıyorlardı. Günün birinde onları buradangönderdi."

"Sanırım kadınlardan fazla hoşlanmıyor."

"Alamut'a beni o getirtti" dedi Zayide. "Bunu ondan başka kimse yapmazdı. Kadınlar hakkındaki düşüncelerini tam olarak bilmek mümkün değil. Bir kere Bizanslı bir kilise babasına şöyle dediğini duymuştum: İsa bir kadın olsaydı o haça gerilmekten, biz de Hristiyanlıktan kurtulmuş olurduk."

"Bu kadınlar lehine görüş mü?"

"Bakış açısına göre değişir."

Döşeği ateşin hemen yanına sermişlerdi. Quaim, solgun ve donuktu. Koyu renkli deve tüyü battaniyenin üzerindeki kemikli elleri balmumunu andırıyordu. Şakaklarının neredeyse beyaz derisinin altında mor damarlar ortaya çıkmıştı. Yüz hatlarının korkutucu şekilde çökmüş olmasına rağmen, gözlerindeki

büyüleyici, insanın içine işleyen, kanını donduran bakış en az eskisi kadar etkiliydi. Orlando, adamın yüksek alnından bir ışıltı yayıldığını hissediyordu sanki. Dağın Yaşlısı na doğru, sanki akıntıya kapılmış bir tahta parçası gibi sürükleniyordu.

"Yaklaş, Adnan" diye fısıldadı Dağın Yaşlısı. "Daha yakına. Buraya otur."

Başları neredeyse aynı yükseklikteydi. Yüzlerinin arasına sadece bir karış mesafe vardı. Quaim şaşılacak denli güçlü bir sesle konuşuyordu: "Tanrıya inanıyor musun?"

"Sadece inanmakla kalmıyor, onu görüyorum da" diye karşılık verdi Orlando.

"Onu görüyor musun?"

"Yarattıklarıyla her gün karşımıza çıkıyor."

"Demek bir yaratıcıya inanıyorsun! Neden?"

"Bunu nasıl sorabilirsiniz? Göğü ve yeri ondan başka kim yaratabilir?"

"Demek her şeyin birileri tarafından bir zamanda yaratılmış olduğunu düşünüyorsun."

"Elbette, başka türlü nasıl olabilir ki?"

"Peki onu kim yarattı?"

"Kimi?"

"Yaratıcını?"

"Tanrıyı kimse yaratmamıştır. O her daim var olmuştur."

"Tuhaf dedi Dağın Yaşlısı, "söz konusu Tanrı olduğu zaman, başı ve sonu olmayan, her zaman var olan ve var olacak olan bir şeyi tasavvur etmekte güçlük çekmiyorsunuz. Ancak sıra kâinata gelince, onu yaratmış olan birisine ihtiyaç duyuyorsunuz. Sayısız yıldızla dolu kâinatın sonsuzluğuna bak. Ne zaman, ne mekâna bağlı olmadan, ezelden beri var ve sonsuza dek var olacak. Bir Tanrı olsa bile, böyle bir şeyin birisi tarafından yaratılmış olabileceğine aklın yatıyor mu gerçekten?"

"Ama Tanrı..."

"Kaşfol as-Rar, son sır işte bu:

TANRI YOKTUR!

Tanrı sadece bir düştten ibarettir. Ancak insan düş görmek zorundadır, aksi takdirde aklını yitirebilir. Biz hepimiz şifa bulmaz birer din budalasınız."

"Tanrı'nın varlığından şüphe mi duyuyorsunuz?"

"Varlığından şüphe duymuyorum, onun varolmadığını biliyorum. Yüksek ateşten dolayı sayıkladığımı sanma sakın. Aklim başımda. Şimdi beni iyi dinle! Üç tür insan vardır: Tanrıyı arayan ve bulduktan sonra ona hizmet edenler; Tanrı'yı arayan ama bulamayanlar; ihtiyaç duymadıkları için onu aramayanlar. İlk grup mutlu, ama mantıksızdır. Son grup belki mutlu değildir, ama mantıklıdır. Durumu en kötü olanlar ise ortadakilerdir, çünkü hem mutsuz, hem de mantıksızdırlar."

"Tanrıya inanmanın mantıksızlık olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Var olmayan bir şeye inanmak mantıklı bir davranış mıdır?"

"Hayatta gerçekleştirilmesi en güç olay imandır."

"İman, gerçek olan her şeyi gerçek olmayana dönüştürür."

"Tanrı, varolan her şeyin yaratıcısıdır."

"O bizi değil, biz onu yarattık."

"Ya Muhammed ve İsa?"

"Onlar da bunu biliyordu. Sırta vakıf olmuşlardı."

"Yani Tanrı'nın varolmadığını bildiklerini mi söylüyorsunuz?"

"Evet."

"Demek onların birer yalancı olduğunu düşünüyorsunuz."

"Hayır, onlar insanlara yalan söylemediler. Onlara, insanlığa verilebilecek olan en değerli şeyi sundular: Ölümsüzlük hayali. Bunun yanında gerçeğin ne önemi kalır ki? Biz gerçeğe sahip olduğundan daha büyük bir önem veriyoruz. Bir düşüncenin gerçeğe dönüşmesinden daha büyük bir hayal kırıklığı var mıdır?"

"Nasıl olur? Tanrı uğruna yaşamlarını feda eden bunca insan, bir hiç uğruna mı öldü?"

"Tanrı uğruna savaşmak mümkün değildir" diye karşılık verdi Quaim. "Kuran'm yirmi dokuzuncu suresinde şöyle yazmaz mı: 'Allah uğruna savaşan, kendi ruhunun kurtuluşu için savaşmış olur. Allah, kendi yarattıklarına ihtiyaç duymaz.'"

"Fakat neden?.."

"Yaşamın nasıl olması gerektiği konusundaki görüşlerimiz, yaşamın gerçekte nasıl olduğuyla örtüşmüyor. Etimizin yaşlanması, geçiciliği, çürümüşlüğü'nün pis kokusu midemizi bulandırıyor. Demek insan Tanrı'nın suretinde yaratılmış! Ne büyük bir yanılgı!

İnsan, varlığının sadece kısa süreli olduğunu kabul etmek zorunda değil. Suya ve havaya nasıl ihtiyaç duyuyorsa, ruhu da ölümsüzlük düşüncesine o denli ihtiyaç duymakta. Kendisini koruyan yüce bir varlığa iman etmek, en zayıf insana bile muazzam bir güç kazandırır. Mesele Tanrı'nın var olup olmaması değil. Esas önemli olan, ona duyulan inanç. Dinler bu nedenle bu kadar büyük bir önem taşır. Onlar olmasaydı, insanın hayvandan farkı olmazdı. Tanrının suretinde yaratıldığı inancı, insana onur ve sorumluluk duygusu kazandırmıştır."

Quaim bitkin bir ifadeyle sustu. Uzun bir moladan sonra da tekrar konuşmaya başladı:

"Dinleri bu kadar büyük yapan şey, insanların onlara bağladıkları umuttur. İyi ve âdil bir varlığa inanmak, insanları saha soylu kılıyor. Tanrı sadece bir ideal, ama ideallerimiz varlığımızın iyi kısmı değil midir? Gerçek o kadar açması, o kadar zavalı ki! Tanrı'nın varolmadığı fikrinde insanı avutan bir şeyler var.

En büyük vahiy sessizliktir, hiçliktir. Yaşamımızın en önemli anlarında etrafımızı sessizlik kaplar. Bir insana sevgiyle baktığımızda, ya da onun için matem tuttuğumuzda sessizliğe bürünürüz. Dinlerken, okurken, düşünürken ve dua ederken de sus-

kunlaşırız. İnsan aklının ulaştığı belirli bir merhalede, düşünceler bile bizimle konuşmaktan vazgeçer. Aydınlanma karanlıktan, varlığın en yüksek konumu da hiçlikten doğar. Bu, Tanrı için de geçerlidir.

Aşa atu as-sırra. Seni sırra vakıf ettim.

Kaşfol as-Rar, Sırların Anahtarı: Onu elinde tutuyorsun."

Rüzgâr, kulenin etrafında uğulduyordu. Bulutların gölgeleri, ayın parlak ışığını parçalıyordu.

"Ben çok eski, hatta Kitabı Mukaddes'ten de eski yazıları okudum" dedi Quaim. "Sümer kralı Gılgamesh'ten söz edildiğini duymuş muydun hiç? O da ölümsüzlük otunu bulmak için yollara koyulmuş, ancak Tanrıça İştar onu bu sevdadan vazgeçirmeye çalışmıştı:

Neden etrafa koşturup duruyorsun?

Senin aradığın türden bir Ölümsüzlük

Bu dünyada yok.

Yaşa, eğlenmene bak!

Kendine alt olamayanı elde etmeye çalışma.

Kendini tanı!"

"Tanrı yoksa eğer, geriye ne kalıyor?" diye sordu Orlando.

"Sen. Eskisinden daha da büyük olarak sen kalıyorsun geriye, çünkü artık ipleri Tanrıların elinde olan bir piyon değilsin. Güneşin her doğuşunda kutsallık bulunur. Kutsallık yağmurdadır, kutsallık dağların zirvesindedir, çöllerin derinliklerindedir. Kutsallık yaşlı ağaçlardadır, mağrur çehrelerdedir, her tatlı su kaynağındadır. Kutsallık başkalarına armağan ettiğimiz gülüştedir, döktüğümüz yaşlardadır, çocuklarımızın gülümseyişindedir. Dünya, insanı hayretten hayrete düşüren mucizelerle tepeleme dolu. Mesela yıldızlarla kaplı gökyüzü, bunların en güzel örneği. Ve sen hâlâ bir Tanrıya ihtiyaç duyuyorsun, öyle mi? Yaşamın amacı, yaşamın ta kendisidir. Aşa atu as-sırra.

*Hiçbir şey ümit etmiyorum.
Hiçbir şeyden korkmuyorum.
Ben özgürüm."*

O gece Orlandonun gözüne uyku girmedi.

Tanrı yok. Ne müthiş bir düşünce! İnanılmaz! Çılgınlığın ta kendisi!

Bir cevap bulmak ister gibi, bakışlarını gökyüzüne çevirip duruyordu. Tanrı olmadan dünya ne kadar boştu! Kendim olabilmek için. Tanrıya ihtiyaç duyuyorum.

Bu Adrian için de geçerli. Evet, onun için de!

D

Makamazan ayının ortalarına yaklaşmıştı. Tutulan orucun belirtileri artık iyiden iyiye ortaya çıkıyor, kale burçlarındaki muhafızlar oldukları yerde taş kesilmiş gibi nöbet tutuyordu. Sadece rüzgârda dalgalanan elbiseleri hareket ediyordu. Kargaların bile sesi çıkmaz olmuştu, çünkü artık kimse onları doyurmayana yanaşmıyordu. Günde beş kez kılınan namaz dışında tüm faaliyetlere son verilmişti. Bahçenin kapısı da kapatılmıştı. Geceler aysız, günler boş ve uzundu.

Her zaman bir erkek gibi peçesiz gezen Zayide, bu kutsal ay süresince örtünmeyi yeğlemişti. Saçlarını ve yüzünü örten beyaz tül Orlando'ya dağlara yeni düşen karı hatırlatıyordu. Görünüşe göre zorlu orucun etkilemediği tek kişi, zaten münzevî bir hayat yaşayan Quaim'di.

Orlando, kütüphanede uzun saatler geçiriyordu.

Okumak sadece gerçeklerden kaçmanın en iyi yolu değil, aynı zamanda son derece özel bir zevkti. Vücudun dünyevî arzulardan zorunlu olarak da sıyrılması, akli ve mantığı daha önce olmadığı kadar berraklaştırıyordu.

Şahna'nın oruç kurallarına aykırı davrandığı haberi kendisine ulaştığında, Orlando her zaman olduğu gibi kütüphanede bulunuyordu. Adam körkütük sarhoş bir halde bahçeye girmiş, zor kullanarak kadınına sahip olmaya kalkışmıştı. Bu haber kaledede genel bir öfke ve hiddet havasının uyanmasına neden oldu.

Hemen aynı gün Quaim mahkemenin toplanmasını emretti. Duruşma, İslamî kurallara göre halka açık bir şekilde yapılacaktı. Cami avlusunda toplanmışlardı. Herkes oradaydı. Kimsenin ağzından tek bir söz bile çıkmıyordu. Quaim'in hükmü, kurşun gibi ağır sessizliğin üzerine bir balta darbesi gibi indi: Suçlu, kırılıçla ölecekti! Çünkü kitapta şöyle yazıyordu: Allah'a karşı günâh işleyen ve emirleriyle alay eden biri. hayatından vazgeçmiştir. Hüküm, yarın sabah gün doğumunda infaz edilecekti.

Ancak bunu gerçekleştirme fırsatı bulamadılar. Onu almaya geldikleri zaman, Moğol Kasabı yatağında ölü olarak yatıyordu. Bileklerindeki damarları dişleriyle kopartmıştı. Kanlı dudaklarında mağrur ve alaycı bir gülümseme göze çarpıyordu. Sanki şöyle demek ister gibiydi: Alamut kalesinin Şahna'sı, bir koyun gibi boğazlanmasına müsaade etmez. Nasıl öleceğime ben karar veririm.

Ölü, fedaîlerin büyük salonunda katafalka kondu. Kalenin erkekleri, komutanlarından sanki savaşta şehit olmuş gibi vedalaştılar. Ölümüyle birlikte günâhının bedelini de ödemişti.

Orlando, akşamın geç bir saatinde salona indiği zaman, Quaim'in ölünün başında durduğunu gördü. Onunla konuşuyor gibiydi.

"Yaşamdan sonra ölüm var mı?" diye geçirdi aklından Orlando. Quaim ise sanki düşüncelerini okumuş gibi ona karşılık verdi:

"Anne karnındaki bir embriyo bile nasıl yaşamdan payına düşeni alıyorsa, bu ölü de henüz yaşamla olan tüm ilişkisini kesmiş değil. Yaşam çok yavaş uyanır, ağır ağır gelişir ve yok

oluşu da aynı şekilde gerçekleşir. Nefes alışımızın durmasıyla beraber görme yeteneğimizi yitiririz, ama diğer algılarımızın birçoğu görevlerini yerine getirmeye devam eder. Kalbin durmasından saatler sonra bile kulaklar duymaya devam eder. Bütün eski kavimler, matem töreninin ölüyle aralarındaki son bağ olduğunu bilir."

"Bu cesedin bizi anladığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu Orlando.

"Bizi sadece duyuyor. Zihni artık çalışmıyor. Bizi müzik dinlemiş gibi algılıyor. Bilirsin, bazen algılarımız aklımızdan çok daha berrak ve kuvvetlidir."

Quaim, ölünün şakaklarına dokunarak fısıldadı:

"Ona bak. Henüz içinde yaşam var. Saçları ve tırnakları, hiçbir şey olmamış gibi uzamaya devam ediyor. Ancak bu bitkisel yaşam biçimi de kısa bir süre sonra yok olup gidecek. Son yaşam kıvılcımının sönmesi günler alabilir. Sonra da geriye sadece yaptıklarımız kalır."

"Tanrı olmadığına göre, bir insanı Tanrı'nın emirlerine karşı günâh işlediği için nasıl mahkûm edebiliyorsunuz?" diye sordu Orlando.

"Bunun Tanrıyla ne ilgisi var?" diye karşılık verdi Quaim. "Şahna, Tanrısız düzene bilinçli olarak karşı çıkmıştı. Emin ol, bu düzen gerçekten Tanrısaldır, çünkü dünyadaki tüm canlılardan daha yüksek bir seviyeye ancak onun sayesinde çıkabiliriz. Bu düzeni bozan bir insan, içgüdülerinden başka bir yasa tanımayan hayvanların seviyesine iner. Bir şahin yuvasını nasıl yapacağını bilir. Bir posta güvercini doğru yolu bulur. Bir koyun sürüsünün kurallarını bilir. İnsanın ise emirlere ihtiyacı vardır. Ben bile bu düzene harfiyen uymakla yükümlüyüm. Oğullarımın ikisini de düzen uğruna kurban ettim. Düzenin korunmasında gösterilen hassasiyet, bir topluluğun değerini gösterir. Bu nedenle cennette bile cehennemde olduğundan daha fazla emirlerin bulunması gerekir."

Büyük Üstad, Palatium'un üzerindeki **k**ö odasında, tarikatın on iki bilgesini toplantıya çağırmıştı.

"Korkunç bir şey oldu" diye söze başladı. "En iyi casusumuz olan Mus microtus öldürüldü. Kim olduğunu bilmediğimiz **k**ö tiller mutlaka ondan çok önemli bazı şeyler öğrenmek istemişler, aksi takdirde bu kadar zalimce davranmazlardı."

"Ne yapmışlar?" diye sordu yaşlı Girac.

"Onu sadece kafası dışarıda kalacak şekilde toprağa gömmüşler. Tıpkı bir ağaç gibi. Sonra başının üzerine demir bir kova kapayıp, içine aç bir sıçan salmışlar. Hayvan onun yüz etlerini canlı canlı yemiş."

"Neler söylüyorsunuz? Bu... gerçek olabilir mi?"

"Onu buldukları zaman, sıçan tarafından neredeyse kemiklerine kadar kemirilmiş: Burun, dudaklar, göz kapakları, kulaklar."

"Yeter! Fena oluyorum!"

"Bu şeytanî işkence esnasında Benedict Birader'in ağzından alınmak istenenlerin tümünü söylediğini kabul etmek gerekir."

"Peki neydi bunlar?"

"Kont Ludwig cinayetinin gerçek nedeni konusunda Benedict Birader doğru iz üzerinde bulunuyor olmalıydı. Hatta **k**ö defe çok yakın olduğu bile söylenebilir. Karşı taraf artık Almut'a bir ikiz gönderdiğimizi ve yeni gidenin bizim casusumuz olduğunu biliyor."

"O halde Orlando'nun hayatı tehlikede!"

"Onu uyarmalıyız, hem de derhal!"

"Onu uyaracağız."

M

M W Mumlar salonu ancak kısmen aydınlatabiliyordu, içerideki hava misk ve sandal kokularıyla ağırlaşmıştı. Birlikte yıkan-

miş ve birbirlerinin vücutlarını değerli yağlarla ovmuşlardı. Şimdi de yerdeki ipek halının üzerine oturmuş, içine cinsel gücü artıran maddelerin katılmış olduğu şarabı yudumluyorlardı. Hava sanki titriyor, Hizuran derin nefesler alıyordu. Göğüsleri ağır ağır inip kalkıyordu. Orlando ona dokunduğu zaman hafifçe inledi. Sonra kendisini akıntıya terk etti. Orlando içine girdiği zaman başını geriye attı. Tüm vücudunu bir mutluluk dalgasının sardığını hissediyordu. Ne kadar büyük bir zevk aldığı yüzünden okunuyordu.

Ayşe biraz uzaktan, çekingen ancak arzulu bakışlarla onları izliyordu. Karşısındaki manzara onun da şehvetini kabartmıştı. Orlando elini uzatarak onun kolunu kavradı. Süt beyazı tenin üzerindeki kızgın soluğu hissediyordu. "Buraya gel, küçük inci! Seni koklamak, tadına bakmak istiyorum. Teninin tuzlu tadı çok hoşuma gidiyor. Vücudunun her noktasının ayrı tadı var. Etinden çıkan sesleri seviyorum. Bacaklarının arasından yükselen şehvet dolu şapırtı, abou belaoum, emici, lezzetli, el-ladid, ta-uq el-hamama, Güvercinin Gerdanlığı."

Ayşe'nin tüm vücudu harekete geçmişti. Dalgalar, alevler, çılgınlıklar...

"Neden o kadar korkunç çılgınlıklar atıyor?" diye sordu Orlando. "Canını mı yakıyorum?"

"Hayır, tam aksine" diye güldü Zayide. "Peçelerin ve kafeslerin ardına gizlenmiş olan biz Arap kadınları, yatakta kızgın bir çöl fırtınası kadar pervasız oluruz. Ayşe bin Talha'dan söz edildiğini duymuş muydun hiç? İlk halifenin torunu olan bu kadın sadece zarafeti ve güzelliğiyle değil, aynı zamanda cinsel yaşamının rahatlığıyla da tanınıyordu. El-İsfahani, sevişme esnasında çılgınlıklarının en kalın duvarlar ardında bile kolaylıkla duyulabildiğini söylüyor. Kendi yüksek mevkiine rağmen, soylu bir kadına şu itirafta bulunmuş: Bir kadın, hissettiklerinin tümünü

kocasına verebilmeli. Allah adına, doğrusu ben de pek çok şey hissediyorum."

"Daha önce böyle bir şey hiç duymamıştım" dedi Orlando.

"Bana inanmıyor musun? Medineli bir soylu olan Hubaba, kocası halife Osman'la birlikte hacca giderken, birden içinde ona karşı büyük bir arzu duymuş. Duygularına engel olamayarak, açık arazide kendisini kocasına teslim etmiş. Bu arada o kadar şiddetli çığlıklar atmış ki develeri korkudan kaçıp gitmiş. Sonradan kız arkadaşlarına o develerin bir daha asla bulunamadığını anlatmış."

Gülmekten Orlando'nun gözlerinden yaş gelmişti: "Bakıyorum bu erotik hikâyeleri anlatmaktan zevk alıyorsun."

"Öyle, hem de nasıl! Bağdat'ta bir fahişe yanında daima bir teke bulundurur ve çiftleşmesi için ona keçiler getirilmiş. 'Şehvetli solumaları dinlemekten daha çok hoşuma giden bir şey olamaz' diyormuş etrafındakilere.

Cinsellik, hayal gücünün bir ürünüdür. Bedevilerin deyimiyle küçük ölüm, yani orgazm vücutlarımızda değil, zihinlerimizde gerçekleşir."

Sonra Orlando'ya bakarak sözlerine devam etti: "Siz erkeklerde hayal gücü denen şeyin zerresi bile yok. Bir kadın hiçbir şey hissetmeden yüzlerce erkekle birlikte olabilir. Bu gerçek olmasaydı, ücretli aşk köleleri de olmazdı. Ama bu arada hayallerinde muazzam orgazmlar yaşayabilirler. Sakın bir kadının erotik düşlerini küçümseyeyim deme! Kocasını sadece zihninde aldatan bir kadın, bunu gerçekten, ama hiçbir şey hissetmeden yapan bir başkasından daha iffetsizdir. İsa Peygamber 'Komşusunun karısına arzulayarak bakan, onunla zina etmiş sayılır' derken bunu kastediyordu. Düşüncelerinde hırsızlık yapan veya cinayet işleyen birinin, Tanrısal emirlere karşı çıktığını asla söylememişti. Hayal gücüyle işlenen günâhı sadece cinsellikle sınırlandırmıştır, çünkü bunun ruhsal bir tecrübe olduğunu bili-

yordu. Tanrı da buna benzer. Gerçek yapısını kimse bilemez, dünyevî kıstaslarla ölçülmesi mümkün değildir."

"Bir rahibe gibi konuşuyorsun."

"Ben bir rahibeyim. Aksi takdirde bir hekim, hem de Almut'ta bir hekim nasıl olabilirdim? Şimdi beni iyi dinle: Sağlıklı olduğu müddetçe vücudumuzu algılamayız. Organlarımız bizim bir katkımız olmaksızın çalışır. Bu esnada yaşadığımız yer vücudumuz değil, beynimizdir. Okuruz, düşünürüz, hayal kurarız, başka dünyalara gideriz. Vücudumuz dışında her yerde bulunuruz. Vücudumuzun bu inkârı, kendimize uzanan yolda karşımıza çıkan en büyük engeldir. Ancak hastalık ve acı onu yeniden hatırlamamıza neden olur. İstirabın anlamı da işte burada yatar.

Ancak zevk almak, mutluluktan kendinden geçmek, acı duymaktan çok daha etkilidir! Bu memnuniyetten tümüyle farklı bir durumdur. Memnuniyet, kendimizi aldatmamızın bir başka türüdür. Belki içimizde birtakım güzel duygular uyandırır, ancak gerçek zevk veya mutlulukla hiçbir ilgisi yoktur."

Ellerini başının arkasına koyarak yastıklara dayanmış olan Zayide, rahat bir şekilde bağdaş kurmuştu. Şalvarının ipekli kumaşının altından bacaklarının hatları görünüyordu. Dudaklarına arsız, şehvetli bir gülücük yerleşmişti.

"İnsanların birçoğunda zevk duygusu sadece cinsel organlarla sınırlıdır. Tüm kedilerin bildiğini onlar unutmuştur: Zevk, vücudun sadece bir bölgesine bağımlı değildir. Vücudumuz kulak memesinden ayak tabanına kadar müthiş ve muazzam algılarla kaplanmışır. Bunları teker teker keşfetmek, ne büyük bir maceradır!"

"İzin ver de bunu birlikte yapalım" diye fısıldadı Orlando. Kadının sözleri onu heyecanlandırmıştı. Ona yaklaştı, sağ elini omuzuna attı ve parmak uçlarıyla göğsüne dokundu. Zayide'nin ürperdiğini hissetmişti: "Seninle rüzgâr ve dalga oynamak istiyorum."

Zayide yavaşça onun elini göğsünden uzaklaştırdı: "Şehvetli kucaklaşmaları hayal gücümde yaşatmaya devam etmek istiyorum. Gerçekleşmiş rüyalardan daha büyük bir hayal kırıklığı yoktur. Hayal gücü olmayan bir insan bir kitap okuduğu zaman, pek az şey hissedecektir. Kitapları yaşama döndürmek için büyük bir tasavvur gücü gerekmektedir. Cinsel birleşme de bundan farklı değildir. Aşk, Arap dilinde güzel sözlerle ifade edilen bir coşkudur:

*'Teslim olana kadar onun peşinde dolanıp durdum.
Ve sonunda teslim oldu,
Ama ne muazzam bir şekilde!'*

Sevgiliyi tasvir etmekte kullanılan sözcüklerin sayısı asla yeterli değildir. Gülümseyişi: Sabahın ilk ışığında parlayan çiğ damlası. Kalçaları: Soylu bir binek devesi gibi sürülmek isteyen bir eyer. Kalçalarının salınımı, çöldeki kum tepelerinin salınımına benzer. Sadece ismi bile insanın içinde müthiş bir arzu uyandırır."

"Zayide" dedi Orlando. Onu kollarının arasında tutuyordu: "Gözlerinde şeytanı karşılamaya hazırlanan bir kızın bakışları var."

"Ama ete ve kemiğe bürünmüş bir şeytanı değil" dedi Zayide. "Sen bunu yapmak için Hizuran'a sahipsin. Bana da düşlerimi bırakmanı rica ediyorum."

T

M ac el-Alem'deki büyük şöminenin karşısında, iki kişi oturuyorlardı. Ateş neredeyse sönmüştü.

"Bu gece burçlarda dolaşmayacağız" dedi Quaim. "Şu titrek alev kadar güçsüzüm henüz. Seni buraya bir soru sormak için çağırttım. Cevap vermeden önce iyice düşün."

Quaim öne eğilerek Orlando'nun gözlerine dik dik baktı: "Bir süre önce yaşamını feda etmeye hazırdın. Aynı şeyi bir kez daha yapar mıydın?"

Orlando, vücudunun tüm gözeneklerinden ter boşandığını hissetti. Kendisini tuzağa düşmüş bir tilki gibi hissediyordu.

"Her şeye sahip olmak isteyen, her şeyden feragat etmeyi bilmelidir."

Orlando, dışarıdaki burçlara baktı. Efendilerinin bir işaretiyle kendilerini dipsiz uçuruma bırakan iki Nizarî'yi düşünüyordu.

"Sana emretsem aşağı atlar mıydın?"

Beklediği soru gelmişti nihayet.

En küçük bir hatalı davranışında, tuzağın mekanizması harekete geçecekti. Orlando, kalp atışlarını şakağında hissediyordu. Cevap vermeye fırsat bulamadan Quaim ona şöyle dedi: "Cevap vermene gerek yok. Yaşamın daha yüksek hedefler için lazım, ancak bunun acı dolu fedakârlıklar gerektirdiğini kendin göreceksin."

Dağın Yaşlısı, delici bakışlarını Orlando'nun gözlerine dikmişti. Sanki onun yüreğini okumak ister gibiydi.

Hemen ertesi gün Orlando bilgiler meclisinin huzuruna çıkarıldı. Hazim tümünün adına konuşuyordu: "Sözlerimizi iyi dinle. Sana söyleyeceklerimizin ağırlığına dayanman lazım. Sen bir Amil'sin. Quaim böyle istiyor. Bundan böyle onun halefi olacaksın. Bu çok yüce onurlandırma sana özel imtiyazlar sağlamayacak, tam aksine halihazırda varolan sorumluluklarına yenilerini ekleyecek. Yükselme, feragat etmekle eş anlamlıdır. Bu nedenle bahçenin kapıları bu andan itibaren sana kapandı."

"Ya Hizuran?"

"Onu bir daha göremeyeceksin. Sadece kendisini feda etmeye hazır olan. üstelik bu konuda tereddüdü ve şüphesi bulunmayan biri liderlik yapabilir."

"Bunu sana vermem gerekiyor" dedi Zayide.

Orlando, Hizuran'ın yüzüğünü tanıdı.

"Onun yüzüğü! Neden bana gönderdi? Başına bir şey mi geldi?"

"Geçen gece bahçeye çağırıldım. Hizuran ile Ayşe, hamamda yatıyorlardı. Yollarını kaybetmiş iki küçük çocuk gibi birbirlerine sarılmışlardı. Büyük karanlığın içine düşmeden önce son bir kez dünyanın tüm ışıklarıyla aydınlanmak istermiş gibi, etraflarına yüzlerce mum yakmışlardı. Saçlarına yasemin çelenkleri yerleştirmişlerdi. Zehir etkisini göstermeye başlamıştı. Artık onlar için yapacak hiçbir şey yoktu."

Orlando elleriyle yüzünü örttü.

"Ayşe ölmüştü. Hizuran hâlâ nefes alıyordu. Solgun dudaklarında ince bir gülümseme vardı. Bu yüzüğü parmağından çektim ve sana teslim edeceğime söz verdim. Hizuran gözlerini güçlkle kırparak bana teşekkür etti. Az sonra da öldü."

Orlando'nun omuzları acıyla sarsılıyordu. Zayide onu kollarının arasına aldı.

"Hizuran şimdi nerede?" diye sordu Orlando.

"Kasr el-Bahr'da."

"Onu görmem gerekiyor. Onun yanına gitmeliyim."

"Bahçeye girmenin yasak olduğunu biliyorsun."

Orlando bu sözleri duymazdan geldi.

Bahçeyi ilk kez gün ışığında, hem de iksir içmeden görüyordu.

Burası gerçekten de o muhteşem cennet miydi?

Bahçenin birçok köşesini yaban otları ve çalılar bürümüştü. Çiçeklerden fazla ısırgan otları göze çarpıyordu. Çeşmelerin ve sıraların üzerlerini yosun tutmuştu. Binaların neredeyse tümü alçıdan ve kalaslardan yapılma ucuz dekorlardı. Gösterişli ön cephelerin arkasında çirkin odacıklar bulunuyordu.

Orlando bahçenin sonuna ulaşmıştı. Bir çit yolunu kapatı-

yordu. Demir parmaklıklı, ancak kilitli olmayan bir kapı bulunca yavaşça içeri süzüldü. Karşısına birkaç sefil kulübe çıkmıştı. Sarımsak ve mısır demetlerinin yanına kuruması için çamaşır asılmıştı. Acaba burada kim oturuyordu? Bahçıvanlar, hizmetkârlar, kim bilir, belki de cennet hurileri...

Orlando merakını gidermeye yeltenmedi.

Bahçeye geldiği ilk gece. el-Hadi*y'e birlikte nar ağacının altında hayranlıkla izlediği geyikleri görmüştü. Hayvanlar şimdi de şişman vücutlarıyla geviş getirerek yolunun üzerine yayılmışlardı. Tüyleri dökülmüş derilerine sinek bulutları konuyordu. Tutsaklık, vahşi hayvanlara mahsus gururlarını yok etmişti.

Mutluluk iksiri olmadan cennet bahçesi ne kadar çirkin, ne kadar acınasıydı!

Tüm dinler gerçekte bir mutluluk iksiri değil mi? diye geçirdi aklından Orlando. Dünyevî varlığımız bu uyuşturucu olmadan çok zavallı değil mi?

Orlando, bahçede yaşadığı güzelliklerin hiçbirinin gerçek olmadığını büyük bir hayal kırıklığıyla görüyordu. Cennet sadece bir hayal, tıpkı aşk ya da mutluluk gibi, bir seraptı. Hizuran da bir düştten başka bir şey değildi. Gerçekten var olmuş muydu? O kişi düşlerindeki Hizuran mıydı?

Ölüler, çiçeklerden yapılmış bir yatağın üzerinde yatıyordu. Bahçedeki diğer kadınlar, onları birer gelin gibi süslemişlerdi. Hizuran'ın üzerinde, Orlando'nun onu ilk görüşündeki elbise bulunuyordu. Aslanlı Avlu'da yan yana durup büyük aynaya bakmışlardı. Sevgilisini bekleyen, ancak bir yabancıyı kucaklamak zorunda kalan bir gelin. Ne büyük bir sahtekârlık!

Orlando, yerde cansız yatan bedenle kendi vücudu arasındaki tutkulu konuşmaları düşündü. Bir yandan da genç kızın saçlarını okşuyordu. "Seni aldattığım için beni affet" dedi. "Hoşça kal, Hizuran!"

Sonra da Ayşe'nin üzerine eğildi:

*"Hoşça kal, küçük inci.
Gökkuşağının sonunda
Bir bahçe bekliyor bizi
Birlikte şarkı söyleyeceğiz."*

Zayide iki at eyerletmişti. Orlando'yu Kahf az-zulumat'ın çıkışında bekliyordu. Hayvanların sağrıları ter içinde kalıncaya kadar dört nala yol aldılar. Küçük bir kızıl sedir korusunda Zayide eyerden aşağı kaydı: "Burada biraz duralım. Bu noktadan tüm vadiyi görmek mümkün. İnsanı özgürleştiren bir manzara." Diz yüksekliğindeki otların arasında yan yana ilerlediler.

Orlando Hizuran'dan söz ediyor. Zayide de onu dinliyordu.

"Gözleri, elleri, tüm vücudu, kelimelerden çok daha etkiliydi. Yanağıma dokunan kirpikleri, hafif bir esinti gibi tenimi okşayan saçları...

Genç bir av köpeği gibi tekrar tekrar üzerime atlıyor, beni öpücüklere boğuyor, okşuyor, seviyordu. Küçük ama sivri dişleri sonsuz bir özenle etime gömülüyordu. Yaradan çıkan kanı bir kedi gibi yalıyor, bir vampir gibi emiyordu. İşte, bak!"

Boynundaki ipek kumaşı çözdü. Ortaya mavi-siyah renkte birdizi küçük yara izi çıkmıştı. Zayide onları dikkatle inceledi:

"Tauq el-hamama" dedi sonra. Sesinde sonsuz bir hüznü gizliydi:

*"Dey/em vadilerinde
İlkbaharda
Ölü güvercinler bulunur
kar beyazlığında.
Söylenene göre
Sevgilerinden ötürü
Öldürür/ermiş birbirlerini.
Ve boyunlarında*

*kan damlalarından
bir zincir taşırklar parlak kırmızı
Tauq al-hamama,
Güvercinin gerdanlığı. "*

"Sonunu hissetmişti" dedi Orlando. "Son akşamımızda Ayşe'nin teni aracılığıyla bana şöyle demişti: 'Aşkımızın asla sönmemesi için, sevgilim, bu gece sanki son gecemizmiş gibi davranalım!'"

Hatıraların etkisi altına giren Orlando, boş gözlerle uzaklara bakıyordu: "Ayşe'nin tenine şunları yazmıştı:

*'Bir erkeğe aidim
Ve hiçbir şeyden korkmuyorum
Onun beni bana
Geri vereceği güne kadar.'*

O kadar..." Orlando doğru kelimeyi bulmaya çalıştı, "... o kadar yaşam doluydu ki..."

"Ne yazık ki yaşam dolu olan her şey, aynı zamanda ölümlü."

Orlando Hizuran'ın yüzüğünü inceledi: "Bana bundan başka bir şey bırakmadı."

"Bir şey daha var" dedi Zayide. "Bana yüzükle birlikte bu mektubu da vermişti." Orlando, Adnan'ın el yazısıyla kendi ismini okudu. Mektup yere düşmüştü. Eğilerek onu aldı ve koyuna soktu.

Zayide dikkatle ona bakıyordu: "Hizuran sana mektup mu yazmış? Onun yazabildiğim biliyor muydun?" Ve kadının gözlerinde bir kez daha o gizemli ışık, suç ortağı bakışı belirdi.

Sonra odasında mektubun mührünün el değmemiş olduğunu büyük bir rahatlamayla fark etti. Onu açmak istedi, ama bunuyapacak cesareti kendinde bulamadı.

Böylece mektubu bir muska gibi koynunda taşımaya başladı. Arada sırada onu parmaklarının arasında evirip çeviriyor, ancak bir süre sonra tekrar yerine koyuyordu.

"Onu kaybettik" dedi Orlando karmaşık duygularının etkisiyle. "Onu kaybeden benim" diye karşılık verdi kardeşi. "Tanrıya sana yardım etmesi için yalvarmamış mıydın? İşte o da sana yardım etti! Neden şikâyet ediyorsun? Sen bu fedakârlığı yapacak güce sahip değildin, çünkü onu hiçbir zaman sevmedin. Şimdi görevini yerine getirmek için serbestsin. Artık bir kuş kadar özgürsün!"

Orlando, Zayide'yi bahçede buldu. Kadın güvercin evinden geliyordu:

"Şuna bak!" dedi ve ona avuçlarının arasında tuttuğu bir güvercini uzattı. "Görüyor musun? Tauq el-hamama! Boynunda kan kırmızısı bir iplik var. Uzun bir yol kat etmiş. Ne kadar bitkin olduğunu görüyor musun? Bunun ne anlamı var? Güvercinin gerdanlığı."

"Belki de yolunu kaybetmiştir?"

"Hayır, bu bizimkilerden biri. Kötü bir işaret. Bunu hissedebiliyorum."

Orlando tüm gece yatağında kıvranıp durdu.

Bağdat'taki Tapınakçı ne demişti? Boynunda kırmızı bir iplik bulunan bir güvercin Alamut'a gelecek olursa, canını kurtarmak için ardına bile bakmadan kaç!

Orlando, o akşam Tac el-Alem'deydi. Dağın Yaşlısı onu şu sözlerle karşıladı:

"Cinsellik, din ve kudret, bir elin parmakları gibi birbirlerine aittirler. Tanrı inancı yaşama anlam ve topluma düzen kazandırır. Cinselliğin insanla olan ilişkisi de balığın suyla olan ilişkisine benzer.

Eski dinlerde Tanrı ile cinsellik birbirinden ayrılmamıştı. Osiris ve Baal, erkeklik organlarıyla temsil edilen Tanrılardı. Erkekler için tapınak fahişeleri vardı ve gizem âyinlerinde kadın cinselliği tatmin ediliyordu.

Ancak büyük kitap dinleri cinselliği yasaklayarak ve şeytan işi diye lanetleyerek, kudretlerini mutlaklaştırmakta kullandılar. Bu işin teorisi çok basit: Sadece erkek Tann'nın suretinde yaratılmıştır. Adem'in kaburga kemiğinden yaratılmış olan kadın, ikinci sınıf insandır. Sahip oldukları doğal cinsellikle erkeklerin üzerinde erotik bir kudret sahibi olan kadınlar, bu kudrete tek başlarına sahip olmak isteyen rahipler tarafından geri plana itildiler.

Muhammed cinselliğin zevklerini sadece erkeklere ayırmış ve kadını köleleştirmişti. Hıristiyanlar ise hem erkeğin, hem de kadının cinselliğini lanetliyorlar.

İnsanlar üzerinde kudret sahibi olmanın daha iyi bir yöntemi yoktur, çünkü hiçbir organ insanlar üzerinde cinsellikle ilgili olanları kadar büyük bir etkiye sahip değildir. Erkeğin ruhsal ve bedensel yapısının nasıl olacağına hayalar karar verir. Tüm hükümdarlar, azizler, bilginler ve komutanlar, ortalamanın üstünde cinsel güce sahip insanlardır. Tüm büyük sanatçılar ve şairler de büyük âşıklardır.

Hayaların kesilip alınması, bir kahramanı sıradan bir haremâğasına dönüştürür. Kollarının ve bacaklarının kesilmesi, onun kişiliği üzerinde bu kadar büyük bir değişikliğe neden olmaz. Sufî İbn Arabî şöyle öğretiyordu: Penis erkeğin bir parçası değildir, erkek penisin bir parçasıdır. Çünkü diğer tüm organlarımıza istediğimiz gibi hükmedebiliriz, ama Adem'in ilk etine

asla. Bu organ bizim dışımızda bulunan, üzerimizde büyük bir kudret sahibi olan başka güçlerin kontrolü altında bulunur.

Cinsellik insanlar için uyku, yemek ve solumak için hava kadar önemlidir, ancak daima bir amaca hizmet etmelidir. Asla amacın kendisi veya varlık nedenimiz olmamalıdır. Varlığını bir kadına adayan bir erkek, sadece yemek için yaşayan biri kadar iğrençtir. Ateş önemli bir elementtir, ancak ölümü alevlerde arayan bir kelebek, şehvet uğruna yaşamından vazgeçen bir fedâî kadar açması bir varlıktır.

Adud ad-Daula'dan söz edildiğini duymuş muydun hiç? Bağdat'taki Şii sülalesinin ikinci hükümdarı olan bu adam, haremindeki bir kadına, uğrunda devlet işlerini aksatacak denli büyük bir tutkuyla bağlanmıştı. Ancak bir süre sonra vicdan azabı çekmeye başladı ve o kadını bir daha asla görmemeye karar verdi. Hatta bunu yapacağına dair Peygamberin sakalı üzerine yemin etti. Ancak içindeki arzu, iyi niyetinden daha güçlüydü. Dayanamayıp bir kez daha onun yanına gitti ve ona eskisinden de büyük bir arzuyla bağlandı. Sonra kendisini az da olsa toparlamayı başarıp, içinde bulunduğu durumu bir kadının bir davayı veya bir hekimin bir hastalığı incelemesi gibi ele aldı. Sonunda rahatsızlığının ancak hastalığın kaynağının ortadan kaldırılmasıyla iyileşebileceğine karar verdi. Kendisini haklı çıkarmak için de şu sözleri söyledi:

Şehvetin pençesinde kıvranan biri, hiçbir şey yönetemez. Şehvet ile kudret arasında seçim yapmak zorunda kalan ve görevleri yerine kadını seçen, başkaları üzerinde hükmetmeye lâyık değildir.

Quatil al-hubb, aşk kurbanı.

Ancak keleklerin yaşamı aşka aittir. Senin gibi erkekler daha ulvî hederlere lâyıktır."

Sonra büyük bir coşkuyla Orlando'ya tek bir inanç altında toplanmış, merkezî bir kudret tarafından yönetilen insanlık hayalini anlatmaya başladı:

"Gırnata ve Cordoba'da Müslümanlar, Hristiyanlar ve Yahudiler, saçları siyah, sarı veya kahverengi olan insanlar bir arada yaşıyor. Dinleri arasındaki fark, onlar için saç renkleri kadar önemsiz. Bu devamlı gelişen, güçlü sistem sadece Müslümanların egemenliğindeki ülkelerde teşkil edilecek değil. İmparator Friedrich'in hükümdarlığı altındaki Sicilya'da da durum daha farklı değil. Orada da Hristiyanlar ve Müslümanlar büyük bir ailenin fertleriymiş gibi bir arada yaşıyor. İmparatorun özel muhafız kıtası Müslümanlardan oluşuyor. Maliye bakanı bir Yahudi, amirali bir Bizanslı. İber yarımadasındaki Emevî devleti ile Hristiyan Sicilya arasındaki fark, Sünniler ile Şiiler veya Roma ile Bizans arasındakinden çok daha önemsiz. Burada sadece yerel olarak gerçekleşen, bu ülkelerde büyük alanlarda yaşıyor: Din, mertebe silsilesinde mantığın altında yer alıyor. İndus'tan Atlantik'e kadar uzanan bir dünya imparatorluğu! Bu tüm savaşların ve fakirliğin sonu anlamına gelir, dünya bir cennete dönüşürdü."

Birlikte yukarı şehrin damlarının üzerinde gezintiye çıktılar. Onları sadece gökte parlayan ay seyrediyordu. Dağın Yaşlısı'nın gözleri, dağların üzerindeki yıldızlar gibi parlıyordu.

"Sizden bir şey rica edebilir miyim?" diye sordu Orlando.

"Aklından geçenleri çekinmeden söyleyebilirsin."

"Geçmişle gelecek arasındaki sınırı berrak gözlerle görebilmem için bana biraz süre vermenizi istiyorum."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Dağın Yaşlısı.

"Çöle gitmek istiyorum. Söylenene göre sorularımızın en doğru cevaplarını orada bulabilirmişiz."

Yaşlı adam ona baktı: "Bu konuda da bizden biri olduğunu ispat ettin. İbrahim'in zamanından beri, bizim kanımızdan olanlar kuvvet toplamak üzere daima çöle çekilmişlerdir. İsa Peygamber tam kırk güne ihtiyaç duymuştu."

"Bana da kırk gün verin."

"Ne zaman yola koyulmak istiyorsun?"

"Yarın."

"En iyi adamların dördü sana eşlik etsin."

"Buna gerek yok. Başımın çaresine bakabileceğimi ispat etmedim mi? Yalnız kalmak istiyorum, tümüyle yalnız. Kırk gün için."

"Kendine dikkat et, oğlum" dedi Dağın Yaşlısı. Orlando'ya ilk kez bu şekilde hitap ediyordu.

Zayide vedalaşırken şöyle dedi:

"Batı dünyasında bir kuğu şövalyesi masalı anlatılır. Sanıyorum adı Lohengrin'di. O da senin gibi başka bir dünyadan geliyor ve bir kadın buluyordu. Kadın, onu sandığından daha fazla seviyordu. Ancak aralarına bir sır girmişti. Kadın, Lohengrin'e gerçekte kim olduğunu asla sormayacaktı. Ancak bir süre sonra bu yeminini bozdu. Sevgisinin kim olduğunu bilmeyi kim istemez ki? Ve böylece onu tüm zamanlar için kaybetmiş oldu. Ben sana bu soruyu asla sormadım, ama buna rağmen gidiyorsun. Bu haksızlık değil mi?"

"Burada kalamam."

"Demek sen de erkeğin dünyaya, kadının ise evine ait olduğunu düşünüyorsun" diye karşılık verdi Zayide. "O eski kahramanlık şarkısı. Kutsal kitapta böyle yazılıdır. Ama sen yine de bir kadının sözlerine kulak ver: Kalbindeki tüm acıya rağmen kadere razı olmak, susmak ve affetmek, büyük bir fedakârlıktır."

Orlando onu öptü ve atına atlayarak oradan uzaklaştı.

Mmirk gün! Kırk günlük bir avantaja sahipti. Bu süre dolduğu zaman, Alamut'la onun arasında neredeyse bin fersah mesafe

olacaktı. Şüphesiz onu birkaç gün daha bekleyecek, ama sonra da aramaya çıkacaklardı.

Aradaki mesafeyi korumayı başaramadığı takdirde, işi bitik demektir. İzinini vahşi bir hayvan gibi sürecekleri mutlaktı. Hainler asla affedilmezdi ve Nizarîler her yerdeydi.

Orlando gündüzleri uyuyor ve gece karanlığında yol alıyordu.

Muharrem ayının onunda, Aşure gününde el-İskenderiye'ye ulaştı. Akdeniz'i gördüğü anda elinde olmadan dizlerinin üzerine çökmüştü.

Aynı günün akşamında Alamut'a bir mesaj ulaştı. Üzerinde imparatorluk prensinin mührü bulunuyordu.

Dağın Yaşlısı hemen aynı gece İhwan as-safa'yı toplantıya çağırdı. Bilge yaşlılar, onu daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemişlerdi. Quaim'in yüzü kül rengindeydi ve yumrukları titriyordu. Kanı çekilmiş dudaklarının arasından tek bir kelime çıktı: "Tam içimizde bir hain! Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

"Olamaz! Mutlaka bir yanlışlık vardır" dedi Hazim. "Zayide, vücuttaki yara izlerinden onu yanılgıya meydan vermeyecek şekilde teşhis etmişti."

"Onu buraya getirin!"

Zayide sorguya çekildi. Kadın hiç direnmeden her şeyi itiraf etti. Şafak sökerken, ta dibinde Şahrud'un aktığı uçurumdan aşağı atıldı. El-Hadi de yakın bir yerde onunla aynı kaderi paylaşmıştı.

Orlando'nun kendisini uygun bir rüzgârla batıya taşıyacak bir gemi bulması için, sonsuz uzunlukta tam on iki günün geçmesi gerekti. Deniz yolculuğunun büyük kısmını uyuyarak geçirdi. Son haftalardaki bitmez tükenmez kaçı, gücünü son zerrelerine kadar harcamasına neden olmuştu. Geceleri uyurken çığlık çığ-

lığa haykırıyor, sanki yaşamı için savaşıyormuş gibi etrafına saldıırıyordu. Müthiş sahnelerden oluşan bir duygu ve anı fırtınası ruhunda kükreyip duruyordu. Her şeyin üzerine Kartal Yuvası vardı. Alamut'un kuleleri, bir peri masalındaki şatolar gibi Deylem dağlarının zirvelerine, yıldızlarla dolu gökyüzüne uzanıyordu. Kargaların çığlıkları kulaklarını tırmalıyordu. Ve Tac el-Âlem'in daima ışık yanan, arkasında Quaim'in bulunduğu penceresi. Kayıp bir dünyaya ait, hem bildik, hem de yabancı anılar. Çehreler, sesler: Hazim, el-Mansur, el-Hadi, Şahna, özelliklerle de kadınlar. Marucella: Sardunya'da bulunduğu süre zarfında cinselliğin ilkel şeklini bu kadından öğrenmişti. El-Mansur'un haremde şehvetin incelikleriyle tanışmıştı. Sonra Zayide'nin ruhsal erotizmi, kelime oyunları. Ve bunun tam aksine Hizuran'ın sessiz, sonsuz şefkatli beden dili.

Alamut'tan uzaklaştıkça omuzlarındaki ağır yüklerin teker teker kalktığını, ağır ağır bir zamanlar olduğu kişiye dönüştüğünü hissediyordu.

Bir gece yıldızların altında uyurken kendisine sordu: Bahçeye tıpkı Ali, Zaid veya Adrian gibi her şeyden habersiz getirilmiş olsaydım, acaba nasıl davranırdım? Onlar gibi aş-Şehvet'in pençesine düşer miydim? Hayır, çünkü yerine getirmem gereken bir görevim vardı.

"Görevden daha önemli şeyler de vardır" dedi Adrian'ın sesi.

"Görevden daha önemli mi? Olamaz!"

"Bunun ne olduğunu öğrenmek ister misin? Aşk!"

"Buna ihanet denir. Ben de aşkın her türlüünü yaşadım, ama yine de Kendime sadık kaldım."

"Aşk mı? Sen bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Aşkın ölçüsü, insanın bu uğurda yapmaya hazır olduğu fedakârlıktır. Sen şimdiye kadar kimin uğruna fedakârlıkta bulundun ki?"

"Hizuran'ı seviyordum."

"Sevmek mi? Sen onu sadece becerdin!"

"Bunu senin için yaptım."

"Ve görevin için."

"Evet. senin ihanet ettiğin görevin için."

Girit'te ateşli bir hastalığa yakalandı. Tarikat kardeşlerinin bakımı sayesinde hayatta kalmayı başardı. Nihayet kendisini Narbonne'a gidecek bir gemiye binebilecek kadar iyi hissettiğinde, aradan sekiz hafta geçmişti: Takipçilerine elli değerli gün armağan etmişti. Belki de onu şu anda Narbonne Limanı'nda bekliyorlardı bile. Ren Nehri'nin denize döküldüğü yerde gemiden inmeye *karar* verdi.

Sağanak yağmur altında Arles'e ulaştı. Kükürt tozu ve tuz yüklü bir yük gemisine binerek, çamurlu nehrin yukarısına doğru yol aldı. Avignon, Viviers, Valence ve Lyon'daki Tapınakçı manastırlarında geceledi, elbiselerini değiştirdi, başka teknelere bindi.

Bourgogne ormanlarını, Normandiyalı bir tüccar kfilesinin eşliğinde geride bıraktı.

Chatillon'da Sen Nehri'ne ulaştığı zaman, içinde ilk kez bir eve dönüş duygusu belirdi.

Sen Nehri! Ellerini bulanık suyun içine daldırdı ve sanki şarpmış gibi kana kana içti.

İçini tarifi kabil olmayan bir sevinç doldurmuştu. Keşke Adrian şimdi kendisini görebilseydi! O bunu neden başaramamıştı ki? Daha güçlü olan her zaman o değil miydi? Neden bir fedâî gibi ölmeyi istemişti? Onların sırlarının derinlerine inmemiş olduğu için mi? Böyle olsa bile, ölümden kurtulmayı aklına bir an olsun getirmemiş miydi?

Belki de o sahte cennetin varlığına gerçekten inanmış, ya da kendini inandırmıştı. İyileşmesi mümkün olmayan hastalar neden günün birinde ayağa kalkacaklarına inanırlar?

"Sorulmaması gereken bazı sorular vardır" dedi Adrian*ın uykuyla uyanıklık arasındaki hiçlik ülkesinden gelen sesi.

"Ama bazı sorular da sadece cevaplarından korkulduğu için karşılıksız kalır."

Orlando. koynunda taşımaya devam ettiği mektubu ara sıra eliyle yokluyordu. Bu mektupta korktuğundan çok daha başka şeyler yazıp yazmadığını şiddetle merak ediyordu.

Uyandığı zaman, güneş ışıklarının yüzüne düştüğünü fark etti. Dar bir hücrede, ince bir şiltenin üzerinde yatıyordu. Neredeyim? diye düşündü bir an için.

Son hatırladıklarını düzene koyabilmek için uzunca bir süre düşünmesi gerekti: Son gücünü kullanarak Saint Germigny-de-Pres Tapınakçı Manastırına ulaşmayı başarmıştı. Vücudunun tüm eklemleri ayrı ayrı ağrıyordu.

"Kış uykusundan uyanan bir ayı kadar aç olmalısın" diye güldü kapıya vurmaya gerek duymadan hücreden içeri dalan Armand Birader. "İki gün ve iki gecedir uyuyorsun."

"Aman Tanrım!Yola devam etmeliyim."

"Paris teşkilatına gelişini bildirdik. Yarın akşam şehrin kapısında bekleniyor olacaksın. Kendini yeterince kuvvetli hissediyorsan, sana bir at eyerleteyim."

Yaz, güneş, nehir boyunca uzanan yüksek, açık yeşil yapraklı ağaçlar. Bembeyaz bulut kümeleri, ağır ağır akan suyun yüzeyinde yansıyor. Yukarı Sen vadisindeki Ağustos gökyüzü, sonsuz enginlikteydi.

Yalnız bir süvari, kumlu kıyı boyunca atını kuzeye doğru sürüyordu. Uzun, çok uzun bir yolculuk yapmış, ama sonunda hedefe yaklaştığını, ıstıraplarının nihayet sona ereceğini bilen birinin görünümüne sahipti. Hayvan da Paris'e sadece bir günlük mesafe kaldığını anlamış gibi. hızlı ve çevik adımlarla uçar-

casına ilerliyordu. Yoksa bunun sebebi, kulağına yumuşak sözler fısıldayan adamın sesi miydi?

"Görevimi başarıyla tamamladım!

İnanılmazı başarmak üzere yola çıktım, şimdi de zafer kazanmış olarak geri dönüyorum. Ne büyük bir macera!

Fedaîlerin sırrını aydınlattım!

Onların gizli kimliğini açığa çıkarttım!

Başkalarından üstün olmalarının nedeni güçlü veya sarsılmaz bir imana sahip olmalarında değil, uyuşturucu ilaçlarda ve karşı cinsin baştan çıkartıcılığında yatıyor. O sahte cennet, yeni yetme cahil delikanlılar için yem olarak kullanılan dilsiz hurilerle dolu genelev, ne acınası bir tuzak! Dağın Yaşlısı ise sahtekâr bir göz boyayıcıdan başkası değil!"

Omuzlarındaki yükün artık tümüyle kalktığını hissediyordu. Gerilim dolu son haftalardan sonra, artık havaya salınan bir av şahini kadar özgürdü.

Geri döndüğü zaman babası tarafından evde kalan diğerlerinden daha fazla sevilen oğul hikâyesinin anlamını hiçbir zaman kavrayamamıştı. Ama anlatılmak istenenin ne olduğunu şimdi biliyordu: Uzaklara gitmek ve geri dönmek, bir yerde kalmaktan daha önemliydi.

Görevinin bu son merhalesinde, en önemli soru Orlando için anlamını yitirmişti: Adrian'ı Kelheim dükünü öldürmeye zorlayan neydi? Bunu ortaya çıkarmak gerçekten de o kadar önemli miydi?

Az kalsın ben de beni kan kardeşi kabul eden birisini hançerleyecektim. Yaşam, muammalarla dolu. Biz, kurallarını tam olarak bilemediğimiz bir oyunun figürlerinden başkası değiliz, diye geçiriyordu aklından.

Zayıde şöyle demişti: Aşkın ölçüsü, insanın bu uğurda yapmaya hazır olduğu fedakârlıktır. Adrian, yaşamı da dahil, her şeyi feda etmeye hazırdı. Ancak bir fedaî olduğu takdirde Hi-

zuran'ı elde edebilirdi. Bu düşü gerçekleştirebilmek için tek bir şansı vardı. Aşkını ispatlamak için yaşamını feda etmekten daha etkili bir yöntem olabilir miydi? Adrian'ın akıl almaz davranışının anahtarı Hizuran'dı. Bunu sadece onun için yapmıştı. Dükü hanginiz öldürecek? sorusu sorulduğunda, elini göğsüne koyarak ileri çıkmasının sebebi buydu. Hizuran'ın sesini elinden alanlara duyduğu nefret ne büyük olmalıydı! Aksi takdirde İskenderiye'de o hekimi ve yardımcılarını öldürür müydü?

Adrian gerçekten de ölmek isteyen bir fedaî olmuş olabilir miydi? Hizuran'a geri döneceğine dair söz vermemiş miydi? Adrian, verdiği sözden dönecek biri değildi. Hayır, gerçekten de geri dönmeye kararlıydı. Ama neden dövüşmemişti? Neden dükün şövalyelerine karşı koymamıştı? Adrian, onlardan kat be kat üstün bir savaşçıydı.

Orlando ansızın çıplak gerçeği kavrayıverdi.

Tanrı'ya, tarikatına ve vicdanına karşı sorumluluk hisseden Adrian, işlediği günâhların altında kalmak istemiyordu. Hem ölmek, hem de geri dönmek zorundaydı! Ama nasıl? Bu sorunun tek bir cevabı vardı: Ben! Onun verdiği sözü ben yerine getirmeliydim!

Adrian'ın kesin emin olduğu bir şey vardı: "Buraya geleceğini ve mektubu okuyacağını biliyorum. Daima aynı yolları aşmadık mı?" diye yazmıştı ilk mesajında. Orlando büyük bir hayal kırıklığıyla gerçeği kavramıştı:

Başından beri onun planının bir parçasıydım!

Olgun başaklarla kaplı tarlaların ötesinde, Paris'in kuleleri yükseliyordu. Orlando atını dizginledi ve uzun uzun bakarak bu bildik sahneyi içine sindirdi. Büyük bir andı bu!

Açık ve anlaşılır cümlelerle kendi kendine konuşmaya başladığı zaman, sesi dua eder gibi çıkıyordu? *Non sum qualis eram*. Ben, artık bir zamanlar olduğum kişi değilim. Buna rağmen

men kendime sadık kalmayı başardım. *În fide salus*. Kurtuluş, sadakette yatar."

Paris'e bir mil kala onları gördü. Kendisine doğru geliyorlardı. Onları ta uzaktan tanımişti. Omuzunda kırmızı bir haç bulunan beyaz pelerinleri akşam rüzgârında dalgalanıyordu. Ne görkemli bir manzara!

Şu öndeki Domenicus von Aragon değil miydi? Şuradaki de Ferdinand Le Fort! Sonra yaşlı Girac'ı tanıdı. Müthiş bir sevinç çığlığı atarak atını mahmuzladı. Kendisini karşılayan yalın kılıçların arasına rüzgâr gibi dalmıştı. Ansızın gözlerinin önünde Alamut'taki bahçenin fiskiyeli çeşmeleri belirdi. Rüzgârda savrulan kar taneleri, fırtınaya tutulmuş kiraz çiçekleri, kanat çırpan güvercinler, genç kız saçları. Hizuran! Ölüm anında dudaklarında Adrian'ın gülümsemesi belirmişti. Dalgalar üzerini kaplarken, yaşlı Hazim'in sesini duyar gibi oldu:

*Gemiği taşıyan su,
Onu yutanla aynıdır.*

Orlando, yere düşerken diğer benliğiyle birleşti.

Bedensel varlıklarının başlangıcında, ana rahmindeki ilk hücrenin zalim bölünme ânından önceden olduğu gibi, yine bir ve aynıydılar.

İki vücutta bir ruh, aynı hedefe doğru ilerleyen iki yol.

Hedefe ulaşmışlardı. Adrian!

Nihayet tekrar birleşmişlerdi!

Paris üzerinde fırtına bulutlarının toplandığı o gecede. Paris Büyüyük Üstad'ı, üzerinde Dağın Yaşlısının mührünü taşıyan bir mektubu alevlerin arasına attı. Mektupta şunlar yazılıydı:

Hasan Sabbah 'tan

Peter de Montaigu'ya

Sizi selamlarız! Dört yaz önce, altın inceler gibi incelememiz için, bize en iyi adamınızı göndermişsiniz. Bir fedaî olarak onu size geri gönderdik. Bu, sizin taralinızdan ortaya atılan ve bizim tarafımızdan kazanılan, dürüstlük kaideleri dışına çıkmayan bir iddiaydı.

Peki siz Tapınakçılar neden kaybetmeyi hazmedemiyorsunuz?

Bizi aldatmak için buraya en iyi adamınızın ikiz kardeşini gönderdiniz. Onu da saflarımıza katmak fazla zor olmadı. Şahit olarak Kudüs Büyük Üstadını gösteriyorum. Adamınızın Zacharias von Ratzenhofen adlı tarikat baderini ve yol arkadaşını bizim emrimizle öldürdüğünü onaylayacaktır.

İçinizden birisinin hayatına son vermesi için bir fedaî olarak onu size geri gönderdik. Aramızdaki dostluk mucibince sizi uyarmayı bir görev addediyorum; çünkü bu iddianın amacı sizin ölümünüz değil, sadece örgütümüzün örgütünüz karşısındaki üstünlüğünü ispatlamaktır. Bu uyarıyı hafife almayın

Kelheim dükünü unutmanızı tavsiye ederim.

Ok yaydan çıktı. Hedefi koruyun!

Bundan üç ay sonra, Simon ve Judas öncesindeki Cuma günü, Büyük Üstad Peter de Montaigu tüm görevlerinden çekildi. Resmi olarak bunu "dünya nimetlerinden uzak olarak günahlarından arınmak için" yapmıştı. Geride bıraktığı belgelerin arasında, birkaç gün önce aldığı bir mektup bulunuyordu. Mektupta şunlar yazılıydı:

Hasan Sabbah 'tan

Peter de Montaigu'ya

Bu satırları size öz oğlum kadar sevdiğim bir insanın itibarını iade etmek için yazıyorum. Onu elimde tutmayı başaramadım. Sizi bana tercih etti. Ancak buna lâıyk olmadığınız için, siz de onu sonsuza dek yitirdiniz. Hâlâ en iyi adamlarınızdan birinin nasıl kendinden birinin katili olabileceğini düşünüyorsunuz, ikizinizin ölümüyle bu sorunun cevabını da kendinize verdiniz.

Wa lillahi el maşrik wa el mağrip.

Tanrı doğuya hükmeder; Tanrı batıya hükmeder.

Sizinle bizim aramızda barış daim olsun!

1 307 yılının Ekim ayının 12. gününü 13.'ye bağlayan gece, Fransa topraklarındaki tüm Tapmakçılar tutuklandı. Mülklerine kral tarafından el konuldu. Zındıklıkla suçlanan şövalyelerin ağzından, asla vermedikleri "itirafhameler" yazıldı. Otuz altı Tapınakçı işkence tezgâhında can verdi. Diğerleri de ateşe verilen odun yığınlarının üzerinde öldü. 18 Mart 1314 tarihinde son Büyük Üstad Jacques de Molay. "ağır ateşte" yakıldı.

Dağın Yaşlısı Alamut'ta otuz dört yıl yaşadı. Aysız bir gecede kayıplara karıştığı zaman –cesedi hiçbir zaman bulunamadı– yerini bir başkası aldı. O da "Dağın Yaşlısı" olarak anıldı. Ancak fedaîlerin düşmanlarının başaramadığı, Mogollara nasip oldu. Kasım 1256'da Alamut'u kuşattılar. "Biz efendimizin kurbanlıklarıyız" çığlıkları atan fedaîler, Kartal Yuvası'nı kanlarının son damlasına kadar savundular. Ancak sayıca çok üstün düşman güçleri karşısında sadece dört gün dayanabildiler. İsmailî gele-

neklerine göre Dağın Yaşlısı ortadan kaybolmadan önce, başladığı işi bitirmek üzere bin yıl sonra tekrar geri geleceğini belirten bir mesaj bırakmıştı.

Arap takvimine göre o günden neredeyse tam bin yıl sonra, Şiiilerin kutsal şehri Kum'da Ayetullah Humeyni dünyaya geldi. Ekim 1983'te Beyrut'taki Amerikan Deniz Üssü'ne karşı düzenlediği ve iki yüz kırk bir kişinin öldüğü saldırı sonrasında, şu mesajı yayınlamıştı:

"Tüm dünyayla başa çıkabileceğimizi doğudaki ve batıdaki güçlere gösterme vakti artık geldi. Düşüncelerimiz uğruna kendilerini feda eden fedailerin sayısı arttıkça, insanlar bizden daha fazla korkacak ve saygı gösterecek."

İki ay sonra, patlayıcı yüklü bir kamyon Kuveyt'teki Amerikan elçiliğinin kapısından içeri daldı. Bu saldırı sonrasında kaç kişinin öldüğü asla tam olarak tespit edilemedi. Dağın Yaşlısı'nın kehaneti gerçekleşmişti. Fedailerin kahramanlık şarkısında şöyle demiyor muydu:

Doğru yerde başlar

Ve doğru yerde son bulur her şey.